

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Digterværker.

Alternativ titel | Alternative title:

Digterværker.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1-2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-18 i 9 bd.

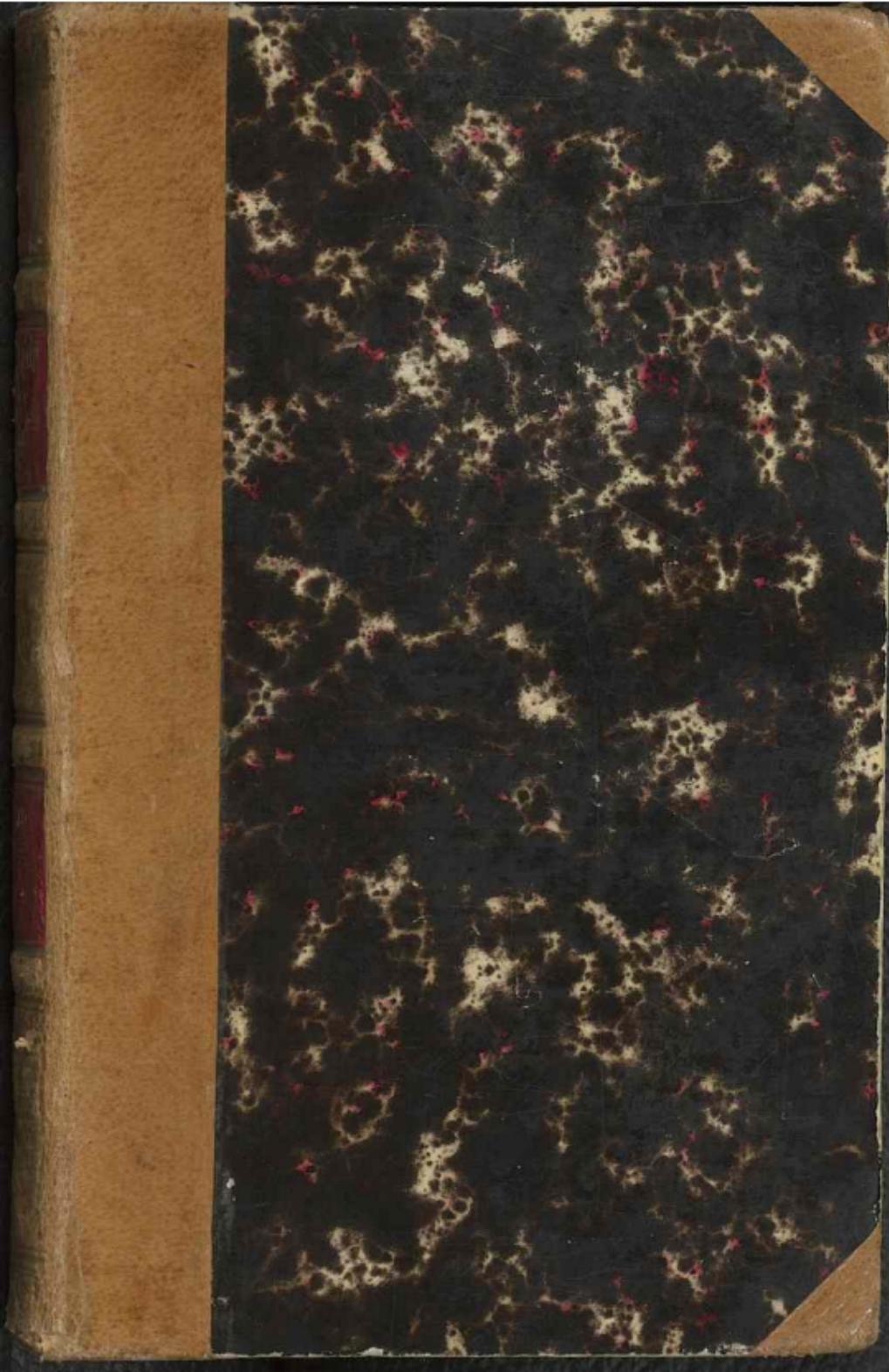
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

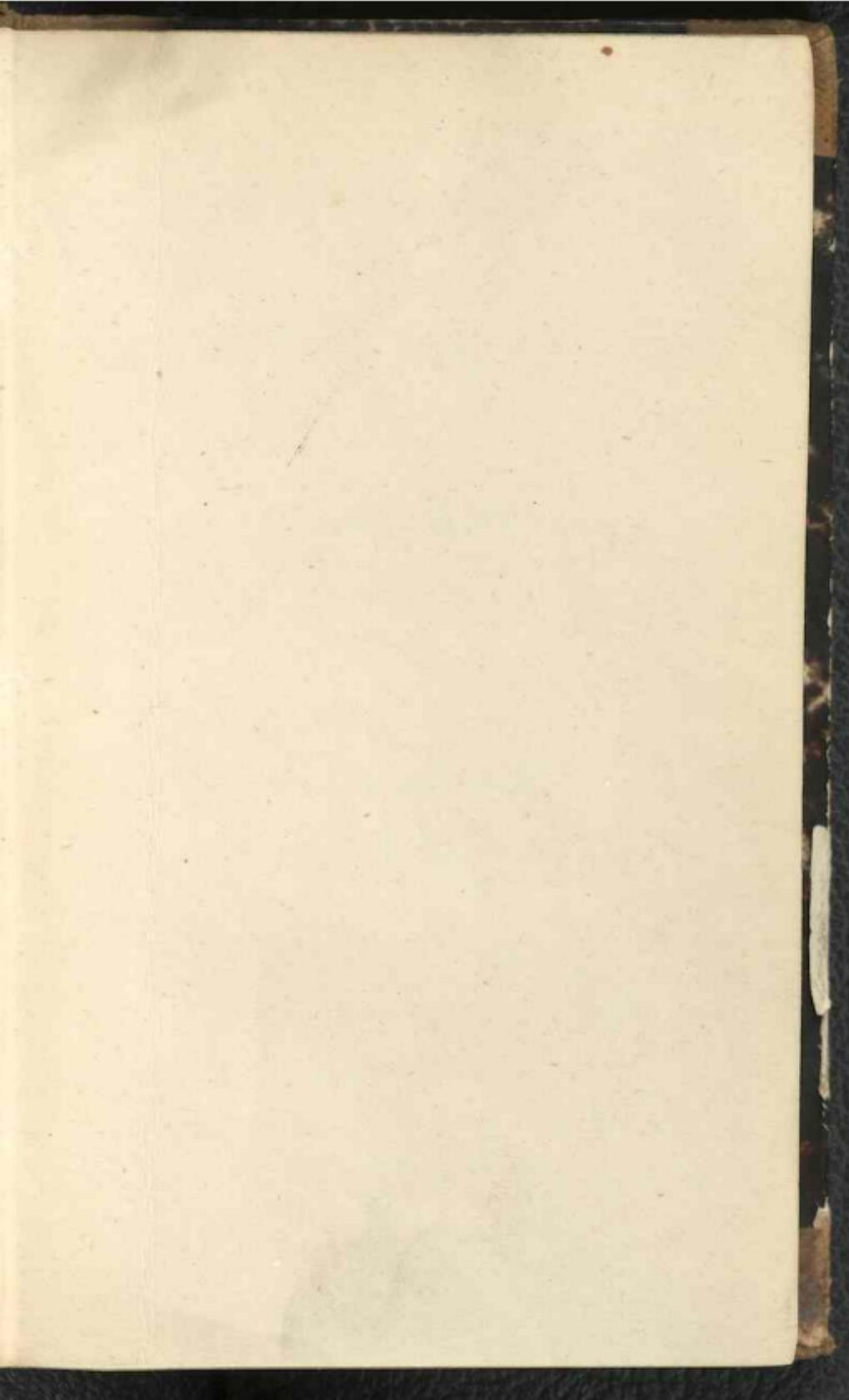
UK

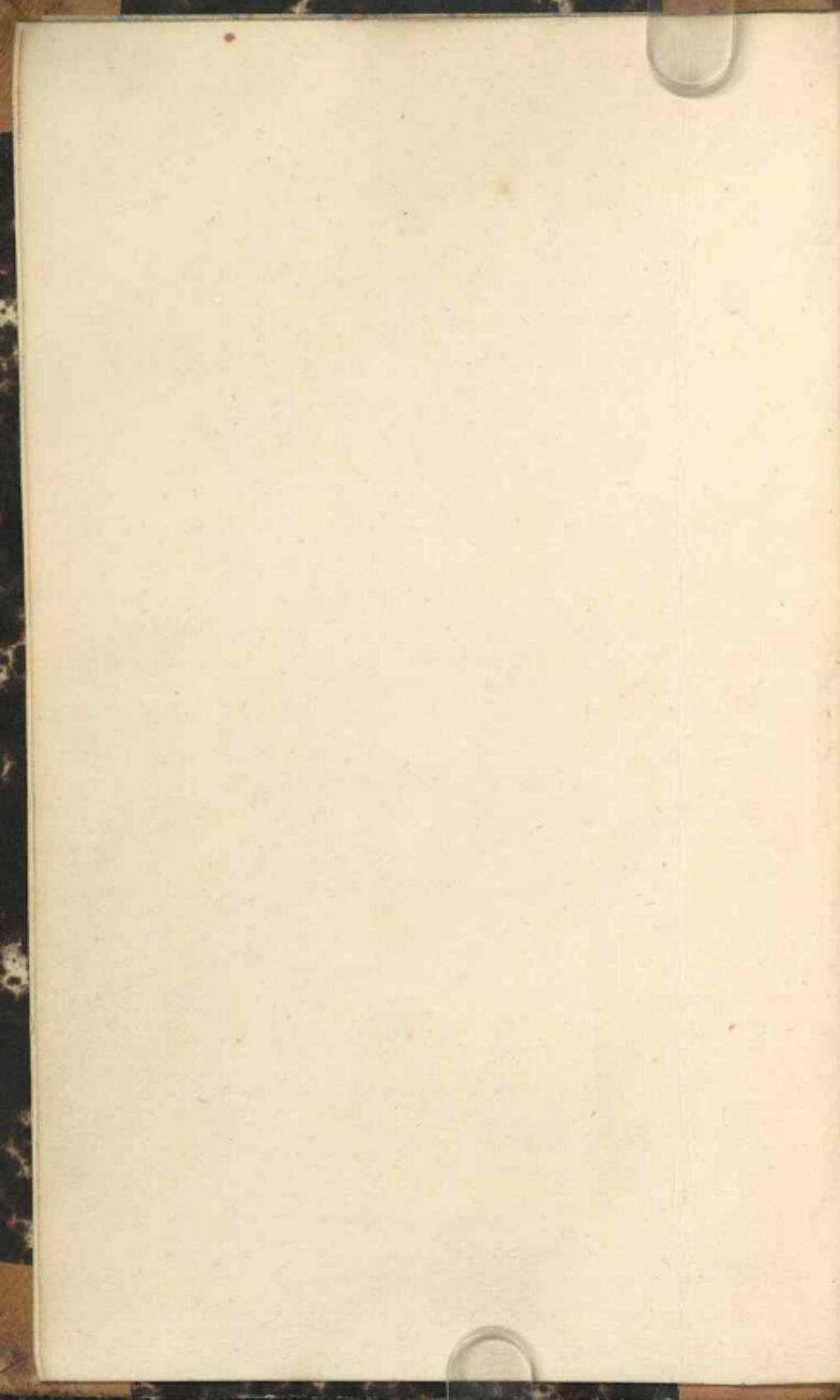
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,- 119.

శాఖల్ ప్రాంగణము

శాఖల్

Oehlenschlägers
samlede Værker.

Tiende Bind.

Nordens Guder.

Et episk Digt.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1844.

Oehlenschlägers
Digterværker.

Første Bind.

Nordens Guder.

Et episk Digt.

København.

Universitätsboghandler Andr. Fred. Hösts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1844.

Grandes œuvres
de la littérature

Religion et morale

Sciences humaines

Philosophie

Grandes œuvres

des sciences exactes, morales et physiques

Indhold.

Indhold.....	Pag. 5.
Thor drager paa Eventyr med Loke	7.
Kogleriet paa Heden.....	22.
Thor i Helheim	39.
Thor kommer til Utgard.....	46.
Gisgleriet i Udgard.....	57.
Kogleriet opdages.....	76.
Hjemreisen.....	85.
Thor besøger Jetten Hymir	94.
Thors Fisteri	106.
Loke faaer Elskov til Sif	111.
Hvad Sif og Loke taldes ved	117.
Loke staffer Aser Klenodier hos Dværgene.....	122.
Yduns Ran.....	130.
Yduns Frelse	144.
Om Banerne	151.
Skades Giftermaal.....	159.
Freiers Elskov	164.
Glæden i Valhal	171.
Einheriarne	179.
Bragis Sang om Gefion	186.
Skirnirs Samtale med Freier	192.
Freiers Sang ved Kilden	206.
Skirnirs Reise	208.

Gerdas Elstov.....	224.
Skrnir fulvender sit Grinde	236.
Om Fenrisulven og Tyr.....	241.
Wgirs Gicestebud	249.
Lokes Sviig	268.
Hammeren hentes	284.
Bolas Spaadom	293

Indhold.

Aser og Jetter betyde de to modsatte Naturkraeftter: den slabende, skionne, den forsyrrende, plumpe Magt; Loke soever mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslaaer Thor at reise til Jothunheim, for at straffe Jetternes Overmod; da Thor gjor dette uden Odins Bidende, daares han i Undverdenen, og maa drage med usorrettet Sag tilbage. To unge Mennesker, Tialse og Rosta (den Hurtige og den Raste), tager han med sig i sit Folge. Han beslutter atter at hævne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser andengang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes af Jetten. I Horbittelsen mistet Thor sin Hammer. Midlertid leller Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Horagt. Da hævner han sig og affsjærer hendes Haar, medens hun sover. Tvungen af Skæk for Thor og Freier, henter han igien et Guldaar til Sif hos Døergene; han staffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinborste, Odin Ringen Drupner. Nu træffer det sig fort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og trænger ham til at bortsticke Ydun fra Valhal, gjor han det gierne for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraeften fra Valhal, Guderne celdes. Da spaae Nornerne: at Tapperhed vil trænge Tiden til Trostab, ved Kærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes trænger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freya saaer ham sin Falkeham til Eventyret. Medens Ydun var borte, har Freya mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun falmede; Skade har indtrængt sig i Valhal og faaet Niord til Mand; Freier er orkeslos sieget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidstaf, hvor kun ellers Odin turde komme. Han finder sig straffet ved at see en deilig Mo i Bierget, en sielden Undtagelse, i hvilken han stærkt forelæsser sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paany. Guderne beskrives; Valhals

Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Balhal og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, troster sin Herre, ved at minde ham om Odins egne Elstovsbedrifter; han reiser til den elskede Mo for sin Husbond, overvinder alle Banseligheder, losser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og rører hendes Herte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil stå恩ke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige støffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne, den forvorne koldse Tyr trodsler den tapre varme Thor. Thor forbittres, hævner sig paa de usyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires andengang hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Bægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyt til Balhal, og prover, for at giore sin Uforstammethed god, at støffe Thor den rette Hammer Miolnir hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det steer kun paa Vilkaar, at Freya vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Balhal, efterat Alferne først have støffet ham Tilgivelse. Opægget af Thors Foragt, da Loke etter seer Muligheden i at giore Fortred, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til at fornædre sig ved et Bedrag, saa de sende Thor, forklaædt som Freya, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard hævner han sig, faasnart Miolnir lægges i hans Skiod, og han ihielblaer alle Jetter, undtagen Oldinger og Born, der ere blevne tilbage hos Utgardeiske, i Biergets dybste Hvælvning. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindestikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaær Balhals Jordærv, Balders Død, Lokes Oval, den nuværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Kirken for en Tid skal ophøre, og den fordærvede Natur sonderbrydes. Derpaa troster hun dem med Forsettelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Usyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig Eders Dre,
Mens jeg Guldharpen staaer;
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Ussernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Hærd mod Jetter,
Om deres lange Twist
Og Kærligheds Idrætter,
Om Ussalokes List,
Om Valhal vil jeg siunge,
Samt Thors Bærsværfegang.
Nu kommer Gamle, Unge,
Og lytter til min Sang!

Det meldes en gammel Sanger,
Hvad her I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lovste paa Piller euge,
Af Galler er Huset fuld:
Femhundred fyretiuge,
Saa vel beklædt med Guld.

Sør og grønne Volde
Trindt omkring Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skjolde
Det hele Huus er takt.
Kobberet kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Hoit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

Der boer hin Gud for Krige,
Den stærke Uss-Thor.
Næst Odin, kan man sige,
Han er meest hei og stor.
Han styrker bolde Helte
Med stærke Manddoms Land;
Om Land har han et Belte,
Staalhandske paa sin Haand.

Mislnir, hans tunge Hammer,
Er dog den bedste Skat:
Hvorhelst med den han rammer,
Der folger Doden brat.
Naar Beltet han gribet efter,
Og giorder om sin Land,
Da vore svart hans Kroester
Bel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens lys forstodt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor Alt er foldt og dødt,
Utgardelok i Lænker,
Den Jetters fulle Drot,
Paa Hævnen evig tænker
Udi sit Fængselslot.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slukted Øffrets Brænde,
 Rev Gudehuset om.
 Da Odin sammenkaldte
 De Aser til et Raad,
 Og vredelig fortalte
 Utgadelokes Daad.

Da nu de Aser hørte
 Hin Kæmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Ja deres Blod blev Ild.
 Enhver af Hevn mon tørste,
 Ved hvad der nys var hændt;
 Til Jothunheimas Ærste
 Han bad at vorde sendt.

Til Bords da Hver sig satte,
 Med Higen i sit Sind;
 Thors Tanker vare bratte,
 Han stotted Haand mod Kind.
 Man saae ham lange grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorpåledes bedst han funde
 Hin Jothun straffet saae.

Den asianske Herre,
 Med staalbeklædte Bryst,
 Tidt spander for sin Kerre,
 Har til at age Lyft;
 De Bulle frem han falder
 Uld af den lune Stald.
 Naar Kerren vældigt gialder,
 Det faldes Tordenstrald.

Den er vel Loke nævnet
 Blandt asianske Mænd,
 Som ofte did er stevnet
 For Asketræet hen;
 Dannis er han tilshyne,
 Men Falskhed er hans Skil;
 Under hans Dienbryne
 Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skjenket:
 De asianske Mænd
 Haver han ofte krenket
 Og fridet tidi igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Han er, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Asathor.

De vene Valhals Piger,
 Med Kinden rosenred,
 Da ralte hver en Kriger
 En Dril saa saare sod.
 De største Horn udstukte
 De understerke Mænd.
 Thor ledte sine Bulle
 Da brat for Kerren hen.

Med Som han fast mon nagle
 Guldsko til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han foested om stærke Bov,
 Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bod Loke fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
 Da kørte Alka-Thor;
 Der stod en Nosenlue
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stodte,
 Da Kerren forbi ham gik;
 Der syv Jomfruer modte
 Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
 Et svart og bisteret Syn:
 Det buldrede med Torden,
 Det glimtede med Lyn;
 Guldkerren som en Svane
 Da skilte Skyen ad.
 Den hoie Jothunbane
 Deri med Loke sad.

Meldte da Loke sage,
 Bestandig arg i Hu:
 Har du ei Lyft at drage
 Til Jothunheima nu?
 Dig brender ingen Rue;
 Af Styrke har du nok;
 Lyster dig ei at ske
 Bag Field Utgardelok?

Da svared Thor hin stærke,
 En Helt saa gram i Strid:
 Paa vore Pantserærke
 Gi liendes Sværdebid;
 Min Hjelm har ingen Skrammer,
 Den trodser Jernets Vold,
 Og hvor min Miolnir rammer,
 Der styrter Dverg og Trold.

Kiorte den bolde Herre,
 Den stærke Asathor,
 Med Loke paa sin Kerre
 Ned ad den gronne Jord.
 Smaafugle sang paa Øvste,
 Sig boied de smølkre Træer,
 Ret ligesom de vidste,
 Valhallas Gud var nær.

Noser og smaa Hiosler
 Da falmed for hans Blik;
 Det spøde Blomst ei taaler
 Saa svar en Quedrik.
 Sig deres Kalle lukked
 Langs ad den stolte Bei;
 Det var ret som de sukled,
 Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
 Dens røde Straaler veeg;
 Over de Bolger svale
 Den gule Maane steeg;
 Forbi to Kæmpehsie
 Da kiorte den Herre mild;
 Der smilte først hans Die
 Med en lemføldig Ild.

De Skyer sig monne flytte
 Saa graalig langsomt frem;
 Da kom de til en Hytte,
 Det var en Bondes Hjem.
 Thor fra sin ghylne Kerre
 Da fordred Nattelyh.
 Bonden giensvarte: Herre!
 Det vil jeg strax dig flye.

Traadte med venligt Die
 De Kemper ind fra Loft;
 De maatte dybt sig boie
 For Husets lave Loft.
 Der sad den Bondes Qvinde,
 Hans Datter gik ud paa Stand
 Under de hoie Linde.
 Hun var en Lillievand.

Den Bonde sig monne neie
 Med Qvinden drovelig;
 Han sagde: Bi kan ei pleie
 Jer, som det burde sig.
 Nodtorstighed os tvinger
 At æde Jordens Nod.
 Da bod dem Mislnirs Svinger
 At have freidigt Mod.

Den staerke Jothumbane
 Hat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Vane
 Han sine Bulke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Loke tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

Det er vel voerd at høre,
 Det underfulde Ord:
 De Bulke rundt kan klore
 Kring Jorden Asathor;
 Til Nadver han dem soder,
 Kaster Skind og Been i Braa:
 Naar aarle Solen gløder,
 De atter karste staae.

Da kom fra gronne Skove
 Drengen med Øvist og Green.
 Loke de sede Bove
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Fliser smaa,
 Brændte den muntre Rue,
 Heel lyftigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
 Udi sin hele Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skold.
 De sede Giedebukke
 Da trosteligt de nod.
 Det Blod, som kom i Krulz,
 Var vorden lislig Miod.

Da Nadveren var til Ende,
 Bar Nukathor ei seen,
 Han Skindet ud mon spønde,
 Der skulde lastes de Been.
 Bondens Smaadreng behænde
 Da vilde sin egen Taro:
 Han bred et Been i twende,
 Og aad den sterke Maro.

Fuglene quiddred glade
 Mod aarle Morgenstund;
 Da kledte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund;
 De Baabnene monne hærde,
 Bandt Plader om Arm og Been,
 Og sleb de blanke Sverde
 Paa haarden Svæssestein.

Da var det først tilfulde
 Man Drengens List fornam:
 Bulken, som trælle skulde,
 Bar udi Høften lam.

Da Thor mon Læben bide,
 Alt lee ham ikke hysted;
 Knoklerne bleve hvide,
 Saa hardt han Miolnir krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
 Jeg siger det for sand,
 Det Hvid' i Diet udvendte
 Den understærke Mand;
 Sit Brlyn han dybt lod synke,
 Net som den vrede Biern;
 Da maatte man vel synke
 Den Bonde med Viv og Born.

Varslerne var heel onde,
 Ja Noden saare stor;
 Neied den uselig Bonde
 Sig dybt for Asathor:
 Bod ham alt hvad han aatte
 For Drengens onde Værk;
 Da smile vel han maatte,
 Den rige Kæmpe stærk.

Han synktes ved slig Nvide,
 Ved Bondens store Ned;
 Hans Miner blevle blide,
 Han op ham stande bod;
 Han sagde: Vil du mig give
 Din Son og Datter bold,
 Da skal de hos mig blive
 Og føre Stang og Skold.

Da maatte sig vel glæde
 Den Fader af ganske Hu.
 I Staal og Vandserklæde
 Dem Loke forte nu.
 Tialf og Roska siden
 Gi deres Glæde dulgte;
 Bestandig trofast siden
 Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
 Drog frem med freidigt Mod;
 Hans Bulle med hans Kerre
 Tildes hos Bonden stod.
 Til Jot hunheim at vanke
 Lysted den stærke Mand.
 Droge de Kæmper ranke
 Da mod Troldkæmpeland.

Det kan jeg fuldvel sige:
 Tialf blev en Helt saa god;
 Han var en Kæmpes Æige
 I Forlighed og Mod.
 Det voldte stærken Spise;
 Dertil var han heel klog;
 Thor monne høit hamprise.
 Han bar den tunge Braag.

Roska den vene Syster
 Vel havde Freyas Maal,
 Om hendes trinde Bryster
 Sig hvælved blanken Staal.
 Stolt af den Vandserbule,
 Hun smilte kiel og huld;
 Over de Lokker gule
 Bar hun en Hjelm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
 Gud Thor i Kobber gik,
 Med Miølnir paa sin Skulder,
 Med Fasthed i sit Blik.
 Loke var ei bethyget,
 Med lette Skridt han gled,
 Hans sorte Lok sig slynged
 Ud hvide Brynje ned.

Som mi de Kæmper gode
 Sig rast afsted begav,
 Da pludselig de stode
 For et vredladent Hav.
 De stolte Bolger skummed
 Og rørte hviden Bund;
 Nan, Egirs Hustru brummed
 Hult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
 Sidder den Herre svar,
 En Solvhjelm med Koraller
 Han om sin Tinding har.
 Han styrer Bolgen ene
 Med sin Baadshagestang,
 Besat med klare Stene.
 Hans lange Skoeg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
 Den understærke Gud,
 Da Havet meer ei brager,
 Men seer heel venligt ud.
 Paa Hlesey kan I finde
 Hans Muslingstol at staae.
 Nan er den Herres Dvinde;
 Hans Datter Bolgen blaa.

Med Niord tids forbund fanger
 Den vaade Gud saa tryg;
 Niord paa sin rappe Ganger
 Da rider ad Bolgens Ryg.
 Dens raskle Flugt formindsker
 Bist Havets Skionhed ei;
 Forfaerdeligt den vrindsker
 Hen ad sin vaade Bei.

Da Thor nu mon fornemme,
 Selv Loke frigtsom stod,
 Da hæved han sin Stemme,
 Bad Guden fatte Mod.
 Du bod mig selv hiddrage,
 Sagde den sterke Mand;
 Nu vil vi ei forsage,
 Hvad end der mode kan.

Thi styrted som en Klippe
 I Havet Asathor;
 Han lod ei Haabet glippe,
 De Andre efterfoer.
 Med Hielm og Pandserærke,
 Saa modigt, usorsagt,
 Strede de Kæmper sterke
 Mod Havets store Magt.

Arbeided' sig med Bælde
 Igienmem Fraad' og Tang;
 Under steile Fielde
 De hørte Havfrusang.
 Da gieldte det tilvisse
 At bryde vaaden Num;
 Hoit over deres Isse
 Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
 Den understerke Thor
 I Styrke har ei Lige
 I Himmel, som paa Jord;
 Han sine Sener spændte,
 Han hialp de Andre hver,
 Net som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Klær.

Kun sjeldent længe dvæler
 Den understerke Mand;
 Snart Midgardsormens Dvæler
 Vandt til det torre Sand.
 Da stod de, vandbethyget,
 Ved Maanens matte Skin,
 Udi i en Ørf, hvor Lynget
 Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Slive
 Fra Himmelen til Jord,
 Før Thor kan modlos blive;
 Han raabte disse Ord:
 Nu lader os med hverandre
 Ved dette rode Lius
 Dybt ind i Landet vandre,
 Indtil man seer et Huis.

De vandred op i Landet
 Med Træthed og Besvar;
 Snart sank de ned i Sandet,
 Gleed snart paa Isen der.
 Der bleste skarpe Bindes,
 Da segned Noska hen.
 Loke hialp den hulde Dvinde,
 Han var en Dvindeven.

Natten var mørk at stue,
 Som Jordens sorte Muld,
 Den dunkle Himmelbue
 Af røde Sværd var fuld,
 Af Stierner med Niis og Haler;
 Da skialb den vene Ms.
 Man hørte store Hvaler
 Høit synse i vilden So.

Thor blev i Hu da bister,
 Han spændte fast sit Belte:
 Utgardeloke frister
 De lyse Asgards Helte!
 Han skal os ei forlede,
 Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
 Saa talcd i sin Bredc
 Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vær en Hytte.
 De ginge strax derind.
 Den kunde vel beskytte
 For Kuld og skarpen vind.
 Dens Rum var saare vide,
 Slight Huus de saae ei for:
 Dets ene ydre Side
 Bar en heel mægtig Dor.

Thi løste de da Braagen,
 De trængte vel til Fode.
 Ung Roska sad i Krogen
 Med Kinder lidet røde.
 To sodne Bullebove
 Dem Hungeren fordrev,
 Saa lagde de sig at sove,
 Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
Med Haanden under Kind,
Sin Miolnir han mon satte
Med uforfærdet Sind.
Han kunde sig vel troste
Bed denne bedste Skat.
Saa fast han den mon kryste
Og stirred i svarten Nat.

Rogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Dre
 Nu trostig sad i Mag,
 Da sik han snart at høre
 Det svare stærke Brag.
 Havet, som stedse skummed,
 Blev overdøvet brat;
 Det var som Jorden brummed,
 Dybt i den tause Nat.

De sorte Skher braged,
 Med røde Straalers Blod.
 Det var som Muldet knaged
 Under den Herres Hod;
 Men Thor, den Gud for Helte,
 Sad rolig i sin Kraft;
 Han spændte sit Sværdbelte,
 Han svang sit Hammerstaft.

Han raabte med stor Harme
 Hen ad den mørke Vei:
 Hvad tor saaledes larme,
 Naar Glorrida ager ei?
 Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
 At slaae den Herre hysted;
 Den senestærke Kæmpe
 De blanke Plader rysted.

Da monne den Stiernestkare,
 Med Haler af roden Blod,
 En Jothun brat opklare
 Ret for den Herres Hod.
 I Sovne han sig strakte,
 Han var heel sterk og stor,
 Hans Krop sig vidt udralte
 Langs ad den nogene Jord.

Da monne med Miolnir høde
 Den Herre kæk og bold;
 Han vilde slaae tildøde
 Paa Stand den arge Trold.
 Det var sig Jetten svare,
 Sprang rask fra Jorden op.
 Da monne først aabenbare
 Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
 Han foer saa gramt afsted.
 Han havde brede Skuldre,
 Samt stærke Knokkelled.
 Et mindste Ord han sagde,
 En Stang kun var hans Bærn.
 De haarde Sener lagde
 Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde;
 Han hysted ei at true,
 Grant ved de Lius saa rode
 Han monne den Jothun skue.
 Han sagde: Siig mig dette,
 Hvad est du for en Mand?
 Giensvarte stærken Jette:
 Jeg er fra Kæmpeland.

Nel Skrymmer man mig nævner;
 Med lange Sång i Haand
 Jeg slaaer, at snarligt revner
 Hver King, hvert Pandserbaand,
 I Hielm og Pandserstorte,
 Nel foret blodt med Maar,
 Jeg tienet Loke sorte
 I Utgards Herregaard.

Ikke du mig behøver
 At sige her dit Navn.
 Son af en Sværdeslover!
 Du est ei Zetters Gavn.
 Dig nævner høit med Gre
 Himmel, dertil vel Jord;
 Dog lidens thkkes mig være
 Valhallas Asathor.

Heel ræd du blev tilvisse
 Rys ved min sagte Larm.
 Med Hielmen om din Isse
 Du naær ei til min Arm.
 Jeg paa min Haand dig sætter
 I alt dit Kobber klæd,
 Dog nævnes jeg blandt Zetter
 Spærlemmet meest og spæd.

Den Jothun hdermere
 Saaledes tog til Ord:
 Hvor mon min Handstæ vøre?
 Har du bortslæbt den Thor?
 Han kunde sin Spot ei dolge,
 Han loe ad Valhals Gud,
 Da vaagned den Herres Folge,
 Kom strax af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
 Han var saa arg i Hu;
 Han ydermere mæled:
 Hvor er min Handstæ nu?
 Hans tykke Hielmbusk veied
 Som Fieldets Granetop;
 Han sig til Jorden neied
 Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode,
 Ved aarle Morgentid:
 Hvad de en Hytte troede,
 Var en Staalhandske viid.
 Jetten den monne tage,
 Han trak den paa til Gru.
 Da monne brat forsage
 De Kæmper af ganske Hu.

Thor hortes da at tale,
 Den Helt saa kief og huld;
 Han monne dem vel husvale,
 Han var saa tillidsfuld.
 Ei Kraften i at vore
 Bestaaer, saa var hans Ord;
 En Ulv tidt vog en Dre,
 Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
 Ei skal mit Mod forgaae,
 Skiondt denne fulle Jette
 Lader til godt at slaae.
 Jeg føler dog tilfulde
 Min hele Guddomskraft;
 Ondt var det, hvis jeg stulde
 Mistroe mit Hammerkraft.

Det var sig Jetten svare,
 Han stotted sig til sit Spiud:
 Hvad driver Thor at fare
 Saa langt fra Asgard ud?
 Hvad vil du, kiere Herre,
 I denne Ord paa Sand?
 Hvi stander uden Kerre
 Thor i Troldkæmpeland?

Da svared med stor Gre
 Den Gud, for Helte kær:
 Mig lyster her at være,
 Og derfor er jeg her.
 Alt om din Drot hin Sorte
 Jeg hørte mangt et Ord;
 Snart indenfor hans Porte
 Staaer Valhals Asathor.

Jeg vil den Helt dog skue,
 Ja gieste ham dertil;
 Jeg frygter ei hans Rue,
 Hans lumske Troldomsspil.
 For altid Jetten skialfe,
 Naar frem treen Asathor.
 Da smilte Ros' og Tialfe
 Ved deres Herres Ord.

Raabte da Jetten svare,
 Saa det i Bierget klæng:
 Du sætter dig i Fare,
 Lad af med denne Gang.
 Giennem de sorte Stænger,
 Som hegner Utgards Hjem,
 Sig ingen Asa trænger
 Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Åser,
 At nærmes dig min Drot!
 Hvad hielper det, du raser?
 Det blier din Skam og Spot.
 Du kommer ei som Frænde,
 Du har et fiendtligt Sind.
 Det vorder din Elende,
 Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om tilbage,
 Op til dit lyse Hjem!
 Hvad gavnner dig at drage
 Blandt Lyng og Tidsler frem?
 Et Hav, hvor Bolger trille,
 En Drk, hvor Stormen tuder,
 Blev sat, for at adstille
 Jetter og lyse Guder.

I Lyft, som aldrig savnes,
 I Spil og Baabendands,
 De stolte Guder savnes
 Af Solens varme Glands.
 Jer Nornen har beskærret
 Et lystigt Hersterliv;
 Vorde tilbedt og æret
 Af Mand saavel som Bir.

Jetter og sorte Trolde
 Fil et heel andet Mærke.
 Inden Fieldets Bolde
 De voxe kæmpestærke.
 Gi Jordens Born dem dyrke,
 Til Skræk de bryde frem,
 Thi Klippens Kraft og Styrke
 Faae de i mørken Hjem.

Sort Bolig blev os givet,
 Kun lys af Branden rod;
 Som Åser bringe Livet,
 Vi bringe Skræk og Dod.
 Os Mulmet oftest skuler,
 Vi diervt med Koller slaae;
 I vore dybe Huler
 Selv Guder ghæse maae.

Thor monne svarligt stude,
 Slog Hamren mod sit Skjold,
 Han sagde: Onde Thusse,
 Du est en arger Trold!
 Min Miolnir nu ei langer
 Op mellem dine Bryn,
 Men sad jeg i Thrudvanger,
 Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
 Vel tale saa til Thor?
 Vil du mit Mod neddæmpe,
 Du Myr' i sorten Jord?
 Skjendt du dig høit kan række
 Fra disse Tidsler ud,
 Tro ei, du kan forstrelle
 Valhallas stolte Gud.

Han sagde ydermere,
 Den Herre saa mangelund:
 Var der af Jetter flere
 End Sand paa Havsns BUND,
 End Øgler i Nasstronds Sale,
 Det var mig lige Skiel;
 Det skulde mig ret husvale
 Dog at slaae Hver ihiel.

De Guder, Helle dyrke
 Med Daad og Offerblod,
 Til Kraft og selsom Sthrke
 Med Dannished og Mod.
 Troer du, at Mørkets Tetter
 I Magt os overgaaer?
 At Asathors Idrætter
 Selv under Lokes staaer?

Du svuldne Svamp tilvisse,
 Med luftigstiore Spær!
 Jeg burde klove din Isse
 Med dette gode Sværd.
 Vel Jordens Born maae blode
 For Eders grumme Tand;
 Men Thor kan Eder døde
 Blot med sin Skoulderand.

Den graae Alfader satte
 Jer hen i sorten Hjem;
 Blandt Luer, Biergets Skatte,
 Kunstigt I kun bryde frem.
 Blot Natten Eder maner,
 Da faae I Overhaand;
 Er Livets mørke Baner,
 Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse pukke,
 Dertil hver Kraft saa god;
 Derfor I Diet udhugge,
 Men drinke Hiertets Blod.
 Efter alt Godt at dræbe,
 Som Ull og hungrig Biorn,
 Kun dirrer Eders Læbe,
 I blege Nattens Born!

Men Aserne sik Bælde
 Med Viisdom og med Naad.
 Ni skal vel Eder falde,
 Saa er af Nornen spaed.
 Ni skal Ter brat nedknuse;
 Bierget bli'er Eders Grav.
 Da Eders Blod skal bruse,
 Som et fortvivlet Hav.

Selv Eders Slægt i Bierge,
 Med Hammer og med Tang,
 De listigkloge Dverge
 Maae Eders Undergang.
 De smedde mangt et Stykke
 Til Østens lyse øt;
 Dem skal vi engang smykle
 Med Eders røde øvet.

Miolnir min tunge Hammer
 Gav mig en Dverg saa god.
 Under dens dybe Skrammer
 Frempibler Dodens Flod.
 Disligest dette Belte,
 Som gior mig stærk og stor.
 Thi frigt den Gud for Helte!
 Saa taler Asathor.

Det var sig Zetten svare,
 Han ringled med Vandserbaand.
 Thor stod i Harnisk klare
 Med Miolnir heit i Haand.
 Da gios den arge Zette
 Over den Herres Mod.
 Han sagde: Lad os ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god.

Teg vil dig Beien vise
Til Utgards fierne Hjem.
Teg skal dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.
Han mæled hdermere:
Du est en tapper Mand,
Kært vil det Loke være,
At see dig i sit Land.

Ginge de Kæmper gode
Langs ad den stille Sø.
Da var ei rød tilmode
Selv Roska, venen Mo.
Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran;
Da monne Breden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Beien mere god.
De bolde Kæmper singe
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
Mod røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en lorrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god;
Alt i den gronne Slygge,
Hvorhen de Fugle the,
Der ville vi hvile trygge,
Til aarle Morgengry.

Løfted han Braagen snarligt
 Da ned med stærken Haand,
 Bad Thor at fare varligt
 Allt med de more Baand.
 Han sagde: Du vil finde
 En Nadver her at staæ,
 Saa god, som nogensinde
 Du den hos Sif kan faae.

Den skulderbrede Jette
 Gik bort med disse Ord.
 Han monne ned sig sætte
 Paa græsbegroede Jord.
 Nær ved de stille Skove,
 Med lune Sommerlœ,
 Den Tothun monne sove
 Bag ved et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Tialfe,
 Samt Lok' og Noska hvid,
 Husvalt af Markens Alse,
 Ved svalen Aftenstid,
 Paa Græsset ned sig satte,
 Saa hungrige ved den Gang.
 De monne Braagen skatte,
 Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
 Den understærke Mand:
 Vi maaæ det mage, Kiaere,
 Skrymner ei klage kan.
 Han bad mig varligt tage
 Paa Braagens more Baand;
 Dersor, o Noska fage!
 Jeg gi'er den i din Haand.

Sank da med venlig Billie
 Strax under gronne Træ
 Noska, den hvide Lillie,
 Paa sine runde Knæe.
 Den Knude fast var knyttet,
 Tæt slængte sig de Baand,
 Det Arbeid lidet nytted;
 Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
 Til Tialf da raabte saa:
 Du vil vist ei formene,
 Vi her vor Nadver faae?
 Din Søster intet mægter,
 Den sagre Rosenkind;
 Los du de skjore Hægter,
 Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte,
 Med Braagen mellem Been,
 Dens Baand han monne fatte,
 Den Kæmpe var ei seen.
 Forst pilled han med Lempe,
 Men losned ingen Snor;
 Raabte den stærke Kæmpe
 Da hen til Asathor:

Elig Knude man ei bryder
 Med en lemfaeldig Haand;
 Klogt gisr du, hvis du byder
 At rive sonder de Baand.
 Alt ved den lyse Maane,
 Da svared Asathor:
 Dem har jeg lovt at skaane!
 Jeg bryder ei mit Ord.

Loke, du bolde Kempe,
 Min snilde Folgesvend!
 Jeg kan min Lyst ei dæmpe,
 Gak du til Braagen hen!
 Hvad der for Jordens Slægter
 Er tungt, ja skult i Lon,
 Det troer jeg nok, du mægter,
 Du fagre Laufeyhs Son!

Det vil jeg ei fordelge,
 Da gik den snilde Gud;
 Hans sorte Lok mon bolge
 Ned ad det hvide Skrud.
 Loke den Braag i Hænde
 Da tog med megen List; —
 Men intet det monne bevende
 Dog efter den lange Frist.

Da smilte Thor hin faste,
 Han reiste sig fra Steen;
 Han monne sværligt haste,
 Han var ei længe seen;
 Han greeb om Baanders Ender,
 Saa kær var ham den Brad —
 Men med de sterke Hænder
 Han skilled intet ad.

Greeb da den Gud i Brede
 Sit Sværd i storste Hast;
 Han trak det af sin Skede,
 Han hug paa Knuden fast.
 Heel kraftigt Guden hugged,
 Han brugte vel sin Haand; —
 Men end bestandig lukked
 For Braagen de seige Baand.

Da hæved Thor hin stærke
 Miolnir med Hænder begge;
 Han sagde: Jeg kan mærke,
 Her Trolden mig vil giøkke;
 Thi vil jeg nu ham drøbe,
 Alt for hans onde Værk;
 Mit Tern i Blod sig klæbe
 Paa brustne Pandserærk.

Gik for den Trold at dode
 Gud Thor da hen i Mag.
 Han monne med Miolnir hode,
 Han slog et vældigt Slag
 Ret midt udi hans Pande,
 Mellem de tykke Bryn.
 Det monne de Kæmper sande,
 Det var et gruligt Thn.

Det var sig Jetten svare,
 Han Diet halvt oplod;
 Han saae, i Garnisk klare
 Thor ved hans Side stod.
 Han raabte: Hvi blev jeg vaagen?
 Faldt ned paa mig et Blad?
 Hvor staær det sig med Braagen?
 Har du nu skilt den ad?

I Harm da Thor mon blusse,
 Han beed sig i sin Løbe;
 Han tænkte: Lumfle Thusse!
 Jeg skal dig dog vel drøbe.
 Jetten ei længe skumled,
 Hansov paa gronnen Bold.
 Hoit det i Skoven rumled,
 Saa snorked leden Trold.

Slog da med Kraft og Harme
 Gud Thor lun lidet blidt.
 Han hæved sine Arme
 Heelt mandeligt og tidt.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Guden var vred i Sind;
 Thi sank den tunge Hammer
 Vel dybt til Nøbet ind.

Det var sig Jetten stærke
 Trak lidet med sin Mund;
 Han sagde: Jeg kan mørke,
 Jeg sover i en Lund.
 For tidt jeg bliver vaagen,
 Nu faldt der ned et Bær.
 Hvor staær det sig med Braagen?
 Nu dog vel lost den er?

Derpaa sig Trolden vendte,
 Hansov paa bloden Jord.
 Da fast sit Belte spændte
 Den stærke Asathor.
 Hoit lod hans Stemme klare
 Til Odin op i Sky;
 Da monne den Fuglestare
 Forsærd' af Skoven flye.

Hans Die stod i Lue,
 Der hortes stærke Skrald,
 Han hug af al Formue
 Mod Jettens Vandeskål.
 Strakte sig stærken Jette
 Heel modig, træt og seen.
 Han sagde: Hvad er dette?
 Nu faldt der ned en Green.

Derpaa han langsomt reiste
 Sig hoit fra Græsset op.
 Da Morgensolen kneiste
 Hoit over Skovens Top.
 Han sagde: Nu det bliver,
 O stærke Thor, vel bedst,
 At did du dig begiver,
 Hvor du din Hu har føest.

Gik da heel bred og rolig
 Den skulderbrede Trold
 Mod Utgards mørke Bolig
 Alt med sin Stang og Skoild.
 De store Utgards Porte
 Man i det Fierne saae,
 Befæst med Stønger sorte,
 Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thusse
 Mod Utgard ud sin Haand;
 Han maled: Gi du studse
 For disse stærke Baand.
 Han lagde Thor i Hænde
 Sit Spyd med Staal paa Top.
 Han sagde: Med dets Ende
 Du stoder Porten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
 Jeg kan ei længer gaae.
 I Utgardlokes Rige
 Fleer Jetter I see vil saae.
 Lad Eder ei forførde,
 Gaaer frem paa sikker Fod!
 I har jo stærke Sværde,
 Dertil vel Kraft og Mod.

Derpaa sin Bei han satte,
Mens fast han Braagen bandt,
Hen til de Klipper bratte,
Mod Nordens fierne Kant.
Han gik med Skridt heel snare
Did til den Biergerad.
Da drog hin Kømpestkare
Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
 Jeg nu kundgisre maa:
 Mod Utgards fierne Bolsig
 Bilde de Kæmper gaae;
 Hvert Skridt de monne tage,
 Da var det ligerviis
 Som gled de to tilbage
 Hen over glatten Iis.

Da monne Veien dale;
 Det gif i Dybet brat.
 Man hørte Haner gale,
 Det blev til mørke Nat.
 Da Tialf og Nosska gyste,
 Men frem gif Asathor;
 Hans Harnisk for dem lyste,
 De treen i Gudens Spor.

Alt mere dybt de stege
 Ned i det steengraae Field;
 Da saae de Skygger blege,
 Hist hortes Kildevæld.
 Gud Thor ei længe hviled,
 Han slog sig ei til Taal;
 Med raskle Skridt han isled
 Hen mod sin Idroets Maal.

Som nu han frem sig skyndte,
 Heel fro og trostelig,
 Da Mørket snart begyndte
 For Lys at tage sig.
 Man skued Falder blaane
 Tidt i den dybe Groft;
 Glint af den blege Maane
 Faldt i en Klippeloft.

Da kom de til en Laage,
 Sat i den Biergerad;
 Der monne to Skygger vaage,
 De tæt for Doren sad.
 De vare dødligblege,
 Og under Dine blaae;
 De op fra Bænken stege,
 Stift de paa Guden saae.

Den Ene var en Qvinde,
 Den Anderen var en Mand;
 Sligt Folk man ingenfinde
 Fandt i et andet Land.
 De monne svarligt fryse;
 Thi holdt var deres Hjem.
 De toge til at gyse,
 Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme sorte,
 Hver lofted Hamren sin;
 Foruden Pandserstiorte
 De stod i hvide Liin.
 De Hamre, graalighvide,
 Var giort af Dødningbeen;
 De lod dem mat nedglide,
 Hvor Asathor fremtreeen.

De mæled: Ingensinde
 Elig Skare for hidkom.
 Hvad søger I derinde?
 Vend om, o Flok! vend om!
 Saa dybt de monne sulke
 Da i den skumle Braa;
 De sagde: Vi tor indlukke
 Kun dem, som døe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
 Som gloder i lislig Kraft,
 Forinden Sprinkelværke,
 Hvor ingen Fryd er havt?
 Hvor blækletbleg en Qvinde
 Kun bringer Sorg og Qvalm,
 Blandt dem, som boe derinde,
 Hendset paa Bænkehalm?

Da sagde Thor hin stærke
 Til Nost' og sine Mænd:
 Nu kan jeg fuldvel mørke,
 Hvor vi er vandret hen.
 Saavidt jeg Tingen fatter,
 Vi nu for Helheim staae.
 Loke, din blege Datter
 Vi snart at see vil faae.

Da hortes Loke klage,
 I Kinden steeg hans Blod,
 Han vilde gaae tilbage,
 Han blev i Hu saa mod.
 Han skreg: Jeg vil ei skue
 Min Et saa drovelig;
 Til Asgards lyse Lue
 Jeg atter svinger mig.

Da raabte Thør hin faste,
 Den Gud saa god som stærk:
 Du maa dig ei forhaste
 Med overilet Værk.
 Hvad nytter Sorg hin svare
 Bel over Skiebnens Bud?
 Lad brat slig Daarstab fare!
 Den sommer sig ei en Gud.

Bel af en Jetteqvinde
 Du dig bedaare lod;
 Et Guder nogensinde
 Sprang frem af Jetteblod;
 Men vist din Elskovsbrynde
 Stod udi Skuldas Bog;
 Hun monne din Daad fremshynde,
 Den Norne, viis og klog.

Man for din Et maa ghse,
 Men hvo foragter den?
 Den skabtes til at kyse
 Guder saavel som Mænd.
 En Angst, som ulmer, flammer,
 Og bryder voldsomt ud,
 Den kun fra dig nedstammer,
 Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gloder,
 Hvor det i Kraft bestaaer,
 Der altid Frygten misder
 For at det snart forgaaer;
 Saaledes Fenris skækker
 I Balhals bedste Lyft;
 Hans Blik en Frygt opvækker
 Selv i Hærfaders Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
 Vel frem for Jordens Hjem,
 Hvis ikke Sorg og Dvide,
 Hvis Dod ei stilte dem?
 Den eviglumfste Smerte,
 Net som en Snog saa grøn,
 Omsspænder Jordens Hjerte,
 Men det er Lokes Son.

Vel var det, Asa kære!
 Da Hel du avled stærk,
 Hun bor hoiagtet være,
 Hun straffer Nidingsværk.
 Hun er min Hævnerinde,
 Hun tugter rædde Mænd.
 Thi lad din Sorg forsvinde,
 Bend strax ei om igien.

Bed denne kloge Tale
 Forsvandt As-Lokes Frygt.
 Han monne sig husvale
 Net ved den Herres Klogt.
 Sit Spyd Gud Thor da hæved,
 Og stodte Doren ind:
 Den let tilbage svæved,
 Net som et Blad for vind.

Da saae man Thor at drage
 Med sine Mænd afsted.
 Hosit Hallen monne gientage
 Den Skares tunge Fied.
 Det var sig Roska lidet,
 Den fagre Lillievaand,
 Hun vandred Thor ved Siden,
 Og holdt ham ved hans Haand.

Igjennem frumme Gange
 Kun svage Lys de saae;
 De var saa saare trange,
 Der var heel ondt at gaae.
 Da pludselig de skued
 En Hule hen mod Nord,
 Hvor Stenen hoit sig bued
 Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Bæggens Side
 De rædde Helheims Mænd;
 De var saa syglighvide,
 Thor vandred mod dem hen;
 De var saa saare bange,
 De svedte Angstens Sveed.
 Om deres Liv en Slangen
 Tæt slyngte sig og beed.

En Stol hoit monne stande
 Bhygt under hvælvet Steen;
 Den var af Hovedpande,
 Samt skioere Dødningbeen.
 Der saae man Hel at true.
 Halv var hun hvid, mod Fod,
 Ansigtet blaat at skue,
 Med underløbet Blod.

Et Dødningbeen det hvide,
 Bel bleget i Maanestkin,
 Hun strakte ud til Øvide,
 Med et hævngierrigt Sind.
 Det monne muldent lugte,
 Hun svang det som en Vaand;
 Som Kongespiir hum brugte
 Det i sin klamme Haand.

Der var saa thyst derinde,
 Med Liuglugt overalt;
 Der rortes ingen Vinde,
 Kun hule Suk giengialdt.
 Tre Fakler blaaligt lued,
 Ved hver en Dødning stod,
 Man idel Nædsel skued,
 Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
 Han vendte sig omkring,
 Han monne hurtigt ile
 Hen i de Dodes Ring;
 Han raabte hoit derinde
 Da disse strenge Ord:
 Saa gaa det hver en Dvinde,
 Der ei tor folge Thor!

I uselige Daarer,
 Som frygted Saar og Død,
 Nu Hel Ter evig saarer,
 Med Oval og bitter Nod!
 I lod ei Hielmen hvælve
 Kring Issen kiekt i Strid;
 I skabtes til at skælve, —
 Saa skælv til Evigtid!

Derpaa den strenge Ræmpe
 Treen fast for Hela frem,
 Han monne Stemmen dæmpe
 For hendes mørke Hjem.
 Han sagde: Gustne Dvinde!
 Netfærdigt straffer du,
 Dog staaer jeg ei herinde
 Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
 Dertil stod fast mit Sind,
 Da monne han saa mage,
 At her jeg vandred ind.
 Thi siig mig, hvis du mægter,
 Hvad Bei jeg tage maa,
 For til de stærke Slægter
 I Jothunheim at gaae?

Da skreg til Miolnirs Svinger
 Hel, med sin Stemme styg;
 Det klang som Sværdet klinger
 Udi en Pandserryg:
 Forlad min sorte Bue!
 Gal frem, snart est du der.
 Det blænder mig at skue
 Din Sundheds Rosenskør.

Da vinkte brat behænde
 Gud Thor med dristigt Blik.
 Sig Loke bort mon vende,
 Da Hel forbi han gik;
 Fast han sit Die lukked,
 Saa tung var ham den Gang.
 Hun saae paa ham og sulked,
 I hendes Spir det klang.

Det vil jeg ei fordolge,
 Da gik den stærke Gud
 Alt med sit lidet Folge
 Fra Hulen snarligt ud.
 Igienem Bierget vide
 Han foer paa hurtig Fod;
 Paa Fieldets anden Side
 Da Guden snarligt stod.

Thor kommer til Utgard.

Der laa ret for hans Die
Den store Utgardstad.
Det kunde ham vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Bar Byen sluttet ind;
Beg Porten Mænd i Plader
Sad der, med Haand paa Kind.

Hen fra de gronne Bolde
De smilte til hans Hammer;
De havde Klippeskjolde,
Men Sphd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afsæd med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sørkte det igien.

Gint Jettesphd, det lange,
Som Tialse trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Med Heltekraften svar.
Hardt det mod Porten stevned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opsprang.

Da maatte Roska skielve,
 Hun fandt sig i et Hus,
 Hvor Klipper høit mon hvælve,
 De skulde Dagens Lius.
 En Væg af Marmor hvide
 Stod for dem blank og blot;
 Der, finge de at vide,
 Var Utgardlokes Slot.

Udi den skumle Bolig
 Si skinte mindste Sol;
 Der sad den Gvding rolig
 I steenudhugne Stol:
 Omkring den Drot hin svare,
 Som der saa trostig sad,
 Stod udi Harnisk klare
 Den treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
 Den stærke Gud, saa trægt;
 Han saae hans Læbe dirre
 Af underkuet Fright.
 Bevæged ei en Sene,
 Som Marmor sortegraa;
 Med rode Wedilstene
 Paa Asathor han saae.

Udi den dybe Hule
 Der blev stort Mørk og Ovalm.
 Han slog mod Skoldets Buse
 Haardt med sin Kiolv af Malm.
 Da lykte Biergets Kloster,
 Med Sølv og rodent Guld;
 Ild giemmem dybe Grofster
 Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
 Drotten da talde saa:
 Du seer at Loftet vokler,
 Thi blør det bedst at gaae.
 Sit Blik op Guden hæved,
 Da han de Ord fornam;
 Han saae en Klippe bæved,
 Og vilde knuse ham.

Han sagde: Det maa synke,
 Som ei kan hæve sig.
 Du skal mig ikke synke,
 Hvis Stenen dræber mig.
 Den Klods med megen Vælde
 Da faldt fra hoien Kloft
 Ned i de hule Fielde —
 Den syldte Gulvets Groft.

Da aabned sig en Laage
 Ved Biergets Side stor,
 En hvid og skummel Taage
 Frem af sit Giemme foer.
 Den momme rundtom fare,
 Som i en Bolgedands;
 Omkring hin Usæskare
 Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
 Han saae paa Jetten stivt:
 Dit Fielde mig ei kan dræbe,
 Men heller ei din Gift;
 Valhalla jeg forlader,
 Jeg er sædvanlig tryg.
 Us Odin er min Fader,
 Min Moder kaldes Frøg.

Da svared brat behænde
 Den Utgards fulle Drot:
 Jeg veed vel til hvad Ende
 Du kommer til mit Slot.
 Jeg veed, fra hvem du stammer,
 I lysen Klædebond;
 Dog strækker ei den Hammer,
 Du har udi din Haand.

Du til din Sthrke sætter
 For stor og dristig Lid.
 Huf: Jetter er dog Jetter!
 Og det fra Arilds Lid.
 For Aserne de leved,
 Med herlig Vælde stor,
 Da ikke tænkt var blevet
 Paa Mislnir eller Thor.

Bed Verdens første Tide,
 Hør Vandet sank fra Næs,
 Var Gab i Afgrund vide,
 Men endnu intet Græs.
 Mod Norden Iis og Laage
 Da laae i Niffelhiem,
 Fra Muspels sydre Laage
 Foer Ild og Gnister frem.

Da modtes Hedens Vinde
 Med Rimfrost i en Grav:
 De blandte sig derinde,
 Men der blev Draaber af.
 Ild monne Kulden dæmpe,
 Kuld dæmped atter Ild;
 Deraf fremstod en Kæmpe,
 Den sterke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
 Til alle Troldes Æt,
 Som nu i Biergets Nader
 Med megen Kraft er føet.
 Var dengang ei din Herre,
 Som nu saa stolt du seer.
 Da svared Tialfes Herre:
 Lad mig kundgiore meer!

Jeg skal dig viist gjengielde,
 Fortælle Sagnet tro:
 Da, ved Alfaudurs Bælde,
 Blev til Audumble Ko.
 Hun sikked Rim af Stene,
 Da sprang vor Stamme god
 Af kolden Kraft ei ene,
 Men varmt af Kiod og Blod.

I folde, døde Kræfter
 Sig blandte rorigt Liv;
 Da Bure blev; derefter
 Blev Bor, han tog en Bir;
 Af Eders Æt han ramer
 Sin Hustru sterk og stion;
 Da fodtes Aser, Vaner,
 Og Alfers lyse Kion.

Hvad hele Verden aatte
 Af Godt i dunkle Hjem,
 Sig sammenhobe maatte,
 For os at bringe frem.
 Forst mangen Egestamme
 Maa vore, hugges smaa,
 For der med lislig Flamme
 Kan Høitidsilden staae.

Derfor, o sorte Zetter:
 Saae I forst Lyset her.
 Vor Fader Bors Idrætter
 Var at nedknuse Zer.
 Han Ymer snart mon dempe,
 Som ei hans Kraft modstod;
 Da hver en Zettekæmpe
 Flux drukned i hans Blod.

Bor fasted ned med Torden
 Hans Krop i Sælgets Grav,
 Deraf han slabte Jordens,
 Af Blodet Jordens Hav.
 Udaf hans Been, de fierne
 Bierge med Stormens Gru;
 Skyer blev af hans Hierne;
 Der drommer den endnu.

Hans thylke Dienbryne
 Sattes i mangen Rad;
 Deraf blev snart tilsyne
 Den store Midgards Stad.
 Hans hvalvethoie Pande
 Vidt spændtes ud derpaa:
 Da Himlen mon opstande;
 Den farver Freha blaa.

Med Muspelheimiske Gnister
 Bor pryded den i Hast;
 Nu Stiernen aldrig mister
 Sit lyse Straalekast.
 Udi sin Glands hin flare
 Den hoit paa Himlen staaer,
 Mens Asers stolte Skare
 Paa den med Fodder gaaer.

Nu Bur' og Bor' mon fælde
 To Træer ved salten Sø;
 Da blev ved deres Valde
 Svenden, dertil en Ms.
 Frem Svenden monne komme
 Fra Egens Bul saa kiel;
 Møen den hulde Blomme
 Sprang af en Rosenhaek.

Astur og Embla klare
 Blev ikke lidet glad,
 Da Bure dem lod fare
 Til Midgards store Stad.
 Vel alle Jordens Hære
 Sprang ud af deres Nod,
 Som nu os Guder øre
 Med Tid og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
 I Jetters Nederlag
 Bergelmer med sin Dvinde
 Kun undkom paa et Brag.
 Fra dem alene stammer
 Du, med din Kæmpecæt,
 Som nu blandt Malm og Flammer
 I Biergets Dyb er sat.

I disse mørke Sale
 Fil I Jert Nige kun;
 Hvad tor du da vel prale
 Om ældre Fodselsstund?
 Af Aser overvundet
 Med alt dit Kogleri,
 Est du til Fieldet bundet,
 Og blot om Natten fri.

Men ret som Ukrud vilde
 Sig breder ud heel snart,
 Saa gaaer det ogsaa ilde
 Med Eders Kæmpeart;
 Mod Asers Hær hin faste
 I atter prove paa
 Her driftigt at formaste;
 Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at I fordærve
 Den bolde Aslurs Et,
 Og mangt et Nov erhverve
 Ved stammelig Idræt;
 Men selv de Hoffer faste
 Som staae for Valhals Guder,
 Du vover at fuldkaste,
 Mens Nattestormen tuder.

Dersor fra Odins Nige
 Jeg kommen er herned,
 For dig, o Trold! at sige,
 Jeg vel din Trædskhed veed;
 At Valhals Herre mægter,
 Blot ved et Ord saa brat,
 De Jothunheimiske Sloegter
 Reent at fordærve plat.

Thors Blik stod høit i Lue
 Ved disse strenge Ord;
 Han var heel skion at ske,
 Den stærke Asathor.
 De gyldne Plader lyste
 Ham paa det hvalste Bryst;
 I Lon hver Jothun gyste,
 Han stod saa rolig, trost.

Taus i de vilde Flammer
 Han skued nær og fiern;
 Han løfted op sin Hammer,
 Saa tung af drevet Tern.
 Ned gien nem Fieldet dand sed
 En solvklar Klippebael,
 Den ved hans Fodder stand sed,
 Hvor den blev stum af Skæt.

Da sagde Jetten svage,
 Den feige Biergets Drot:
 Jeg lader dig ei drage
 Med Brede fra mit Slot.
 Du skal din Hod her feste
 Dog end en stakket Tid.
 Jeg vil dig venligt gieste,
 Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Brede,
 Naar Ingen meer er træt,
 En Leeg her tilberede,
 Som sommer Heltes Aet;
 Saa kan vi uden Harme
 See udi Kappelyst.
 Hvo der har stærkest Arme,
 Samt mandigst Kampenlyst.

Sit Ja til denne Tale
 Gav Thor med villig Gu.
 I guldbesprængte Sale
 Dem Drotten forte nu.
 Et Bord af Marmor hugget
 Stod der paa gyldne Been.
 Da blev heel svarlig drukket
 Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Solv i Bierget klæng,
Høit Stormen lod i Fjeldet,
Det var en selsom Sang.
Gud Thor ved Norskas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sadd' ud Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper alle sad,
Tog Loke snildt til Orde,
Den Axa munter glad.
Han saaes ei længe tove,
Han skreeg paa skientsom Biis:
En Leeg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

Utgardelok behænde
Da mellem sine Mænd
Til Loke sig mon vendte,
Han raabte: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greeb til en Brad paa Stand,
Han svared: Ei i at øde
Der findes min Overmand.

Af hvad jeg haver fristet,
Bel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man nys har mistet,
Man etter føge maa.
Du stuer sterke Giøster,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiøgemester
I Stegerset vel arbeide!

Da svared Utgards Herre
 De skiemtefulde Ord:
 Der er fast intet værre,
 End hungrig gaae fra Bord;
 Dog skal du mærke, Kiære,
 Skiondt du est Kostens Ven,
 At du kan intet tære
 Mod een af min Mænd.

Asloke brat mon studse,
 Han hurtig reiste sig,
 Han maled: Onde Thusse,
 Troer du at strække mig?
 Kaldte da Drotten svare,
 Heel listigt han mon lee.
 Da monne sig aabenbare
 Den Jothun sør at see.

Han sprang af mørken Kammer,
 Ein Husbond brat han lod;
 Heel underlige Flammer
 Sig i hans Harnist brod:
 De fleste vare gule,
 Nogle var rød' og blaae.
 Den Trold ei monne skule,
 Kiælt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
 Sad i en dobbelt Nad;
 Selv paa hans Fingerender
 I Neglers Sted de sad.
 Hver Tand heel felsomt lyste
 Da med en Flamme stor.
 Ung Roska sværligt gyste,
 Med Skæl hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fieldets Skygge,
 Men Loke kæl sprang op.
 Han sagde: Du kan thygge,
 Seer jeg, med al din Krop!
 Dog, om du ogsaa bruger
 Hvert Lem saa mangelund,
 Troer jeg, ei meer du sluger,
 End Loke med sin Mund.

Et Fad man strax indbragde,
 Neent Guld, til denne Leeg;
 Utgardedøle lagde
 Det fuld af lækker Steg.
 Trolden, heel før at skue,
 Samt Loke, den stærke Mand,
 Da aad af al Formue,
 Det siger jeg forsand.

Alt ved den ene Ende
 Stod Trolden for det Fad,
 Afa-Lok behænde
 Net for den anden sad.
 Da blev heel sværligt sluget,
 Det var stor Lyst at see:
 Paa eengang midt i Truget
 Da baade modtes de.

Da havde Loke Kiodet
 Neent ifra Venet ødt,
 Som der for ham var sodet,
 Han var da saare mørt.
 Dog Jetten ei alene
 Havde ødet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spog og Latter,
 Selv Thor heel svarligt loe;
 Roska, Bondens Datter,
 Bar selv i Hu saa fro.
 De Giæster alle tillige,
 Som sadd' i Middagsstunden,
 Den Dom da maatte sige:
 Loke var overvunden.

Da raabte Utgards Fyrste
 Til Tialf i Brynien blaae:
 Da dog ei meer vi torste,
 Lad os meer Latter faae!
 Vor Gammel i at spøge
 Vi finder alle nu;
 Thi lad os og forsøge
 Nu dine Kraefter, du!

Da svared Tialf hin gode:
 Hvad kalder du Forsøg?
 Du maa dig ei hovmode
 Ved Asalokes Spog!
 Han klædte mig i Plade;
 I gør mig ingen Meen,
 Skiondt I kan sluge Fade,
 Dertil, som Hunde, Been.

Den skulderbrede Jette
 Til Tialfs lystig skreg:
 Vi vil herom ei trætte,
 Siig nu kun frem en Leeg.
 Da svared Tialf behænde,
 Han lagde sit Harnist hen,
 Saa vil tilmaals jeg rende
 Med een af dine Mænd.

Da skreng den Drot i Bierge:
 Slig Leeg er saare god!
 Naar man sig ei kan værge,
 Saa bruger man sin Hod.
 Lader os ei spilde Tiden!
 Slig Leeg du vist forstaer;
 Dog troer jeg, Tommeliden
 Dig fuld vel overgaaer.

Tialf synked sine Bryne,
 Han beed i Læben sig;
 Da blev der snart tilshyne
 Den Dverg heel underlig:
 Saa smidig som en Bue
 Han var, men lidet for,
 Man kunde ham grandt ei skue,
 Han dæktes af et Slør.

Til Leeg han sig beredte;
 Snart snoerped han sig ind,
 Snart vidt han sig udbredte,
 For mindste Pust af Bind.
 Da sagde Tialf hin svare:
 Slig Krop vist Faa har havt,
 Dog skal til langt at fare
 Blot Myghed ei, men Kraft.

Thi tog han til at rende,
 Saa det i Bierget stialf;
 Da dreied ved Løbsens Ende
 Dvergen og modte Tialf.
 Tialf vilde sin Harm ei robe,
 Til Fryd for skumle Bierg;
 Han sagde: Lad os lobe
 Den andengang, o Dverg!

Det Lob da brat begyndte
 Langt i det hule Hjem,
 Sig Tialfe svarligt skyndte,
 Kom dog kun langsomt frem.
 Overgen foer som en Alfe
 Med Hast til Maalet ud;
 Da var derfra dog Tialfe
 Bistnok et Pilestud.

Alt til den tredie Prøve
 Man strax beredte sig,
 Da mon ei Overgen töve,
 Tro mig kun sikkerlig!
 Til Maalet han sig skyndte,
 Foer saa paa hurtig Hod
 Tilbage hvor Lobet begyndte;
 Ved Maalet ei Tialf end stod.

Da blev til Dom forbundet
 De Kæmper strax paa Stund.
 At Tialf var overvundet,
 Der sagdes med een Mund.
 Tialf sig i Krog mon sætte,
 Overgen svandt som en Bind.
 Tialfs Lemmer var saa trætte,
 Blus brændte ham paa Kind.

Da sagde skumle Jette
 Til Thor, den stærke Mand:
 Du maa dog og udrette
 Din Idret her paa Stand.
 Bel dine Kæmpers Lykke
 Bar ikke saare stor;
 Men med et svarligt Stykke
 Kan du dem hevne, Thor!

Da svared Thor hin høie,
 Med Haand alt under Kind:
 Det kan sig vel saa foie,
 Bring mig et Horn herind!
 Skiondt, Loke! du kan ikke
 Fortære, som Jettens Svend,
 Vil jeg dog svarligt drifte,
 Vel fremfor alle Mænd.

Utgardelok behønde
 Da vinkte, som tilforn;
 Da treen een af hans Svende
 Fra Dybet med et Horn:
 Det var af Malm hin gule,
 Med gamle Skrifter paa;
 Udenfor store Hule
 Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
 Det var heel kunstigt giort;
 Heelt stort han det mon agte,
 Men derfor ei for stort.
 Sagde da Utgards Fyrste
 Til Thor saa mangelund:
 Den skal vist ikke torste,
 Som stikker det ud til Bund.

Maar mine Kæmper dommes
 I Straf for ilde Værk,
 Da Hornet ud maa tommes
 Af slig en Kæmpe sterk.
 Get Drag det sielden tommer,
 I to er Sæd at see,
 Men ingen Mand det sommer,
 At stikke det ud i tre.

Da sagde med stor Liste
 Loke til Utgards Drot:
 Thor er vist ei den sidste
 Ved Drif paa Odins Slot;
 Naar han sin Haand udstrækker
 Og efter Hornet taer,
 Den Gud da fast forskräcker;
 Balhals Einheriar.

Ydun saa kielent kryster
 For ham sin Ebbleblomst;
 Et Kys paa hendes Bryst
 Er ei saa sod en Kost.
 Den Most kan Thor udtonne
 Net paa sin Kæmpeviis;
 Man pleier ham beromme,
 Han vinder stedse Priis.

Det Sagn ei er forborgen,
 Asodin har for Skil
 Til Nimer at gaae hver Morgen,
 Og faae en Kildedrik.
 Et Horn, som Hvermand hylder
 For Dybden, Bredden sin,
 Med Vand da Nimer hylder;
 Det smager fast som Viin.

Det kan jeg fuldvel sige:
 Da eengang Odin drog
 Ud fra sit Guddomsrike,
 Gud Thor hans Bæger tog,
 Han drak det ud til Bunde,
 Den understerke Mand.
 Hans Noes er i alle Munde,
 Det siger jeg forsand.

Da Odin brat erfared
 Den Asas Idret nu,
 Da snarligt aabenbared
 Sig Vreden i hans Hø.
 Han sagde: du fordrister
 Dig aabenbar som i Løn,
 Jeg troer, selv Skiebnen frister
 Du ræst, min stærke Søn!

Bed denne Drif, hin sode,
 Gud Thor sin Viisdom sik.
 Hans brune Kinder gløde
 Tidt end af denne Drif.
 Hver Gud da monne domme,
 Det var en Idret stor.
 Skulde da her ei komme
 Dit Horn den stærke Thor?

Da mæled Utgards Fyrste:
 Hvo veed, om i Valhal
 Man kan saaledes torste,
 Som her i denne Sal?
 Da flur det Horn opheved
 Thor, med sin Arm saa sterk,
 Dybt det i Bierget bæved,
 Det var et sværligt Vorl.

Meldte da Jetten lede:
 Sæt det kun for din Læbe!
 Gi vil af Tørst og Hede
 Da Tungen til Ganen klæbe.
 Gud Thor da monne fare
 Saa sindeligt i Mag,
 Han drak af Hornet klare
 Det store, lange Drag.

Han drak, som Sandet driller
 Udi den hede Ørk,
 Naar han sin Regn udstiller
 Fra Tordensthen mørk.
 Den Gud med megen Ere
 Da liged i det Horn —
 Da tyktes det hannem være
 Saa bredfuldt som tilforn.

Gud Thor kun sielden pukker,
 Han virker i sin Kraft,
 Thi tog han store Klukker,
 Lænt til sit Hammerkraft.
 Han slog i Panden Hynker,
 Det var en svar Bedrift,
 Han drak, som Elven synker
 Udi en Klipperif.

Monne da ned sig heie
 Den Herre som tilforn,
 Med et mysgierrigt Die
 Han liged i det Horn;
 Da mørked han med Brede,
 Det end var fuldt som før,
 At indtil Hornets Bredde
 Der ei en Plet var tor.

Da satte det for Munden
 Den Afa stærk som god,
 Han drak, som Afgrundsbunden
 Drak Kæmpen Ymers Blod.
 Udi den Hal hver Tusse,
 Som skued den Idræt,
 Da monne blegnet studse,
 Men snildt de skulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
 Det ei var udtomt end,
 Da hæved han sin Stemme,
 Men rakte Hornet hen;
 Han quad: I stærkt at drikke
 Jeg seer I stande først;
 Thi Valhals Guder ikke
 Har hede Sygers Tørst.

Før Tørstens Glod at slukke
 De Guder morgenrøde
 Vel aldrig Horn udstukke,
 Men for i Kraft at gløde.
 En herlig Miod blier blandet,
 Det har vi hist for Skik,
 Meer kraftig, mindre vandet,
 End denne ferske Drik.

Da sagde Jetten lede
 Til Valhals Asathor:
 Naar Skuldre ret er brede,
 Blier ogsaa Bugen stor.
 Men da vi nu kun spøge,
 Saa er end min Begiær,
 At du vil kælt forsøge
 Den anden Idræt her.

I disse hoie Sale
 Det er vor gamle Skik,
 Os lyftigt at husvale
 Ved Leeg saavel som Drik;
 Thi vil vi ikke tove,
 Da ingen end er trætte,
 Vi Kraefterne vil prove
 Ved Byrder op at lette.

Gud Thor da gav sin Billie
 Til disse Lege brat.
 Da løb ad breden Tilie
 En felsom Art af Kat;
 Den saae paa Thor heel bange,
 Den krymped tidt sig ind,
 Skiod Bugter som en Slange,
 Med lumstet og frøgtsomt Sind.

Den stirred gridst og slugen
 Med sine rode smaae;
 Den skiod sig frem paa Bugen,
 Og nær ved Guden laae;
 Den kunde sin Frøgt ei tvinge,
 Da den af Krog blev faldet;
 Af Horn den havde Ringe,
 Men var om Livet sladet.

Hen i de gyldne Sale
 Den snoede sig heel styg;
 Den logred med sin Hale,
 Saa skællet og saa thk.
 En Braad med twende Klofster
 Sad i dens Gab saa stor.
 Lok sagde: Hvis du den løfster,
 Da har du Kræfter, Thor!

Da raabte med stor Ære
 Den fagre Laufeyns Æt:
 Gud Thor kan evig bære,
 Men bliver aldrig træt,
 Han sine Sener strammer,
 Saa kraftig og saa sund;
 Blot veier hans tunge Hammer
 Vist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold, min Tale
 Gud Thor gik ind en Nat
 I Freyas lyse Sale,
 Tog hendes Loibæk fat;
 Ei nænte han at vække
 Den fagre Nøsenknop;
 Han greb med Hænder begge,
 Han løfted Sengen op.

Sengen, det maa jeg sige,
 Af friske Blomster fuld,
 Bar tung foruden Lige,
 Den var af drevet Guld;
 Dog bar han, uden Bulder,
 Og uden mindste Sorg,
 Den paa sin sterke Skulder,
 Hen i sin egen Borg.

Da nu den Ms guldhæaret,
 Opvakt ved Midnatstide,
 Fandt sig af ham didbaaret,
 Og saae ham ved sin Side,
 Da fra sit Hovedgierde
 Hun foer i al sin Pragt;
 Hun monne sig forfærde
 Da ved hans sterke Magt.

Som nu den Gud med Ere
 I Mag slig Byrde bar,
 Skulde da her vel være
 Sligt Kryb den Helt for svær?
 To Katte er om at trække,
 Hvad han kan løft' aleen;
 Han stærker' er end begge,
 Hvad siger da vel Gen?

Da smilte Utgards Herre,
 Han sagde: Tag lun sat!
 Maaskee er Freyas Kerre
 Saa tung ei, som min Kat.
 Da bød dem Thor hin faste:
 Ha, tier begge stil!
 Han monne mandigt hastede
 Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten Slugen
 Og ret med megen Harm;
 Thor greb den under Bugen
 Med sterken Kømpearm.
 Heel rødsomt da den snofted,
 Men Thor stod rolig trhg;
 Alt som han meer den lofted,
 Den kroged op sin Ryg.

Saavidt hans Arme rakte,
 Han høit den hæved op;
 Men smidig den udstrakte
 Kun meer sin glatte Krop.
 Et Hul i Loftets Fielde
 Gud Thor da monne slaae;
 Han hæved den med Bælde
 Høit imod Himlen blaa.

Da var fra Jorden flyttet
 Ikkun det ene Been,
 De andre tre sig stottet
 Mod Gulens dybe Steen.
 Gud Thor da træt i Arme
 Slap Katten atter ned,
 Han dulgte taus sin Harme
 Han sig i Læber heed.

Katten da bort man bragte,
 Og Trolden, sledst i Blif,
 Til Tialfes Herre sagde:
 Saaledes den Leeg gik!
 Som alt i disse Egne
 Bar Katten fører og stor,
 Og lidens fun at regne
 Mod os er Odins Thor.

Da sagde Tialfes Herre
 Midt udi Troldens Sal:
 Ved Miolnir og min Kerre!
 Jeg hader ussel Pral;
 Men da dog fra dit Sæde
 Du kalder mig saa svag,
 O Drot, da frem du træde!
 Vi prove Favnetag!

Da lemped mildt sin Stemme
 Drotten i samme Stund,
 Han sagde: Du ei glemme,
 Her lege vi jo fun,
 Bort hele Værk herinde
 Blier et fortvilligt Spøg;
 Thi med min gamle Drinde
 Du brydes, til Forsøg!

Da meldte Lok' hin snilde,
 Den Gud fra Valhals Slot:
 Hun kommer ei for silde
 For denne stærke Drot.
 Mod Vøg han hende stemmer
 Og det i megen Mag;
 Han hende sonderlemmer
 Med stort og veldigt Brag.

Har hun i Neneskrifter,
 Den Ymers gamle Ms,
 Ei læst om hans Bedriffter
 Paa Jettens Klippesø?
 Da med sin sterke Hammer
 Dumdrifstig Jomfruflok
 Han skonkte slige Skrammer,
 At hver sik snarlig nok?

Det var stor Lyst at stue
 Ham med sin Miolnir der,
 Hvor klokt han stod i Lue,
 Midt i den Dvindehær.
 En selv ham drukne vilde,
 Det nedrigt var og slet.
 Men hum kom ei forsilde —
 Han traf med Stenen ret!

Da blussed Thor tilvisse,
 Den Kæmpe sterk og rank;
 Slog Loke mod sin Isse,
 Saa han til Jorden sank.
 Han quad: Jeg maa vel lære
 Dig onde As paa Stund,
 Den sterke Thor at øre,
 Samt tæmme kaade Mund.

Du feige Bendekaabe!
 Stem kun i Utgards Sang.
 Du uselige Taabe,
 Du Gienlyd af hver Klang!
 Bespot de hoie Guder,
 Blandt hvem du regner dig!
 Saavist som Fenris tuder,
 Din Straf blier skrækkelig.

Da sagde Lok' behænde
 Med Blussen paa sin Kind:
 Hvor kan til Harm du vende,
 Gud Thor, saa let dit Sind?
 Du veed, at her vi søge
 Med Leeg at frjedes ret;
 Kan vi da ikke spøge
 Med Tale, som Idræt?

Er da din store Bælde,
 Din Hovmod, lyse Thor,
 Saa svag, at jeg kan følde
 Den med et skiemtsomt Ord?
 Af hine Moer, du dæbte,
 Bar ingen svag og spæd;
 De Egekoller slæbte,
 De var i Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
 Som sunke for dit Sværd.
 Alt om hin Daad mig minder
 Den gamle Qvinde her.
 Det gaaer vist hende værre,
 Det skrobelige Siv.
 Da sagde Tialfes Herre:
 Saa glem da denne Kiv!

Da stod i Hallen inde,
 Ved knudret Krykkestok,
 En saare gammel Qvinde,
 Med filtet Marelok;
 I Panden var hun rhnket,
 Dybt hendes Nine laae;
 Hun blev af Guden hnket,
 Da hen paa ham hun saae.

Han quad: Det ei sig sommer,
 At med dig brydes Thor,
 For du en Most udtonmer,
 Hvis Frugt i Valhal groer.
 Udaf et lidet Giemme
 Fra Skoldets Bule rod,
 Man monne da fornemme,
 Han tog en Frugt saa sod.

Med milde Heltesæder
 Han Eblet rakte hen;
 Han sagde: Maar du det øder,
 Forhinges du igien.
 Det er af Bragis Gave;
 Det skænker Ungdoms Liv;
 Det er en kostbar Gave
 Fra Gudens hulde Biw.

Da satte sig paa Skammel
 Den Øwind af Alder tung;
 Hun sagde: Jeg er gammel,
 Men blier dog evig ung.
 Det Ebble, mig skal nære,
 Slut atter i Skoldering!
 Jeg intet kan fortære,
 Men øder dog alle Ting.

Bed denne føre Tale
 Blev Thor heel underlig;
 Udi de skumle Sale
 Da Øwinden reiste sig,
 Hun flyngte magre Arme
 Kring ham med megen List;
 Han streed med Kraft og Harme,
 Men sank i Kneee til sidst.

Da Loke blev forfærdet,
 Og Tialf og Notska med.
 Thor vinkte dem med Sværdet,
 At drage brat afsted.
 Han vendte sig i Brede
 Da til den onde Drot;
 Han sagde: Du skal lede
 Mig af dit Troldomsslot.

Mit Øie sig oplader
 Ei for dit Kogleri.
 Den vise As, min Fader,
 Mod sligt kun staaer mig bi.
 Hid uden hans Samtlykke
 Paa egen Haand jeg drog.
 Derfor min Hestelykke
 Saa slet en Ende tog.

Du skal dig ei formaste
 Mod mig i næste Færd!
 Odin kan Muner kaste,
 Som Thor kan løfte Sværd.
 Naar begge sig forbinde,
 Svag bliver din Trylle stav,
 Du skal dem ei forblinde,
 Trold! i din egen Grav.

Derpaa han gik i Brede,
 Med Blussen paa sin Kind;
 Ham Drotten ud mon lede
 Heel øengstelig i Sind.
 I Biergets Dyb det sukked,
 Sterkt jog dets hvide Blod.
 Det langsomt op sig lukked —
 Da Thor paa Sletten stod.

Fogleriet opdages.

Da nu den Helt hin svare
 Midt udi Marken stod,
 Alt under Himlen klare,
 Med Blomster ved sin Fod,
 Da lyste først hans Hammer
 Med blanke Blyantstier,
 Hans Brynies rode Flammer
 Brød sig paa Kryds og Øver.

Han stirred med sit Die,
 Saa fuldt af Ild og Kraft,
 Mod Himmelnen den høie
 Han svang sit Hammerkraft.
 Da saae først Utgards Fyrste
 Den sterke Gud, som slaer;
 Thi reiste sig i Børste
 Af Skæck hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
 Da blev den Zettes Barm;
 Skiondt Guden var bedrager,
 Han frygted dog hans Harm;
 Skiondt Thor udi sin Kerre
 Snart kørte bort i Mag,
 Han vidste: Hlidskialfs Herre
 Vel kiendte hans Bedrag.

At Odin, naar han traadde
 Til Balhal atter ind,
 Alt vilde brat forraade,
 Forbittre Hæltens Sind;
 Thi sogte fulen Jette,
 Den svigefulde Mand,
 Da Skranker brat at sætte
 For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: Jeg maa sige,
 Hvordan sig Alt tildrog;
 Hvi nys udi mit Rige
 Den Leeg slig Ende tog.
 Hvis hist han det erfarer,
 Hans Harm blier mere stor;
 Og slet jeg mig forsvarer
 Mod Odin og mod Thor.

Drot Loke til den Ende,
 Saa fuld af List og Svig,
 Til Thor sig da mon vendte,
 Han sagde drovelig:
 Vel er det, Utgards Lilie
 Med dig ei bugner meer;
 List aldrig med min Billie
 Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
 For Ymers Afkom nu,
 Jeg alting vil forklare
 Med en oprigtig Hu,
 Paa det du selv kan vide,
 Hvor stor du est i Kraft,
 Med Sværdet ved din Side,
 Med sterken Hammerkraft.

Med megen Skræk jeg hørte,
 Du stærke Asathor,
 At i din Kæm du kørte
 Fra Asgard ned til Jord.
 Men da du vilde drage
 Dybt til mit faste Slot,
 Da monne jeg det såa mage,
 Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
 En Gud, saa sterk som fri,
 Men kun mit Land bestærme,
 Ved snilde Røgleri.
 Jeg rørte Havets Bolge;
 Det hialp kun lidet mig.
 Jeg vil det ei fordosle:
 Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udralte
 Heel usædvanlig stor,
 Og mine Lemmer strakte
 Langs ad den gronne Jord.
 Jeg vilde dig forfærde
 Paa Nattens øde Bei;
 Men Eders Spyd og Sværde
 Jeg slove nægted' ei.

Jeg gyste for din Hammer
 Fra snilde Dværges Hjem;
 Jeg vidste, hvor den rammer,
 Staaer Kampens Rose frem.
 Jeg tænkte dig at skrække
 Med indbildt Overmagt;
 O Thor! men dig at giække,
 Det aldrig var min Agt.

Det skete, som jeg troede,
 Dog blev du ikke ræd;
 Dit Belte Du omsnoede,
 Foer mere grant afsted.
 Det maa jeg for dig sande:
 Paa gronne Sommervang
 Den kolde Sveed af Pande
 Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Die skuffet;
 Mildt første Slag gienlod,
 Men havde det mig truffet,
 Det vorden var min Dod.
 Af Skræk jeg voer mon blegne;
 Da trylled dig min Sang
 Til hine Biergets Egne;
 Der først din Hammer clang.

Bed Troldens føre Tale
 Thor hen i Klippen saae;
 Da trende store Dale
 Net for hans Dine laae.
 Den Jothun hdmhg suffed
 Alt ved det svare Værk,
 Han sagde: Dem har du hugget
 Thor, med din Miolnir stærk.

Før dig og for dit Folge
 Det virkelige Syn
 Jeg monne snildt fordosle;
 Jeg rynked mine Bryn.
 Du slaaer, det maa jeg sande,
 Som Den, der slaaer ihiel:
 Gi knuste du min Pande,
 Men haarde Kampesield.

Derpaa jeg dig forvilded
 I Biergeis Kloster om,
 Alt ved min List indhildet
 Til Helas Sal du kom;
 Jeg tenkte dig at skælle,
 Du ødle Kæmpe god,
 Men intet Syn kan knælle
 Dit frugtelige Mod.

Dg at jeg skal omtale
 Nu hver en Idret stor
 I mine Klippesale,
 Saa mørk vel paa mit Ord:
 Forst, Loke, du mon øde
 Med Fynd af lækkre Brad,
 Det var stor Lyft og Glæde,
 Der see dig ved din Mad.

Dog, skjondt af al Formue
 Du aad, o stærke Mand!
 Som Fieldets Ild og Lue
 Dog ei du øde kan.
 Det monne Kæmpen være,
 Som sprang af mørken Braa;
 Hvad Under han kan tære
 Da Malm og Been som Straa?

Alt, Tialfe! du mon robe
 Hist paa den lange Bei
 Stor Raskhed i at løbe,
 Jeg nægter heller ei.
 Men Den, med hvem du rendte,
 Bar mere snar end du;
 Thi viid, den Trold, jeg sendte,
 Tialfe! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
 At lobe dig forbi,
 Det vist du aldrig nøgter,
 O ædle Kæmpe fri!
 Ved skulste Kunnelege
 Jeg Skikkelse den gav,
 At den dig skulde spæge
 Ved Biergets dybe Grav.

E vindelig blandt Zetter,
 I Bierget siern og nær,
 Vist mindes vil Idrætter,
 Som Thor udførte der.
 Vor Skræk vi vel mon skule,
 Ved hvad som da blev seet;
 Men end i Utgards Hule
 Slig Daad er aldig seet.

Først maa jeg dig beromme,
 O Usa! for din Dril,
 Skiondt ei du kunde komme
 Det Horn, som da du fil.
 Enhver af mine Svende
 Paa dig med Rædsel saae,
 Thi Hornets anden Ende
 Dybt udi Havet laae.

Mens Vandet du mon sluge,
 Gud Thor saa mangelund,
 Da saae vi Hornet suge
 Fra Havets dybe Grund.
 See lun i alle Bande,
 Som her i Utgards Flod,
 Da skal mit Ord du sande,
 Du ædle Kæmpe god!

Gud Thor, med Panden runken,
 Did styred sine Fied,
 Da var dybt Havet sjunken
 Ned under Strandens Bred.
 Da stotted sig til Sværde
 Loke med Tialf paa Stund;
 De monne sig forsærde,
 De saae i dyben Grund.

Da mæled Jetten snilde,
 Den Utgards Drot saa brat:
 Thor vil mig ikke ilde,
 Han har mig alt forladt;
 Mit Kogleri kun satte
 Langt meer i Lys hans Kraft.
 De Strande nu saa bratte
 Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
 Hjemkommen til dit Slot,
 Hint Horn da der du finder,
 Thrudvangers stolte Drot!
 Dermed du lystigt lege,
 Du ædle Kæmpe god,
 Og Kysterne bevoege
 Til daglig Ebb' og Flod.

Da sagde Skoldets Klover,
 As Thor, den stærke Gud:
 Mon vel min Magt behøver
 Ved dig at bredes ud?
 Med sonderslagen Pande
 Du burde giøre Bod,
 Rundt disse hvide Strande
 Bestænkes med dit Blod.

Da skielved Jettens Læbe,
 Flux tog han saa til Ord:
 Den svage Fiende dræbe
 Sig sommer ille Thor.
 Da Ratten du mon løfte
 Høit over Biergets Bold,
 Da den tog til at snoсте,
 Da isnede hver Trold.

Du gør os ei saa hange
 Med Lhnild og med Storm;
 Det var den grumme Slange,
 Den føle Midgardsorm,
 Der knuger Jordens Sider
 Nundtomkring Havets Bund,
 Og sig i Halen bider
 Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
 Du strakte den med Harm
 Høit op mod Himsens Bue,
 Med vældig Kæmpearm.
 Saa langt du op den forte
 Ud over Biergets Sale,
 Den Jorden kun berorte
 Da med sin Braad og Hale.

Den gamle, runkne Qvinde,
 Der monne dig til Specie,
 Skiondt langsomt, overvinde,
 Som var saa sær at see,
 Som ei af Frygt mon blegne,
 Skiondt vist din Kraft var stor,
 Som lærte dig at segne,
 Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
 Gaaer ved sin Stav saa tung;
 Skjondt hun er saare gammel,
 Er hun dog evig ung;
 Alfader hende lærer
 At vandre vidt omkring;
 Hun ingenting fortærer,
 Og øder dog alle Ting.

Hun monne Jetter følde!
 Jeg siger det forsand:
 Selv Alfers stolte Bælde
 Bortæder hendes Tand.
 Hun boied dig med Gre
 Mod Jord, den Qvinde god;
 Lad det et Varsel være!
 Tæm stolten Overmod!

Da dirred Gudens Læbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dæbe —
 Da var han svundet brat.
 Field over sig at hænge
 Gud Thor ei længer saae;
 Han stod paa gronne Bænge,
 Paa broget Kloverstraa.

Hiemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
Kasted saa vidt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadtigt rundt ham gik.
Da hist, hvor Sloven groede,
Hytten igien han saae,
Hvor Tialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behaende
Den unge sterke Mand;
Strax tog han til at rende,
Selv giennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Lob Naska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Noser
Som Morgenrosde stod.

De Born, de længtes saare,
Da Hytten de giensaae;
Paa Kinden Naskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Tialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyft,
Hans unge Hierte brændte,
Det stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
 Ved Hyttens Indgang nær,
 Der sad den gode Gubbe
 Med gamle Hustru kær.
 Af Hiertenglæde skalfe
 Forældre beggeto.
 Han raabte: der er jo Tialfe!
 Hun: Der er Roska jo!

Da blev der megen Glæde,
 Dertil heel heftig Lyst.
 Den Hustru monne græde,
 Med Roska ved sit Bryst.
 Glad hendes Dine hængte
 Paa Dattrrens Spyd og Skold.
 Hun sulked: Ei jeg tænkte,
 Du blev en Ms saa bold.

Hun spurgte: Hvo har givet
 Dig en saa fyldig Arm?
 Meer smal du est om Livet,
 Og mere trind om Barm.
 Da svared med stor Gre
 Roska det Stoltheds Ord:
 Det har min Husbond kære,
 Den sterke Asathor.

Det var den gode Gubbe
 Med lange Løkker graae,
 Han reiste sig fra Stubbe,
 Paa Tialfe stivt han saae.
 Da monne Svenden buldre,
 Han løfted Sværdet op,
 Alt med de brede Skuldre,
 Samt stærken Senekrop.

Hans Fader raabte: Tialfe!
 Du var en liden Svend!
 For dig ei Kæmper stialfe,
 Du var ei Kampens Ven;
 Nu i din Haand du klemmer
 Dit Sværd med Heltestik.
 Hvo gav dig disse Lemmer
 Og dette Lueblit?

Hvor sik du Kraft at stramme
 Den Biorne-Buestræng?
 Hvo gav dig denne Flamme?
 Nys var du jo en Dreng!
 Da svared med stor Ære
 Tialfe de Stolthedss-Ord:
 Det gav min Husbond kiære,
 Den stærke Asathor.

Som Tialfe dette mæled,
 Gud Thor did nærmest sig.
 Den gode Gubbe knæled
 Med Kvinden ydmuygelig,
 Han sagde til den Herre
 Da med et bange Suk:
 Jeg haver giemt din Kerre,
 Karst er din Gedebuk.

Da bortsvandt Gudens Brede,
 Der valt var i hans Sind
 Ved Jettens Ord hin lede;
 Han gik i Gaarden ind.
 Han Stalden op mon lukke,
 Da glemte han sin Karm,
 Ved Synet af de Bulle,
 Samt af den ghylde Karm.

Den hoie Tothunbane
 Hat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Vane
 Han sine Bukke vog.
 Kvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Loke tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra gronne Skove
 Tialfe med Kvist og Green.
 Loke de fede Bove
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Paa Gulvets Fliser smaa
 Brændte den muntre Rue,
 Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
 Et Fad i al sin Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skield.
 De fede Gedebukke
 Da trosteligt de nod;
 Det Blod, som kom i Krulke,
 Var vorden lislig Miod.

Da Nadveren var til Ende,
 Bar Nukathor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes Been.
 Det var den gamle Gubbe,
 Trak Tialf ved Armen ud,
 Hen til den Lindestubbe
 Bort fra hin Bukkehud.

Da raabte Thor hin høie:
 Hvi drager du ham bort?
 Bonden sig monne boie,
 Han trak ham længer fort.
 Han streeg: Lad mig ei töve!
 Jeg mindes Daaden sidst;
 Jeg frygter Tialf skal prove
 Den samme Urgelist.

Da raabte Thor med Latter,
 Han satte sig paa Steen:
 Tialfe vist aldrig atter
 Bil knække Bokkebeen.
 Hans Kæster ei behøve
 At strøkkes nu ved Marv,
 Som da han Ved mon kloве,
 Kiserte med Ploug og Garv.

Da Gubben fro bevæget
 Slap Tialfes Kjortelfligr,
 Da man var vederqvæget,
 Til Sengs man lagde sig.
 Gud Thor, den stolte Herre,
 Klædt i sin Brynie rod,
 Steg op udi sin Kerre,
 Der han sin Hvile nod.

De Fugle quiddred glade
 Mod aarle Morgenstund,
 Da klædte de sig i Plade,
 Snart efter korten Blund.
 De Vaabnene monne hærde,
 Bandt Plader om Arm og Been,
 Og sleebede blanke Sverde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Med Som da Thor mon nagle
 Guldsko til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han slog om stærke Bov,
 Greb saa i Haand sin Hammer,
 Bod Folget fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa snelt de foer afsted.

Ei Bonden Foden rorte,
 Saa taus han monne staae;
 At de paa Lusten kørte,
 Han med Forundring saae.
 Den Ungersvend og Pige
 Saae sig saa vidt omkring,
 Da hoit de monne stige,
 Hen ad den Regnbu-Ring.

Op ad den lyse Bue
 Da kørte Aukathor,
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stodte,
 Da Kerren forbi ham gik,
 De syv Jomfruer modte
 Gud Thor med milde Blit.

Da sagde Miolnirs Svinger
 Alt til hin Lilievand:
 Vel bedst, at jeg dig bringer
 Til Frehas Sal paa Stand.
 Thi endnu ingensinde,
 Saalsenge Verden stod,
 For nogen Mo og Qvinde
 Thrudvanger op sig lod.

Blaat Ædelstenen dækker
 Den flionne Frehas Sal,
 Blandt hoie Rosenhækter
 Den stander i en Dal;
 Saa snehvid Svanen seiler
 Nundtom i Borgens So.
 Der kommer hver trofast Beiler,
 Dertil hver trofast Ms.

Folkvangurs bedste Eie
 Hun er, den Drotning blid:
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun blusser rank og hvid.
 Saa smekker som en Midie
 Hun aander elskovsvarm;
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa rund om Barm.

Hun har to skjære Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De twende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid sode
 I hendes klare Hjem;
 Aften- og Morgenrøde
 Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
 Saa huld i Siel og Sind,
 Fra Barmen hendes Alande
 Blier Jordens Foraars vind.
 Hver Morgen hendes Die
 Man seer i Taarer staar,
 De synke fra det Hoie,
 Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Dottre blide,
 Siofna, dertil vel Hnos,
 Og deres Skuldre hvide
 Nedstyrter Issens Fos.
 Blandt Born har ei sin Lige
 Ung Hnos, det klare Lys,
 Siofna, den skionne Pige,
 Blev Sovnens milde Dys.

Der, meente Thor hin stærke,
 Var Sted for Nostka bold,
 Han kunde fuldvel mærke,
 Hun har ei gierne Skold.
 Han tog de Baaben atter,
 Og quad fortrydlig:
 Slip Svæidet, Bondedatter!
 Det er for godt til dig.

Til Frehas Fruersøde
 Nu jeg dig bringe vil!
 Dog kan igien dig glæde
 Bel engang Heltespil.
 Der kan du Elskov dyrke!
 Jeg har alt længst erklaendt,
 At med din Heltestyrke
 Det var ei ret bevendt.

Derpaa til Frehas Bolig
 Med Nostka fort han gif,
 Hun fulgte Guden trolig
 Med blysmont Jomfrublik.
 Udi den vene Pige
 Fandt Freha stort Behag;
 Tidt kom til hendes Nige
 Nostka fra denne Dag.

Til Valhal Thor mon ile
 Med Tialf i Vandserkiol.
 Da mon imode smile
 Ham Odin fra sin Stol.
 Valkyrien hin blide
 Bod dem en Velkomstdrik.
 Saa gik man ud at stride,
 Der vankled Hug og Stik.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understørke,
Var tidt i Hu saa gram;
Han lod sig intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giække;
Thi vilde han sig hævne,
Den frække Flok forskräkke;
Han folte vel sin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treeen, hvor Odin sad;
Han hilsed mildt sin Fader,
Og om hans Bistand bad.
Til Fields i Jetteseiden
Den blotte Kraft er blind.
Hærfader kogte Seiden,
Og vied Hamren ind.

Til Jotunheimets Fielde
Nu Aukthor atter kom;
Dog mon han intet melde
Til Asalok derom.
Han vandred Beien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brod de Granegrene
Hen over Fielrets Ryg.

Da ned han kom mod Høvet,
 Hvor Fieldets Hule stod —
 (Hjist Ormen laa begravet)
 Da voxte Gudens Mod.
 Han saae sig lundt bevæge
 De skumle Bolgers Blå;
 Han mærked Ormens Lege,
 Slog vredt sit Blik mod Skh.

Han tænkte: Du skal ikke
 Dengang forblinde Thor;
 Med Knuder ei omstrikke
 Den angstbespændte Jord;
 Gi giore Somænd bange,
 Nedstyrte dem til Næn;
 Nei, nei, du Edderslange
 Mig vorder underdan.

Derpaa den Gud hugprude
 Sig trylled om til Svend.
 Hvor Hvirvelvinde tude
 Han lagde Hielmen hen.
 Den var saa stor at stue:
 En Klippehal med Krat.
 Skiont Morgenrodens Lue
 Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skæg han fasted
 Af Hagen samme Stund.
 Hvo havde sig formastet
 Imod slig en Tiornelund?
 Til Ungersvend forvandlet,
 Han gik i Badmel blaa.
 At det var driftig handlet,
 Heimdal paa Buuen saae.

Hen imod Troldens Hule
 Gik Thor med Nosenkind,
 Med lange Løkker gule,
 Som flei for Morgenwind.
 Det rode Styrkens Belte
 Smal Strimmel Uld var lig;
 Den hoie Gud for Helte
 Betalte Svig med Svig.

Miolnir, sin tunge Hammer,
 Han som en Øre bar.
 Han tenkte kun paa Hammer,
 Hans Hævnelyst var svær.
 Han gif til Fjeldellosften,
 Ved Tossens hvide Strom,
 Hvor Hymir laae ved Grosten,
 Og sik sin Morgendrom.

Med Skum og megen Rusken
 Flod sode Kildevand
 Hvidt giennem Ronnebusken
 Ud i den salte Strand.
 Det maatte Vei sig bore.
 Paa Stene Jetten laae;
 Gi Ebler er saa store
 Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
 Da, med Haardusken lang,
 En afflidt Steen ved Strandet,
 Behængt med Alsetang;
 Som Egens Bul hans Lænder.
 Hans Mund var lidet ei,
 Der sad tre Nader Tænder,
 Som paa den glubste Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
 En Eng huldsaligt laae;
 Alt paa den gronne Motte
 Stod rode Blomster smaa.
 Ved Hækken Lanimet bræged,
 Og nipped Knup af Torn;
 Der gif i Klover Øveget
 Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen
 Og reiste sig fra Seng,
 Da saae han Thor i Krogen,
 Som en spærlemmet Dreng.
 Han sagde: Tor du vove
 Fra Boigden dig saa langt
 I mine sorte Skove?
 Nu aander du vel trangt?

Da svared Svenden lidens:
 Mit Hjerte banker trygt.
 Alt jevner sig med Tiden,
 Hvad vinder man ved Frygt?
 Med Mod sig Barmen hvælve!
 Mig Ingen saae saa ræd,
 Jeg turde jo dog skælve. —
 Du gior mig ei Fortræd.

Det sommer sig, at Jette
 Bor vise Edelmod.
 Hvad kunde dig vel møtte
 Min ringe Draabe Blod?
 Hvad kunde det vel mytte,
 Hvis her jeg stod beklemt?
 Thi har jeg i min Hytte
 Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange,
 Det klæder sielden godt:
 vindsvinet er en Fange
 Midt i sit Pileslot;
 Det klæder ingen Svile,
 Det soler ei til Fryd,
 Det reiser sine Pile
 Forfærd' ved mindste Lyd.

Den lidet Spurv er mindre,
 Langt mere svag og spæd;
 Dog det kan ikke hindre!
 Den er ei pandserklæd,
 Dog løber den i Sporet,
 Og frygter Hjulet ei;
 Den har sig ofte moret
 Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse,
 Her, i dit skumle Skul.
 Jeg staaer ved dine Huse,
 Som næsviis lille Fugl.
 En Bid af dine Disker,
 Den snapper jeg fra Jord.
 Og — dersom du vil fiske,
 Saa gaaer jeg med ombord.

Da Jetten drog sin Læbe
 Hoit til sin Dreslip;
 Han sagde: Jeg vil ei dræbe
 Den, som mig beder: Slip!
 Han loe ensfoldigt atter,
 Bed hvad der blev fortalt,
 Opslog en Skoggerlatter,
 Saa det i Klippen gialt.

San streg: I aarle Morgen
 Heel streng er Kuld og Blæst:
 Her under Klippeborgen
 Est du kun Luunheds Giest;
 Men naar dig Havet favner
 Paa Kiolens thylde Træ,
 For silde vist du favner
 Din Kielhed og dit Læ.

Det gielde skal en Prove,
 Gav Asathor til Svar;
 Vi vil ei længer tove;
 Siig om du Madding har?
 Den Madding, du kan bruge,
 Giensvarste Jetten glad,
 Kan du i Haugen luge:
 Kaalormen paa et Blad!

Men er ei Orm paa Blade,
 Dog jeg et Middel veed:
 Grav med min mindste Spade
 I Torvemosen ned.
 Om Orme maa du lede!
 Tag saa din Skortenaal,
 Og bid den til en Mede.
 Nu snart jeg stanger Aal.

Ia Ormen skal jeg finde,
 Giensvared Thor i Harm;
 Og Aalen sig skal vinde
 Saa smidig om min Arm.
 Nu bor ei længer toves,
 Hvis mig tillades kan,
 At tage hvad behoves?
 Ja! svared Klippens Mand.

Da gik den Bældighoie
 Paa Eng til Troldens Dyr,
 Hvor med et skummelt Die
 Han modte værste Thyr.
 Den vendte Hornets Ender
 Mod han med opbragt Hu;
 Han greb med begge Hænder,
 Og brod dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
 Med Thyrens Hovedknub,
 Nu saae man Thor at træde
 Hen over Gierdets Stub.
 Han bar det let paa Nakken,
 Han vandred med stor Hast.
 Thi Hymir alt i Smakken
 Oploftede sin Mast.

Da Jetten Thyrens Hoved
 Paa Svendens Skulder saae,
 Han høit hans Kræfter loved,
 Og stak i Bolgen blaa.
 Han brugte vel sin Nare,
 Gud Thor vel brugte sin,
 Thi ilte Kiolen saare
 Med Susen og med Svin.

Da tænkte Thor hin høie:
 Hvis jeg kan Ormen naae,
 Udi den Lumfkes Die
 Til Nebbet Miølnir slaae,
 Da vil jeg meer mig glæde
 Paa denne stille Dag,
 End om i Herresæde
 Jeg hørte Baabenbrag.

All Verdens Dval og Smerte
 Kun kommer fra den Snog;
 Den spænder Jordens Hierte
 Lumf i sin dybe Krog;
 All Angst og føle Shger
 Fled fra dens Huggetand;
 Dens Pest i store Byger
 Gaaer over Hav og Land.

Naar Manden savner Kroester,
 I hidsig Feberglod,
 Og naar han tenker efter,
 Og soler nær sin Dod,
 Og naar hans Hustru læser
 I brustne Blik: Farvel!
 Da Midgardsormen hvæser
 Og ryster sine Skæl.

Naar Dvinden mat bedrovet
 Har Barnet ved sit Bryst:
 Nys lignte det, i Lovet
 Et Ebble, rødt i Host;
 Nu vil det meer ei die,
 Dets Die slukkes brat —
 Da kan ei Ormen tie,
 Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
 Fra Norden og til Syd.
 Er iiiskold Mandens Hierne,
 Da viser den sin Fryd.
 Og naar en trofast Beiler
 Paa Baulet seer sin Mo,
 Da Skummet aldrig feiler
 Paa Midgardsormens So.

Alle de lummste Snoge,
 Paa Jorden fiern og nær,
 Udklækkes af den Taage,
 Som Ormen avler her.
 Den store Kæmpeslange
 Paa fierne Sydens Øe,
 Som Oxen ei kan stange,
 Kom af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
 Omkring det thkke Træ,
 Saa strider den i Dalen
 Og sluger Markens Fæ.
 De mindre, lige bistre,
 Med skinnne Farvers Plet,
 Mens deres Dine gnistre,
 Fordærver Afskurs Et.

Som Blomster er at stue
 Hammene med Striber paa,
 Beklædt med Nøsens Lue,
 Og med Violens Blaa.
 De under Hækker stirre,
 Med sod, forgiftig Dunst,
 Og Fuglene forvirre
 Med deres Hexekunst.

Fenris er føl tilvisse,
 Den fulle Nattens Ven;
 Heel tids fra Klippens Isse
 Til Hel han styrter Maend.
 En Stinmand er hans Hyrde,
 Han er sin Hyrdes Hund,
 Naar Nøveren vil myrde
 Han tuder i sin Lund.

Mod Loven, Dyrets Konning,
 Han avled Tigren strax.
 For Biornen slytte Honning,
 Uskyldig bag sin Tax;
 Han avled, for at rove,
 Hæne, Los og Nør; —
 Da maatte Biorn og Love
 Vel gaae i Striden giev!

Fenris ved Nattetider,
 Saasnart han Liget seer,
 Strar i sit Sladsel slider,
 Dog skader Ormen meer.
 Thi vil jeg den forøde,
 Paa det ei Asfurs Et
 Skal vorde Slangeføde,
 Beroves Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
 Til Freia, Siofn og Hnos;
 Og naar de blier for mange,
 Saa skal de ærligt slaaes;
 Som Kæmper vorde vrede,
 Men hidses ei af Had;
 Et Sværdet af sin Skede,
 Bli'er Hiertet lige glad.

I Nækker skal de storme
 Da mod hverandre kælf,
 Og ingen Havets Orme
 Skal fulde dem med Skælf.
 Som lyftige, muntre Svende
 De vise deres Mod;
 Kælt mod hinanden rende,
 For at udghye Blod.

Og naar da Blodet flyder,
 Skal jeg paa Skyen staae;
 Mit Tordenstrald betyder,
 At de til Valhal gaae,
 Der skal dem Mioden smage,
 Der har de intet Savn,
 Og Bragi skal gientage
 Med Glæde deres Navn. —

Saa tænkte Thor, og hasted
 Og roed kraftig fort,
 Det salte Vand han fasted
 Saa vredt fra Naren bort.
 Alt som i Harm han tænkte,
 Han roede fort i Harm,
 Med Bolgerne bestenkte
 Sin Skulder og sin Arm.

Han Jorden vilde forløse;
 Men Jetten, ræd paa Stand,
 I Baaden greb sin Øse,
 Han sad alt dybt i Vand.
 Han raabte: No ei længer!
 Hvad holder du for Huus?
 Vi sætte til med Stænger,
 Med Mast, med Mand og Muus.

Thor sagde: Vi maa giøre
 Først end et lille Kast.
 Slog Jetten paa sit Dre
 Med den afbrukne Mast.
 Nu skreg den vilde Jette,
 Ifald du længer roer,
 Da vil du snarlig sprætte,
 Hvor Jormungarder boer.

Teg frygter ingen Drme,
 Sang Thor, den Skipper god,
 Og Nordan's værste Storme,
 De kiale fun mit Blod.
 De hilse mig saa friske;
 Her standse vi paa Dyb.
 Nu skal vi snarligt fiske
 Skælbugtet feige Krab.

Med disse høie Tanker
 Han løfted i sin Hede
 Det tunge Jetten's Anker,
 Han brugte det som Mede.
 Han Thyrens Hoved satte
 Paa skarpen Ankerkrog,
 Et Jetten kunde fatte
 Dybsindige Gudesprog.

Da tog han af sit Belte,
 Han brugte det som Snor;
 Den høie Gud for Helte
 Slap Angel'en fra Bord.
 Af Beltet sig en Ende
 Han bandt omkring sit Liv,
 Saa lod han Snoren rende
 Til Dybets gronne Siv.

Thors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over den flod fri og driftig Hvalen;
Men i mørke Bolgedalen
Beed den slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brust og Knokkelringe,
Kan den dog ei Bugten vinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumst den maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa den Vine lukke,
Dybet tids har hørt den sukke.

Vandet dækker for den Himlens Buer.
Som en Bjørn paa Labben suer,
Bider Stiært den, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig, i Bankers Rage,
Som et Skæg om Ormens Sage.

Med sin Krop den knugte vaade Ryster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hælla vælter;
 Neden Sod, som Stenen smelter,
 Størkner sig til Biergets Belter.

Bandet slaaer i Ormens Mankelokker.
 Som den ligger nu og rokker,
 Og forventer Ragnaroker;

Nabner Diet den paa venstre Side,
 Bender ud det føle Hvide:
 Maddingen den seer nedglide.

Threns Hoved den imøde sværer,
 Dorst sin Hovedknub den hæver,
 Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
 Griber dumt den, uden Tanker,
 Med de haarde Gunnmers Planker.

See, da trækker Thor i Meicingarder.
 I de sorte Ganens Barder
 Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Bælde
 Panden, mosbegroet af Elde,
 Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Størkt den knuger sig med faste Bugter,
 Ankeret med Gift befugter;
 Men dens Kæmpen intet frugter.

Asathor en Fisler er med Krøfster;
 Ormen, med opladne Køfster,
 Give maa for Nyklet efter.

Hovedet sig høver over Vandet:
 Gyser gennemfarer Landet,
 Bolgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrondaabner sig og brænder,
 Høit i Sky den Svælget vender,
 Med de lange Huggetender.

Høire stort og lidet venstre Øie;
 Ringene sig farvet boie,
 Som paa smidig Pandsertrøje.

Kæven gaber. Med den svulne Gane
 Dragen, efter gammel Bane,
 Galer som en Kæmpehane.

Luften vorder qalm af Svælgets Tørke.
 Da den Gud, som Helte dyrke,
 Først iførte sig sin Styrke.

Spændte mere fast om Lænd sit Belte;
 Baaden truer med at velte,
 Herlig steeg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han høver,
 Rykker til — og Ormen høver,
 Blodet strømmer af dens Kæver.

Baaden brister: med sin Fod paa Bunden
 Thor har etter Fæste funden,
 Trækker Ormens Nyg fra Grunden.

Slangen broler, Diet blodigt flammer.
 Aukathor, med løftet Hammer,
 Truer Nisselheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
Asathor den sidste Afsten
Daane skal for Eddersaften.

Da den lunske Trold med Ulverhynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker;

Tog sin Daggert frem, det hvasse Børge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Drørge.

Gav sig til paa Beltets Snor at file —
Da sank Miolnir tyve Mile
Dybt i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Gramstoven ryster,
Røster Lov paa sine Ryster;
Asaheimdal sig forlyster.

Gront i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Negnen pidsted, Thor i Skyen lyned.
Solens Die, glad ved Synet,
Stak igennem Taagebrynet.

Asathor sin Hammer atter høved.
Da den fulle Jothun bøved,
Ormen lydt sin Nedning krøved.

Jettens Staal kan ikke Beltet tvinge;
 Da, med Svonnefinneres Vinge,
 Pladser han til Ormens Bringe;

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
 Heimdal maa paa Buen skælve,
 Gimlen maa sig fulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter!
 Da sang Asalokes Datter
 Høit sin Seiersang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
 Thor til Beltet gaaer i Bandet,
 Kalder Niffelheim forbandet;

Skummer, vader i de salte Bolger;
 Gi Forbittrelsen forfolger,
 Dybet han med Lhn forfolger;

Saaber, han har Slangen Doden givet;
 Men den smutter under Sivet,
 Daaner vel, men redder Livet;

Hæver atter Kammens Bolgelokker,
 Ligger paa sin Steen og rokker,
 Og forventer Nagnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
 Næbbet sig i Skiellet hestter.
 Ha, de skionne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
 Miolnir under skægget Hage
 Skuler sig paa følen Drage.

Loke satter Elskov til Sif.

S Valastialf sad Loke længe,
Han fieded sig, lod Sov'det hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebudex,
Sit Buslebrynh han ofte sørker,
Paa Asathor han stedse tønker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke,
Men lod for Lof' dig intet mærke!“ —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler intetsteds sig hiemme,
Og derfor hyster ham at fare.

At folge Thor i Harnisk klare,
Det smigrer ham, det maa han lide;

At gaae med Kamipens Gud ved Side,
For ham at bære staalblank Vante;

Som Mistelstein, den Smytleplante,
Fra Egestammens Rist at trives,
Derved han styrkes og oplives.

Thi skjondt han mægtig Guden hader,
Dog Glandsen af den Høies Plader
Bestraaler ham, i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Aſkurs Born saa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder!

Nu sidder han, hvor Gulen luder,
Og pondser dybt og vil sig hævne.
Til Ondskab har han altid Evne. —

Assynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumst tillige;
Sligt elſter ingen Bir og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han folger dem med drukne Blikke
Til Dammen, som af Lovet kændses;
Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skjonne Freya Sioſn omsvinger;
Og Ydun, Gir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
Paa Græsset Klædebondet falder.

Alt hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
Og fyldig Lænd og smekke Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie
Hver vender sig mod Guden ofte.

Og ingen skuler Bryst og Høste,
De veed ei, at den Lumsle titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bolge,
Saa svommer dette Pigefolge;

I Lusten lig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De Arm i Armen ofte vinde,
De dulce ned som vilde Vender.

De bruge de sneehvide Haender,
Som Svommesinner Bolgen trylle.

Hoit Bolgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skionne den forlade.

Men Den, som Loke meest betragter,
Hvem han idag for skionnest agter,
Er Sif, den Nukthors hoie Frue.

Van blusser ved hin Bis at skue,
Saa mægtig og saa smuk tillige.

Thi ei behøver hun at vige
Med Deilighed for nogen Díse,

Undtagen Freha, som den vise,
Den stærke Odin Livet skænkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freha kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne sode Straale
Fra Diets Blaa, som Hiertet smelster,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igjennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en hoi Hestinde;
Og dog en ægte Damneqvinde!

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride,
Som til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok i Dine stikke.
Hun tænder med de røske Blikke
En stærk, en aldrig næret Rue.

Tæt Diebrynets stolte Bue
Sees sammenvoxet under Panden.

Det vilde skæmmet hver en anden,
Men Sif det gav en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt flere.
Den hoie Siel paa disse Bryne
Tidt vugger sig og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig;
 Hun stuer stolt og ligegefyldig;
 Og store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
 Nifalden Sne paa Klippeaasen,
 Som allerfinest Duum paa Gaasen,
 Og Negler som lombardiske Nodder.

Fast staer hun paa de skionne Fodder;
 Og langt og glandsfuldt falder Haaret
 Til Hælen i en Flætning baaret.

Alsloke seer fra Bogestubben
 Thors Biv saa frisk som Rosenkunuppen.

Da tænkte han: O hvis jeg kunde
 Kun eengang trylles af den runde,
 Den Guddoms Arm, bag Birkelunden!

O hvis jeg turde klæbe Munden
 Engang mod disse Læber rode,
 Der aldrig knibe sig imode,
 Men aabnes kælt, mens Diet brænder,
 Og vise tvende Rader Tænder,
 Som intet Rovdyr har saa friske.

Og, medens Thor gik ud at fiske,
 Ha kunde jeg ham dog tilskamme
 Bag Lovet fiske med det samme.

Saa tænker han, og slu sig skuler,
 Thi Sif gaaer hen til sine Huler
 Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Uttraa stærkt den Blege stielver,
Imens med guldbaldyret koste
Hun sig bedækker Bryst og Hoste.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast, trindt omkring de Lokker gule;
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en felsom Skralden
I Sovne strax den Skionne dysser.

Men Vinden trækker ind og kysser
De fugtige Lokker under Kyse;
Den gjor dem atter gyldenhuse.

Hvad Sif og Loke taldes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han dig after
Aftsæl finder.
Bil du ei vorde
Villiens Frister,
Bringe du Brand
I Blodet aldrig.

Sif.

Dør opdirker
Driftig Hyven;
Er Hul i Hulen,
Hærjer Musen.
Snedig Sønnen
Svigter ei Loke:
Lumf til Leiet
Loptur lyster.

Loke.

Meden moder
Mund for Fisken,
Sax udsettes,
Snare for Næven.

Fanges Fisken,
I Hællen Næven?
Løke lokkes af
Dwindelokker!

Sif.

Hent i Hulen
Din Hustru, Løke!
Signi dig sinesre
Med sorte Lynghaar.
Beed du Ungerbod
Beile vorde!
Nidst hun nægter ei
Næring Unsket.

Løke.

Ædik-Æblet
Ædes i Hunger,
Yder ei Ydun
Yndig Frugten.
Boer ei vranten,
Baene Disa!
Beilerens Bon dig
Barmen smelte.

Din Husbond hist
Paa Havet fisker;
I Jettens Zolle
Jager Hvalen;
Afst han atter
Agter fage:
Leger med Laren,
Benges hiem ei.

Vandre lad ham
 Veiene sine,
 Deilige Diis du
 Dine søge!
 Herligt Gulen
 Hvelver med Løvet.
 Leilighed er
 Længslers Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
 Maaltid, Loke?
 Jisbægret bragte jeg
 Dig paa Bænken.
 Af Isens Bæger,
 Skumle Boler,
 Utter dig Sif
 Foragten skænker.

Gak, du Guders
 Gustne Fiende!
 Tvinge dig Taabe
 Thor skal snarlig;
 Stivt dig spænde
 For Storm i Natten,
 Mellem de morke
 Missens Graner.

Ovad saa Ovinden,
 Kække Disa,
 Bredt fra Boleren
 Bort sig vendte.

Noligt Nyggen
Rakte mod ham;
Sov saa sodeligt
Sif, paa Lelet.

Heed af Harme
Haaret tog han,
Fyldige Flætning
Flod fra Nakken.
Issens Skove
Saxen meted;
Pludselig Pragt
Fra Panden rulled.

Let i Luft sig
Lofted Loke;
Glad ved Nanets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haar det gyldne;
Vidt for Binden
Visted Svævet.

Boleren blussed
Som Bolt af Ild,
Dunstomkrandst paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyser, da
Svævet synker
Straaleflammet.

Hvor han henslooi,
Haaret nedfaldt,
Ax paa Ageren
Tanged Straaler.

Deraf damned sig
Duum paa Aret.
Stift det storkned, som
Skæg paa Kornet.

Hvor han henslo,
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Guldbrandsdalen.
Finge deraf
Fagre Piger
Guldhaargaven
I Bondergaarde.
Blakket bare de
Beile vene
For hver Flætning,
Finneqvinder.
Guldhaarfagre
Som Gefion og Freha,
Bleve fra den Tid
Bonderdøtre.

et dømme jævne
med sine mærke
med sommer og vinter
med blomster og frugt

Loke skaffer Aser Klenodier hos Duergene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hævn ham glædte saa saare:
Naar Sif sig nu speiler i blanken Ma,
Da følder hun modige Daare.

Med hviden Haand hun flætter ei meer
De Lokker saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarlig ghys.

Som saa han sad under Granens Green,
Bed Gulen, listig som Næven,
Da knaged i Nord den stærke Steen
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel hvad det betød,
Han mørked, at Thor var kommen;
Brat som en Lax han sig smidig skiod,
Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked, som Maage, sig
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: Rover, jeg kiender dig,
Nu skal du blode for Saxon.

Jeg knuser dig hvert af dinne Been,
Som Mollen Meel under Siulet;
Da var ei Loke ret længe seen,
Han kastede Tryllestiulet.

Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?
Sang han, heel listig i Sindet;
Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
Du savner en skaldet Dvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
En Spøg jeg kalder det ene —
Da svørger jeg dig, ved Urt og ved Log,
Bred Musset paa Bautastene;

Bed Odins Die, ved Mimers Væld,
Og ved dit mægtige Bærge:
Jeg selv skal vandre til hule Field,
Til Frænderne, mine Dværge.

Og skaffe din Sif igien et Haar
Af Guld, for Dagen er omme,
Saa hun skal ligne den unge Baar,
Med Græssets forghylde Blomme.

Giensvarede Thor: Du svørger Trol
Bed Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Nan den i Havet savner.

Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny!
Sang Loke, herlig at fore;
For den skal alle de Trolde flye,
Som du kun hyster at røre.

Ha, raabte Guden, en herlig Seir;
 Nei dig nu vil jeg forode;
 Jeg kom herhid med min Stalbroder Freir;
 Vi give dig Navne til Fode.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
 Jeg slaaer mit Tag i det andet;
 Saa splitte vi dig for Binden ad,
 Dine Lemmer skal bolge paa Bandet.

O staan mig, Freir, du venlige Drot!
 Sang Loke med Bon og Klage;
 Jeg stienker en Ganger dig paa dit Slot,
 Hvortil ei Verden har Mage.

Den forer dig rundt om Jordens Øe,
 Saa smidig som Tigerkatten;
 Den svommer med dig paa salten Øo,
 Som Sild den lyser om Matten.

Bed flige Losster, som han besvor,
 Lod Thor og Freir sig formilde.
 Saa steeg han ned i den sorte Jord,
 Igennem den kolde Kilde.

Han krobs, saa smidig og glat som en Mal,
 Fra Kilden i Biergets Bue,
 Hvor Dværgene stod og hamrede Staal,
 Ved Svovlets blaalige Rue.

Saa flittige vare de Dværges der,
 Dybt i de hvalvede Haller.
 Med Skiodskind for af det sorte Læ'r,
 De git og stobte Krystaller.

De smelte Sandet ved Ildens Glod,
Og rørte med Rosengrenen;
Deraf de dannet Rubinen rød,
Indkilet i Klippestenen.

De samlæd en Bunke Kierminder smaa,
Dem plukkede Dværgekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Hrolf sit siden i Kronen.

Af saftige Græs de fogte Sod,
Da grontes den Wedelsteen saare.
De dryppede Perler, med roligt Mod,
Af Enkers og Smaaborns Saare.

Rundtom i Gulen man mærked vel,
At Kæmper tilforn havde leget:
Thi Steenslag hviled paa Muslingeskæl,
Og Fisken i Leret var præget.

Hist nogen laae en Tettindebarm,
Rodbrun i Solen, forstenet;
Her sang Biergsfossen, med megen Larm,
Sine Viser om Kævebenet.

Til Kall forvandlet ved rislende Vand
Udstak det af Fieldekanten;
I Kæverne var langt sterkere Tand,
End Tænder paa Elefanten.

Da Loke sit Grinde røgte nu,
Strax Dværgene gjorde sig færdig.
De raabte: Loke, vor Drot est du,
Og vel vore Gaver værdig.

Thi toge de frem et Bildsvine Skind,
 Det bedste de kunde vælge,
 Paa Skorsteensilden de gjorde vind
 Med pustende Blæsebelge.

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
 Saa Funken af Skindet knittred.
 Men Loke, fortærret af skumle Nag,
 Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
 At give Guderne Gave;
 Han tænkte: De skal af Biergets Skiod
 Dog ei fuldkomne dem have.

Brok traadte Bælgen og Sindrig slog,
 Saa Gnisten af Skindet springer.
 Da Loke Forvandlingen sig paatog,
 Og blev en Flue med Vinger.

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
 Og gav sig slemt til at stikke;
 Men haard var Hudnen og haard hans Land,
 Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
 De Bildsvins herlige Fyrste:
 Til Freier den livsalige Galt,
 Den straalende Gullinborste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
 Den Kormoenglandsen paatager.
 Han rider paa den i mørke Nat,
 For selv at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
 Det var kun et lidet Stykke;
 Men da de toge det ud igien,
 Det blev det deilige Smykke.

En jevnglat Ring af roden Guld,
 To Hænder krysted hinanden.
 En Blomst af Edelsteen underfuld
 Bar indlagt kunstigt paa Nanden.

Den Ring var stor og af sielden Vægt,
 Thi Odin skulde den bære;
 Han Drotten var for Asernes Slaegt,
 Ham skyldtes den høieste Ere.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
 Til Gavn kan man intet ham lave;
 Thi smeddede de ham en Ring til Pragt,
 Og hylded ham med en Gave.

Man kiendte den lidet, ved eengang at
 Besee den i Dværgenes Rige;
 Den eier en Dyd: hver niende Nat
 Den drypper Otte, sig lige.

Trolovede Par, ved Baldur, har
 Tidt Odin med Ringene trostet.
 Da Fromhedens Gud man til Baaslet bar,
 Laae Trostabsringen paa Brystet.

Nu lagde Dværgene Jern paa Bolt,
 De brugte dertil ei Rue,
 De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
 For at det ret skulde due.

Da Loke saae, hvor Jernet sik Kraft,
 Og hvor det varligt blev handlet,
 (Det var en Hammer med stærken Skæft)
 Da han sig atter forvandled;

Og foer som Bremse, med smertelig Braad,
 Og flagred i Blæsevinden,
 Stak Smedden i Panden med skarpen Odd,
 Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dværgen med Haanden bort;
 Ei Hamren blev ganske færdig,
 Thi Skæftet paa den var noget fort,
 Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dvergeslok
 Og gave det til Dværginden;
 Hun satte, som Hør, det paa sin Nok,
 Hvis Hjul hensused for Binden.

Og spandt og spandt, mens Guldtraaden randt,
 Til Haar for den deilige Díse;
 Hun snurred og sang, ved Kildernes Klang,
 En underlig Spindevíse:

Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
 Heel frit for Binden herefter,
 Ei flætte det meer, at hndig sig teer
 Dets Glæds med straalende Krøster.

Hver Svend, som det saae, fra Himmelens Blaa,
 Hans Hjerte skal Haarene fange.
 Selv Løkker vist ei paa veneste Frei
 Nedbølge saa blode, saa lange.

Skiondt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
 Gudindens Tinding den høie,
 Det levende blier, og efter sig gier,
 Og lader, som Hørren, sig boie.

Beholder sin Glands i Vindenес Dands,
 Og lader sig aldrig udrykke;
 Som Middagens Skin, det svøber sig ind
 Bag Hielmens ludende Slygge. —

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
 For Thor, og rakte ham Haaret;
 Paa Løkken han saae, og maatte tilstaae:
 Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvælt nu Freir paa sin Galt
 Og Thor, med Haaret og Hammer,
 Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
 I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, lig Tang paa et Nif,
 Sig fast Guldhæret paa stande,
 Og monne sig slaae i Løkker saa smaae,
 Trindt om den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing sik Odin sin Ring,
 Man tilgav Loke sin Brode.
 Men snart dog igien Biergtroldenes Ben
 Maa for sin Trolosched bode.

Yduns Ran.

Asodin ud med Hænir drog,
 Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
 De Menneskessikkeller dem paatog.
 (Wil du kiende din Mand, prov selv hans Værk.)
 Af at sidde paa Stol i Glidstials Slot
 Bar Odin træt, den opmærksomme Drot;
 Som Vandringemand, i Skggernes Lov
 Han aander, og soler selv sig Stov.

De reiste paa Fjeld gienmem Orkners Dal,
 Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind;
 Hvor en Jæsbjorn, stor som en lidet Sval,
 Saa eensomt stod i sit hvide Skind.
 De agted ham ei, gik ham forbi,
 Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
 Han folte den skulste Guddom ner,
 Og plumped ræd under Jæns Skær.

Saa ginge de frem, til Sneen veeg
 For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
 Gi længer Fjeldet nogent steeg,
 Det var kledt med Gran og med Birk og Torn.
 Gi hængte paa Taget frosne Lap,
 Hvor i Nogen slumred den skrumpne Lap.
 Af Bielker Husene stærkt og trægt
 I Dalene stege, med Skionhed bygt.

I Slæder ei meer, med stærken Neen,
 Dem modte Finner med svartens Haar.
 Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
 Og veldigt kneiste Jarlers Gaard.
 Og paa Bolstret laae, bag Bielkers Muur,
 Den hndige Brud i sit Tomfrubuur,
 Mens Lærken floited sin aarle Sang,
 Og Uglen i Granen til Taushed twang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
 Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
 Den liden Smaadreng drev Bondens Giæs,
 Og Ørerne drak af klaren Åa.
 Nu toired han dem i grønne Bæng,
 Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
 Men Guderne sadde paa Græssets Bold,
 Som modige Kæmper med Sværd og Skjold.

Da smilte Seirfader og saae
 Til Loke, som bleg ved Siden sad.
 Han sagde: Saa vidt jeg kan forstaae,
 Dig hører at lange til Bondens Fad.
 Jeg selv er hungrig, jeg nøgter det ei,
 Det trætter at vandre den lange Bei.
 Fra Vards droge vi for en Stund,
 Til Gulbrandsdalens Birkelund.

Da meldte Loke: Saafremt du vil,
 Saa laver jeg snart et Maaltid her.
 Vi har jo alt hvad der hører til,
 Thi Øren brøler paa Bangen der!
 Jeg lister mig smu, forvoven giæv,
 Til Stegerset hen, som roden Næv;
 Og henter Smørret af Bondens Fad,
 For vel at stege den løkkre Brad.

Timens maa Hœnir Øren flaae,
Maa gyde dens Blod i Jordens Skiod,
Med Daggerten Huden varligt flaae;
Jeg henter i Øvnen varme Brod.
Maafsee du selver, o Lysets Drot,
Nedlader dig til hvad kun er Smaat:
Slaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Niis og Green.

Da svared Odin bag sin Gran:
Jeg mærker, jeg mig til Jord har stapt;
Thi Mennesket lever kun af Nan,
Naar Gen har vundet, har Andre tabt.
Belan saa skynd dig paa letten Hæl,
Og folg din daglige Drift og stiel!
Hvis Bonden kiendte sin Giæst som Gud,
Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.

Da Hœnir slagted, og Loke løb
Til Fædeburet i Bondens Huus;
Igennem Sprækken han smidig krob,
Og syldte med frisken Smør sit Kruus;
Han Brodene tog i hviden Dug,
Bel sigtet af den fineste Slug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hented Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hœnir seen:
Den Øre slagtet i Snor han bandt,
Og tridsed den op i Traets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Nyggen han Skindet hænge lod,
Og twætted ved Kilden alt, for Blod.
Han snitted med Daggerten påne Skaar,
Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smil —

Han, som beveger Solen sterk,

Som tænder Ild i dens Flammepiil,

Og lærer den øve sit Kæmpeværk;

Han, som sin Glands fra Solen slaaer,

Af mildere den til Maanen gaaer,

Og springer fra den i Gnister smaa,

Naar Natmulm dækker Himsens Blaa;

Han mored det nu, med Staal og Flint

Af lokke de rode Gnister frem,

Af fange dem op i træsket Splint,

Og med Røsqvisten at nære dem;

Og da nu Rogens hvide Ovalm

Udviklede sig af Spaan og Halm,

Og blev en Flamme, der steeg med Lyst —

Da glædte sig Seierfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Diets Blaa

Han hæved sit Blik med Guddomsskiær,

Og raabte: Selsom i det Smaae

Som i det Store — fiern og nær.

I Draaben Egir, som i sin So;

I Solen Odin, i Gnistens Frø!

Min Son, naar drabeligt lyner du,

Hvad gior du da meer, end jeg gior nu?

Nu vendte Loke til mørken Skov

Tilbage med Smor, med Eg og Salt,

Og glædte sig mere ved sit Nov,

End om man havde forært ham Alt.

Og Næven, Vesselen, Rotten kom

Af deres Huler og saae sig om,

Og sagde: Der gaaer vor Gud saa let!

Han lærer sit Folk at sticke ret.

Men Odin loe, og tænkte: Jeg skal
 Giengielde vel, hvad Loke forbrod:
 Paa Bondens Ager i tusindtal
 Skal Korn betale de tagne Brod;
 Og Hjorden skal stonne med Yverne spændt,
 Saa veed jeg Smørret er vel fortient,
 Og for det Salt, vi her har sogt,
 Jeg skænker de Smaaborn Vid og Klogt.

Nu hugged Hænir Bovene fra,
 Men Loke skured skarpen Spær;
 I Overdrevet han sogte da
 Til Stegevenderen Kloftetræer;
 I Muld han stak de Grene to,
 For at han Spydet vel kunde snoe.
 Han speded Stegen, ved Alden stod,
 Og dreied og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den klogtige Kok —
 (Med Hænir Odin drog vidt omkring)
 Og tænkte Stegen snart havde nok,
 Og prikked deri med Daggertsting,
 Da fled end Blodet af Kiodet ud,
 Som om det var fra levende Stud;
 Og skjondt han noered sit Arnested,
 Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted Hovedet op
 Og utsaalmodig i Beiret saae, —
 En stor, en gyselig Drnekrop
 Opdaget man hist i Troets Braa.
 Den bredte sig vidt i grønnen Ulm,
 Med Vinger saa sorte som Måttens Mulm,
 Og lod et Næb under Lovet see,
 Saa krunt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Dine gnistred som Lygtemænd
 I sorten Mose ved Midnatstid.
 Den stirred stedse paa Braden hen;
 Ved Synet Loke blev murehvid.
 Den rysted Vingen — og Grenen knak
 Og Bullen lige til Noden sprak. —
 Den stirred paa Flammen med stærken Blit,
 Saa Ilden ud af Forfærdelse gik.

Hvi sidder du der, — var Lokes Ord —
 Og kogler, og spilder Maden mig?
 Giensvared Trolden: Min Sult er stor,
 Jeg Dræn nyde vil med dig.
 Hvis du mig skienker som Giæst en Deel,
 Skal Braden snart være sødet heel. —
 Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
 Og satte paa Bovene sig og beed.

Nu svulmed Galden i Loke brat,
 Han greb et tungt, et mægtigt Spør;
 Men som man hugger i mørke Nat,
 Saa sank i Mulmet Bærget her.
 Med Næbbet Drænen om Spæret kneb,
 Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
 Da Trolden sloi, og Loke hang
 Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
 Med Alsaloze Trolden sloi;
 Snart sank i Mosen dybt hans Been,
 Snart stodte de sig mod Fjeldets Hoi.
 Og Drænen loe og Fræerne loe.
 Hvo huker vel den Skadefro?
 Med Dynd ham Mosen overslog,
 Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog tilblods hans Taa;
 Han græd, men kaldt var Klippens Smil.
 Og Stormen under Himmelens Blaa
 Traf Barmen med sin stumpe Piil.
 Han sank i Havets dybe Nat,
 Som vindsvin, med Makrel besat;
 Han steg — da hang i Solens Skin
 En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
 Forgieves han efter Odin skreg,
 Forgieves kaldte han paa Thor,
 I Fieldet med ham Trolden steeg.
 Med Rænker tykt om Arm og Been,
 Han smedded ham til en Kampsteen.
 Nu sid, Forræder! paa denne Blok,
 Og vent din Frihed til Ragnarok.

Jeg fatter klart — quad Loke snild —
 At du mig hader, Morkeis Drot!
 Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
 Forfængelig paa Lustens Slot;
 Men hvis du friænker Frihed mig,
 Som trofast Son da lyder jeg dig,
 Tilfoier Guder al Fordær,
 Og tiner med Villien dig og Hverv.

Velsen, — giensvared Trolden mørk —
 End eengang prover jeg dit Bryst:
 Jeg slipper dig af Mattens Ørf,
 Og sender dig atter til Lystets Lyst;
 Paa Vilkaar at du slaffer mig snart
 Hvad kosteligst er, af fielen Art,
 Den bedste Gave, Guder sik
 Fra første Skabellsens Dieblik.

Hjert sidder i sin Abbildgaard
 Ydun den unge, vene Biv;
 En Knude binder det brune Haar,
 Og rank hun er som Dammens Siv,
 Og fyldig som sin egen Frugt;
 Thi over Midien svulmer smukt,
 Bedælt med ærbargronne Tsi,
 Halvdulgte Længslers Morgenhsøi.

Hun holder i sin Haand af Sneee
 Et sieldent Kar af roden Guld;
 Det bragte Odin, Bil' og Bee,
 Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
 Dets Billed ingen saa let forstaer:
 En hoster, mens en Anden faaer;
 Og Solen stiger af mørken Dunst.
 Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Kar hun Eblet har,
 Som Rosen rodt, som Boret giult,
 En Guddomskraft heel dyrebar
 Dybt holder sig i Mosten skuult;
 Thi hvo, som nyder af denne Frugt,
 Med ham faaer Tiden aldrig Bugt;
 Og hver Gudinde, som Ebble faaer,
 Blier atter en Mo paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
 Den Fylde, denne kække Kraft?
 Ha hver Asynie lignete Hel,
 Hvis ei hun nod af denne Saft.
 Som Binden Sandets Furor ud,
 Den sletter Rynker af gusten Hud;
 Som Sneen dækker Høiens Muld,
 Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tender trøstet Green,
 Den styrker matte Gubbes Blik.
 Asodin var en Olding seen,
 Hvis ei ham qveged denne Drik.
 Og Thor, med samt sin Vogn og Buk,
 Udstodte mangt afmægtigt Suk,
 Hvis Idun ei sin Most saa sod
 Hver Morgen ham krysted i Suttungs Mid.

I den hndige Lund ei Fuglen boer,
 Der heres aldrig Sidstensang;
 Men Asabragi, en Skiald saa stor,
 Opliver Alt med Harpelang.
 Mod Østen vender sit Asashn han;
 Og naar da Solen staaer i Brand,
 Udbredet sin uhyre Bistes Guld,
 Da staaer han Strængen underfuld.

Da røres Jorden til hellig Lyft,
 Og Taaren Blomsten i Diet staaer;
 Da quiddre Fuglene Hiertet Trost,
 Og dobbelt rødmer friske Baar,
 Og dobbelt elsker den unge Mo,
 Da vorder det Oldingen let at dœ;
 Uddodelighedens Drossel sang,
 Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den hndige Niv,
 Med samt hint Kar af røden Guld,
 Da skænker jeg Frihed dig og Liv
 Og sender dig atter af Biergets Muld.
 Vel — raabte Loke — jeg svørge vil —
 Gi spar du kun dit Albespil,
 Giensvared Tiasse: vel du veed,
 Man stoler ei paa Lokes Ged.

Alt længst du var en Mindremand,
 En Bolt for Guders, Troldes Kamp.
 Steds var dit Lovte Skum paa Vand,
 En Sky, som løses op i Damp.
 Nei, vakkende Forræder! nei,
 Vi vandre maae en bedre Vej;
 Med Lænke binder man Bondens Hund,
 Og Loke — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
 Forsamlet i den hule Tand,
 Og slader kun, naar i Hudens Rist
 Det blander med Blodet sig som Vand;
 Saasnart man Tanden ud har brudt,
 Er Slangen som en nyfødt Slut,
 Et Legetøj, der snoer sig smukt
 Om Armen i en hndig Bugt.

Som Orm du slader med dit Gab?
 Velan, det gilder et Forsøg!
 Du slippe skal med Tælens Tab;
 Jeg lukker Spieldet for denne Nøg.
 Derpaa tog Tiasse Traad af Staal
 Og syede med en Demantnaal
 Fast Lokes smalle Læber til.
 Eia, det var et lyftigt Spil!

Jeg faaer ei Lust, hør først et Ord,
 Skreeg Loke — bi, jeg qvæles jo! —
 Mand du kun med dit Nøsebor,
 Giensvared Trolden; du har jo to!
 Det vil erstatte din Munds Forliis.
 En Næsviis bruger Næsen viis.
 Storagtigt var den altid spiilt,
 Og Læben har ei længe hviilt.

Saa shede han med dobbelt Traad,
 Og numlede stærke Trolddomsord,
 Og agted ikke Lokes Graad. —
 Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
 Saasnart du bringer mig mit Nov,
 Ved Nordkap i Jernvidiestkov,
 Da løser jeg strax din Mund igien
 Og kalder Loke Biergets Ben.

Derved han slap ham af Bierget ud,
 Og hoit loe Tiasse ved sin Spog.
 Slukoret sloi den stumme Gud,
 Som Agerhone for glubskøn Høg,
 Naar i et Ly den slipper ind,
 For Hogen reent har plukt dens Skind.
 Med hængende Fier, med Al og Ø
 Den blodig slap af Hogens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
 Da tenkte han: det er uhørt!
 Hvordan faaer den, som mangler Ord,
 Et Dvindehjerte vel forført?
 Udrettes kan det ei med Magt.
 Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
 Den, som er baade svag og stum,
 Maa plat foragtes, lig en Dum.

Som saa han sloi over Busken lav,
 Og sig betænkte vel et Dogn,
 Da faldt ham ind: Kan paa en Stav
 Med Runer ikke man riste Logn?
 Hoit Ydun elsker Tidsfordriv,
 Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
 Godhertig er hun, røres let —
 Og Loke forstaer ei Kunsten slet.

Med disse Tanker han drog sit Sværd
 Og hug i Busten af en Stang,
 Beghyndte strax med Lognens Færd,
 Og loi saalangt som hans Kæp var lang.
 I Staven risted han Nuner smaae:
 I Tothunskoven jeg Ebler saae,
 De hænge bag Lovet, tre og tre,
 Som Morgenrodt, som Nattens Sne.

I dem er større Mesterkraft
 End dem, du glemmer i gyldne Skaal.
 Hvis Aserne nod denne Saft,
 Da brændte Jetter snart paa Baal;
 Da Odin Fenrisulven slog,
 Og Thor i Havet Ormen vog;
 Men Jetterne frygte Lysets Skin,
 Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettemo —
 (Guld Elskov meer end det formaer)
 Asloke Vei til Glædens Øe,
 Hvor Abildtræet herligt staaer.
 Dissværre belured os en Trold,
 Bag Kobbermalmets haarde Bold,
 Og for at holde Skatten skuult,
 Behandled Loke grumt og suult.

Han shede mig mine Løber til,
 Med Staalstraad og med Demantnaal;
 Han brugte mangt et Tryllespil,
 Dog rakte til Klogten ei hans Staal;
 Den har jeg, Tak flee Mimer! fri,
 Og den staarer mig i Noden bi.
 Thi rister jeg, at du det veed,
 I Staven hele min Hemmelighed.

Saa fremt du selv mig følge vil
Med Eblerne til Jetters Lund;
(Din Hjælp fornoden er dertil),
Da brister Seglet fra min Mund.
I eg bryder Eblet ei fra Vaand,
Men naar kun Du med Liliehaand
Berorer Frugten — strax paa Stand
Den boier sig mod Skaalens Rand.

Saa skrev han, og med Staven sloi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Idun ved en busket Høi
Sad hndig bag sit Ebbletræ.
Hun stirred stift paa Skovens Dyr
Og ponsed paa sit Eventyr;
Betraged Hjorten, bruun og rank,
Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken gisod,
Og langsomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet flog,
Og standsed ved Gudindens Fod.
Hun sad med Karret i sit Skiod,
Og kasted hen til Svanen Brod.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfadlers Priis
I skoelbedælte Valaskialf,
Omringet af hver en As og Dis
Og af saamangen lystig Alf;
Og Mimer havde nys forladt
Fru Idun med sin Ebleskæt;
Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
 Med Ynk betragted hun hans Mund,
 Af Listens Dine Taarer flød,
 Da svulmed Yduns Barm saa rund.
 Hun rakte ham sin hvide Haand,
 Og i sit Fiæderklaædebond
 Hun svang sig, medens Mimersov,
 Trostlydig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiuſ
 I Luftens over grønnen Muld,
 Saa slien som Paradisets Fugl,
 Med lange lyse Bingers Guld.
 Da kom den sorte Kæmpegrif
 Med Brusen fra sit Klipperif;
 Omfatted Ydun med sin Klo —
 Men alle Biergets Kloſter loe.

Da græd for filde Bragis Bib;
 Men Binden havde Taaren kær,
 Nedvisted den til Havets Siv
 Og storkned den til Perle der.
 Og Gienhyd klaged hoit fra Field,
 Da Ydun sulked sit Farvel.
 Og Lilien sank i strenge Luft,
 Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage thk og kold
 Sig langsomt over Gimlen giod,
 Og Solen, som et blodigt Skield,
 I Taagen stod med Maaneglod;
 Og koldt blev Hestens, Pigen Bryst,
 Og pludselig blev Baaren Host.
 Sangfuglene floi til Syden hiem,
 Og alle Glæder fulgte dem.

Ydun's Frelse.

Yduns Frelse.

Den vise Mimer skued Verdens Nod,
Og Baldur saae den i sit stille Rige.
Med bitre Taarer Mimers Kilde fled,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;
Og Baldur, blodbedrovet som en Pige,
Besogte Mimer i den kolde Hule,
I Maanstin, med de lange Løkker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi taus og vranten ved sit Grubleri
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke;
Og Baldur — som om Lust han vilde drinke —
Med Feberblussen og med Graad i Die
Kun talde vildt, og stirred i det Hoie.

Saaledes nærmmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden,
Som Guderne fra Bifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
Ulsodin, mellem Guderne fra Norden,
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører hvad hans Svend Hermodur melder.

I Aſken er en Drn, som alting ſeer,
 For at berette ſligt til Odins Navne;
 Men ei dens Ildblik var opmærksomt meer,
 Thi Taagen ſtod om Træet mange Favne;
 Indslorte Dal og Field og Skovens Havne;
 Og Egernet, ſom ſad ved Drnens Fodder
 I Træet, knækked lutter hule Nodder.

Med Baldur Mimer Træet gik forbi,
 Og standſed først ved Urdurs klare Kilde.
 I Skoven ledte dem den ſnevre Sti
 Til Fieldeløftens Væld i Natten filde.
 Graaſteen, beklædt med Bedbendranker vilde,
 Indklemte Dalen, Granskov dækte Fieldet,
 Og Bær og Blomſter ſkulste Kildevældet.

Men viſnet Alt. Og ſee, ved Kildens Rand
 Sad Nornen Skuld, med Læben mod ſin Finger.
 Forfærdelige Dvinde! hvis Forſtand
 Udgunde kan, hvad Tidens Fylde bringer.
 Fra hendes Skuldre gik uhyre Binger,
 Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
 Og billedſmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebond, og Diet ſnart
 Mod Kilden vendt og ſnart mod Fremtids Dage.
 Hos hende Øſtren Urd; med Blikket klart,
 I ſorten Skrud hun vendte ſig tilbage.
 Men ſmykt i broget Skæl, ſom paa en Drage,
 Sad Barand, Tidens Mo. Dog alle Dvinder
 Af Kæmpesrorhed, mægtige Gudinder.

Og Sovnen ei sin Flig udbreder der,
Der sœnkes aldrig Norners Dienlaage.
I Middagsglands, i Stiernens Solverskært,
De sidde stift som Stotter, men de vaage.
Gen seer i Oldtids, Gen i Fremtids Daage
Baranda paa sin gyldne Bøgt tilveier
Msfaders Gaver: Doden eller Seier.

Som Jomfrulover i Egyptens Sand
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skionne Billed af den hoie Pige.
Balkhrier sig tidt om Lundens snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare,
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talde Mimer til den store Skuld:
O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld,
Hvis Falkeblit igennem Matten stirrer,
Om Duen kurrer eller Sværdet klirrer,
Du rores ei: — Saa los den store Gaade!
Tael! Kan vel Ydun frelses af sin Baade?

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer og han solte Trost,
Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
Og Nornen raabte med sin sterke Stemme:
Naar Tapperhed til Trostlab Tiden twinger,
Siemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.

Saa talt — indvobte Natten sig i Mulm,
 Og sagte rysted Jordens Overflade;
 Heit Strommen til sin Bolge raabte: Svolm!
 Og Blæsten hvisled i de visne Blade.
 Men Guderne hiemilte begge glade;
 Thi de forstod hvad Nornen dem forkyndte,
 De svævende sig til Valhalla skyndte.

„Naar Tapperhed til Trostlab Tiden twang,
 Hjem Sundhed foer paa Kærlighedens Vinger:“
 Saa lod Gudindens underlige Sang,
 Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
 Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som twinger?
 Kun han kan kue Loke, Tidens Giøgler;
 Men Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap horte sligt den stærke Asathor,
 For rod som Blod han sprang fra Klippeblokken,
 Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
 Den blege Loke frugteligt ved Lokken,
 Og snælt, som Hiulet dreier sig i Nokken,
 Han snurred ham omkring, saa snart med Daanen
 Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

Dit Væsen, sammensat af List og Spot,
 Hvad Thor, vil jeg fra Valhal udelukke!
 Du ryistes maa, at Alt kan blandes godt,
 Som Wediken med Olien i en Krufke.
 Siig nu, for jeg din sidste Gnist skal slukke,
 Om du vil bedre dig, og atter bringe
 Asynien paa Freyas lette Vinge?

Og Loke, — han er feig som han er finul,
 Og al hans Handling mangler kraftig Billie —
 Angst for igien at giore sligt et Siul,
 Forferdet kasted sig for Thor paa Tilie,
 Og raabte: Hvis den ranke Valhals Lilie,
 Den evige Freya mig sin Ham vil række,
 Da skal ei Bierg og Trolde mig forslække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri;
 Thi denne Dval mit Hjerte dybt bevæger.
 Mig Jetten tvang, min Billie var ei fri,
 Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
 Men over Havets Bolge, Skovens Eger
 I Freyas Fiederham, som Fugl, jeg iler,
 Og snart igien en bedre Lykke smiler.

Da hented Disen strax sin Fiederham,
 (Meer for sin Skionhed vel hun havde givet)
 Og Loke; — thi nu folte han sin Skam,
 Nu øengsted ham at øde Asalivet,
 Fløj over Bierg og Dal og Bust og Sivet,
 Til Jothunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
 De frøgtelige Taager Ydun skulder

Men Loke bedst i Morke finder Bei,
 Han lod sig ei af Biergets Koglen skækle;
 Han stolte paa din Fiederham, o Frey!
 Hvis sterke Vinger intet Staal kan stække;
 Han trængte giemem Biergets skumle Sprække;
 Han fløj som Uglen og han krob som Katten,
 Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun sad — som Marmorbilled paa en Grav
 I Miklagard — med Hjertet stumt for Klage;
 Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
 Hvis skionne Bolge vender ei tilbage.
 Da kom i broget Fiederpragt, som Drage,
 I Hulen Loke. Snart han Ydun trostet,
 Og greb den smekkre Diis tæt under Brystet.

De henfloi over Klipperne. — Men see,
 Stærkt et uhyre Baal mod Norden brændte.
 Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Ve
 Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.
 Han kom — og Længselen og Smerten endte.
 Knap var i Asgard Mimers hulde Datter,
 Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm,
 Trem svulmed atter i sin Ungdomsfylde.
 Gud Odin folte Kraften i sin Arm,
 Og Thor sin Hammer tog af stovet Hylde;
 Men Maanen lod af Solen sig forghylde;
 Sig Mimer længer ei med Ihylker nærmest,
 Og Baldur ikke meer i Natten sværmed.

Men see nu kom et svart og lyftigt Syn:
 Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
 Blev blaendet af de sterke Baalets Lyn,
 Og sprætted vildt med sorte Binger lange.
 Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
 Saa styrted den uhyre Jothunflue
 Med Rædsel i den unge Morgenlue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
Det føle Spogelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da fælder Glædesgraad paa Baarens Hækker;
Og Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden sit sin Viv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
 Blomstred end i Østens Land,
 Fiernt i Asien paa Bierget,
 Nær det skionne Ginistan;
 For de hid til Norden droge,
 Mod den kolde Klippeblok,
 Hvor de sloge
 Jetters Hær og Dværges Flot;

Af de kundskabsrige Vaner
 Ofte blev de da besøgt;
 Vaner med til Asgard bragte
 Megen Ýnde, megen Klogt;
 Lært dem at luge Tidsel
 Og at plante Blomst i Jord,
 Gav til Gidsel
 Hytteren, den raste Niord.

I den stærke Lummehede
 Tortes Flod og Skov og Dal;
 Knap sad Niord paa letten Skimmel,
 Saa blev hele Luften sval.
 Han forstod at sprede Dunster,
 Og at farve Himlen blaa.
 Skionne Kunster!
 Hvor Naturen skal bestaae.

Niord var givt paa Vaners Maade,
Nære Slægtskab agted ei.
Bed sin Søster blev han Fader
Forst til Freir og saa til Frey.
Begge stionne! — Mænd og Kvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Balhals Thyrster
Aalandets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiske Blod;
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bon;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Son.

Odin quad: Os vinker Norden
Med sit granbevorne Field;
Hist de stionne Søens Lunde
Hvelve sig til Livets Held.
Did jeg bringer Gudeklaren,
Der jeg brygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerflokke
Fore vi til Field og De,
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedækte Sø.
Tænk, naar Østens muntre Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamine,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
 Drog foran den hele Hær;
 Torte Moser, splitted Taager,
 Skilte Skovens tætte Træer;
 Neisens Længde Guden mindsker,
 Viser Vinden Skibets Vei.
 Hesten vrindsker,
 Svæver, svømmer, trættes ei.

O hvor herlig var at flue
 Niord i Luften under Sky!
 Yndigt svæved Gangrens Vinger,
 Som en Drøm i Morgengry.
 Hurtig Nørmen, hurtig Fiernen,
 Snart besøgt, og snart forladt;
 Morgenstjernen
 Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner,
 Hvad var Users Magt i Nord?
 Hvad din Viisdom, stærke Odin?
 Hvad din Styrke, bolde Thor?
 Vei til Frugtbarheden finder
 Freier, mellem Steen og Tiorn;
 Mænd og Kvinder
 Skænker Freya skønne Born.

Selv hun har en deiligt Brudgom,
 Odur kaldte man ham her;
 Hist i Indien ved Ganges
 Traf hun ham i Heltesærd.
 Moer og Svende var hans Folge,
 Lysteligt de Bækner slog.
 Fjeld og Bolge
 Deres Seierssang gientog.

Paa sit raste Dog han korte,
 Sad i hoi og gylden Karm.
 Gulen Love, spraglet Tiger
 Tæmte han med Heltearm.
 Ydmigt nu de Vognen droge;
 Piger gik foran og sang,
 Trommer sloge;
 Floiter hoit i Skoven clang.

Hist fra Skovens grønne Buske
 Kom de grimme Bildmænd frem,
 Hørte Bæknet, Trommen, Fløjten,
 Grinte, dandste, glædte dem.
 Odur ved den klare Kilde
 Standsed dem i dunkle Skov,
 Greb de Vilde,
 Tæmte dem med Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
 Nær den friske Bolge klar,
 Planted han sin grønne Ranke,
 Som den sode Drue bar.
 Snart at præsse røden Drue
 Dalens unge Son forstod.
 Elstovs Lue
 Fandt sin Næring i dens Blod.

Freya kom engang i Skoven,
 Smagte Gudens sode Drik;
 Druen hang ham i hans Løkker,
 Svermerifl var drukne Blik;
 Hyldeg var han som en Qvinde,
 Dog en Mand i Kraftens Nar;
 Lod sig binde
 Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Øviste,
 Saae det elskovsfulde Sind ;
 Hvor hun med de hvide Hænder
 Klapped Gudens brune Kind ;
 Hvor, som Skum paa Flodens Bolge,
 Svulmed knuppetnogne Bryst ;
 Blomster dolge
 Guders og Gudinders Lyst !

Freha nu var Odurs Øvinde,
 Sielen kun de skiltes ad ;
 Og da Guders stolte Skare
 Kleiste fra den gamle Stad,
 Odur sig paa Vognen satte
 Med sin Hustru i sin Arm.
 Tigerkatte
 Trak dem i den gyldne Karm.

Bel ham smerted at forlade
 Rankens varme Fædreland ;
 Men hvo foretrækker Druen
 For en deilig Lilievand ?
 I sit Kar af tynde Staver
 Tog han Vinen med til Nord.
 Odurs Gaver
 Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skindt alle andre Guder
 Drinke Miod og Öl og Most —
 Odin qvæges kun ved Vinen
 Og ved Yduns Ebblekost.
 Og da Odur Frey forlader,
 Da fra Nord han skilles ad,
 Guders Fader
 Skænker han kostbare Fad.

Kunde troles han forglemme
 Disen for saa hoi en Lyft ?
 Grusomt sig, letfindigt rive
 Fra det elskovsfulde Bryst ?
 Kierligt for han Freya savned,
 Kaldte hende storste Skat ;
 Aldrig savned
 Sam den elskovsrigre Nat.

Men da Ydun sloi fra Balhal,
 Da den hele Skionhed svandt,
 Da han i sin unge Disa
 Kun en gusten Dvinde fandt ;
 Sprang fra Leiet han forsærdet,
 Bred sig af den Magres Arm ;
 Greb til Sværdet,
 Hoist forbittret i sin Harm.

Ha, saa har du mig bedraget,
 Raabte han, du lede Trold !
 Loi, og kaldte dig Gudinde,
 For at fange mig i Bold ?
 Men nu seer jeg Larven synker,
 Hvad du var, det vorder du ?
 Dine Rynker
 Viser du mig uden Blu ?

Freyas Taarer intet virked ;
 Odur sig med Afsky vandt
 Af den Kraftesloses Arme,
 Hvor han for sin Glæde fandt.
 Kerren med de skjonne Katte,
 Samt sit Biinkar, lod han staae.
 Den Forladte
 Stirred i det fierne Blaae.

Bort han drog til sine Baner,
 User saae ham aldrig meer.
 Freya græder gyldne Taarer,
 Naar hun i det Fierne seer.
 Hendes Skionhed kom tilbage,
 Men — den grumme Husbond ei.
 Hendes Klage
 Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter User Frugten
 Nod af Livets stærke Træ,
 Unktes Odin ved at slue
 Freya sørge bag sit Læ.
 Hoist forbittret did han sendte
 Hermod, med sin Trøllestang.
 Hvad der hændte
 Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
 Tænkte tids endnu paa Frej;
 Slovens Mænd, med Bullefodder,
 Muntred ham ved Floiten ei;
 Og forgives, vedbendkrandset,
 Dandsed vellystfulde Mo;
 Kun han sandsed
 Tabte Frey paa Gerthas Øe.

Som han nu med tunge Druer,
 Vedbendlov i lokket Haar,
 Sværmerisk mod Himlen skuer,
 Gensomt i den unge Vaar,
 Mens hans Blik uomodigt svømmer,
 Sodtberuset er hans Aland;
 Mens han drømmer,
 Trykker Nakken med sin Haand; —

Kommer Hermod gien nem Busten,
 Rører højn med Tryllegreen —
 Og til Marvens dybe Piber
 Hærdes han til Marmelsteen!
 Saadan har ham Skialden funden,
 Paa sin fierne Vandring hist:
 Steen i Lunden,
 Dækkes han af Laurens Øvist!

Men den sionne Freya saare
 Graem med sig ved Gudens Død;
 Hendes gyldne, sode Taare
 Svermerist hver Aften flos;
 Hendes Hiertes dybe Trængsel
 Blander hun i Elsttes Bryst:
 Bittre Længsel!
 Deraf kom din sode Lyst.

Skades Givtermaal.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
 En frugtbar De var opslugt af bælmorken Hav,
 I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Braa,
 Og som en Marmelstotte stift hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden, til Hærfaders Priis,
 Einheriar ei styrted, ottehundredviis,
 Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
 For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværdet, ei længer Blodet fled,
 De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
 For hist at nyde Skiver af rogetharske Galt,
 Og tomme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Frehas Lund var øde; Beilerne man saae
 Meer under Buegangen ei henrhkte gaae.
 Mens Nattergale slogue, med glodende Kind
 De sadd' ei hist ved Kilden i blege Maanestkin.

Hagbarth og Signelil ei meer i Aftenglod,
 Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedod,
 Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Oval,
 Svang sig fra Livets Jammer til Gladheimasal.

Mens Valhal morlt i Taager reent uden Glæder stod,
 Fordi det Bæger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
 Da glædtes vilde Tetter; nu sik de Overhaand,
 Nu tænkte de at lægge Guder i Baand.

Hvo først sig vilde hævne, med Hjelm og Skioldeplade,
 Det var hin Thiasses Datter, den umilde Skade;
 Hun stod for Valhals-Porten i blanken Kobber rod,
 Hun aned ei sin Faders baalvoldte Dod.

Skiondt Skade var et Qwindfolk heel ulige Frey,
 Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
 Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
 Da funkled hendes Dine klart under sorten Hat.

Hun hersked over Hexer med tangblege Haar,
 Men selv var hun en Skoldmø med Ungdommens Baar;
 Og hendes friske Kinder, dem Stormen Nøser gav;
 De løse sorte Volker, de bolged som et Hav.

Som to flumhvide Bolger sig blotted hendes Barm,
 Stærk var hun af Lænder, rund var hun af Arm.
 Frist var hun som Stormen, og vild var hun som den,
 Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Brede.
 Hun saae de skionne Guder; Elstovens Hede
 Betog det vilde Hierte, da Baldur hun saae,
 Hun sukked: Aldrig skinte to Dine saa blaae!

Bel er de lidet matte; men det er blot fordi
 Gudinden ei med Ebler staer Guden nu bi.
 Hun raabte hoit i Hallen: Jeg slutter Fred paa Stand,
 Øvis Odin mig vil skienke skion Baldur til Mand.

Da blev for Nine bundet hin dristige Mo.
 Paa det hun ei af Elstovens Længsel skulde døe,
 Det Odin saa bestemte: Den, som hun greb i Blinde,
 Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Sofugl forthaarede Øwind,
 I det hoie Vingolf hun fused som en Bind.
 De Guder foer tilbage, freintrængte sig paamh,
 De vidste ret ei, om de skulde Bruden undflye?

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
 Kort forend alle tabte det friske Blomsterfær,
 Hun var dog mere quik nu, hun løb omkring saa frist,
 Som naar i Bolgen piler den solvskælte Fist.

Hun sinede bag Klædet to velskabte Been,
 Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
 De stærke runde Legge, det Smalbeen, den Fod,
 Oppusted Elstovsilden i Jettepigens Blod.

Hun troede, det var Baldur — hun greb ham uden Ord,
 Hun afrev sit Klæde — hun saae, det var Niord —
 Da slog hun op en Latter, saa Hvelvingen skialv,
 Hun krysted ham til Barmen, som Linet skulste halv.

Hun quad: Vi to vi passe, vi udgjør et Par!
 Naar Idun kommer atter tilbage med sit Kar,
 Da kan igien du bløse; jeg høver Nattens Wind,
 Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfar ved hoilhse Dag;
 Paa Grymfar om Natten forfolger jeg mit Brag.
 Du visster mellem Blomster, jeg hviner mellem Fjeld;
 Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Norden's Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
 Du spreder mine Taager, hidvifster Barmen blid;
 Da løber jeg til Finnmark, med Buen, paa Sli,
 Og bryder gennem Sneefog min useete Sti.

Med Sidsten paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
 Med Begeqvist i Haand og med Blomster besat,
 Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
 De lyse Straaler svæve fra Mankens og dens Hale.

Grymsaxe lun er siden, er sort med sorte Haar,
 Og ved dens Mund i Skiegget Niimfosten staer;
 Men frygteligt den vrindster, og naar den sparker bag,
 Den stiller Skib ved Master og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæfste Skrig,
 Havfruen op sig lofter af Vandet som et Liig,
 Sælhunden ud sig vælter, saasnart den mig seer,
 Den tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret?
 Har Egir ei en Hustru i Havet med et Næt?
 Er Nan ei jettebaaren? Er Egir ei en Gud?
 Hvi frøgter da du Feige for Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid,
 Mellom Guder og Zetter? Mig tykkes, det er Tid
 Engang at ende Kiven; og det kan snarligt skee,
 Hvis ei man os Foragten for strengt lader see.

Det Bitre maa sig blande med hvad der er for sordt,
 Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt;
 Med Nat maa Dagen vække, Glæderne med Qval;
 Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
 Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
 Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned som Sne,
 Da vilde snart man Stammen udhulet see.

Med slige Taler lokked hum raadvilde Gud.
 Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
 Men drovelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
 Og alle Diser sorged, især den sionne Freh.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gik omkring;
 For Freir var i Hierret af en Kniv det et Sting.
 Han signed ei sin Fader, men, med uroligt Mod,
 Han steeg i Hoielofte, hvor Glidskaffen stod.

Den Stol staaer høit i Taarnet af Valaskiaffens Slot;
 Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
 Men ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
 Det monne Asafreier idag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
 Det funkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
 Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
 Nu vil jeg Eder siunge, hvad Freiers Dine saae.

Freiers Elskov.

Dybt i Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mo han vined paa Bolstrene, klar;
I soden Sovn hum slumred med stille Pigesind,
Og Morgenroden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa skodeslost hun laae.
Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaa.
Den spæde Haand begraved sig i de morke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Lovene staer.

Den lange blode Flætning lob ned i Barmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skuler en Snog.
Og Læbe kyssed Læbe saa kærligt som en Søster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, hoit over Midiens Rand,
De lignte dog hinanden som to Draaber Vand.
Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skionne Barm,
Han glemte Valaskialsen og Valhallas Harm.

Men som han ivrigt stirred, da saaes et Under født:
Thi hvidt blev det Rode, det Hvide blev rødt;
Naar Kirsberret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænder som dreiet Elsenbeen.

Og ved den stærke Svulmen, fra Barmens hvide Sud
Livsthukket gled tilside, sprang Rosenknuppen ud;
Da vaagned hun og skulste med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiet, saa let som en Hind;
I Kamret flød en Kilde, der vadsked hun sin Kind,
De store Steenkuls-Dine, den Sneehvides Arme:
Da folte Biergekilden en inderlig Barme.

Den shded giennem Fieldet, for ei sin Kraft at spilde,
Til Assurs Øt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa rasse Been de lobe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgioves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Bandet, det klareste Syn.
Man undred sig saae, den fieldne Brond man dyrked.
Men det var Gerdas Ungdom, som Bolgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldet rod,
Den sorte tykke Flætning med hvide Fingre brod;
Hon redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst;
Over Funke Freier folte, den smelsted hans Bryst.

Saa flætted hun om Issen af Haaret en Krands,
Smukt med fiolblaae Stene, det gav en lislig Glands.
Af solverhvide Steenhor en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkelar da saae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Bængen til den brogede Ko.
Den græssed dybt i Klover med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i grønne Klover hun ned sig havde sat,
 Tog med hvide Fingre det spændte Yver sat.
 Mens Melken stummed, Dyret mon lige ghyligt gloe.
 Ha, hvor Freier foragted den koldssindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jetinde;
 Han sukked; Aldrig saae jeg en venere Dvinde.
 Vel horte han ei tale den hulde Lilievand,
 Men Fromhed var i Diet, paa Vandens Forstand.

Ild blussed paa Kinden, men Læben smilte huld;
 Af Trofasthed og Omhed var Barmen vist fuld.
 I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
 Hvor hyggeligt hun heged de Sødskende smaa.

Og kieled for sin Fader; hun klapped hans Skæg
 Med sine glatte Hænder; og hængte paa Baeg
 Hans Rogger og hans Bue, da han kom hjem fra Lund,
 Og skar i Skiver Brodet i Melk til hans Hund.

Terper og Ryper hisset paa Kioskenbielken hang;
 Nu afbrød de med Skrigen ei længer Drosslens Sang.
 Den mylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
 Gang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
 Hvis Lige sikkert Ingen i Biergene fandt;
 Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
 Da foer der af dens Kierne den klarestue Lue.

Nu stod den travle Biergmis med Forklæde paa;
 Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaa,
 Gi heller bruntes Kinden, ei sortned Barmens Sne.
 At hun var jettebaaren deraf han kunde see.

Mod Øvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
 Unge, gamle Jetter, at temme Sølverkruus;
 Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebreen,
 Med Bukkeskiæg de Fleste, dog Mangen uden Meen.

Det bor Enhver vel mindes: af Troldenes Hær
 Der gives mange Slægter af hoist ulige Færd:
 Som Ulve, Bjorne nogle; de boe i Skovens Groft;
 Ulhydster, Kæmper og Drauger, i Fiieldets dybe Kloft.

Men nogle ligne Mandkion, som Guder i Valhal;
 At de mod Aser strede, det voldte deres Falz;
 De har ei Aßmagten, men Trolddom de forstaae;
 Som Bonder tidt i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymtusser med Magt
 Hendes Fader vilde giæste; hun saae dem med Foragt.
 De sadd' ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
 Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buf.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkre Liv;
 Da rødmæd hoit af Brede den unge Jetteviv.
 Hun trued: Hvis ei høvist I gode Søder vise,
 Da bort jeg mig forsøier; saa kan I ene spise.

Saa mægtig er Skionhed med Indighed foreent:
 De skammed sig og svor paa, det var ei ilde meent.
 Da skænkte hun dem Miøden, ind Fuglestegen bar;
 Men da de atter klamredes, hun kyssed sin Fa'er;

Og ilte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
 Hun stirred ud fra Bierget, med et uroligt Mod;
 Hun sukked af en Længsel, hun folte sig saa varm,
 Og løste langsomt Sloisen for svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
 Den sendte klar sin Lysning i Fieldkloftens Braa.
 Hun meente det var Maanen, den blide Nattens Sol —
 Men det var Asafreier paa Hlidskialfens Stol!

Han saae, hvor hun sig skulste bag Bolstrene brat,
 Da ønskte han den Skionne vel tusinde Godnat!
 Fra Taarnet som en Drommer han steeg i stille Stund,
 Og vandred hen i Maanestkin til Frehas Bogelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Frehas Skov,
 Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
 I store gule Duske hang Lov paa sorten Green;
 Solvbælken sogte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven; ved den stærke Wind
 Rydede gule Blade Taarer af deres Kind.
 Saa sær er Elskoos Tanke: da Freier det fornam,
 Ham tyktes Træets Blade forelskede græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne, det mørkte han med Lyst,
 Ham tyktes, at det lignte Suklet i hans Bryst.
 Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
 Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued alt forandret. Heimskringla var vel død,
 Fordi nu Bierget glemte Demanten i sit Skiod;
 Men det ei meer var Ydum, som Freier ønskte sig,
 Guldsalige Tomfru Gerda! Jetinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanker, hans Soster Freja hist,
 Svobt i blege Løkker, kom frem fra Skovens Øvist;
 Som en afblomstret Frue blysom i Linet staer,
 Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Baar.

Hun hørte h̄ndes Broder. Uſalige! hun sang,
 Hvad vilde du paa Hlidſtialf? Forheret var din Gang!
 Ifald jeg var en Disa som før, i al min Pragt,
 Til Jothunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin ſkænke Freir
 En Jettemo til Guſtru? Har han dig ikke Gir
 Til Brud udkaaret længe, ſom ſkænker Sundheds Blod,
 Naar Ydun er i Valhal, med Saſt af Skovens Rod?

Mig Odin ei kan tvinge, giensvared Freier vred,
 Sad han end i Kraften af al ſin Herlighed;
 Og Thor kan draabe Zetter, men faaer ei til at dſe
 Den Ild ſom i mit Hierte blusſer for Biergetſ Mo.

Saa ſad de gode Godſkinde, de deelte Længſlens Oval.
 Den hulde Freha ſukled bedrovet i ſin Sal;
 Hun ſagde: Kiære Broder, Fremtiden er for dig,
 Men Beemod fun og Længſel vil evig nage mig.

Thi Den, ſom intet eier, har dog det Haab at nage,
 Og hvad han ei beſidder, kan han med Tiden faae;
 Men den, ſom var lykselig, og er det ikke meer,
 Den ſkuer i Gimnungagab, den i ſin Afgrund feer.

Ha, ſukled Freier modloſ, jeg er ei længer Van!
 Ja, var jeg ſkion at ſkue, ſom forend Yduns Plan,
 Men ſvunden er mit Dække, jeg er mig ſelv ei liig,
 Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.

Som Freir ſaa monne møeſe, da i en Skynding brat
 Svandt Zaagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
 Lysblaau var Gimlen atter, det var ei længer koldt,
 Det visne Lov ſig hvirvled af Lundens i en Bolt.

Traet stod fuldt af Knipper, de svulmed, sprang ud.
 Da folte Frey for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
 Hun nedslog sine Nine, hun vilde dem ei troe:
 I Lundens var udsprungne de fagreste Knipper to.

Freier saae paa Baellen, som nys bag Stene kroeb;
 Nu snelt den i Fioler bag Lærlersoven lob.
 En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Dust,
 Skiod Diet over Arel, og saae en Rosenbusf.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
 Det var den veneste Dvinde vel under Himlen blaa;
 Hun saae en Mand saa deiligt med Nosser i sit Haar,
 At, havde hun ei elset, saa var det sleekt i Aar.

I Luften hoit en Klappren de hørte, saae sig om,
 Og mærkte det var Storken, som med sin Mage kom.
 Den drog fra Blaanmandslandet, dens Reise var vel stor;
 Hvad havde den funnet fortælle, hvis ei den mangled Ord?

Den sogte til sin Nedre, hist i det hoie Tre.
 I Engen atter brolte derude Markens Fæ.
 Og fra sin sorte Larve, ved Solens Utterkomst,
 Bloi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Dust opfyldte Luften, en Brimmel blev med eet.
 Freir og Freya sulked, de folte, det var hedt.
 De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
 Fra Valaskialsen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imode Freirs gode Skosvend,
Vel Skirnir man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset, ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skionne Æblebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin hndige Sol.

Frigga den Moder smilte; thi fra forloste Jord
Bar hende sendt en Bladkrands, til Pragt for hendes Bord.
Hon forestaaer Særimner, i lange store Skaar,
Og rakte Brilken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla Friggas Æskemo omkring da Flesket bod.
Gna, som Hofvarpur rider, istienkte liflig Miod.
De Bægre bar Valkyriar, ombod den gode Drif;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Bed Odins hoire Side, imellem ham og Gir,
 Bar ledig Plads for Freha, samt for den Afa Freir.
 Hos Thor sad Sif hans Dvinde; Guden for Seiervinding
 Mod hendes Skulder hældte sin megtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
 Han læben trak tilside, viste Tandens Guld.
 Han hører Græsset vox, han hører Ulden groe,
 Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To.

Gefion, den friske Skoldmø, ved Heimdals Side sad;
 Det hialp ham ei han lesled, og rakte hende Mad;
 Frisk var hun, som naar Knuppen af Fylde briste vil,
 Men lidet kun hun agter paa venlig Elstovs Spil.

Alle de vene Piger, som Elstov fryder ei,
 Som, for dem Freha signer, maa vandre Dødens Bei,
 Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bolt,
 Naar Skyen staær for Solen, og det er svalt og koldt.

De plantede der og vande, dem gleede Blomsters Hær;
 Men ingen Krandse bindes, ei brydes Nosen der.
 De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
 Og sove trægt og roligt den lange, lange Nat.

Man figer dog de skotte stundom til Frehas Lund,
 Og sulle dybt og lønligt, naar Maanen straaler rund;
 Men Ingen tor det vide, thi Gefion er saa streng,
 Hun taaler i sin Hoisal selv ei den mindste Dreng.

Skræes over for den Jomfru en yndig Disas Magt
 Afstak til Gefions Kulde, som Blidhed til Foragt:
 Det var den stille Giofn, saa kiclen og saa om,
 Som fylder Ungdomshiertet med første kære Drom.

I muskelstællet Brynie, som over Barmen sprak,
 Sad Egir, Havets Herster, af Sneglehorn han drak.
 Ved ham sad Nan, hans Hustru, med Haar af gronne Siv.
 De bange Diser skottede til Egirs fulle Biv.

Thi lumset var hendes Nasyn og grusomt hendes Blik,
 Og aldrig meer hun glædtes, end naar et Skib forgik;
 Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Balhal.
 Ugierne Nan blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun astant til Den som nær hun sad,
 Det passed som et Billed paa Kierlighed og Had,
 Thi det var Asabaldur, der atter var saa stion,
 At alle Diserne stirred, Gud Odin! paa din Son.

De lysgule Lokker man skilt i Panden saae.
 Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
 Gi Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik.
 Hvorhen hans Die skued, det dybt til Hiertet git.

Han lignete Den, som giemmer en Hemmelighed stor,
 Svortil ei Stovet har Dre, saa lidt som Verden Ord.
 Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
 Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Dine ned.

Slig sessom ydmyg Styrke har ingen Aa havt.
 Forborgen i hans Blidhed der var en Hersterkraft.
 Selv Nan han monne bevoege; hun talde med ham gierne;
 Hun smilte som en Bolge, ved Skimnet af en Stierne.

Af Steen en hoirod Plante, samt blaahvidt Perlemor
 Udtog hun af sin Taske, lagde det hen paa Bord.
 Hun gav det Baldurs Nanna, til Hælp i storste Nod,
 For dem, hun vilde frelse fra Havets salte Dod.

Bed Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Siofn!
Da, naar hun stærk anraabes, hun træller Sielen fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Og fleer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
Da hæver hun paa sin Vinge dem op til Freyas Sal.
Hun skænkte Nanna Baldur, hun herte Signes Sang,
Og svang fra Egen Hagbarth til Freyas glade Bang.

Hos hende famled Hodur, han var kun lidet fro;
Han hvækked sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hodur er Nattens Konning, han er saa blind som stærk,
Han sad med Sølvstierner i kulsort Pandserstærk.

Gemmelsighedens Bogter er Vidar allenstund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
Men bred han er af Hærder, og stærkest efter Thor,
Og stærk er Den, der tæmmer, lig Vidar, sit Ord.

To Aser, som forenede man sielden finde skal,
Sad her dog kærligt sammen i Asa Odins Hal:
Den første kaldtes Loder, Hænir den anden Mand.
Hin Guden er for Skionhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir jaaes Gudinden, den frugtelige Diis,
Den strenge Var, som binder Samvittighedens Niis.
Hon hører alle Eder, og Den, som Eden brod,
Forviser hun til Mastrond, til evig Angst og Nod.

Bed hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ven
Forsete, den Retfærdige, kom ei saa snart igien;
Hon var til Jorden steget, da endt var Iduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga, med Skjold og Griffel, var med Forsete fulgt,
 At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
 Man vented hende tilbage, nhsgierrig mangelund;
 Thi hun for Guderne læste vel mangen Aftenstund.

Niord, som nhs ægted Skade, sit Brhllup alt fortrod;
 I Brudeseng paa Dofre hun kærligt ham indbod;
 Da opstod der en Hvirvelwind i hver en Fieldets Krog;
 Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Tordensth og loe;
 Dybt Benene neddinggaled; da var kun lidet fro
 Den øngstelige Skipper; Vandhose blev til Vand,
 Og styrte ned fra Skyen, som fra bundløse Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
 Og greb sin lange Landse, da vanked Banesaar.
 Op, hielp mig, kære Brudgom! til Niordur hun skreg.
 Da blev af Harme Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage,
 Da folte Niordur saare sin Bølde tiltage;
 Som tapper Storm fra Syden han Østenwinden twang,
 Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkloften trang.

Hun havde nhs i Garderike fyldt sin kolde Lunge
 Med Isens fine Splinter, som smelter ei paa Tunge.
 Med dem hun vilde kise det hele Nordens Luft;
 Da seired Niord og visted igien i Blomsterduft.

Nu blev en Fred der sluttet: I skionne Dage ni
 Skulde Niord kun herste, Norden være fri;
 Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
 Saaledes vexler Uheld evindelig med Held!

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
 Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
 Nu herstær Taagen længer, nu blæser Østenvind,
 Og intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Afa Niord
 Og hvælver lysblaa Laften om Friggas grønne Jord.
 Og mere deilig findes vel ingen Skov og Bang,
 End Dannerstov, som dufter til Nattergalesang.

Af Brede Niordur grøder, naar Skade slaaer hans Egn,
 Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
 Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge.
 Saadan paa bedste Maade han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Bingolf, hvor Misden man ombød,
 Thi mens Forsete domte, han renset Lustens Skiod.
 Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
 Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra, med hulde Lader, ei langt fra Baldur sad,
 Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
 Huldsalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
 Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Gos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
 Naar Surtur i sit Morke dem lægger Dodens Snare,
 Sad Uller goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
 Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialsen klar,
 Hvis stærke Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
 Soit hvælved sig de Haller med lyse Farvestier,
 Hvis Piller vare saa ranke som Skovens bedste Treer.

Mundtom hang gyldne Skiolde, Sværd med Sølverhialste.
 Da Bragi rørte Harpen, og i en Sang fortalte
 Den Nod, der nys var hændet, som havde truet Nord.
 Imens gik Yduns Guldkar med Ebler om Bord.

Og Sangen steeg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
 Og tabte sig mod Hlidstials fiernt i den sorte Luft.
 Forfærdeligt at skeue var Taartnet, blygt af Steen,
 Det var mod Ervins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freha, til dem hentraadte Thyr,
 Thors yngre bijstre Broder, som ingen Fare skyer;
 End var han ung at skeue, han stod bag Odins Stol,
 Og varted op som Smaadreng i korten Pandserkiol.

Men Freha sorgfuld stirred og saare lidet nod,
 Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flod.
 Hun tenkte: Hvad er Skionhed? Hvi kommer den igien,
 Hvis ei den bringer tilbage til Hiertet Hiertets Ben?

Som saa hun sad, da faldte paa hurtig Snarensvend
 Odin den Vældighoie. Da gif og kom igien
 Hermod den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
 Og bragte Frehas Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Løkkerne vel kæmte langt over Skuldre smaae,
 Den spæde Mo paa Tisie mon for sin Moder staae.
 Da græd hun ydermere, trykte sit Barn i Arm,
 Da faldt de gyldne Taarer i Frehas skionne Barm.

Nu reiste sig fra Bordet Odin den høie Gud,
 Med Hærm i Diet hvilsked til Hermod han sit Bud.
 Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
 Som naar man Falken slipper i Lusten af sit Baand.

Al havde dog Valsauder ei seet skion Frehas Graad!
 Saa sonderriver Breden tidt Hielpens sidste Traad.
 Hvis Odur kun sin Hustru end eengang havde seet,
 Han elskte sikkerter atter, fortræd hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
 Han staaer med aabent Øie, men Diet intet seer;
 Besieles ei af Druen, som soulmer i hans Haar,
 Han staaer paa skionne Fodder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, kun tolke hvad hun leed
 Fra den Tid blandes Elskov med mild Vemodighed.
 Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig som smul;
 Hun bringer Elskov, Glæde, men Freya Graad og Suk.

E i n h e r i a r n e.

Fra Valaskialf gik Odin ud i den næste Hal;
 Der vented ham Einheriar, de stod i tusindtal.
 Syn, den gode Bogterske, vidt aabned Portens Floi,
 Da traadte mellem Kæmper Odin den Herre saa hei.

Han hilste mildt dem alle, han kiedte hver især.
 Af dode Mænd en Skare var atter kommen der.
 De stode med Gul i Brystet, saa blege med Blod besprængt,
 De stirred som i Dromme! Hvo havde sligt vel tænkt?

Da fremtreeen Gir, som fulgte Odin den Herre god,
 Det rode Saar hun rørte med Saften af sin Nod,
 Da voxte det sammen atter, og blev et hederligt Urr.
 Da vaagned de gode Kæmper, og saae først hvor de var.

En mægtig skægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
 Thi flovet var hans Isse med Eggem af et Sværd.
 Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Vægt
 Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter løgt.

Hærfader spurgte: Kæmpe, hvad heed du i din Flok?
 Han svarede: Stærkodder; mit Navn du kieder nok.
 Paa Jorden mange Fiender jeg Navnen gav til Føde,
 Nu seer jeg dem, som Venner, her atter blandt de Døde.

Hørsader mælte: Stærkodd, du var jo Niding først,
 Til en skændig Udaad dig bragte Guldets Tørst!
 Han svared: Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Baar,
 Og godtgiort Broden daglig i firsindstyve Nar.

Jeg veed at jeg forloste Kong Oluf dybt fra Hel.
 Da nærmmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
 Han i sin Favn ham trylte og raabte hoit med Graad:
 Utallige Bedrifter forsoner een Udaad!

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trost.
 Lykselig Den som tvinger en Svartalf i sit Bryst!
 Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rod,
 Indstormed, da han horte, Stærkodder alt var dod.

Han trylte ham til Hiertet, hoit græd den stærke Gud;
 Roska den Tærne bragte saa skion en Lossehud.
 Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
 Mens Thor selv kaaben hængte paa Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kolle han gav ham i hans Haand.
 Da blev til Halvgud kaaret Stærkidders Aand,
 Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
 Men som ved Baldurs Kilder aftvætte Nasstrons Dhynd.

Ud i Fægtergaarden mi Kamperne sig begav,
 Det vrimlede med Helte, som Bolger paa et Sav.
 Den Fare som paa Jorden knap Modet overvandt,
 Den var kun her at skue som Børneleeg og Tant.

Da gjordes Svinefylket, man føldte blanke Spyd,
 Af utallige Sværde blev hørt en Hvidslyd;
 Som Skovens Grene rasler i Høst, for de besnees;
 Og Klingen traf som Lynet, der dræber for det sees.

Borundret stod Stærkodder med dybtbevæget Sind,
 Betragtende de Haller, som sluttet Gaarden ind;
 I Midten Valaskialfen, Bingolf og Gladheim der,
 Og Friggas lyse Fønsal oploftede sig her.

Men over Valaskialfen det frøgtelige Taarn,
 Hvis Lige Jordens Die vist aldrig saae tilforn.
 Det var som Midgardsormen, i Skællets stærke Glands,
 Hvis lodret den sig lofted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, taelt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
 En Geed mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
 Fra Gedens Yvre stremmed en brunlig Drif, som floss
 I Karret ned i Bingolf og blev til liflig Miod.

Men hoit fra Hiortens Takker Bandet med Blink og Skum
 Sprang ned med lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum;
 Maar ned da Straalen pladsked, den Sølverbaeknet fandt,
 Dersra gik Bandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist, bag det skionne Bolværk, Assynierne sad
 Og skued Kampens Lege; det var en deiligt Mad!
 Med deres hvide Haender snest Egekrandse bandt,
 Og kasted dem i Gaarden til Heltene som vandt.

Stærkodder steeg paa Taget, for alting at bestue,
 Sam Hermod viste Veien i Aftenrødens Rue.
 Han saae hvor Heidrun nipped af Aksetræets Top,
 Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
 Stærkodder skued Bifrost, den understskionne Bro.
 Med røde, gule Striber, fiolne, grønne, blaae,
 Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Braa.

Paa den de hoie Guder nedride, naaer de vil,
 At holde Dom i Skoven ved Asten Ygdrasil.
 Den Bro er slem at fare, den er saa steil som puur;
 Men Guderne sig holde, lig Bier paa en Muur.

En Skov stod gron mod Shden; man der paa Balken saae
 Lysthuset let og fagert, med Piller i det Blaa.
 De lysegronne Boge indsluttet Blomsters Dal;
 Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freyas Sal.

En Skov stod sort mod Norden; paa steile Graneenkant
 Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
 Talt Borgen var med Kobber, og den var vaeldig stor.
 Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; Maanen klar og rund
 Saar ned paa Valaskialsen, Thors Skov, og Freyas Lund.
 Da mellem Sker sined Stærkodder fiernt et Skier:
 Hvad? raabte han til Hermod, har I to Maaner her?

Den lysning, svared Guden, som du en Maane troer,
 Er Breidablik det blege, beklædt med Perlemor.
 Der hersker Asabaldur i Skvens Solverhang.
 Hør, hvor med Alfer hvide han holder Aftensang.

Da mørkte man fra Skyen en huld livsalig Lyd,
 Den bæved, som i Hiertet Ufylldighedens Fryd.
 Men nedenfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg.
 Da veeg de fromme Toner, lig Duen for en Høg.

Nu steeg de ned i Wingolf, der var saa vild en Fryd.
 Man drak paa Baen med Odin ved Skoldenes Lyd.
 Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
 De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord.

Og quad et Drapa sammen! eenstemmig herlig klæng
 Den stærke Kæmpevise, det var en sielden Sang:
 Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
 Men plukket nu og præsset til een livsalig Vin.

Her brusæd aldrig Vind, her lured intet Nag;
 Gen hørte paa den Anden med inderligt Behag,
 Og glædte sig, som Barnet, der skønne Blomster saae,
 Naar Gen opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde nærmest Thor.
 En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
 Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad;
 Stærkt Sølverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Mioden var uddrukket og Skialdesangen endt,
 Frem Asaloke traadte, hans Væsen er bekjendt!
 Snart blusæd han af Hovmod, snart stilte han sig blot,
 Med uanständig Giøglen, for Åsernes Spot.

Dog var han klogtig, vittig, og kunde Guder more;
 Skiondt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
 Man vilde ham ei undvære; tids hialp mod List hans Klogt;
 Og steds han var paa Færde hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
 Snart Benner og snart Fiender, men han var overgiven;
 Det kom tilpas ved Gilder; mens Mioden man ombar,
 Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig guul,
 Som han med Herren avled i Hulens dybe Skul;
 Men ei den Leeg behaged, hans Esier ei ham hialp,
 Thi Åserne frøgted Ulven, endskiondt det var en Hvalp.

Saa falst dens Nine gloede, hver Dag den vorste meer.
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
Han vispled ham i Dre, da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, kun Fenris var forhadt,
Da slap han etter Ulven i den bælmørke Nat.
Hoit haled den i Skyen, og foer til Jorden ned;
Hialp Roveren at myrde, glubst den i Liget beed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
Og hented een af Bulkene, som spændt for Kerren stod.
Den skæggede Tandgnioster udstodte dybe Suk;
Hvor tungt at være Giogler for en ærværdig Buf!

Da bandt ham Loke Skægget med Fullas Hosebaand,
Og snoede det i Brønien, saa smidig med sin Haand;
Han Ryggen mod ham vendte, han slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tandgnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
Da hoit i Valastialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han folte lidt sin Skam,
Han troede de loe af Bulkken, endskindt det var af ham.

Slight Giogleri kan more, men kun en siden Stund.
Hoit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund,
Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet vil sig tilsiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi, thi Gefion rynkte Brøn,
Den strenge Mo forarged det taabelige Syn,
Hon vilde sig bortbegive; da hvisted Asathor:
Siung noget, som fornøier det vene Pigenoer!

Da stemte Bragi Harpen, det hoit i Hallen klang.
Han sagde: Jeg vil siunge den sionne Gesions Sang.
Da satte sig Disen atter: En Mo er ei saa sør,
At naar man hende roser, hun har jo Sangen lier.

Bragis Sang om Gefion.

Da Ussolkke
 I tætte Flokke
 Fra Østen rede,
 Med Sværd af Skede,
 Giennem tykke Skove,
 Over solvblaa Bove,
 Over steile Bierge;
 Da blanken Bærge
 Veien dem baned,
 Og da de raned
 Jetterne Livet; —
 Da rank som Sivet
 Gil Gefion silde
 Ved Sveakilde,
 Hvor Jettehuset
 Ved Flodegruset
 Af Bielker sig hæved;
 Hvor Gylfe kræved
 Skatten af Landet,
 Saavidt som Vandet
 Biergsletterne fugter
 I Twillingbugter.

Med Gyldenkrone,
 Ved Harpens Tone,

Drotten for Helte
 Lytted til Sangen,
 Med Skieg til Belte.
 Men Harpeklangen
 Indlokte Disen,
 At høre Bisen.

Hoit Gylfes Sonner
 Paa Skionhed skionner.
 De saae Gudinden
 Saa let som Hinden
 I Sal at træde;
 De sprang fra Søde,
 Velkommen bøde
 Den Rosenrøde,
 Den Lilliehvide,
 Men lidet Blide.

De saae den Hoie
 Med deiligt Vie
 Saa stolt at stirre;
 Det mon forvirre
 Dem Sind og Sandser;
 Og under Pandser
 Slog Hiertet smeltet,
 Som før fun rørle
 Breden, der sorte
 Dem Sværd fra Beltet.

Da endt var Sangen
 Og Harpeklangen,
 Sig Gefion reiste.
 Men Hassen kneiste
 Med stolten Vane,
 Som naar en Svane

Sit Hoved hæver,
Mens Bandet bæver
Af Bellystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der lige gyldig
Paa Roven flyder.
Saa Gefions Dyder
Nu Gylfes Sonner
Med Ild beundre.
Skiodene dundre
Til hendes Gre.
Men stolt hun lønner
All deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, Jætter!
Miodhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke,
Og høre klukke
Fra Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar sig atter
Guldmaanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser.“

Gefion, du Ranke!
Bliv her, at sanke
Blomster hver Sommer,
Naar Drosslen kommer.

Ei du forlade
Svea-Stade.
Hvis bort du iles,
Ei længer Glæder
Til Biergeliæder
I Svitiod smiler.

"Ja — vil I Skoven
I Solvervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Vandet
Den maa kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal imorgen
Fra Jetteborgen."

Hvis ei du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad dig hyster,
O Frehas Søster!
Bælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet
Som Egirs Heste
Den vi drage,
Dig at behage.

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene;
Hu ploied Skoven
Med Træer og Grene,

Med Balkerne bratte.
 Hun Klinten satte
 Mod Syd, at bryde
 De Bolger som syde;
 Men efter i Vandet
 Flyvesandet
 Som Sæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
 Sin Fryd i Havet.
 En Viig hun graved
 Til Held for Norden,
 Og kaldte Bigen
 Issefjorden.

De Kamper blide,
 Som Ørne hvide,
 Med Gefionsaaget
 Karbunkelbroget,
 Uddroge Den
 Fra Field i Søen.
 Det bedste Stykke,
 Ha hvilken Lykke!
 Af Fastlandskoven
 Staer nu i Voven.
 Og senest Alder
 Det Sislund falder.
 Thi Sø med Lundens
 Er skjont forbundens.
 En Pragt for Jorden!
 Et Syd i Norden.

Men Svælget fyldtes
 Med Vand, som forghyltes
 Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bolgen sig speiser.
Nu Baaden seiler
Hvor Karmen kørte;
Og hvor man hørte
Bladene hvisse,
Der svomme Fiske.
Sort Venneren syder,
Og Tangen sig skyder
Med Muld i Søen,
Lig Bugt i Den.

Gil Gefion Díse!
Dig lød min Bise.
Din Skionhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Siolund grønnes
Bud Dresundet!

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Field var flygtet, hæstig for-
fulgt af
Maanegarm, den bevingede Trold, som stedse den
ængster,
Meest usynlig for Menneskers Blik, dog stundum i
Regnshy
Synlig som Ulo, naar i Dunsterne brun han viser sit
Hoved; —
Da steeg Solen af Hav, som af Bad den rodmende
Freya,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skion-
hed
For det kold sindige Gry, mens paa Odvist end Fuglene
slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger med
Tasten
Snort paa sin Ryg; Cham skoente selv Ydun Ebler,
og Fulla
Fyldte ham Tasten med Suttungs Miod) nu reed han
i Daggry
Odins Wrind at rogte; thi Hermod Faderens Sko-
svend,

Ei var i Valhal i Nat; han sloi med Staven til
Grækland,
For at hævne din Sorg, o Frei paa den trolose
Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til
Dofre,
Hvor Smaadværgene boe, de kunstigklostrende Smed-
de,
Hville forstaae at berede med Klogt det nyttige Værk-
toi.
Odin bad dem Kæden idag at smedde til Fen-
ris:
Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende
Kunster
Virkt uslidelig. — Tern, samt Kobberets rasslende
Lænker
Fængsled ham ei, thi han brod dem itu, som Kæmpen
et Halmstræa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost reed, da tænkte den
Bolde:
Mon ei Freier min Drot et Grind mig giver? Jeg
bor dog
Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os
Alle,
Men en Svend er sin Husbond nærmest, og skylder
et Ord ham.
Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Beien,
hvor ofte
Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin
Herre.
Drommende sad med Haand under Kind ved Kilden i
Baaren

Gierne Freir, naar Sæden var saaet og naar Høst
var i Vente.
 Men da Skirnir ham fandt saa forgrædt, saa bleg og
bedrovet,
 Undred han heit sig derved og udbrod: Hvad Drotten
i Beemod?
 Nu da Skabningen trindt, rodsmykt, med frødige
Svulmen
 Ytter et Haab, som allene din Magt kan trylle til
Vished.
 Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hiesper en
Sædmand
 Lidt at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en
Alffsværn
 For ham vandre paa Mark, strækfuld, med sprættende
Vinger,
 Spurven til Angst, og som dræbte med smaa bescerede
Pile
 Negnormskarer og Larver, der vente paa Sæden i
Turen.
 Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig
viser,
 Naar med dit hellige Blik du forgylder den bølgende
Kornmark.
 Dig kun lyder da Leernes Klang, min Komming, til
Gre!
 Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets
Hierte
 Meer, end naar Sværdene slæe paa Skjold for
Kæmperen Nukthor.
 Freier quad: Hvad nytter mig Styrken, naar ikke
den vækker
 Dybere ned, end som Axene groe, samt sugende Bog-
rod?

Hvad er vel Skionhed, naar ikke du elskes? — Da svared ham Skirnir:
 Elskes du ei? Tilsbeder en Jord ei Freier din Guddom?
 Est du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hiert
 Bag en Asynias Barm som ikke din Deilighed henvrev?

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa Hlidstiaf
 Dristig han steeg igaar, hvad i Bierget han saae i en Fieldkloft;
 Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det hndige Billed,
 Hylde ham Sielen med Savn og fortærte ham Hiertet med Længsel.
 Skirnir svared: Nu mørker jeg Elskovs Virkning; thi Freja
 Beemod vækker og Twivl om Held; og den Elskende sidder
 Gierne forsagt med Hænder i Skiod, og vover ei dristig
 Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen fulgte.
 Hvi forlivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, røres?
 Er hun ei ung, ei Mo, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
 Troer du Troldmanden vandt det Skionhed folende Hiert?
 Eja ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skæggede Graabuk,
 Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Valhal.

Men hun foragted det Alt, og slog ham i sværtede
Pande
Hid sig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet
for det ei:
Kom som Hovding igien, hielmsmykt med vaiende
Fierbusk.
Men hun foragted paa ny, og hun slog den brunlige
Kind ham
Atter med silkeblod Haand til Straf; dog kildred ham
Tugten
Meer end smerted; thi Slag af en Mo bestemmer
ei Helten.
Breden kun Olie gisod i hans Ild: sagtmodig som
Tærne
Kom han forklaerd tilbage, som Treelns, solgte sin
Frihed;
Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasket hver
Aften
Med det affvalede Vand Thyrstindens deilige Fod-
der.
Da blev hun pludselig rort; — (saa sært er Odins-
dernes Hierte)
Hvad hovmodig hun nøgted den sindrige Kunstner og
Helten,
Gav frivillig hun Treellen tilsidst. Saa seirer som
oftest
Villien, der stunder til Maalest med Kraft, og taber
ei Modet.
Meer vel veed man af Odins Bedrift, skjondt Saga,
den Snilde,
Skuler Idretten paa Skield i en mørk uthydelig
Nume.
Aser og Vaner foreentes i Fred, paa den østlige
Biergaas;

Da klang Natten af Lyft, løkflagrende, blotted til
 Beltet,
 Vanapigerne dandsed, med Bedbendstav og med Bæk-
 ner;
 Vindruluerne Kraft havde farvet dem Kinden med
 Purpur;
 Indigt fra svulmende Løber istemte de smelstende
 Sange,
 Som naar en Nattergal slaaer bag sit Lov for at
 lokke sin Mage.
 Aserne fulgte dem kierligt i kieligtvinkende Myr-
 ter;
 Heimdal og Vidar savntes, den taueste Kæmpe, som
 aldrig
 Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og
 paastod
 Odin selver forsvandt. — Velan! den lystige Nat
 blev
 Kuasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og vel-
 skabt
 Sangerke, sexten Mar, af Vanaslægten, som gav
 ham
 Livet i Myrternes Skygger og Drengen skænkte til
 Balhal.
 Hurtig han vokte, blev stærk og klog; han efter sin
 Moder
 Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner forbant
 han.
 Nundt han Verden omdrog, thi han elsked Menneskes-
 slægten,
 Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tids og sin
 Viisdom.
 Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Natten og
 lurer:

Engang gicestede Kvæser i Field to skulende Dværge,
 Disse den Slumrende vog; men de gied hans Blod i
 Dværer,
 Son og Bodn, (saa kaldtes de kunstigtmeddede Malmkar);
 Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drif
 som besæled
 Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt ovede
 Skaldskab.
 Ja de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til
 Balhal:
 Kvæser var druknet disver i sin egen, sin bundløse
 Biisdom.
 Suttung betalte dem dog! den Dræbtes Broder astvang
 dem
 Mioden igien; til en gold Fieldsteen de skulende
 Dværge
 Smedded han bister, til Klinten i Bolgerne nogen og
 Landfiern.
 Her han Livet til Straf dem skænkte; men hisset paa
 Klippen
 Engster den Myrdedes Land og dem plager evindelig
 Hunger.

Freier sulked; da smiled og vedblev Skirnir sin
 Tale:
 Suttung giemte nu Mioden i Field; ei rugende Dra-
 ger
 Bogted det gyldene Kar, men hans Datter den blom-
 strende Gunlod.
 Da ful Odin Lyft til at smage den kostbare Bæ-
 de;
 Sleipner sin Hest han besteeg, reed hen saa til Ledet
 paa Marken,

Hvor ni Troldkarle gif og meied med blinkende Krum-
jern
Bondernes Korn med Nordlysblys; thi Bauge, som
Husbond,
Havde sit Huus i et rummeligt Field, der grændsed
til Marken.
Men sligt Nan Haerfader fortrød! Den stielende
Troldmand
Agter ei Net eller Skoel: han røver paa Jorden,
og trodser
Gudernes Magt i den himmelske Borg; han høster
sædvanlig
Der hvor Bonden har pløjet, og Nattens Dunkelhed
skuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Et; hen-
des Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en As; og Dæl-
sing i Tusmørk
Uuled med hende den ærlige Dag. Saa foder det
Skumle
Stundom hvad skjont er og godt. Men Nat, som
rider om Jorden
Paa Grymfare sit Øg (hvilket tidt hun laaner til
Skade)
Holder med Jetternes Folk, hvis Bedrift hun skuler
i Mørket.
Maane, det deilige Barn, med et guldguulst Haar om
sin Tinding,
Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende
Piger:
Thi hun rober dem tidt; fra Skyen hun strækker sit
Hoved
Med den livsalige Glands, da slyer Troldkarlen til
Fieldmulm.

Dog snart atter han herier og Korn indslæber i Bierget.

Naar Husbonden da kommer paa Mark i Dagningen,
seer han

Fælleden tom, og formoder at Matfrostblæsten har afbrændt

Allt hans Haab; da flager til Freir den Arme forgives! —

Freier stirred og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale;

Thi han haabed med Slicemt og med Sagn at troste sin Husbond.

Biergtroldhoben ei blot, men de listigpendende Dverge

Stiele ved Somrens Tid sig i Marken og øde af Aret,

Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.

Men da Odin Thvene saae, da hñktes han mægtigt

Over den uselig Bonde; thi tog han Stenen af Tasken,

Ingen bedre paa Jord til Staal at slike man finder;

Raabte: Hvo onster en Hein til sin Lee? og kasted i Luften.

Men de begærslige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,

Dræbte sig selv indbyrdes. Da vandred Odin i Bierget;

Tieneste tog han hos Jetten og tiente med ni Mænds Styrke

For Hostkarlene ni. Men Viskaar flettes: at Trolden

Skulde forskaffe ham Bei giennem Kampestenen til
 Gunlod,
 Drifkens Bogterske. — Da hin Troldmand borede i
 Bierget
 Forst med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes
 han Bolværk)
 Blæste det Stov af Urret, som Nageren gnaved, da
 flog det
 Ham i Dine, fordi ei et Hul gik tværs giennem Klip-
 pen.
 Andengang da Bauge sit Fritbor dreied i Ste-
 nen.
 Odin blæste: da flog alt Sandet til modsatte Si-
 de.
 Hurtig han da, som Orm, giennem Nabningen smitted
 i Fieldet.
 Lidet det hialp kun Trolden, han stak: den smidige
 Slange
 Spotted det mordforsøgende Staal. Men Odin i
 Fieldet
 Snart blev atter til Gud. Da skued paa Leiet han
 Gunlod
 Slumre med Purpurkind, paa den fyldigtvulmende
 Hvidarm.
 Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med
 guldgrønt
 Skær Malmdunderne stode, med Laag, med Hænker
 og Bladpragt.
 Gunlod sprætted og vaagned; med hvideste Fingre
 begnæed hun
 Dielaaget; da visste sig Odin ei varst som en Wild-
 mand,
 Men som en Beiser snild, der veltalende tolker sin
 Længsel:

Dg han blev tre Nætter hos Gunlod; venligt hum
aabned
Ham Mioddunkerne tidt; Han drak af Mioden i Lang-
drag,
Folte sig qvæget derved, og begav sig atter til Val-
hal. —

Skirnir taug og med listige Smil betragted sin Hus-
bond.
Da quad Freir: Saa elster en As! Den stormende
Krigshelt
Eier et letbevægeligt Blod; ei Bores og Burs
Et
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun
Bellyst.
Var jeg saa lykkelig Skirnir, som Odin at sidde paa
Slidstials,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede skue, da
var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natligrindende
Taare;
Men mig stiller en ugiennemtrængelig Muur fra
Gerda;
Og saa vorder nu alt hvad jeg giemmer i trofaste
Hierte
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig for-
dunkler.
Ha, hvad høiere Lyft end at see den Elskede, Skir-
nir!
Gives i Verden der vel? Ikkun een: den atter at
modes
Med et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i El-
skov.
Huldere vel end Nattergal: Sang i Beilerens
Dre

Klinger den Indiges Nest og godt er Ordet: Jeg
elster!
Ha men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei
halv saa
Dmt og bestedent sin Fryd, som Diet, der svommer
og tier.
Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til
Fenris
Koglende Baand, til Tvang for Ulevens truende Se-
ner,
Ikke jeg twivler du faaer dem; thi meget udretter jo
stundum
Dværgenes Bid og Klogt. Men Koglen aldrig, min
Elosvend,
Intet Baand kan binde din Husbonds Herte til
Balhal!
Evig tilhører det Biergets Mo; med mægtige Vin-
ger
Flyver det kiekt over Ginnungagap, og svæver om
Gerda.
Treffer du hende, saa siig hvad du saae, hvad Freier
fortalte!
Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af
Jetter;
Sikkert i mig kun hun stuer sin fodte, naturlige
Fiende.
Altfor stion desuden, for huld, for hovist i Sæ-
der
Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al
Verden
Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier,
naar Gerda
Foretrækker sin Ven? — Farvel! Nøgt Grind for
Odin!

Tie om din Husbonds Æval. Maaskee den For-
agtendes Fader
Egennyttig sit Samthkke gav. Det baader mig lidt
fun!

Ikke jeg veiler til Faderens Ja, men til Datterens
Elskov.

Saae du mig sorgende her, da maaskee dog sig aabned
dit Hjerte
Gerda, for Kierligheds Suk, som naar Fieldtindtoppen
med Snee dækt
I Solstraalerne toer, og udklaekker et Blomster, som
dufter
Med langt sterkere krydret Kraft, end Violen i Da-
len.

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis
Bolger
Elskerens Graad modtog og det skionhedstraalende
Billed.

Men ung Skienir — (han gik saa tidt til Dvoergene
Budskab,
Lærte forskellige Kunster af dem) da Freier be-
væget

Drommende sværmed og græd, og nedstirred i rolige
Damspeil,

Skummed hin, (ei Guden det saae — han tænkte
paa Gerda)

Billedet med huul Haand brat bort af blinkende
Flade;

Hældte saa uformørkt i et Horn de farvede Bol-
ger,

Proppede vel med Kork, bandt atter det skinnende
Guldhorn

Fast ved sin Lænd og besteg den hæftigtvrindskende Gan-
ger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sulker taus med blegen Kind,
 Fordi ei Freya signer dit Bryst,
 Fordi du ei kan boie stolte Pigesind,
 Fordi dig Vaaren nægter sin Lyst;
 Klag ei over Frey, hun deler din Oval,
 Selv hun sørger i Lundens saare,
 Selv hun følder den gyldne Taare,
 Gensom forladt i Lovets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
 Men Elskov ligner en Baar i Nord:
 Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
 Tre Dage Slud omslører vor Jord.
 For een lille Fugl, som siunger i Dal,
 Findes der ti, som hæsligt pibe.
 Mundtom quiddre Spurv og Vibe,
 Sielden floiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deiligt Lilievand;
 Men har du endelig funden Gen;
 Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
 Frugt bærer ei hver Blomstergreen:
 Men har hun Skionhed, og er hun bold,
 End ei din Glæde du forkynder,
 Maaskee hun alt en Anden hunder,
 Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa.
For Elskoven ret at trylle frem!
Forst: et Par Hierter, som hinanden vel forstaar,
Saa Hnde, der ledsager dem;
Saa Maanen med sin Straale ned
I Baaren, gien nem Bøgens Grene;
Saa at de træffes kan alene, —
Saa Kys, — og saa Ustydighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
 Ned ad den stionne Nægndbu-land,
 Hen over Jordens dunkle Lunde,
 Da kom han til Troldkæmpeland.
 Det var som Vinden, Veien over;
 Den ingen Bom kan byde Stop;
 Det var som Blæst paa Havets Bover,
 Der kruser Bolgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: Mørkt er ude,
 Her vorder Veien mere trang.
 Mod Hestebringen Storme tude,
 Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.
 Dog vil mig neppe Jetten tage,
 Endskondt jeg vorder snart hans Giest
 Til Valhal rider kæk tilbage
 Vel Skirnir, paa sin flinke Gest.

Han valgte Bei til Elivage;
 Ved Fiorden Færgekarlen stod,
 Og stotted sig til stærken Stage,
 Men Brynet viste skumle Mod.
 Hvo est du Træl, ved Flodens Bover?
 Da raabte Skirnir, kæk og snild:
 Hvis du mig hurtig sætter over,
 Da faaer du Havrebrod og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
 Der giemmer jeg min Forraad god.
 Da svared Jetten ham med Bulder:
 Du Hytter med den nogne Fod!
 Du est ei stadt til Bher at eie,
 En Linnedkittel er din Skat;
 Og dog vil du Troldkæmper pleie,
 Paa Hederne ved Midienat?

Skirnir.

Sthr Egesnekken hid, du Sene!
 Siig mig din Herkomst og dit Navn.
 Hvi staer du der saa tvær alene?
 Og spilder Matten uden Gavn?

Garbard.

En Niding er sit Navns Fornægter;
 Men var jeg feig som Flodens Skum,
 Jeg dulgte dig ei mine Slægter,
 Du gior mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
 For dig at lære Ædelmod;
 Maaskee du har en hndig Søster,
 Som gior sin Broders Grovhed god.
 Knarvurren Trold har deilige Kone.
 For mig til Flodens anden Rand!
 Maaskee din Hustru vil forsone
 Da Skirnir med sin Ægtemand.

Garbard.

Ja deilig er vor Dvindeskare,
 Det nægter selv ei Odin jo.
 Alting var godt, isald de bare
 Var mere stille, mere troe.
 Isald du efter Skionhed stræber,
 Da blier ei vanskeligt dit Maal;
 Men kysser du de blode Læber,
 Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
 Maastkee de ligné Fieldets Mand:
 De aldrig vil en Ainden unde,
 Hvad selv dem ikke glæde kan.
 Jeg elskte ei; dog jeg forlange
 Gien-Elskov! Afsind fordrer Taal!
 Jeg er ei troe; dog er jeg bange,
 At maales med det samme Maal!

Garbard.

Ni vil ei tale meer om dette.
 Nu hvil dig, spiis og sluk din Tørst:
 Men hvis jeg dig skal over sætte,
 Da maa din Kundskab proves først.
 Jeg taer ei Penge for at fare,
 Dig forelægger Spørgsmaal lun,
 Og kan du ikke dem besvare,
 Da synker du til Flodens Bund.

Nu spurgte Trolden Skirnir længe,
 Om Himmels, Sols og Maanes Navn?
 Om Skyer, som i Lusten hænge,
 Om Jorden midt i Havets Favn?

Om Ild og Vand, hvortil de gavne?
 Men hvad han fordred strengt især,
 Det var de udtrykksfulde Navne,
 Som man forskelligt skænkte hver.

Bel kunde Skirnir Alt besvare,
 For intet Spørgsmaal Guden skialf:
 Jord kaldtes Dal af Alsakare,
 Men Bei af Vaner, Grøn af Alf;
 Malmkiælder af de bitte Dværges,
 Frugtskis af Fieldets Kæmpemand.
 Da Garbard synke lod sit Bærge,
 Beundred Nytterens Forstand.

Om Himmelnen kunde Skirnir sige:
 Hos Alser heed den Svælving blaa,
 Vindaaben, fiernt i Vaners Nige,
 Men Fagerloft, hos Alser smaae;
 Drypsal, hos Dværg, Døheim, hos Zetter.
 Da Færgekarlen ret blev fro;
 Han sig tilbords hos Skirnir sætter,
 Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
 Den kaldte Dværgen Skinneguul;
 Men Guder: Drommersken i Dale,
 Hel udi Dybet: Himmelhiul;
 Kartæller, Alser; Ubestandig
 Udstiældte Zetter den i Lon.
 Da raabte Garbard stærk og mandig:
 Jeg seer du veed Besfeed, min Son!

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
 I Valaskialf af hver en Gud;
 Men Dværgen, som ei Lyset taaler,
 Synblinder, skælder Solen ud;

Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer: Krands i deilige Blod.
Harbard ved al den Viisdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrod.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
Og svever over hver en Egn:
Han quad: Thorsvogn den kalde Guder,
Og Vaners Fløkke: Skyllerregn,
Og Skrygger Alfer, Jetter: Flygter,
Fordi den viger feig, som Skicelm;
Men Dværgene, som Solen frygter,
Den kalde glade: Svalehielm.

Selv Binden havde mange Navne,
Paa Himmel, Jord, i Luft og Bierg,
Thi Guder kaldes den Bidtfavne,
Men Brager kaldes den af Dværg,
Af Alfer Hviner, Jetter: Nabben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tidt, med rædsom Raaben,
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes: Nogslort, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk og meget meer.
Det gronne Træ, som kiosligt luder
Med Bladtag over ranke Stang,
Markfare kaldes det af Guder,
Og Fagergreen, og Hviens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svared Skirnir trhg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja han benævned Ol og Byg.

Da raabte Garbard: Kom i Baaden!
 Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
 Dog haaber jeg at Gesturgaaden
 Vil gaae langt over din Forstand.

Nu foer afsted paa sorten Færge
 Den skionne Freiers gode Svend;
 Han stolte paa sit stærke Børge,
 Han frygted ikke Biergets Mænd.
 Skiondt hæsligt Færgekarlen stirred
 Og gloede paa ham, som et Liig,
 Det ei den bolde Svend fervirred,
 Og han foragted Troldens Sviig.

Ned lagde Garbard nu sin Alare,
 Thi let git Baaden af sig selv;
 Den skyndte sig mod Klippen saare,
 Den stille sorte Rødselselv;
 Aldeles ulig andre Floder,
 Som sig med Skynding ud begav,
 Fra Bierget, deres fællede Moders,
 Til Havet, deres fællede Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
 Hvor Binden stoder Klippens Fod,
 Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
 Fordi den finder ingen Nod.
 Der var ei Treer, der var ei fugle,
 Naturen var et gustent Liig;
 Kun hornet en huulsoiet Ugle
 Forfulgte ham med Barselstrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
 Faldt Sneen over Baad og Strand,
 Drivisen stod i skarpe Klynger
 Omkring den skumle Færgemand.

Ham Skægget frøs, og Niimkrystallen
 Var felsom i hans Haar at see.
 Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
 Et ham berorte Nattens Sne.

Nu blev det Dag: sig Floden flyngte
 Hen giennem en uhyre Ørk;
 De hede Dunster Lusten thngte,
 Bag brune Sky stod Solen mørk;
 En tørstig Bøffel stodte Smuden
 I Tidsler efter Lædtesaft; —
 Men, sval i Summerheden, Guden
 Sad lislig i sin Afsakraft.

Ovad Harbard: Du kan alting taale,
 Det maa man sige dig til Priis:
 Den matte Blaamands Sommerstraale,
 Grønlænderpilstens Vinteriis.
 Ovad Skirnir: Den, som reise lyster,
 Maa frygte Kuld og Heden ei;
 Hvis jeg var en forkælet Kryster,
 Troer du, jeg drog saa lang en Bei?

Nu flyndte sig med dobbelt Tlen
 Den sorte Baad mod Biergets Braa,
 Som vilde den mod Klippekilen
 Sin lette Planke sonderlaae.
 Men Skirnir øndsed ikke Synet,
 Saae rolig paa den glatte Bæg;
 Da rynked Færgekarlen Brynet
 Og mumled gnaven i sit Skæg:

Nu er vi der! Seer du paa Stranden
 Den blinde, solvgraa Gubbe hist?
 Hvis ret du bruger nu Forstanden,
 Daaabner han dig Fieldet vist.

Ifald du løse kan hans Gaader,
 Du stuer Biergets Helligdom;
 Men twivler du, da jeg dig raader
 At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde,
 At nogen Mand indlades for.
 Seer du de fire galne Hunde
 Med Kobberlenker ved hans Dor?
 Ifald du ikke Gaaden gietter,
 Han løser dem af Lenken strax.
 Da du for silde blodig sprætter,
 Som Næven i sin Nævesax.

Jeg lydig er i alle Maader,
 Hvad Skirnir, retter ud hans Bud;
 Og vil han, jeg skal løse Gaader,
 Saa løser jeg dem som en Gud.
 Det kunde være dog, du praler,
 Skreg Trolden, med dit eget Held.
 Men det er Tid, min Husbond taler.
 Da raabte Gubben fra sit Fjeld:

Hvad samler Folk i Bennesale,
 Og hvad gior Ben mod Bennen grum?
 Hvad bringer Tungen til at tale,
 Men hvad gior atter Tungen stum?

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
 Det maa jeg sige dig til Priis!
 Med Mioden svækker sig en Daare,
 Med Mioden styrker sig en Biis.

Gestur.

Jeg gik paa Bei, hvor Beie fandtes;
 Tregange krydsed Beien Bei,
 Men dog ei disse Beie blandtes.
 Tro mig, du loser Gaaden ei!

Skirnir.

Bei fandtes under, Beien oven?
 Paa Isens Bro gik du til Bj,
 Mens Fisken svam dybt under Boven,
 Og Fuglen sloi hoit under Sky.

Gestur.

Jeg drak igaar, det var ei Bandet,
 Ei Ol, ei Miod, ei Viin, ei Frugt;
 Og ingen Mad med Vaedske blandet,
 Og dog min værste Torst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
 Hvor Duggen falder aarle forst,
 Da slykte du de kolde Stene,
 Dermed du stillede din Torst.

Gestur.

Evenæset sig en Brudgom svinger,
 Som kysser saa forelskt sin Brud,
 At lagde du derhen din Finger,
 Da knuste Næsen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for fligt Khs ei grue?
 Den Elstovskraft Alt overgaaer.
 Da brænder Altraas rette Lue,
 Naar Hammeren sin Almbolt slaaer.

Gestur.

To Lungeløse saae jeg blæse
 Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
 Og Slanger kogte de, som hvæse,
 Som bider efter deres Dod.

Skirnir.

Bed Smedens Bælg maa Jernet smelte;
 Der koges Staal til Kampens Færd;
 Og hvad var vel i Striden Helte,
 Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
 En Bæver sad og spandt sin Dug,
 Med otte Been, med Nine fire,
 Med Kneet mere hoit end Bug.

Skirnir.

Skiondt ikke just saa smuk af Kroppen,
 Den Bæver dog er Odins Lyft;
 Thi flittigt spinder Edderkoppen,
 Og Alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae Den: sort som Navn at stue,
 Skarp som et Spyd, og blank som Skoild;
 Nys brændte den i Bellystlue,
 Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du lava saae i Solen springe,
 Med spraglet Lag, ved Heklas Fod;
 Og storlæt under Sneens Binge
 Bar nu til Steen den slukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Dvinde vel jeg kiender;
 Jeg hende Augler danne saae,
 Men dog har Dvinden ingen Haender.
 Hvordan kan du vel det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
 Som ude boer ved salten Strand,
 At danne sine Eg har Vane;
 Hun lærte Kunsten af sin Mand.

Gestur.

Liig sad paa Liig; Blind reed en Anden;
 Skiondt Hesten selv var uden Liv,
 Den flyndte sig dog hen til Stranden,
 Og standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Dod Hesten laae paa Isens Drive,
 Paa Hesten Ornen, frossen død;
 Og — skiondt den ikke var i Live —
 Dog Isen hen mod Stranden flod.

Gestur.

Hvad Moer uden Vaaben stride,
 Paa Sletten, for hver Bakke fri:
 Tidt fældes Helten af de Hvide,
 De Sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Bretspil maa jeg her formode!
 Til Forsvar iles Sort mod Hvidt.
 Tidt findes Grimhed hos den Gode,
 Men Grumhed hos den Skiomme tidt.

Gestur.

Hvo slumer som en Træl i Afsten,
 Saa faderlos, for Frænder blot?
 Men staaer han op og kaster Masten,
 Da hersker veldigt han som Drot.

Skirnir.

En lidet Gnist i Aftegruen
 Af Alle let forglemmes kan;
 Men flammer den og herjer Luen,
 Da ødelægges Stad og Land.

Gestur.

Hvo er den Trold i Graaoverkskaaben,
 Som ruger over Skov og Elv,
 Som flyer for Wind, men ei for Vaaben,
 Og som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gestur Blinde!
 For Taagen selve Solen flyer:
 Men kommer Niord med sine Bindre,
 Da splitter han de mørke Skher.

Gestur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
 Men hurtigt, som den flinke Mand;
 Som Kæmpen midt i Slaget ligner,
 Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomt, varligt,
 Med Skallen paa sin Ryg til Trost;
 Men Skolet er, hvor der er farligt,
 Og det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smelkre Kvinder?
 Om Somren brune klædt, som Jord,
 Om Vintren man dem hvide finder,
 Lig Sneen paa den frosne Fiord?

Skirnir.

De muntre Rhper maa du mene;
 I Julen hvide, høit til Fjelds,
 I Vaaren, brunt som Træets Grene,
 De skifte Fjær, som Biornen Pels.

Gestur.

Hvad Moer er det? som Noser smukke,
 Men hidse' af saa høstig Dorst,
 At intet Bæger den kan slukke;
 Med eget Blod de lædtes først.

Skirnir.

Hvad Mo er deiligt som en Que?
 Men hidses den og blier for fri,
 Da Regnen selv fra Himmelens Bue
 Husvaler ei dens Naseri.

Gestur.

Hvad Moer er det, som aldrig matte
 Henile, som ugitte dser,
 Paar mørke Lokker hvide Hatte,
 Hen over Ryggen lange Slor?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dolger,
 Den loser mig selv Flodens Brum:
 Du mener Havets unge Bolger,
 Hvis sorte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe fiender,
 Som naar han bider med sin Tand,
 Og Hovedet mod Hæved vender,
 Kan frelse mangen driftig Mand ?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanke,
 Et Billed staarer for Siælen skjont :
 Høitideligt er Frelsens Ankær,
 Som vikler sig i Haabets Gront.

Gestur.

Hvad Giæster, uden sig at romme,
 Udtomme Karret, tause hver ?
 Men Karret, som de tause tomme,
 Gør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Grise deres Moder die,
 De tie, skuult af hendes Liv ;
 Men Soen selv kan sielden tie,
 Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskjondt du knekker haarde Nodder,
 Du dog for eet Uhyre flyer :
 Ti Tunger, fyrgethve Fodder
 Og tyve Dine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude;
 Det giver mig ei Baanesaar:
 Lad Soen slagte først derude,
 Som staer ved Truget i din Gaard.

Da blev den slagtet, for at vise,
 Om Skirnir kunde sig befrie,
 Da talte man de spøde Grise,
 Men fandt med Skræk — at der var Ni!

Da dette Budskab Gestur modte,
 Var det ham lidet til Behag;
 Han blev til Steen, han blev en Støtte,
 Der sidder han den Dag idag.

Nu logrede de bange Hunde,
 Som gloede følt og bistert for.
 Da aabned sig, saa vidt den kunde,
 Den store Fjeldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortroden,
 Han rygted tro sin Herres Bud;
 Han frugted ingen List, ei Doden,
 Han vidste selv, at han var Gud.

Igennem Biergets mørke Kroge
 Han uden Fakler Beien fandt.
 Da aabned sig en Sølverlaage,
 Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte, solverne
 Laage,
 Hvor med kusort Glands ham en Broes glatdannede
 Steenkul
 Veien viste; da gik han derind; og brat han befandt
 sig
 Utter i fri Luft. Gimlen var blaa med utallige
 Stierner.
 Og han opdaget et Gaardscrum der; men i Gaarden
 han Slanger
 Fandt istedet for Hons, og istedet for Ellinger
 Ogler;
 Huusligt kroeb de omkring, og de drak imellem af
 Truget.
 Pigen med Forklædet fuldt af Ede sig viste paa
 Tærsklen
 Af Dørhøvelvingen; raabte paa „Tippe, Tippe!“ da
 rasled
 Det i Krogene; Slanger lob og de langsomme
 Padder
 Bralsted, Giessene lig, naar paa vakkende Svomfod
 klodset
 Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig
 Skridtgang.
 Men da Tærnen sik Skirnir at see, da lob hun i
 Kioknet

Til Tomfren og streeg; men det Sprog ei Skirnir
 forstod ret,
 Thi det var finst, det tonte som Binden, der suser i
 Braget.
 Da kom Tærnerne frem, Gaardskarlene, for at be-
 trachte
 Den Nykomme. De stirred forundrede, Skirnir be-
 saae dem
 Munter i Mag: de var smaa, sorthaarede, blege,
 med Rynker;
 Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen; Pandernes
 Hvaelving
 Spored man knap; stumpnaesede Folk, med Dine saa
 smaa som
 Hasselnodder og Fingre saa skrumpe som torrede
 Gulrod.
 Sorgeligt stirred et sovnigt Blik, og den matte For-
 undring
 Biste, hvorlidt han besad af en staerk og livelig
 Flamme.
 End man finder det Kuld i Finmarksalen og Gron-
 land.
 Skirnir sukked og quad: Hjelp Thor! hvad fattes
 min Husbond?
 Elsker den deilige Mand mi en Hex? Vel Elskov er
 blind tadt,
 Men saa blind dog fun Vanvid er, at en Yngling,
 som Vaaren,
 Skulde forgabe sig slet i en grov usikkelig Treel-
 quind.
 Som han tænkte paa sligt ved sig selv, da saae han i
 Deren
 Gerda stande bag Tærnernes Flok. Saar studser en
 Bonde

Naar i en muddret Grot med sin Skool han graver i
Dyndet,
Op at kline den straalige Væg, og finder et Guld-
horn.
Nu begreb han sin Husbonds Oval; thi deiligt var
Gerda:
Ikke som Frei guldhvid; hun var forthaarfager, og
Lokken
Vandt sig som Ibenholt, om en hoihvælt Pande som
Filsbeen.
Ikke som Himsen var Dinene blaae, de var mørke
Granater;
Klart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Hav-
blik;
Men i den bruneste Grund stod Sigel og smilte til
Sigelen.
Halv kan den deilige Barm var bedækt; i Knippernes
Huulning
Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Tertegn
Gerda
Sik paa sin Jettenatur; men det skremmede Barmen
saa lidt, som
Negliken Purpurets Plet, og som Mossset bestskæmmer
en Rose.

Men da Skirnir slet Mælet igjen og sitt Grinde
rogted,
Se da svared ham stolt og med Harm den driftige
Biergns:
Hils din Husbond, siig ham, at længe med smøgtende
Lengsel
Freier kan sulle for mig; han aldrig skal eie mit
Herte,
Mindre trylle mig kielent i Arm; jeg hader ham
evigt.

Gi har den Spee vi forglemmt, som os Guderne visste;
 med Lænker
 Utgardkoningen dybt i Mørkhedskjælderen ru-
 ger.
 Men ei Lænken er stakket! En skionnere Verden sig
 viser
 Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne.
 Lege kan Odin
 Længenok høst med den fligtnige Sol, som Egir med
 Havskum,
 Frigga med visnende Græs, som med Luftpuist Alfer-
 nes Skare!
 Vi har dog Ild, Steenkærnen og Jord, og de flam-
 mende Bierge
 Lystre vort Vink; vi rygte, som Hesten sin svulmende
 Manke,
 Nakken, da styrter omkuld, som et Bretspil, Byer
 og Borge.
 Skoven nedshynder som Skummet paa Vandblaat. Odin
 i Valhal
 Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Loke,
 som eier
 Jorden ved Fodselsret, ham Odin raned hans Et-
 lod
 Dog snart svinder den giseglende Tid; snart kommer
 tilbage
 Magten og Gren som svandt, da Valhal synder i
 Uvner.
 Glædes da kum ved en latterlig Drøm! I vaagne dog
 tidsnok.

Men den betragkende Svend ung Skirnir meldte til
 Gerda:
 Hvo har lært dig det Dvad, mit fortryllende Barn?
 Og forstaaer du

Net hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg
 vædder, den Viisdom
 Gi undfanget sig har i dit eget uskyldige Hier-
 te.
 Thi du kiender ei Utgardelok, du skued ham
 aldrig
 Sort, med de stikkende Haar, som Horn, nedgravet
 i Biergmulm.
 Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig
 deler
 Du hans Tanker, som billigt; thi Datteren bør agte
 sin Fader.
 Men betenk at du langt — kun langtud stammer fra
 Løke;
 Deler ei noget med Jetten: du ssion, han hæslig at
 skue;
 Du lig Knuppen uskyldig i Duft; han skuler med
 Urglist,
 Øfste forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes
 Brøde,
 Tidt det Forstikellige modes og blandes af ulige
 Kilder,
 Sider ei selv det muddrede Væld gennem Sandet saa
 lang Tid,
 Til det er klart som Demant, og et Speil for Pigen
 i Dalen?
 Blomsten af Mulm udvoxes, men hæver i Lystet sit
 Bæger.
 Lad da Kærligheds Nose forbinde dig Himsen med
 Dybet!
 Men den formildede Mo ssion Gerda meldte til
 Skirnir:
 Hovist taler du Svend; jeg tilstaer dig, trofast dit
 Erind

Negter du efter din Husbonds Bud; du viser din
Klogt mig
Gå du tilbage, naar først du har qvæget dig her med
en Nadver;
Thi din Tale bevæger mig ei; den boier mit Sind
ei,
Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved
Guder,
Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldets
Malmkloft
Finder mig vakker, og vinder hans Kærlighed atter
mit Hjerte,
See da vorder hans Bib med Fryd den blomstrende
Jomfru;
Lykkeligt lever jeg her i min Dal, ved mit Field og
min Kilde,
Kneiser kiekt i Jetindernes Flok, blandt Biergenes
Første.
Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig
ængstlig
Gerda til Uzers Hob indtrængte sig, blot for at haas-
nes,
Oversees med et taabeligt Blik i Ushyniers Skæ-
re,
Som en Foragtet, hvis Fryd var for lav til Guder-
nes Gre.

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til
Gienvar:
Falske Tanker du har om Alsynier! Taabelig Gov-
mod
Findes i Mennesskers Kreds, hos Balhals Guder er
Genfold.
Hvad der er sterkst og skient, hvad der virker i Klosgt
og i Viisdom,

Der Guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og
 Thor selv
 Sprang ved Alfauders Bud til et Liv af Intet, som
 Miden.

Men den livsalige Mo skion Gerda meldte til Skirnir:
 Hvad man ei kiender, det elsker man ei; vel kiender
 mit Field jeg,
 Gi Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og
 som aldrig
 Mig saae; næsten jeg troer, at forrykt er vorden
 hans Hierne.

Da fortalte med Omsvob Skirnir sin Herres Be-
 drifter:
 At han paa Hlidstialsf steeg, hvad han skued i Kamret
 hos Gerda,
 Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den
 blottede Skirnhed.

Gerda rodmæd som Morgenens Gry; med synkende
 Blik hun
 Stirred i svulmende Barm; men da Skirnir om
 Maanen fortalte,
 Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen, og
 raahte
 Hoit med Latter: Min Tro, hvis din Freier hist lig-
 ner en Maane,
 Maa han ei heile til blomstrende Moer; thi Maaner
 er gustne,
 Men for det Gustne kun føler man lidt; dets Elskov
 er lunken.

Krysted dig Freir i sin Arm, giensvared den blussende
 Skirnir,

Vilde du mærke, hvor sunken han er. Jeg taler ei
 længer.
 Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig, skue det
 Kammer,
 Mø, hvor du sover i Øveld! thi en Skat Møfreier
 mig medgav,
 Dig tiltaenklt, som jeg nedlægger der. Da viste med
 Latter
 Pigen ham Kamret, men gik, for at lave den qvægende
 Nadver;
 Thi hun var god af Natur, og hun hnded den dristige
 Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da skued han hndigt, ved
 Leiet
 Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fod-
 der,
 Fyldt med et biergklaart Vand, hvori hun toede sit
 Ansigt,
 Haender og Bryst, før hun slumred, den sundheds-
 blomstrende Tomfri.
 See, da greb han i Hast sit Guldhorn, hældte dets
 Bolger
 Snelst i det ventende Vand, og forlod hint hvelvede
 Kammer.
 Men Jetinden, (da Guden var vederqvæget og hen-
 bragt
 Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nhsgierrig sig
 skyndte,
 For at erfare, hvad Gaven var, som bragtes fra
 Balhal:
 Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis med spottende
 Stolthed,
 Loe med Foragt og udbrød: Hvad er det? Skionne
 Demanter,

Selv, Guldkam og Rubin, har jeg meer end jeg bruger;
det findes

Hæppigt i Fieldsteenskloften, kun sieldent hos Guder i
Luften.

Men da intet hun vined, da smiled hun etter fortør-
net

Dybt i sin Siel, og quad: „Det tænkte jeg 'nok! I
at giækkes

Overgaae vist Guderne Tetter; det nægter ei Sand-
hed!“

Slyndte sig med Afskædningen brat, og løste sit
Belte;

Flængte det sneeholde Lin over Skuldrene; blotted til
Midien

Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste
ved Karret;

Og med de hulede Hænder hun greb mod Bolgernes
Flade,

Purpurkinden at kiale. Da skued forfærdet hum
Freiers

Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage; men
korsviis

Armenes fast over Barnen knuget, og indhylled sig
Slamrod

I de nedhængende Lin, med en Skræl, som svandt i
Forundring.

Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmest sig
Langthomit

Hyllet til Hassen i Maør, for igien hint Billed at
skue.

Men da Gerda betraged den elskovsmilende Gud-
dom,

Folte hun stærkt livsalige Gled, som trængte til Mar-
ven

I Beenpibernes Dyb, og saa sedt henrev til Besundring.
 Thi han var herlig og skion: med den hvelvede Pande,
 som yndigt
 Slog Slagsthyggen mod Dinenes Ild, han stirred med
 sværmerſk
 Taare, med Beemodsblif, med et Suk, som giældte
 fun hende.
 Nige som Guldlov flagred om Halsen de mægtige
 Løkker;
 Og paa det dumede Bryst med sin Haand han blussende
 dækte
 Hiertet, der elskende slog bag sin Kæmpehælving for
 Gerda!

Længe fordybed hun skued, og mærked ei selv, at en
 Taare
 Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes
 af Længsel,
 Og en forunderlig Ild fra Bandet optrængte til
 Hiertet.
 Unt hun smiled og sukked: „O Freir!” hun boied
 sit Hoved
 Dybt hen over den sælome Skaal; saae først i en
 Omfreds,
 Om hun var vidneløs? og da sikkert hun troede sig
 ene,
 Blikked hun hurtigt sig ned for at kysse det deilige
 Billed,
 Da forsvandt han i Bolgernes Kreds, hvis uiskolde
 Bæde
 Fugted din Purpurnund, skiondt ei den Læberne
 fialte!
 Engstelig stirred hun atten, om Billedet svandt for
 bestandig?

Men da Vandet var klart, og da Freir stod atten paa
 Fladen
 Da fordybed hun sig i Betragtninger; sielden den
 Vise
 Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans Hierne
 begrunder,
 Som Elsterindens Blif den heftigstskende Beis-
 ler;
 Hver en Skionhed da glæder, hver ubetydelig Man-
 gel
 Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendommeligt-
 liære.
 Gerda forgives dog her hos Freier om Manglerne
 sogte,
 Thi han var fuldkommen skion, var Gud, blandt Aser
 en Thyrste.
 Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa een-
 gang
 Lam som et Lam, og saa from som en inderligkurrende
 Due;
 Da gled haarede Peltsværk ned fra den glatteste
 Nakke.
 Tidt det var hædt; da fatted hun Mod og hvisted med
 Blussen:
 Billedet her kan ei see, det er Vand, det viser et
 Gienstier;
 Ikke tilsengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg
 først har
 Badet mig Hænder og Barmen. Da lod hun Linene
 synke,
 Skielvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen
 af Stammen,
 End halvnogen i Barken stak, og betraged sin
 Aßkur.

Og med de sneehvide Haender hun Bolgerne tog, og
begiod sig
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende
Kinder.

Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun
fandt sig
Sedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit
Leie,
Bendte sig tildt, stod op, og gik hen for Freier at
stue.

Men den venlige Siofn (useet i Folge med Skir-
nir,
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Bidne til
alt var)
Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede
Laage,
Smukte med langt Haar, lukte Gudinden med Lilies-
fingre,
Rysted sin Balmuerkands over lokkede Tinding, og
glædte
Med den livsaligste Drom ssion Gerdas bankende
Gierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Grø
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Da stod med Venlighed ved hans Ly
 Biergtrolden i Pandserplader.

Som Guldbbrandsdelen saa stærk og lang,
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 I Haanden bar han en fortbrændt Stang,
 Dog stod han der ei alene.

Sam fulgte trolig den Datter huld;
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Som Ranken omflynget den runkne Bul,
 Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar;
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Den Gamle sagde: Med skjelligt Svar
 Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elster min Datter bold;
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Hvis ret jeg mørker, hun er ei hold,
 Han elster ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Er alt kun Tant! Det give sig vil;
 Og derfor er hid jeg kommen.

Dog Noget for Noget; min Ven, du veed
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Mellem Zetter og Guder er Enighed
 Den Dyd, som de fælleds hader.

Jeg tænker min Mo er saameget værd,
 (De fugle quiddre paa Grene)
 Som Beilerens gode, bedste Sværd;
 Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Da tænker Beileren ei paa Krig,
 Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig sticke til sin Klinge blank,
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Da skal han favne den Lilie rank,
 Og aldrig hun ham forlader.

Men nægter han mig den Gave smuk,
 (De fugle quiddre paa Grene)
 Da møder forgives hans omme Suk
 Gramfieldets haardeste Stene.

Med denne Besked drog Skirnir bort;
 Dugdraaben glindser paa Blommen;
 Og Veien fandt han langt mere fort,
 End den, som han først var kommen.

Nu reed han igien paa grommen Bang;
 Solstraalen i Skyen sig bader;
 Da tænkte den Svend, ved Sværrets Klang,
 Paa Odin, Asernes Fader.

Da husked han paa den Kiede seig,
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Som Fenris bandt, og som svigted ei;
 Bandt Hesten, og gif alene.

Med langsomme Skridt til Elverhoi
 (Dugdraaben glindser paa Blommen;)
 Han nærmmed sig uden mindste Stoi.
 To Dvørge der did var kommen.

De sad og node den friske Luft;
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 De quæge sig tidt i Græssets Dust,
 Men Solens Lue de hader.

Der dandse de ofte saa veltilfreds,
 (Mens Fugle quiddre paa Grene)
 I Duggen skrive den morke Kreds,
 Og plette mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd —
 (Dugdraaben glindser paa Blommen;)
 Formeente han dennem med draget Sværd
 Den Bei, som de did var kommen.

Og slaffer I ikke den Lænke god,
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Som Odin kræver, da Eders Blod
 Jeg offrer Gudernes Fader.

Forbausede stode de bitte Mænd;
 (De fugle quiddre paa Grene)
 Med sorte Tunger de lalled igien,
 De stielved i hver en Sene.

De blinkte med Øjnene, peeb som Minus:
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Af spør os dog ikke det mørke Huus!
 Vi har jo alt Lænken i Tommen!

Vi vidste hvad Odin bod fra Sky!
 (Solstraalen i Skyen sig bader;)
 Vor bedste Lænke da ville vi flye
 Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o Skirnir, lyt!
 (De fugle quiddre paa Grene)
 Af Fuglenes Aande, Fjæsternes Spyt,
 Af Biornens seigeste Sene.

Af Dvindernes Skoeg vi den damned god,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Af Katfodens Smæk, af Klippens Nod;
 Og valked med Finger og Tommen.

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor;
 Solstraalen i Skyen sig bader;
 Men Døergene smutted i sorten Jord.
 Han nærméd sig Midgards Gader.

Hist sued den stribede Himmelbro;
 (De fugle quiddre paa Grene).
 Den skinte saa lislig og farvefro,
 Som Guld og som Ædilstene.

Da iled Skirnir som Fuglen i Vaar;
 (Dugdraaben glindser paa Blommem)
 For atter at stue Valhallas Gaard,
 Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gik han for Odin og Freir igien,
 Han monne sit Bud frembare.
 Tak være den bolde hylle Svend!
 Han røgted sit Grind med Gre.

Med Lov og Priis blev han overost.
 Nu havde man Trosten funden,
 Naar Freier blev af sin Længsel lost,
 Og Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Balhals Gaard;
 I fine Vadmel, blode Maar,
 Den skionne Biergets Pige foer
 Fra Fieldet og fra grønnen Jord.
 Ad Bifrost drog den unge Brud,
 I Lufsten lig et Stierneskud.
 Alle Gudinderne monne staae
 Ved Kanten af det Himmelblaau,
 Modtoge Freiers Hiertenskiær,
 Og da de skued hende nør,
 Det sidste Glimt af Harme svandt,
 De alle Gerda deiligt fandt.
 De sorte Haar stak hndigt af
 Til dette store, gule Hav,
 Som ned ad Disafuldre flod.
 De hende hver velkommen bød;
 De bragte hende til Frehas Lund,
 Og kyssed hendes Rosemund.
 Og hver en As, med henrykt Mand,
 Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive Freiers store Fryd,
 Dertil har Harpen ingen Lyd.
 Du som har beiset kiender Sligt;
 Det læres ei af Skialdedigts.

Men du, som elsker ei endnu,
 Skynd dig jo før jo heller du!
 Og naar du favnes af din Ms,
 Og troer af Glæde fast at dœ,
 Saa veed du hvad Gud Freir fornam,
 Da kærligt Gerda krysted ham.

Nu ender kælen Elstovsang,
 Nu giver Harpen anden Klang.
 Snart Visen, som en lidet Fugl,
 I Baarens grønne Bogestiu,
 Opholder sig i Glædens Dal;
 Snart stormer Sangen som en Hval
 Snelt giemmem Nordens Winteriis,
 Da fuser det paa Jetteviis;
 Da skynder sig hvært drevet Ord,
 Liig Skum af Hvalens Næsebor,
 En Straale hoi og stærk at see,
 Der taber sig i Matterns Sne.
 I Glædens allerbedste Frs
 Tidt findes Spiren til at dœ!
 Ulykken strax begyndte nu,
 Af Bryllupsfryd steeg Frygt og Gru.
 I Hallen var vel Lyftighed,
 Men Ulven gik omkring og beed;
 Snart napped den i Asafieg,
 Snart i Gudinders trinde Læg.
 Da Odin nu af sligt blev kied,
 Og eied Lænken, som vi veed,
 Da var han kun betænkt derpaa
 Fenris med den at bundet faae.
 Han Kieden gav i Heimdals Haand,
 Thi denne Gud var snild i Aand:
 Næst Lole, naar der her blev spøgt,
 Var Heimdal hurtigst med sin Klogt;

Dog Heimdals Spog var bitter ei,
 Den blomstred som en Blomst i Mai;
 Men hortes Ussalokes Rost,
 Da stak det som en Torn i Host.

Heimdal med Lænken i sin Haand,
 (Den var et smidigt Senebaand)
 Sig nærmed Ulven med et Smil,
 Og raabte: Nu har Sorgen Til.
 Fordomt til Helheim alt Fordærvt!
 Til Glæden give Hver sin Skærvt.
 Hver stræbe maa, som han kan bedst,
 At hædre Freiers Bryllupsfest.
 Og du, min Ulv! som taus gaaer om,
 Hvad om du frem i Kredsen kom,
 Og mored Guderne med Sthrke?
 Det er dog Den vi alle dyrke.

Ta, grinte Ulven, uden Kraft
 Blier Hamren kun et Hammerkraft.
 Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
 Vil du mig binde som en Hund?

Den, svared Heimdal, bindes slet,
 Som raader selv sin Frihed ret.
 Træl bindes; men i Sthrkens Haand,
 Blier Baandet strax et Hædersbaand.
 Tillad, du som paa Helteviis
 Kan knække Jern, som skjore Niis,
 Til Lyft for Odin, Freir og Thor,
 At binde dig med denne Snor!

Spidsnudet Ulv hen i hver Braa
 Ester sin snilde Fader saae;

Men Loke var paa Eventyr.
 Da skuledes det lummste Dyr,
 Lod Halen synke, viste Tand,
 Skied Tungen over Kævens Nand,
 Og gieede: Heimdal gaae din Bei!
 I Aften vil jeg bindes ei.
 Det veed desuden Freir og Thor,
 At Den kan bryde Senesnor,
 Som tykke Kobberlænker brak;
 Det slaffer mig kun lidet Tak.
 Er denne Snor naturlig giort,
 Da vil den ikke sige stort;
 Men er den lavet til med Svig,
 Hvi vil du da forraade mig?

Heimdal blev rod; men Asatyr
 Den Ungersvend, som intet skyer,
 Og Heimdal skamfuld redme saae,
 Til Læben fast af Harme blaa;
 Det ørgred ham, at slig en Gud,
 At Heimdal saae forlegen ud,
 Og skulste sig bag Tausheds Læ,
 Til Wre for et lumpent Fæ.

Ydmige vilde han den Klods,
 Opveie Skamfuldhed med Trods,
 Og raabte høit: Kom Ulv! min Haand
 Skal være Borgen for dit Baand!
 Jeg lægger Haanden dig i Munden,
 Imens du vorder Længebunden,
 Og mørker du da Evigen her,
 Saa har du jo en Gidsel der.

Forundret alle Guder saae
 Paa Tyr, som monne roligt staae;

Selv Asathor gik til ham hen,
 Og hvilket: Hør, min unge Ven,
 Det skulde du dog ikke vove!
 Jeg maa dit bolde Forsæt love,
 Men Helten trænger til sin Haand.

Da svared Thyr med opbragt Mand:
 Du kloge der, lad mig i No!
 Vel muligt du behøver To,
 Men Asatyr er mindre seen,
 Og han kan nojes blot med En.

Derpaa han stak med Blus paa Kind,
 Sin høire Haand til Leddet ind
 I Ullvens hede røde Strube,
 Der gabel som en Mordergrube.
 Da Ullven nu var bunden ret,
 Og proved med afmægtigt Spræt
 At sonderlide Dwærges Lænke —
 Da, paa de blode Hjyndebænke,
 Hver Gud beloe det bundne Dyr;
 Hver loe, — undtagen Asatyr;
 Thi han betalte Ullvens Baand,
 Med Tabet af sin høire Haand!

Men kraftigt stak den unge Mand
 Armlumpen i en Bunké Sand,
 Og strakte Armen høit i Vær,
 Og raabte: Ved mit gode Sværd,
 Nu fuler jeg først yet mit Mod.
 Stærk Proven var, men den var god.
 Jeg gaaer til Baulunds Esse fiern,
 Og han skal smedde mig af Tern
 En Handskehaand, som klemme kan
 Det lange Slagsværd med Forstand.

Naar Haand og Sværd slaae lige godt,
Da frygter man først Kampens Drot.

Derved han ud af Salen gik,
Følgt af Gudinders milde Blik.
De tænkte: Hvilk en Helt, hvor stor:
Han vil fordunkle Asathor.
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lundens gaae,
Hvor Kærlighedens syde Lyt
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

Asodin saae paa Asathor,
Der fæstet Blikket dybt til Jord,
Og mæled: Det har ingen Art,
Nu vorder Aser Zetter snart.
I Bildskab, ubesindigt Mod,
Kun spilder sig det frøgne Blod.
Du fasted bort, min Son, din Hammer!
Ei længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar den droges, raabte: Skielv!
Og dæbte Kæmper af sig selv.
I Morgengave han den gav,
Nu gjemmes den i Biergets Grav!
Bel Fenris fast er lagt i Baand,
Men Tyr har tabt sin hoire Haand;
Nan hersker alt i Egirs Fiord,
Og Skade deler Magt med Niord.

Saa talt, stod Odin langsomt op,
Med Brynien om sin Hestekrop,
Og gik fra Bingolf, mørk i Sind.
Da sad med Haanden under Kind
Og saae paa Ulven Asathor,
Og begge mæled ei et Ord.

De Tærner slukte Fakler ud;
 I Mørke sad den vrede Gud,
 Og stirred hen paa Ulven hist,
 Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
 Hvorved fast skælved Glidstials Top;
 Foer ud af Sal, slog Doren i,
 Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
 Tog frem sin Karm af lune Stald
 Og agede med Tordenstrald.
 Den hele Nat med Lyn han skød,
 Det slog paa Jorden Mangen død.
 Da brændte hist en herlig By;
 Eggstoven flammed høit i Sky.
 Da græd de Modre, spæde Born,
 Mens Thor kun skummed som en Biorn.
 Han var af Harm som Graven stum,
 Det kildred ham at han var grum.
 Forst da det grydede graat ad Dag,
 Han kørte mod Thrudvangers Tag.
 Der trukte Sif i stærken Arm
 Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
 Hun frygted ei hans Naseri,
 Hun vidste det var snart forbi.
 Da smilte Jorden mildt; men græd
 Sin klare Dug, lig Drengen spæd,
 Naar Faderen var altfor streng,
 Og slog for haardt sin lille Dreng.

Da rortes Thor, det ham fortrod,
 Af Kæmpens Dine Taarer flog;
 Thi rolig var han god af Sind.
 Da sendte han paa Morgenwind

Tialfe med Noska ned, den Mo,
 Til faste Land og Gefions Øe,
 Alt skænke Guld og Silverkruus,
 Til dem, som misted deres Huus.
 De Døde bragtes til Valhal;
 De spæde Born i Flokketal
 Som indebrandte denne Nat,
 Dem kaared Frei til Alfer brat.
 Da glemte Smerten de for Glæde,
 Fra Skuldre vortte Vinger spæde.
 De sloi omkring i Frehas Skov.
 Forældrene sik daglig Lov
 De licere Glatter der at mode.
 Da glemte de at de var døde!

Ægirs Giæstebud.

Savet stander Den.
 Nu Hlesey kun er lidén,
 Thi Bolgerne med Tiden
 Har plojet den i Søen;
 Men stor i Oldtids Dage
 Den kneised hoi og brat,
 Og trodsed Norden's Drage,
 Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
 Der stod af Muslingskaller
 De hvælvethøie Haller,
 Og der Hler Ægir boede.
 Mens Nan paa Dybet hvæste,
 Han sad ved Perlekruus;
 Snart drak han, og snart blæste
 Han paa sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Dvinde,
 Den skumle Nan, som spættet
 Udspander Druknenættet,
 Som Ligenes Gudinde.
 Som Fladen Ægir smilte;
 Kicæl var han, uden Harm,
 Og tidi han trostet hvilte
 Bed deilige Havfru-Barm.

Naar Nan paa Dybet lured,
 Han blev i Sol tilbage;
 Med demantkroget Stage
 Han Søverspeilet fured.
 Og ei han kunde dolge
 Med Skum sin sode Lyft,
 Hvergang han trylte Bolge
 Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
 Han ofte dybt bevæget;
 Thi saligvederqvæget
 Nu Arm i Arm de hvilte.
 Soit Egir elste Guder,
 Og han var Guder kær.
 Mod Søen Gimlen luder
 I sammensmeltet Skær.

Nu bod han dem til Festen,
 Thi, var ei Nan tilstede,
 Han folte Benneglaede,
 Han tidi bespiste Giesten.
 Han brægged Ol i Kummer
 Af Flintesteen og Jis;
 Og Fisk og Krebs og Hummer
 Blev lagt i tusindviis.

Til ingen Gielp han trænger;
 Thi hvergang han har Giester,
 Er Gudens Riegemester
 Den rasse Finnaænger.
 Han bruger lidt kun Ilden,
 Han hylsder hver en Elv:
 Alt sodet blier ved Kilden,
 Som loger af sig selv.

Hvor Malestrommens Tragter
 Nedhvirvler i en Hule
 Med Skum de Bolger gule,
 Med rødsomt føle Fagter,
 Der knuser Eldirs Kolle,
 Hvad Havet blev til Deel;
 Der knager Egirs Molle,
 Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide:
 Da Freir til Gerdas Fader
 Gav den af Sverdeplader,
 Som bedst var til at stride;
 Han mildned Troldens Avind,
 For ei af Sorg at dse,
 Gav bort sin stærke Glavind
 Og fik en deiligt Ms.

Men Gerda loved Freier;
 Dem intet meer adskilled,
 Han overgil sit Billed,
 Han vandt den bedste Seier;
 Og Biergets skionne Pige
 Gav ham til Bederlag
 Et Skib, som ei sin Lige
 Har fundet nogen Dag.

Bel maa man Hringhorn rose,
 Den gode Baldurs Snekke:
 Gi Klippen kan den knække,
 Den gaaer i Hav og Mose;
 Der sidde kan, ved Siden
 Af Gud, Gudinde trygt;
 Men ikke dog til Striden
 Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid, til Stabel
 Den glider let fra Havnens,
 Med rige Fragt i Stavnen
 Og hæver høit sin Snabel,
 Af sorte Horn med Ringe,
 Saa glindende, saa krum;
 Og mod den brede Bringe
 Slaer Bolgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Negle
 Malmpladerne bevare,
 Det kaldes Nagelsfare,
 Thi det er bhgt af Negle.
 Det Skib tilhører Jetter,
 Det stil i Sumpen staaer;
 Bygmesteren dog sætter
 Til Skibet, Nar før Nar.

Hvo klipper ei af Dode
 Den lange Negl paa Haanden,
 Han steds foroger Vaanden,
 Han Guder vil foriske;
 En Fordeel Jetten gives,
 Som han at nytte veed:
 Ulykken stille trives,
 Ved Uforsigtighed!

Men Snekken, som Jetinden
 Nu gav i Morgengave,
 Gior hver en Storm til Slave,
 Den seiler stil mod Vinden.
 I Harniss Guder alle
 Paa Dæklet kunde staae,
 Vortseile fra Valhalle
 Til Egir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammnen
 Det foer paa Hav og Stræde,
 Da vikled som et Klæde
 Skion Gerda Skibet sammen.
 Paa Brystet hun det dølger,
 Der vugges det, — o Frei!
 Igien paa twende Bolger,
 Som Havet eier ei.

Tenk nu hvor stolt at skue
 Var denne Fart mod Den,
 Til Egir over Søen,
 I Morgenrødens Lue!
 Ved Noer Odin den Vise,
 Ved Stavnens Vidar var;
 Og hver en deilig Díse
 Som Blomster i et Kar.

Da løb det som i Naen
 Da trængtes ei til Kasten;
 Og Bragi sang ved Masten,
 Og Heimdal sang i Naaen.
 Niord flagred hoit i Flaget,
 Tint stænkte Vandets Stov;
 Men Frigga hvælved Taget
 Med sine Egelov.

Da slyngtes Lov om Panden
 Og da forøgtes Spogen,
 Thi afklædt, splitternogen,
 Stod Tyr paa Snekkeranden;
 Sit Sværd, det sorte, brede,
 I venstre Haand han holdt,
 Alt styre Høiens Brede,
 Som vilde spille Bolt.

Da maatte Diser bæve,
 Thi Højen fægte tapper,
 Den efter Guden snapper
 Med frugtelige Kive.
 Dog hørtes Heltens Latter,
 Ei Bølgen twang hans Mod.
 Han sprang i Skibet atter,
 Og Højen flod i Blod.

Det vil jeg ikke dolge:
 Den føle Man i Dybet,
 Som glæder sig blandt Krybet,
 Tog Højen fra sit Folge,
 At giøre Dem forfærdet,
 Som giæsted Egirs Sal.
 Nu, da den sank for Sværdet,
 Udsendte hun en Hval.

Som De med Klipperevner,
 Den kom, med barske Væsen;
 Vandstraalen stod af Næsen,
 Den soulmed som en Hævner.
 Da Heimdal foer som Lynet
 I Springets Straalevand,
 Og deiligt stod for Shnet
 En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
 Med rødfomt Gnisterie;
 Det monne Hvalen boie,
 Den følte sig forvirret.
 Mens Odin læste Runer
 Tilbunds den atter gif,
 Thi stærkt, som med Harpuner,
 Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Egirs De den milde,
I Aftenroden silde,
Hin hoie Gudestare.

Og som en Sky sig flyder
Fra Lust i Bolgens Favn,
Saa let Skybladner flyder,
Og har fortient sit Navn.

Da Ank er nu var kastet,
I Solens Aftenrode,
Da svommed dem imode
Havfruerne, som hasted;
Med Haar saa grønt som Sivet
Man saae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide som en Sne.

Med Solverslor ad Nakken,
Paa Issen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bod Alferne paa Bakken.
Det lyse Alsefolge
Da steeg fra Skibets Nand,
Og fulgte dem fra Bolge,
Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen.
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,
En Krysten og en Hvisken,
Bag Fieldeklostens Skul;
Som naar hos Solverfisken
Der pladslor sig en Fugl.

Hier Ægir sad med Elmnen,
 Sin Stang, med Demanthage;
 Og dannet som en Drage
 Med Kam, var Sølverhielmen.
 Skiondt Hielmen smykte Guden,
 Den rysted Siæl og Sind:
 Der hørte man med Tuden
 En evig Hvirvelwind.

Og midt i Giæstestuen,
 Thi Nat det nu var vorden,
 En Klump af Guld paa Jorden
 Høit lysnede som Luen.
 Da Ægir dem bespiste
 Med hvad han havde bedst,
 Og alle Guder viste
 Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Fimmedalen,
 Mens Sneen fog i Taage,
 Med svuldnne Dienlaage
 Bloi Afsaloke galen.
 Som Snee var bleg ham Kinden;
 Den sorte Hovedslok
 Udbredte sig for Binden,
 Som Malm i Ragnarok.

Det ørgred ham i Siælen,
 At Fenris nu man tvinger.
 Med Flaggermusens Vinger
 Han vredt ombandt sig Hælen.
 Paa Skuldrer sig af Uglen
 Han satte Vingen studs;
 Derned Ulykkesfuglen
 Strof Klippen, som en Struds.

Mig har man ikke buden
 Til Hlesen med de Andre.
 Nu kan jeg ene vandre!
 Nu man foragter Guden.
 Men Thor i Østerleden
 Drog bort, er ikke Giæst; —
 Jeg kaster Klint i Sveden,
 Forstyrrer denne Fest!

Hvis ikke jeg kan nyde,
 Skal Andre heller ikke;
 Med glædedrukne Blikke
 Skal ingen Gud sig frysde.
 Snart vil de alle sande,
 At Rosen har sin Torn;
 Og Malurt skal jeg blande
 Dem i det sode Horn.

Bel har jeg ikke Magten,
 Dog ogsaa Svag kan saare!
 Nu staer til Disars Taare
 Min Higen og min Tragten.
 De lære skal at frygte
 Gud Loke som en Mand:
 Jeg spilder deres Rygte,
 Med giftig Klaffertand.

Men Sandhed mange Døgne
 Med Falskhed vel kan trives?
 Gen Sandhed kun der gives,
 Men hundredtusind Løgne.
 Man Mængden let forfører,
 Naar fræk man iklun vil:
 Snart troer den, hvad den hører,
 Og Loke vinder Spil.

Som saa han monne siunge,
 Henfoer han over Bierge,
 Han stolte paa sit Børge
 Ein frigtelige Tunge.
 Han gik til Kystens Nadde,
 Og lod af Døerge smaae
 Med skarpe Slangebraadde
 Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
 I hvert et Tindinghørne
 Der strutte stive Tiorne,
 Med fortblaae Skarnthyder.
 Til Hlesen han sig trænger;
 Der gav han dig din Dod,
 Du bolde Fimafenger!
 Som Beien ham forbod.

Besprængt med Trælleblodet
 Ved Døren han sig satte;
 Han monne vel sig fatte,
 Han tabte ikke Modet.
 Den blege Blodbesprængte,
 Ved Dørens gyldne Pæl,
 Paa Trædshed ene tenkte,
 Han stirred paa sin Hæl.

Hil være Diser alle!
 Hil være Valhals Guder!
 Derude Blæsten tuder,
 Men luun er Egirs Halle.
 Her efter Glæden tragtes,
 Her vorder Ollet smagt.
 Ubuden Giest foragtes,
 Men leer ad Jer Foragt.

Hvi tier I saa stille
 Og stirre ned i Skiodet?
 Jeg Egirs Træl har dødet,
 Det største Røgesnille.
 Han vilde mig forbryde
 Min Hart til Egirs Øe.
 Træl maa sin Herre lyde,
 Men næsviis Træl maa døe.

D d i n.

Med Asers gode Minde
 Du meer indbyndes neppe,
 Du Ægle bag en Skræppe!
 Du Broder til Helblinde!
 Viig bort, du Lyftforøder,
 Som bryder Fredens Ged.
 Hvor jeg dig atter møder,
 Dig Gugner styrter ned.

L o k e.

Meer venlig i din Tale
 Var du, da du som Tærne
 Fortrylled Nindas Hierne
 I Garderikes Sale.
 Du gif i Trællekapper,
 Og glemte Fænsals Diis;
 Gud! mere viis end tapper,
 Forsiktig meer end viis.

B r a g i.

Saaledes tor du siunge
 Til Valhals høie Fyrste?
 Med Haar i trodsig Børste,
 Med giftigslæbne Tunge?

Ha, fly Valhallas Straale,
Styrt i dit Mulin og suys!
Og kan du ikke taale,
Saa fly det rene Lys.

Lok e.

Teg kiender dine Ærder!
I No du sanker Falgen,
Med rustne Sværd i Falgen,
Du, Bragi Bænkepryder!
Du flyer, hvor der er farligst,
Du phntelige Gud!
Til Drabet est du varligst,
Og taabeligst i Skud.

Ydu n.

Saadan tor du forhaane
Den Gud, som glæder Jorden?
Hvis hoie Øvad i Norden
Husvaler som en Maane?
Som Nidingsverket dæber,
Som danner God af Grum;
Som aabner Elskovs Læber.
Gior han ei Dndstab stum?

Lok e.

Husf da du dig forlysted,
Og svagt mod Thiasse værged!
Da Trolden hist i Bierget
Dig Barmens Ebler krystd.
Taalmodig smukt at være,
Dig lærte Fieldets Skæk.
Dengang af Bragis Gre
Du tog Dig ei saa kælt.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig
 End Ydun, ingen findes.
 Tid, at din Tunge bindes!
 Dog jeg er ligegeyldig.
 Din Usselhed dig gotter?
 O en elendig Høst!
 Lyv fun, du Gudsbespotter!
 Her agtes ei din Nøst.

Loke.

Du hader Mænd, du Grumme!
 Ved hoilys Dag i Sale;
 Men Natten kan ei tale,
 Thi Skovens Træer er stumme.
 Bag Bustrens lave Toppe
 Du bader dig i Flod,
 Den hvideste blandt Kroppe
 Der hidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saavidt du dig formaster?
 Til Øgle gior du Hinden?
 Har Torne da Kierminden?
 Paa Sneen Kul du kaster?
 Ha, fly til Fielde sorte!
 Forstyr ei Festens Stund,
 Og gise ved Egirs Porte
 Ei meer som Lænkehund..

Loke.

Tie Odin! Kun iblinde
 Du deler Seir blandt Kemper.
 Din Trolddom Modet dæmper,
 Du loger Seid som Drinde.

Du helst den Feige staaner,
Bag thylke Skoulderand.
Du Mimers Hoved staaner,
Men sielden hans Forstand.

Frigga.

Ha Loke, du est galen,
Som alle Guder hader;
Mod Asernes Alsfader
Formaster dig i Salen!
Han vil ei Freden bryde
Bed Egirs Giæste bord;
Men snart vil dig fortryde
Dit frække Skryderord.

Loke.

Tie, Frigga, Jordens Dronning!
Paa Kloen folger Svien.
Du ligner Dronningbien,
Har Mænd, men ingen Konning.
Dit Blomsterkist i Vaaren
Sigaabner for hver Lyft.
Da viser Længselstaaren
Os Tanken i dit Breyst.

Freya.

O Loke, kan ei Breden
Din bittre Tunge tæmme,
Saa hør en bonlig Stemme,
Fat dig og vær beskedent!
See Freyas gyldne Taare,
Den smelte lad din Harm.
Hvor næmmer du at saare
De store Guders Barm?

Boke.

Hvad svækker Frehas Kræfter?
 Hvad volder hendes Trængsel?
 Hvi græder hun? Af Længsel!
 Af Længsel! Og hvorefter?
 Den skjonne Brudgom flettes?
 O der er Fleer, min Tro!
 Slig Mangel kan erstattes,
 For Maanen gaaer til No.

Hvi mon vel Odur vige?
 Hvi brod han sine Kieder?
 Blev disse Yndigheder
 Tilsidst ham væmmelige?
 Blev de ham altfor blotte?
 Veeg han i Valaskialf
 En Fryd, som deles maatte
 Med hver en As og Alf?

Freir.

Tie Snog, som arrigt hvidsler,
 Og stikker feigt med Blikke.
 Hvi vil du Rosen stikke?
 Bind dig om dine Tidsler!
 Hvi haaner du den Gode?
 Uthyuler er der nok;
 Gal til din Angerbode,
 Med filtet Marelok.

Lokc.

Dit Bellystoie brænder,
 Du har Valhalla sveget;
 Thi med dit Sværd er veget
 Kraften fra dine Lænder.

Som Igle Gerda nyder
 Dit sode varme Blod;
 Hvergang dig Freha frøyder,
 Da smiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trold af Pandeskallen
 Du drak i Klippehuset,
 Nu kommer du beruset
 Og højer Kiv i Hallen.
 Kun Ølets stærke Dunster
 Har lært dig tale frit;
 Vi kende dine Kunster,
 Din gamle Bid er slidt.

Løke.

Ga Taabe, faer til Helved!
 Hvad? Du tor Løke true?
 Er ei af Negn din Bue?
 Af lutter Dunster hvælvet?
 Hvad er din skionne Farve?
 Kun Kormmoen over Korn!
 Hvad est du bag din Larve?
 Kun Vægter med et Horn.

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
 En Hierne snild og klogtig,
 Men som blier aldrig dygtig,
 Fordi den mangler Dyden.
 Som Lygtemand du spaser
 I Mosens Taageslud,
 Vil blusse vildt mod Aser,
 Men slukkes og gaaer ud.

Løke.

Naar Lammet venligt bræger
 Og lader feigt sig flagte,
 Men derfor jeg skal agte,
 Hvad Taaben kun bevæger?
 At være from og lydig,
 Hvad er det i en Sum?
 Kun, Baldur, Den er dydig,
 Som sovnig er og dum.

Da Vidur taug, men stirred
 Saa strengt i Lokes Die,
 Saa Trolden for den Øsie
 Blev bleg, og Leben dirred.
 Det var som Skyens Pumpe,
 Naar den med sagte Brum,
 Med tykke Sko paa Stumpe,
 Adsplitter Havets Skum.

Da sortned Himmelens Bue;
 Det dybt i Mulmet lyste,
 Mens Asaloke ghyste;
 Med blaalgkantet Rue
 Gil Skraldet over Torden,
 Det over Havet foer;
 Da mærktes paa den Torden,
 At nær var Assathor.

Da maatte Løke sulke,
 Dog tvang han end ei Karmen,
 Han saae i Skyen Karmen,
 De skæggethvide Buckle;

Han stued Thor hin Hsie,
I Malm, med sorte Skæg;
Dog gnistred Lokes Vie,
Han blegned som en Bæg.

Thor.

Die stille, Gudsbespotter!
Som Ausers Glands fordunkler;
Jeg seer dit Die funkler,
Dit Nidingsværk dig gorter.
Kom lun! din Skæbne haster,
Jeg ende vil din Ewig!
Til Utgard jeg dig laster,
Til Hel, paa dine Liig.

Loke.

Jeg tor dog sige dette:
Din Hammer ei forstrækker!
Thi Midgardsormen dækker
Med sine Skæl den rette.
Tidt spottet som en Fiamte
Du blussed, mindre kæl;
Husk da du sad i Bante
Hos Skrymmer, som en Giæl.

Thor.

Die stille, Gudsforagter!
Som haaner Lysets Flammer;
Jeg bruger ingen Hammer
At standse dine Fagter.
Seer Granen du paa Stenen?
Den skumbestænkte Blok?
Jeg hænger dig paa Grenen
Der, ved din egen Lok.

Løke.

Det ei Ullagen lønner
At Løke længer raser.
Jeg sang for hoie Aser,
Jeg sang for Aser's Sonner;
Kun Thor min Tunge kuer,
Han kan ei Spøg forstaae,
Han hugger, for han truer,
Thi er det bedst at gaae.

Saa skjod han sig, som Nalen,
Med Slim igiemmem Bolgen.
Heel ivrig i Forfolgen,
Da saae man Lynnildstraalen.
Dog skærmed Klippens Bolde,
Samt Lokes egen Jil;
Han slap til Dybets Trolde,
Han undgik Skhens Piil.

Men — som naar Sluden svinder,
Meer blaa sig Lusten viser, —
Saa smile Valhals Diser
Nu froe med rode Kinder;
Guldt Bolgerne bevæge
Med Rislen sig paa Kyst,
Og Egirs Strengelge
Forklynde Guders Lyst.

Lokes Svigg.

Hen Loke flog i Havet, som Slange, slimet blaa,
 Alle de føle Synner han klart paa Dybet saae.
 Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Zil.
 Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Muul.
 De smidige Knuder, de fremstak af Bolgerne;
 Loke foer som Binden, han frugted Forfolgerne.
 Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnaes;
 Der bostred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
 Saa blev han atter Aa; sad hoit paa Klippeblot,
 Som Hyrden naar han vogter Fieldgeders Flok.

Nu har jeg da med Balhal ganske lagt mig ud!
 Hvad est du nu min Loke? Tothun eller Gud?
 Skal dybt jeg hos Uhyrerne tilbringe Kun mit Liv?
 Hvor er da Livets Glæde? Hvor min Tidsfordriv?
 De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
 Saa sovnde som Drager de ruge taust paa Skat.
 Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Baar;
 Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaer.
 Der kiedes ei til Elstov, hores aldrig Sang,
 All deres Bellyst er Biergfossens Klang.
 De slumre dybt som Bjornen i haarede Veld.
 Hvad gavnner Heltekraften, naar Tossen er en Helt?
 Skal nu mig aldrig mere fornoie Bragis Sang?
 Det mored dog at spotte hans Harpe naar den Klang.
 Skal aldrig meer i Fœnsal jeg skionne Diser see?
 Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Sne?

Skal ikke meer jeg haane Asodin med Færdighed?
 Det kildred dog at bringe lidt Bakken i hans Bærdighed.
 Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
 Til Blus din høie Rue, du Tordner, Asathor?
 Ha, ved min Fader Forbout, As thor er dog en Mand!
 Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
 Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham ret godt;
 Taalmodig længe talte han Asalokes Spot.
 Jeg sad i Karmen hos ham; og larmede dens Hul,
 Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul;
 Jeg deelte Glorridas Hæder; hvergang Jorden skialv
 Jeg tyktes mig en Aukthor; — ei ganske, men dog halv.
 Diserne de vene mit Die forlysted;
 Med Blussen Fulla skielved naar jeg hende krysted;
 Jeg veed hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
 Med Tiden fleer Gudinder vist sit jeg i mit Garn.
 Man rodmer vel en Tidlang, naar Frækheden man seer;
 Naar Nodmen blier til Bane, saa rodmer man ei meer.
 Godt smagte mig Særimmer, og Valaskialfens Drif.
 Einheriarne leged med Skjold, Sværdestik.
 Det var dog altid lystigt, Aldspredelse for Diet;
 Saadan gik Tiden hurtigt, og Loke var fornøiet.
 Jeg kunde fuldtop nyde, jeg kunde høre, see,
 Dertil var jeg den Kloktigste, for Alt at beleee.
 Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruis,
 Som Kat naar den spaser paa Gulv med en Muus:
 Forst gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
 Griner taust i Skægget, loggrer med sin Svands;
 Men er den først tilfulde reent af de Loier kied,
 Da bloder stakkels Taabe, den føler Katten beed.
 Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
 Han slikker sig om Skægget, han sig om Poten slikker;
 Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
 Fordi han Dwindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer!
 Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leær?
 Nu kan de helligt kiedes, nu kan de gabe fromt,
 Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
 Lad Aserne kun prove vammægtige Forsøg!
 Snart vil de see hvor Alvor blier dum uden Spøg.
 Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel, sed,
 Naar Loke bringer Smurdeig ei meer til deres Brod.
 Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
 Ha hvilken staldet Rose, foruden Mos og Torn!
 Straal kum heie Glæde! glinds kum stolte Lys!
 Hvor er din skønne Skygge? Hvor Salighed dit Gys?
 Ha, sidder kun sandrægtigt med Hænder fromt i Skiod!
 Bevægelsen er ophort, Jer Stilhed er Død!

I disse føre Tanker urolig han sad,
 Og dirred stundom heftigt som Espetraets Blad.
 Han tænkte: Hvis blot vinde jeg kunde Thor igien,
 Hver Aſa let i Balhal blev atter min Ven.
 Urolig sværmed Loke blandt Fieldets Granestammer.
 Nu, tænkte han, jeg har det! Jeg slaffer ham hans Hammer.
 Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Nif.
 Thor, raabte han, for Hamren gav gjerne sin Sif!

Med disse Ord han skyndte sig over Ryft og Dal,
 Til Jernvidiestoven, ved Fieldklostens Sal.
 Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Balkens Muld:
 Han snoede sine Pile med Baand af klaren Guld;
 Han fletted Hestens Manke med rode Lidser ind,
 Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
 Han stirred hen i Marken, da der han Loke saae,
 Han raabte: Ha velkommen, du Odins mindste Taa!
 Nedlader du saa dybt dig? Herre-Loke, store Mand!
 Hvad vil en Gud, en Aſa i Troldkæmpeland?

Har du lidt næsviis været? Tog Guder dig paa Port?
 Gi, det var utilbørligt, uforståmet giort.
 Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
 At slæffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?

Sagtmodig satte Loke sig hos Jetteren paa Blok;
 Han quvad: De lækkre Smuler jeg dyrt fortiner nok;
 Og var det ei for Eder at være kun til Gavn,
 Jeg holdt ei ud i Asgard, i Valhallaafavn.
 I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
 Om Guders Idretter fuldkommen god Besked;
 I kan mig ei undvære: saa fandt jeg mig deri!
 Miskiendt jeg stedse vorder, staer dog Eder bi.
 Og maa da nu mig troste, for alt hvad jeg leed,
 Den Ven jeg har i Hiertet og min Samvittighed.

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen sprak;
 Hvad, raabte han, betyder den taabelige Snak?
 Troer du at fange Jetter, med Vine svobt i Blaar,
 Som rode Baer en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
 Du græder? Ja, som Dragen, i Mosens fulle Vand,
 Naar den er ødelysten og myrde vil en Mand.
 Hvad vil du Vendekaabe? tael ud af dit Skæg!
 Hvis ei jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.

Af, du har Net at trodse, svared Loke slu,
 Selv Alukthor i Valhal har Kraft ei som du.
 Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
 Du fryder dig ved Ranet, og deri gjor du vel.
 Thi skiondt du ei at bruge selv Hamren forstaer,
 Den slaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
 Og store Lossepenge du indkræve kan,
 Ifald du bare nytter din Fordeel med Forstand.

Hvad Penge? raabte Jetten drabelig og svær,
 Mon Guld, Sølv og Kobber, Thor som Thrymur har?
 Jeg bruger ikke Guldet, mynter Solvet ei.
 Men meget har man talt mig om Odins Datter Frey!
 Man siger hun er yndig, har Haar som guult Metal,
 Krop som Elfenbenet, Læber som Koral;
 Dertil liflige Stemme; en Arm saa rund og blod;
 En Mund der veed at kysse, som Honningen sod.
 Slig Dvinde just jeg lider. Den fortbrune Hud
 Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deiligt ud.
 De brune Biergets Piger, af dem jeg længst er fied!
 Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
 Skal Thor i Morgengave vel Miolnir atter faae;
 Thi er først alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
 Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur hyster
 I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Søster.
 Der hørte du mit Forsæt! meld det til Asers Flok.
 Mig tykkes vi har hadet hverandres lønge nok.
 Et stadigt Venstak slutter vor kærlig Elskovs Pagt.
 Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
 Og aldrig meer sin Miolnir han seer i dette Liv,
 Hvis Odin mig ei sender skion Freya til Viv.

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadreng kom hans Dværg
 Og fulgte med sin Husbond, da luktte sig hans Bierg;
 Tæt Kampestenen sluttet, og Loke stod forladt
 Af Guder og af Jetter, i sort Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
 At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
 Han dukked op fra Dybet, at see hvad det var?
 Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Aar.
 Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Bover treen
 Hoit over deres Bredder, over Klippens Steen;

Paa Bolstret hver Niding, med ond Samvittighed,
 Omvelted sig, og Panden stod i den kolde Sveed;
 Og Fenrisulven gisede hæst i sin Drivesth,
 Saa hele Jorden hørte den Latter og det Gnij.

Jeg hader Guder og Tetter! sang Loke, Fiende sticelv!
 Thi frugtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
 O kunde jeg dem spilde! sonderslaae det Alt,
 Saa dybt i Afgrundsvælget igien hver Skabning falot.
 Bee Jer! I mig forstode, mig lukke hvært Læ:
 Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
 Til Glod fortærer begge, til begge flamme vildt.
 Da er ei meer min Moie, min Kraft er ei spildt.
 Da skal I — men forsilde — beundre min Forstand!
 Da fisker Asalok i Verdens sorte Vand.

Bed plumper Kræfter virker kun biergblinde Drot;
 Af Dyd og Biisdom rose sig Userne paa Slot.
 Det gielder at forfore Thor til et feigt Bedrag;
 Naar Listen pletter Kraften, jeg vundet har min Sag!
 Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
 Nedlader sig til Herer i Midnattens Dunst,
 Da Ygdrasil vil sticelve, da mørknes Urdurs Væld,
 Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
 Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
 Da blæser Heimdal i Luren, til Verdens sidste Strid.

Til Valhal Loke voved efter den sidste Feide
 Ei atter op at stige, foruden sikkert Leide:
 Han sneg sig hen en Aften i Sislunds Bogeskov,
 Da Bonden hjem fra Marken kørte tunge Plov.
 Der var et Sted i Skoven, hvor Kilderne med Lyft
 Sprang fra hvide Sandbund, fra Herthas Moderbrøst;
 Der hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
 Af Tegl og stærke Bieller opførte Kongebo.

Der leged Alfer gierne, ved Morgen-, Aftenstund:
 De stænkte Frehas Taarer som Dug i Bogelund;
 Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
 Da tog de hvide Alfer den lidet Draabe Blod.
 Besprængte gronne Bæxter: ved Solens Utterkomst
 Dufted da godt i Lundens saa mangen Purpurblomst.
 De toge guulgraae Spurve, som saaes paa Jorden gaae,
 Kysset dem paa Næbbet, og læerte dem at flaae,
 Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov godt,
 Og smelte Ungdomshiertet, at det blev mere blodt.
 De salved Frehas Lokker hver Morgen med en Duft,
 Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
 Engang lidt Olie stial de fra Disen i en Skaal,
 Og giøde det paa Urten: det blev en Natfiol!
 Men altfor sterk var Kraften, hvad end man lugte kan.
 Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand
 Og giøde det i en Grønning. Da yndeligt man saae
 De smaa Fioler vore, blaae bag gronne Straae.

Saa leged tidt Smaaelfer i Skovens dunkle Sale.
 De læerte Bondens Hane ved Hyttens Dor at gale,
 For Tiden ham at sige, naar han, til Husets Tarv,
 Fra Bolstret ile maatte til Ploven og til Harv.
 De viste mangen Beiler, som gif i Aftenrode,
 Den Bei han skulde vandre, sin Hiertenskær at mode;
 Naar da han modte Pigen, og trykte hendes Haand,
 Bandt Alfen sammen Hænderne, med faste Blomsterbaand,
 Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun em i Hu
 Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.

Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
 Arm i Arm indslynget, en lystigbroget King.
 Da fremtreeen Asaloke fra hulen Askestamme:
 Han lignet Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,

Han bar en Brømberkrone, han fælt i Skægget loe,
 Og under Kaaben slæbte han Svansen som en Ko.
 Forst Alferne blev bange, de meente det var Tid
 Svartalsfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
 Men da de kiendte Loke, da loe de lyftigt høit,
 Sprang omkring i Græsset, og hver var fornøit.
 De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas;
 De kiendte lidt hans Ondskab, de vidste han var Us.

Hvad gør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Øvist,
 For let med os at dandse? — Ja kære Born, ja vist!
 Hvad gør ei Asaloke, det nok I alle veed,
 For at forlyste Glutter i mild Uskyldighed.

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
 Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands:
 Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækvens Skær,
 Frer og Tudsor quækked i sorte Boblekær,
 Og Faarekyllingsværmen paa Marken streg om Liig!
 Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tids i Græsset Hyrden med sin Mo,
 Mens Feberluftens Viften forlynder: Gen skal døe.
 De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand,
 Da spøger dybt i Busken den fulle Lokes Aland;
 Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,
 Som ei formaaer at kiele de stærke Blus paa Kind,
 Seer tids om nogle Uger, — Frugten af Lokes Svig —
 Paa Baar med hvide Blomster det bratafficeste Liig.

I venlige Småalfer, sang Loke saa from,
 Beed I hvorfor i Skoven jeg hid til Eder kom?
 Valhallas Bern I nævnes, Der Aser har kør,
 Som salige Forældre, derfor kom jeg her.

I lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind!
 Med Bonner mig formilde de vrede Guders Sind.
 Jeg har uhøvist været, har uvorent talt;
 Jeg nægter Eder ikke, jeg gjorde det for galt.
 Men det var Egirs Mundgodt! Han bruger dybe Kruus.
 Hvo er sin Tunges Herre, naar forst man har en Huus?
 Jeg har forhaanet Guder, Broden jeg tilstaer!
 Men skænker Odin Aldgang mig atter i sin Gaard,
 Kan Alkathor forglemme, hvad Asaloke sang,
 Og heves jeg kun atter til Valhallas Raang,
 Da lover jeg til Giengield, og Sandhed er mit Ord,
 At slappe Thor sin Miolnir af kulsorten Jord,
 Saa Fienden han kan træffe, tilborlig i Kraft,
 Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerkraft.

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
 De flei som hvide Duer til blaa Valhallataag,
 Folded deres Hænder, gif i en broget Rad
 For Guderne paa Tilie, for Asaloke bad.
 Da rørtes hvert et Hjerte, da smilte Freir og Frey.
 Naar hulde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
 De bragte Loke frem fra det fierne skulste Læ,
 Han smigred, græd, hylled, han faldt paa sine Knæ,
 Han vilde lysse Fligen af Thors Kiortel rod;
 Da blussed Thor i Harme, han gav hans Mund et Stod,
 Saa Loke faldt tilbage brat mod en Skoulderand,
 Og flog sig los i Munden den venstre Hundetand.
 Bær ei saa nederdrægtig! raabte Thrudvangs Drot,
 Din Anger tirrer meer mig til Breden end din Spot.

Den Tand skal du betale! da tænkte Loke bister;
 Man spender Buestrængen saa stærkt, at den brister.
 Men tving dig Loke, tving dig! her gielder det med Flid
 At spare Hævnens Kildren til beleilige Tid.

Saa sprang han op fra Gulvet og raabte: Leve Fred!
 Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
 Ei Guder meer og Jetter bør kæmpe hadefuldt.
 Den Barm som Breden ildned, nu banker omt og huldt.
 Thrymur Drotten svare, Biergkæmpen ganske smuk —
 Paa Jetteviis at sige; — maa sulke dybe Sul.
 Han raser ikke længer bag Klippens fierne Blot,
 Hver Nat paa Mark han sidder, seer paa Freyas Nok!
 Naar hndig da den funklar med gule Tot og Teen,
 Giennem Birkebusken, giennem Thyrrens Green,
 Da tænker Jettekongen, sagtmodig bag sin Thyrr:
 Den Bio maa være huslig, som spinder al den Hor.
 Hun var vel værd at eie! De Fingre som forstaae
 Saa fint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
 Maae være silkeblode. Vel har jeg al min Tid
 Hørt sige: Disen Freha var alabasterhvid,
 Hoirod i runde Kinder, blodroed paa Læbers Kyst,
 Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryst;
 Forresten hvid som Skummet, og med et guldgult Haar,
 Hvis tykke treleds Flætning hun om sin Tinding slaer.
 Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand;
 Det vidned (meente Jetten) just ei om stor Forstand;
 Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
 Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer;
 Thi hvis man stedse twivlte, hvad var da Dydens Lon?
 Især for Fru Freha, som er saa saare skion.
 Ei Sommerfuglen lefser paa Tidslens Urtebed,
 Men Nosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred.

Nu nok om Troskab, Loke! gienvared Freh og loe:
 Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
 Nogt hurtigt kun dit Grind! fortol hvad Thrymur sang,
 Og siig os dine Tanker om Dyd en andengang.

Det er ei mine, Frue, sukked Loke from;
 Som Bud kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
 Han elster Freya Díse med Manddommens Ild;
 Hans Kierlighed til hende gior hele Skaren mild.
 Utgardedok hans Fader, forgabet i sin Son,
 Blev dybt rort i Hiertet ved Ungersvendens Bon.
 Og hvis til Ódin Svoger snart vorder Utgards Drot,
 Da blier der ingen Forstiel paa Ondt meer og paa Godt.
 Alt smelter kierligt sammen: med Solskin Biergets Lue,
 Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
 Da voxe mugne Svampe paa Valhals glatte Bæg,
 Glathaget vorder Manden, Kvinden faaer et Skæg;
 Tusmørket herster; Dagen og Natten gaaer af Brug:
 Da voxe blaa Fioler paa Ligets gule Bug!
 Sphdstagten blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv.
 Ved Nok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
 O hvilket deiligt Røre! — Dog Et ei glemmes maa:
 Vor Jettedrot er nidkær, kan Spøg ei forstaae;
 Er Freya først hans Dronning, da maa hun sidde smukt
 I favnedyben Kælder, i Mulmet indelukt.
 Da savner Jorden Elskov! Men sig mig ogsaa: hvad
 Skal vi med Kierligheden, naar vi har intet Gad?
 Modfætningen forsvinder. Ei rod og gunl og blaae
 Sig strimer Heimdals Bisrost, den vorder smudsiggraa,
 I broderlig Forening af alle Farvers Skier.
 Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kier!

Da fnySED Freya Díse saa Balaskialsen rysted,
 Af Harme mere fyldigt soulmed hende Brystet,
 Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
 Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
 Hun quad: Ifald jeg reiste med dig til Troldes Land,
 Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand.

Da samlod hoie Guder, som Solen just stod op,
 Paa Thing sig under Treæt, under Aßkens Top.
 Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
 Men Loke sogte Heimdal i Negrnbuens Skær;
 Han hvisted ham i Dret, han gav ham falske Maad,
 Og lod, som han af Iver kun virked denne Daad.
 Han sagde: Mægtige Guder til mig har fattet Nag,
 Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
 Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
 Benyt den om dig tykkes; bifalder du den ei,
 Forkast den, siære Broder! kun lad det gaae med Fart!
 Og hvad Í end bestemme, bestemmer Eder snart!

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Hoi,
 Og sikkert vidste Loptur for dennegang ei loi,
 Bifaldt det snilde Forstag, og tog mod Maadet gierne.
 Saa stikker Ormen listigt en velindsluttet Kiærne!

Meldte da hoit paa Thinge Heimdal den Aßa hvid:
 At ende Jetters Govmod mig tykkes det er Tid.
 Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
 Det spilder ikke Sthrken, svækker os ei stort.
 Niord mildner Skades Ræsen, hun fnyser ei saa gram,
 Paa Dybet Ægirs Bælde gjor Man mere tam;
 Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
 Skybladner gav hun Aßer, hun er af bedre Kuld.
 Fra hende stamme Dwinder med sorte Haar, hvis Ild
 Steds brænder mere kraftig, skjondt mindre kielenmild.
 Selv Loke kan jo twinges, fra den Tid han blev Gud;
 Hvo veed hvad ellers værre bag Bierg han ruged ud?
 At hæve Nat til Dagen, gior Maanen mangen Nat;
 Men har først Lysets Straale Blaahvælvlingen forladt,
 Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
 Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.

Vi skulde Freya savne? Nei, store Guder, nei!
 Hvad var selv hele Valhal, hvis der var ingen Frey?
 Vel Ydun skænker Sodmen ved Eblets Utterkomst;
 Men Freya skænker Sodmen af Elstovs bedste Blomst.
 Vi elste hende alle! — Hunaabner sin Favn —
 Det kildrer Gudens Hierte, da har han intet Savn!
 Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
 Slud stedse skulde skiuule Folkvangurs Himmelblaa?
 Det glatte Bryst nu knuges til laadne Tettelkrop?
 For raadne dybt i Nastrond, Aft Ygdrasil! din Top.
 Hvordan? De sode Læber, som smiled hndigt mhs,
 Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
 Og Dine, som kun Beemod og Salighed har straalt,
 Fortvivled skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
 Nei, ved min hoie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
 For briste du og synke som Dug i Verdens Hav.
 Jeg boer paa Himmelens Udkant, kun flygtig Freya seer,
 Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
 Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
 Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
 Og blæser sode Toner, som fylde Stovets Bryst
 Med hoie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
 Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaa,
 Da tolle tusind Struber, at Heimdal Freya saae!

Fro horte Aser Guden, hans Ord til Hierte gif,
 Og Freyas Dine lonte ham med saa sedt et Blik,
 At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
 Og klare Taarer funkled i Diet og paa Kind.

Da foreslog han Aser hvad Loke havde tenkt:
 Han sagde: Thor, din Miolnir ei vorder atter skænkt,
 Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud
 Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.

Han er ei vant i Dybet til største Skinnheds Glands,
Hvor let for os at giælle da Troldens plumpe Sands.
Hvis Thor sig kan begvemme, den drabelige Gud,
Til Øvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes bør som Frey.
Jeg veed, hun sine Smykker til Festen nægter ei.
Naar Odin loger Seiden, da stienkes Thor et Vand,
Hvormed han alle Skammer af Huden vase kan.
Han blier saa hvid som Melet, rod i Kind som Blod,
Taber stakket Skægget, men dersor ei sit Mod!
Foer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
Da bør en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
Det skionne Brysings Halsbaand maa slinges om hans Hals,
Da blier den sterke Skoldmo for Miolnir tilfals.
To runde Stene snore vi fast paa Brystets Aar,
At Barmen hoit kan svulme med samt sit Twillingpar.
Seer Trolden denne Fylde bag rodt Skarlagens kind,
Da som i Solen Rimfrost vil smelte vist hans Sind.
Paa Hovedet en Hue maa spids med Sloret staae,
Blanke Nogleknippe ved Skoortet Klinge maa.
Til Utgard Asaloke kan folge med som Tærne!
Han nægter os det ikke, jeg veed han gior det gierne.
Naar Thor paa Bænk da sidder i fulle Jetters Hiem,
Naar de sorte Drenge hans Hammer skebe frem,
Naar Thrymur elstovsdrukken har lagt den i hans Skiod—
Behover jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?
Formasteligt af Heimdal det var, hvis med et Ord
Sin Miolnir ret at bruge, han vilde lære Thor.

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
Da soe de rige Guder i muntre Sommerdag,
Mens herligt Aslen visted mod Valhallatag.

Ei Baldur, ei Forsete, ei Mimer var paa Thing;
 (Graværelsen benytted Alsloke;) Drupners Ring,
 Paa Odins Finger, dryppet i Græs vel andre ni,
 Og stod med Trostabsvarset sin Eier troligt bi;
 Men skionne Disers Latter jog Odins Tvivl i Nog,
 Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
 Thor raabte vel til Diser: Hvad Aukathor en Dvinde?
 I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde.
 Da smilte Freja deilig, saa Gul i Kinden blev,
 Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
 Og sagde: Maend maa vogte sig vel i Stovets Braa,
 For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
 Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
 Og let af Panden vistes da letten Egeblad;
 Men Thor er Gud i Thrudvang; og han forbliver As;
 Han gør sig kun elskværdig ved slig en lystig Spas.

Da kom alt Tomfru Fulla med Frejas Klædebond;
 Men Odin maatte vide det nægtigt ud med Haand.
 De snørte Thor i Kjortlen, han var om Livet stærk,
 Og ei han vilde miste sin gode Pandersørk.
 Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
 Valkyrierne rodmæd, de vendte sig og loe.
 Da fil han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldet fin;
 Paa Brystet sortbehaaret der funkled Rubin.
 Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
 Saa svandt ham Haar og Skægget, og han blev hvid og glat.
 Der sandtes ingen Hue, som passed Asathor;
 Da tog de Kobberhielmen, shede den i Flor,
 Med lange Elor ad Nakken. Sin Handske fil han paa,
 Samt Beltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
 Naar Hamren laa i Skiodet. De stodte rode Tegl,
 Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;

Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentior
 Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Born,
 De unge, skionne Diser, og raabte: Thrymur, ha!
 Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?

Da monne Tialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
 Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.
 Thor længtes efter Hamren, og han tog Loke med;
 Der gnistred ingen Flammer, de sagte foer afsted.
 Ned ad den hvalte Bue som Freya kørte Thor,
 Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stodte, da Kerren forbi ham gik.
 De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
 Da saae man dybt fra Torden et saare lifligt Syn:
 Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
 Guldkerren som en Svane kun skilte Skhen ad,
 Den hoie Jothunbane med Tialf og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asathor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke sad
I Hiertet glad
Bed Gudens Harm,
Til Zetters Meen.

Saa reiste de frem medens Klippen Skalv,
Med en gabende Kloft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
Og en Rue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trolden stod,
Saa sort som Sod,
Men smykt med Ild,
Saa sterk og prud;
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilste huld
Sin skionne Brud.

Som Drabanter i Der Malmdrotterne stod:
Det blomstrende Solv, Jernglandsen var my;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
Og det hiddeste Tin og det sorte Bly.

Da Thor steeg ud,
 Den hoie Gud,
 Man ham modtog
 I Biergets Slot.
 De vandred frem
 I mørken Hjem,
 Og Hiertet slog
 I Fjeldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skør og saa fin,
 Hver Edelsteen smilte med Straale paa Rant:
 Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
 Den milde Saphir og den stoltte Demant.

I fugtig Nat,
 Af Sol forladt,
 Thor steeg i Bierg,
 Men skælved ei;
 Med Fakkelspaan
 I strumpne Haand
 Gik lidens Dværg
 Og viste Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
 Skiolovagterne vented i skumleste Braa:
 Og Knottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
 Og det Koboldbarn med Sloikiole paa.

Som lidens Glut,
 Men bleg og but,
 Man Kobold saae
 Paa Gulvets Steen:
 Hun stirred stift
 Og aanded Gift,
 Med Falshat paa,
 Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tendt,
 Og af Jetter en Sværmt om Baalet sad;
 Om de laadne Barne var Brynier spændt,
 Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad.

Og quad en Sang,
 Der hæsligt klang,
 Som Glam det lod
 Af Hundens vred,
 Naar, heit med Hvin,
 Det vilde Svin
 Til blodig Dod
 Den sondersted.

Og fra Hel var der sendt for at hylde den Brud,
 To fornemme Mænd af en Byrd saa hei:
 Den arbeidsomme Pest, sortpletet af Sud,
 Og den langsomme Sot, i det prægtigste Toi.

Utgardelok
 I Jetters Fløk
 Kun ei man saae
 Den Bryllupsnat;
 Han aned Svig,
 Han lugted Liig,
 I dyben Braa
 Var Sengen sat.

Og til Utgardelok gik Gubberne hen
 Med de Børnebørn smaae, og begav sig til No.
 Men Ynglinger, Piger, Dvinder og Mænd
 Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor
 I Silke-Flor,
 Med heftigt Blik
 Paa Brudebaenk.
 Steenrunde Barm
 Til Jetten varm;
 Da kom med Drik
 Hans gode Skænk.

Og fyldte den Skaal med liflige Miod;
 Da trængte sig Jetter i Hallen ind,
 Med Tindingers Horn gav de Stod paa Stod,
 Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see
 Hvad skulde ske;
 Thi Bruden stærk
 Bar i sin Drik.
 Hvert Bæger ud
 Stak Balhals Gud;
 Det var et Værk
 For Troldes Blik!

Knap fyldtes de Horn, før de tömtes strax;
 Skiondt bredfulde Maal til funklende Rand.
 En Øre hun aad, samt otte Lar,
 Tre Tonder af Mioden drak Sifias Mand.

Da Thrymur gevad:
 Saamegen Mad?
 Saameget Korn?
 Saameget Öl?
 Det var dog sært!
 Alt nu fortært?
 Hun kommer Horn,
 Som Fingerbol.

Men da meldte Loke, den Tærne saa viist,
 Arbodig hun stod bag Bænkens Rand:
 Gi otte Nætter har Bruden spiist,
 Saa længtes hun efter sin Fæstemand.

Nu Thrymur fro
 I Skægget loe,
 Sig høied kæk
 Mod Asathor;
 Da Ild der gik
 Fra Gudens Blik,
 Saa hin med Skræk
 Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
 Som Tærne han stod, og qvad med Hast:
 I otte Nætter ei Freha sov,
 Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.

Da treeen en Øwind
 I Hallen ind,
 En fulsort Gen,
 Med Haar som Uld;
 Men ung og glat,
 Med Guldblikshat,
 Og Edelsteen
 Paa Barmen fuld:

Min Søster nu kom! det er Tid at gaae
 Med din Brudgom til sengs paa de blode Siv.
 Jeg glemmer dig alle de Smykker smaae,
 Imorgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.

Da Thrym var bod:
 I Freyas Skiod
 Læg Hamren brat!
 Den er ei fiern.
 Forelskte To
 Maa sværge Tro
 Ved Midienat
 Paa Miolnirs Jern!

Knap Ordet var sagt, før en Dvergeflok
 Indslæbte Miolnir, paa Skuldre den bar;
 Skiondt mange de var, var der dog ei not,
 De pusled og stammed med Byrden svar.

Da Miolnir laa
 Nu blank og blaa
 Med stærke Skin
 I Gudens Skiod,
 Da saae han op
 Til Hjeldets Top,
 Da blev hans Kind
 Ham mørkerod.

Fra den blinkende Hjelm faldt flagrende Flor,
 Om hans Mund stod Skæg, paa hans Barm stod Aar,
 Bredskuldret reiste sig Asathor,
 Da mørkede først hvo Bruden var.

Og heit i Harm
 Han svang sin Arm,
 Da blev hans Mod
 Berserlegang.
 Ved Miolnirs Fald
 Mod Jettens Skal
 Nødt Straaleblod
 Fra Panden sprang

Da Thrymur var dæbt, da Zetterne før
 Med Spyd og med Sværd fra Kloft og fra Bold;
 Men da ham red som Baulundur Asathor,
 Naar knapper han slaær i et Robberstiold.

Frem Grugner treen,
 En Mand af Steen,
 Og kold som Flint,
 Med Trods og Bram;
 I Brystet stod,
 Dødt uden Blod,
 Trekantet Flint
 Som herte ham.

Og af Leer var der skabt til Zetternes Trost
 En forsædlig Mand, og levendegjort;
 Ham et Høppeherte var lagt i hans Bryst,
 For at Hertet ret skulde være stort.

Mod Grugner Thor
 Med Miolnir før
 Da traf han vred
 Hans Kolle graa.
 Den sprang itu
 Med Larm og Gru,
 Og regned ned
 I Stykke smaae.

Men Manden af Leer heed Mokkukalf,
 Han stirred og tirred og slog paa Skield.
 Da traf med Sværdet ham Asatials,
 Saa vrinskende styrted den Høppetrold.

Nu blev der Skrig
 Blandt tusind Liig,
 Thi Thor var stærk,
 Med opbragt Siel;
 Han seired alt,
 Hans Hammer faldt,
 Som Stampesverk
 Med tunge Pæl.

Men Loke den Niding, af Blodet rod,
 Sprang mellem de Slagne med Spottesang;
 Og fandt han en Jette, som ralled i Død,
 Saa løe han og stak ham endnu engang.

Nu blev der tyft,
 Som paa en Ryft,
 Hvor Storm og Hav
 Sank hen til No;
 Thor stirred mørk,
 Som i en Ørk,
 Og alt var dødt
 I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svommed i Blod,
 De mægtige Riser, som knækkede Siv.
 Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
 Forsvunden af Dybet det kraftige Liv.

Som Loven, naar
 Dens Harm forgaaer,
 Den seer ei grum
 Paa Ligets Blod;
 Sagtmadig, fri
 For Naseri,
 Den sørger stum,
 Med Wedclmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
Tungfindig han stod og grubled en Stund.
Men Loke, som Lossen, med grusomme Tørst
Sig slikked med Gruin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steeg en langsom Nog af Jetteblodet,
Og hvid og thk oploftede sig Dampen.

Da skielved Loke brat og tabte Modet,
Thi midt i stærke, pludselige Taage
Der steeg en Skikkelse, med Slør om Ho'det.

Halvt luktet sig de hvalte Nielaage:
Hun hoi i Hallen stod og bleg som Doden.
Da blaaned Blus i alle Fjeldets Kroge.

I Klippekloften skielved Morgenröden,
Som der alt smilte med sin unge Rue.
Paa Lokes Vandte tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor; og dybt Medlidenheden
Aftvang et Sul fra Barmens dælte Rue.

Allvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsoved alle Træk; en felsom Unde
Forbandt med Strenghed sig og mildned Breden.

Jeg maa dig tunge Tidender forlynde!
Til Thor hun sang: Du smittet har din Ere,
Den lumske Loke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Mislnir være!
Det drover mig, thi du est god og bold,
Og evigkært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvæsse.
Saa hør da Thor din Skiebne, rolig hold!

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad Evigt er, kan Luen ei forbrænde;
Du virker atter i to Sonner ræsse.

Teg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falske Glands vil Eders Dine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hjerte;
Forgieves dog han varsler, — hores ikke;
En himmelst Trigga blier en jordisk Herthe.

Kun Bellyst brønde vil i Frehas Blikke,
Grum vorder Thor og Assaodin svag,
Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lækker det mod Verdens sidste Dag;
Let sindighed med Lummshed sig forbinder,
Da brister, Breidablik, dit Perletag!

Det grumme Spyd i Mørke Loke finder:
Bud Brodermordet kisles Kærligheden,
Og Ulfers Flot fra Valaskiasfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden;
Sværdtid og Skægtid raser: Assurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden!

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Asguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker som Fœ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lund'en.
Hvor finder der Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Loke! kort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
Bil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hælving lagt.

Der strække dig til Steen fortornet Aser:
En Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Gin Lænder, men den tredie dine Hæser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Born hinanden rive,
Da bindes du med egne Sonners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sighn kærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, hun fra Giftens Vælde
Bil reddede Den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det hælde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du skælver — og da rygte Jordens Fielde!

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at møtte;
Til Fredens hvide Lin selv Blodet flæber.

Hvor finder da sit Hvilested den Trætte?
Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Sun binder vilden Ulv med Strikker seige;
De slette Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
Sun skænker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
Han boer paa Brondens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Die sat,
For Lyset end i bælne Mulm at skue;
Det hjälper ei, hans Syn blier mere mat.

Lugksten viser aaben Fieldets Bue:
Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger,
Der drypper Gift, der blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig føled Anger;
Dg følt omkring den Lastefuldes Krop
Sig spraglet Ormen vikler, for den stanger.

Som Dre stor, med frigtelige Hop,
Der kniber Hierterne med sine Tænger
Samvittighedens Kæmpeædderkop.

Nidhugger med sin Tand i Kiodet flænger.
De stærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelsmer bruser Elvage.
 Da plat paa hver en Kyft maa Livet daane,
 De gamle Gran- og Egeskove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane;
 Da mørknes Solen som en udbrændt Glod,
 Med Latter Tetter Aserne forhaane.

Utgardeloke dybt i Biergets Skiod
 Til sine Borneborn stal ivrig tale,
 Han minder dem om deres Fædres Dod.

Sodrøde Fialarhane hores gale,
 Hoit lyder Hundens Glam fra Gnippahule,
 Da aabner Hel med Naslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
 Valkyriarne ride da til Strid,
 Thi Nørner kan ei længer Skæbnen skiale.

Da kommer vindtid, Sværdtid, Dretid!
 Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
 Og Ingen staarer meer den Anden blid.

Da skaelver Ygdrasil og staær i Flammer.
 Kun Rædsel man i Asers Dine løser,
 Og Fjeldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forsærdeligt i Hornet Heimdal blæser
 Paa Buen, til den frigtedligste Kamp,
 Mens Midgardsormen løster sig og hvæser.

Den skionne Negnbu hyller sig i Damp.
 Ned ride Guderne — da Broen brister,
 Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Gimlen mister,
Mens ud af Sumpens mørke Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelsare lyster.

Utgardesøle staer for Snekvens Mand,
Det sorte Flag sig ned i Bolgen sørker,
Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lønker,
Og gør saa høit, og hilser Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Gimlen,
I Havet slukkes de med Hvidslelyd,
Og død paa Fladen flyder Fislevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
Dybt i den sorte Stotte Flammen brænder
Med blaalig Ild til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
Med staalblaue Sværd i begge sorte Hænder.

Han nærer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iles Freier kælt i Kampen;
Men blegner — thi han mistet har sit Sværd! —
Da høres der en vældig Hestetrampen.

Alsodin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Vandens blode,
Hans Hest er hvid, hans Hjelm har gyldne Skær.

Med Gugner styrter Ulven ham imode;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
Da lyser der en stakket Morgenrøde!

Thi morgenrodt er Alsaodins Blod.
Nu seer man Frigga vrude sine Hænder
I Ethen bleg, det tirrer Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Son hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer ghyseligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt imode griner;
Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstoder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og viktig Stund:
Bud Ildens Kraft bortdunster ganske Bandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund.

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asathor med loftet Hammer!
Saa skion en Strid tilforn man aldrig saae,
Skiondt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det rode Kobber ham at qvæle,
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asathor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Doden den sig om hans Fodder snoer,
Den oversproiter ham med Gift og sukker;
Blod farver Panden rod, hvor Mossen groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten snart; ni Skridt derfra han git,
Saa synker han, og brustent Die lukker.

Saa smelende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser doer af Sorg og Smerte;
Din Hedenfart blev dem et Daggettstik.

Garm dræber Thyr; Thyr traf Uhhrets Hierte;
Fra Krogen springer Loke vild, som Katten,
Og strider med en Nastronds Svovelhierte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dvørge dybt i Fieldet sulke,
De doe af Skræk; end synes Althors Herre,
Saa ruster den, saa doe de hvide Bulke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre.
Alskabningen ned sank i Negr og Dod.
Da er igien Alsfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nod,
Nu tolker jeg det Haab, den Trost, som folger:
En mystisk Jord staer frem af Havets Skjod.

Ungt speiler Grosset sig i friske Bolger,
Biergfossens Skum skal etter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver og hvor Drnen folger.

Da samles Åserne paa Idaslette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deiligt Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie,
Langt mere skion end hin, den alle slatter.

Da Mennester igien skal Livet eie:
Lif og Lifthraser vælkes af en Slummer,
Og Morgenduggen skal dem kærligt pleie.

Som følsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Sloven hen sig skynder Åsers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster slummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare,
Sit Rumeskiold han dem fra Enhen sikker,
Hvis høie Viisdom vogte skal for Fare.

I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
Et gyldent Bretspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift!
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaete Ax fremskyde sig af Jorden,
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Bed Blomsterskæggen; alting er i Orden.

Da strækker hoit sig over Balhals Gimle
De Saliges, de Godes Sommerlyst:
Det helligstedskøkkelige Gimle.

Der finder Baldurs fromme Hierte Trost,
Der favner atter han sin Broder Hoder,
Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freya moder,
Mod, Magne — Thor! see dine Sonner to.
Det paa dit Savn i Esterverden boder.

Men Miolnir bringes ei til Gimleboe:
Alsfader skænker dem' et Sverd, hvis Gialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu — raabte Nola — jeg dig alt fortalte,
Hvad Tiden skuler. Baer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for Den, som mig fremkaldte.

Som saa hun quad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asathor.

I Skiodet Hamren laa, han kiendte Bærget,
Dybt ved hans Side slumred rolig Tials,
Lighoben vidned om: han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug, — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de hoie Guder.

स्त्रीलिपिः०

प्राचीन लिपि

स्त्रीलिपिः०

स्त्रीलिपिः०

स्त्रीलिपि

स्त्रीलिपि

स्त्रीलिपि

स्त्रीलिपि

स्त्रीलिपि जाति विवरणम्

स्त्रीलिपि विवरणम्

स्त्री

Øehlenschlägers samlede Værker.

Ellevte Bind.

Digterværker.

Andet Bind:

Helge.

Yrsa.

Hroars Saga.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Troft i det Berlingiske Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers Digterværker.

Andet Bind.

Helge.

Yrsa.

Hroars Saga.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

សំណង់ពីរូបរាង

ការរៀបចំរបៀបរៀបរាង

សំណង់ពីរូបរាង

សំណង់ពីរូបរាង

សំណង់ពីរូបរាង
សំណង់ពីរូបរាង
សំណង់ពីរូបរាង
សំណង់ពីរូបរាង

សំណង់ពីរូបរាង

សំណង់ពីរូបរាង សំណង់ពីរូបរាង សំណង់ពីរូបរាង

សំណង់ពីរូបរាង សំណង់ពីរូបរាង សំណង់ពីរូបរាង

សំណង់

I n d h o l d.

Helge	Pag. 5.
Yrsa	— 91.
Hroars Saga	— 155.

Helege.

Et Digit.

トモ 道 トモ

道 トモ

Frodes Drapa.

ମୁହୂର୍ତ୍ତ କାନ୍ଦିଲ୍

frode paa Vifils Ø.

Kong Frode staer paa Leiregaard,
Han gav sin Broder Ulivssaar,
Det var stor Ynk og Smerte:
Ung Halfdan ligger krum paa Skield,
Med Staaleet i sit Hierte.

Nu er jeg Drot i Danmarks Land!
Og Den, som snart mig bringe kan
De unge Brodersonner,
Med Ringen af hin røden Guld
Den Kæmpe jeg belønner.

Der søgeres Dag, der søgeres Nat,
I Mark, paa So, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde.
De sidder i det Jordehuus,
I Mulden dybest inde.

Dankonning lader Bud udgaae
Til Hexen hist i Hyttens Braa,
Hvis Bøg for Stormen luner.
Hon skriver i det hvide Sand,
Og læser sine Rumer:

Hvis Brodersonnerne skal døe,
 Du søger maa paa Bisils Øe,
 Med Flid og ufortroden;
 Han var Kong Halsdans gode Mand,
 Han svor ham Tro i Døden.

Dankonning drog fra Leirelund;
 Han seiler ud en Morgenstund
 Fra Issefiordens Kyster.
 Havfren svommer ved hans Skib,
 Med fulde hvide Bryster.

Den gamle Bisil staer paa Loft,
 Med breden Hat, i hviden Kost,
 Med Haanden over Brynet;
 Han bliver Kongesnekken vaer,
 Og ghysler over Synet.

Nu iles, Pilte! som en Wind,
 I Busken ind, i Skoven ind.
 Lad Jorden Eder dække!
 Jeg skuer hist med spændte Seil
 Den beegbestrøgne Snekke.

Den løber som en Drage sthg,
 Med høie Vinger paa sin Ryg,
 Fra Sislunds dybe Fiorder;
 Den torster efter Kongeblad,
 Den bringer Eders Morder.

Ung Helge river gram og vred
 En smekker Green fra Pilen ned:
 O kunde jeg ham standse!
 O var jeg Mand, som jeg er Gut,
 Og var min Kæp en Landse!

Da gamle Bisil Bonde leer:
 At du est Halsdans Son, jeg seer;
 Du vilst ei længe blunde!
 Snart voxer op den lidne Illv,
 Med hvassen Tand i Mund.

I skal ei dennesinde dse!
 Og naar jeg raaber Hop og Ho —
 I kiende mine Hunde;
 Saa iler til det Vordehuus!
 I her forraades kunde.

Kong Frode stiger ud paa Strand;
 Da lægger sig om Dens Rand
 En thk og selsom Taage.
 For blomstrende Skoldungeblod
 De gode Alser vaage.

De muntre Drenge lege hist
 I Skoven med den Blomsterqvist;
 De vil dem ikke skule.
 Stærkt vifter Morgenluftens Pust
 I deres Lokker gule.

Og hor du Bisil Bonde nu!
 Jeg mener, du est falsk i Hu,
 At Pilstene du giemmer? —
 Hei — raabte Bisil — Hop og Ho!
 (Han hørte deres Stemmer.)

Da smutte begge Drenge bort,
 Lig Skovens kongelige Hjort,
 For Pilten, som vil døde. —
 Der kommer vel engang den Tid,
 At vi kan Faren møde!

Hvad raabte du paa Hø og Hop?
 Paa Steilen flætter jeg din Krop!
 Vilst du dem Faren dæmpe? —
 Da svared Bisil diærvt og stolt;
 Thi Bisil var en Kæmpe:

Herr Konning! Den er ei stor;
 Lad søge, hvis du mig ei troer,
 Bag Dysser, Træer og Stubbe.
 Men her dog nu et Alvorsord
 Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lummelig du slog;
 Men — hvis du med hans Sonner vog —
 Ved Odin i Valhalle,
 Du mistede to Fiender smaa,
 Og sik til Fiender — Alle!

Kong Frode smiler stolt med Spot:
 Din solvgraa Tinding klæder godt,
 Jeg vil dig Livet skænke.
 Du veedst, at Born og gamle Folk,
 Kan sige hvad de tænke.

Og kan jeg sige hvad jeg vil,
 Vel Konning! her opmærksom til:
 Jeg svær ved Halfdans Fane:
 Her synger dig din Svanesang
 Den sölverhvide Svane!

De Sendebud for Kongen staae:
 Vi monne rundt om Den gaae,
 Men fandt kun Navn og Heire! —
 Da steeg Kong Frode paa sit Skib
 Og drog igien til Leire.

Hroar og Helge i Jordhuset.

Hroar.

Ths! hørte du dem træde
Paa Græsets Torve?
Hvis Frode Døren finder,
Vort Blod maa flyde.

Helge.

Mit lidet Sværd, min Slimring
Skal tappert stride.
Vor Banemand skal bløde,
For Helge blegner.

Hroar.

Ak, saaest du, Moder liære,
De Sønners Odvide,
I Gravens Giemme blandte
Sig Graad med Alsten!

Helge.

Tenk, da den tappre Fader
Faldt uden Taarer,
Og reed til Odins Nige
Paa røden Sleipner.

Groar.

Her sidde vi saa stille,
 To Kongesonner,
 Ved lidet Bord, hvor Lampen
 I Hulen lyser.

Helge.

Den Tid vil ogsaa times,
 Da vi skal tildele
 De hvalte Kongesale
 Med lysen Silke.

Groar.

Da skal vi enigt sthre
 Det stolte Rige;
 Og ei, som Frøde, feide
 Mod egne Frænder.

Helge.

Jeg seiler da med Snekker
 Paa Sgens Gaver;
 Og hævder Danmarks Hæder
 Paa alle Have.

Groar.

Jeg, kaaret da til Kronen
 Ved Leirekilder,
 Bil holde Net i Riget
 Og reise Staden.

Helge.

Nu Faren er forsvunden
Dg borte Frode.
Jeg hørte Bisil Hornet
Med Haan at blæse.

Groar.

Han aabner Lugen. Lyset
Fra Lusten blaaner.
Nu Græsset os og Grenen
Fra Graven vinker.

Sævar Jarl og Fru Signelil.

Jarl Sævar sidder paa Siceland:
 Han var saa giev en Helt,
 Med sine Snekkar han besoer
 Det stor' og lille Belt.

De maatte vel ham statte
 Paa Skibets vaade Vei.
 De flyede ham, som Silden flyer
 Den frygtelige Hai.

Hans Slot stod hist paa Bakken;
 Der var stor Tidsfordriv.
 Den bedste Skat i Borgen var
 Ung Signelil hans Bir.

Hun blussed som skion Freya,
 Med lange gule Haar,
 Saa smekker, stor og hndig,
 Og end kun atten Aar.

Men Gros og Helges Søster
 Græd tidt, naar Sævar sov:
 Min Fader er uhævnet dræbt,
 De Brodre Dodens Rov!

Den gamle Bisil Bonde
 Fremkalder Helg' og Gro:
 Her er ei Fred for Eder meer,
 I unge Konger to!

Til Sævar Jarl I drage,
 Han er en megtig Maag.
 Han bedre Jarl optugte kan,
 End Bonden i sin Krog.

En Aften sidder ung Signe
 Med sorrigfulde Sind,
 Forgiæves klapper Sævar
 Den runde Nosenkind.

Forgiæves lægger Sævar
 Sit Hoved i Signes Skiod;
 Hun tænker paa sin Faders,
 Paa sine Brødres Død.

Da banker det paa Doren
 Og tvende Gutter smaa
 Ind i Tusmørket træde,
 Med lodne Koster paa.

Hvem er I, Dreng? --- Hyrder!
 Hvad kan i vogte? — Faar!
 Men ogsaa Ulven dræbe
 Hver af os godt forstaaer. —

Man kan ei Eders Nashn see
 For Hætter og for Skind! —
 Vi ere Kusvierdrenge,
 Vi bære God paa Kind.

Gaaer ned da til mit Borgeled,
 Der er et Haarehuus;
 Der skal I æde Skosten,
 Og drikke Vand af Kruus.

Naar Tienesten er siden,
 Er ikke Lønnen stor;
 Giv os lidt Sunl til Brodet,
 Du ædle Jarl i Nord!

En Ricende Sunl til Brodet,
 Det faaer I om I maae!
 Gaaer nu til Faarestien ned,
 At hvile Jer paa Straa.

De Pilte ginge til Faaresti,
 Dersov de uden Harm.
 Jarl Sævar gaaer til Silkeseng,
 Han laa i Signes Arm.

Hroar og Helge ved Faarestien.

Hroar.

Helge! jeg græder, du spotter og leer,
 Signe vor Søster jeg dagligen seer;
 Tor ikke tale, for Signelil staae,
 Men fun som Hørde paa Grønningen gaae.

Bidste du, Signe! som har os saa kær,
 Bidste du, Hroar og Helge var nær,
 Ikke saa tidt da med svulmende Barm
 Sad du og støtted dit Hoved til Arm.

Oste, naar Sævar indbyder til Fest,
 Rider til Borgen den hielmede Giæst,
 Stolt paa sin Ganger, saa mægtig og fri,
 Klædt i sit Harnist, vor Hytte forbi;

Medens som Trælle vi flamfulde staae,
 Med vore Hætter af Geddeskind paa,
 Nabne ham Ledet og lukke det til,
 Høre fun langtfra det klingende Spil; —

Helge! da ønsker jeg tidt mig til Hel.
 Heller dog død, end en ynklig Træl!
 Heller i Graven, end levende død
 Haanes og trælle for Vand og for Brød.

Helge.

Groar, min Broder! du skælder din Dragt?
 Elsker som Lvinden du Flitter og Pragt?
 Skindet er stift, af umageligt Maal?
 Vel dig! det vanner til Kobber og Staal!

Groar! du vrager velystig din Mad?
 Onsker, som Trøllen, det spækkede Fad?
 Skamme dig maatte du; gør mig ei rød!
 Knoklerne styrkes af Vand og af Brod.

Snart skal vi hævne paa Frode vor Spot.
 Noden opdrager en Skoldunge godt.
 Drengene vogte spagfærdige Faar;
 Drotten at øve de Kæmper forstaer.

Sævar maa proves. End kan vi et Nar
 Drebe ham Ulven og vogte hans Faar.
 Senerne hærdes og Solen gør brun,
 Snart er vor Hage bedæklet med Duun.

Signe vor Søster vi dagligen see:
 Armen er trind, som af krystede Sne;
 Barmen er svulmende, Kinden er rød,
 Skiondt hun begræder vor tidlige Dod.

Signelil trives uagtet sin Sorg,
 Har hvad hun onsker: en Mand og en Borg.
 Det tor jeg sværge: Naar intet hun veed —
 Ei hun forraader vor Hemmelighed!

Juleren.

Kong Frode sidder ved Juletid,
Af Sne var Skoven saa glimrehvid.

Juletid,
Af Sne var Skoven saa glimrehvid.
Han sender Bud til de Jarler smilde,
De skulle drage til Julegilde.

Jarler smilde,
De skulle drage til Julegilde.
Han lader paa Bænk de Bolstre lægge,
Dg stoppe med Mus de Bielkevægge.

Bolstre lægge,
Dg stoppe med Mus de Bielkevægge.
Paa Gulvet sættes med Ol en Tonde,
Nu monne Rusen vel snart begynde!

Ol en Tonde!
Nu monne Rusen vel snart begynde.
Jarl Søvar og hans stolste Frue
De skulle drage til Julestue.

Stolten Frue;
 De skulle drage til Julestue.
 Hun var vel svobt udi Skarlagenklæde;
 Med Bjørnestindet var dækt den Slæde.

Skarlagenklæde!
 Med Bjørnestindet var dækt den Slæde.
 De Gutter stande ved Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondelyse.

Bed Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondelyse.
 Og maatte vi ride med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Julesllet.

Med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Julesllet.
 De ledte fra Staden den unge Fole:
 Heel daarlig kun er vor Høitidskiole!

Unge Fole!
 Heel daarlig kun er vor Høitidskiole.
 De sprunge paa Folen ubehænde;
 De monne hinanden Ryggen vende.

Ubhænde
 De monne hinanden Ryggen vende.
 Saa rede de med til Kongesalen;
 Gen holdt i Mankens og Gen i Halen.

Til Kongesalen;
 Gen holdt i Mankens og Gen i Halen.
 De sang paa Veien for ei at fryse.
 Ung Kroar tabte sin Gedeklyse.

Før ei at fryse;
Ung Groar tabte sin Gedekyse.
Fru Signelil skuer de Løkker gule,
Hun funde saalidet Graaden skuile.

Løkker gule!
Hun funde saalidet Graaden skuile.
Hun kiendte Groar! Saa langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne staaret!

Langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne staaret.
"Min Hustru! hvi dine Dine rinde?" —
Jeg kan ei taale de Østenvinde!

Dine rinde,
Jeg kan ei taale de Østenvinde.
Men vender I Drenge nu tilbage,
Dg mindes vel Eders unge Dage!

Gaaer tilbage,
Mindes vel Eders unge Dage! —
Dg frøgt kun ikke, vor ædelig Frue,
Bi bære Blus i den Julestue.

Ædelig Frue,
Bi bære Blus i den Julestue.
De Blus skal lyse saa høit i Landet,
Bel thve Miil de skal sees fra Vandet.

Høit i Landet!
Bel thve Miil de skal sees fra Vandet.
Bi skynde Kong Frode Beddelspenge,
Fordi han lod os vor Fader høenge! —

Julegildet.

Kong Frode sidder i Gyldenkiol,
 Han lod indbære den Tryllestol.
 Den gamle Hex, i Skoven var,
 Til Julegildet paa Baar man var.
 Der aldrig feiredes nogen Fest,
 Hvor ei Alrune var Kongens Giæst.

Troldkonen sidder med solvgraat Haar,
 Som hende lige til Jordens naaer.
 Kong Frode drikker med Jarler i Ring,
 Han lod Guldhornene gaae omkring.
 Og siig os nu, Du Qvinde saa graa,
 Hvad Skiebne monne Du Helten spaae?

Alrune drikker af sorten Horn,
 Deri hun blander et Edderkorn.
 Da ryster hun sterklt paa hvert et Lem,
 Af Panden svede Draaberne frem.
 Hun gisper og stønner bleg og hvid,
 Da galter Hanen ved Midnatstid.

Og hor, Herr Konge, jeg siger forsand:
 Det Smaae det Store følde kan!
 Jeg sad igaar paa Egerod,
 Da steeg en rodhaaret Mand af Flod:
 Med Stang i Haand, med sogront Skæg,
 Og Kinden hvid, som en kalket Bæg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae,
 En styrtet Hest som Nadsel laa!
 Et Blod af Gangerens Indvold flod,
 Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
 Han sang: Tidt vølter Euen et Læs,
 Tidt strander Skibet paa mindste Næs!

Den Tid, du føldte Kong Halsdan, Drot!
 Da dræbte du ikke din Fiende godt.
 Hvo Ukrud luger, min Herre god,
 Maa luge det op med Trevl og Nod;
 Hvis ei, da breder fra Gierdets Rand
 Sig snart den saftige Lovetand.

Og voxer saa vildt med skarpen Saft
 Og blomstreer gyldent i første Kraft,
 Og truer dig med sine Duun, saa rund;
 Thi jager den bort din blaesende Mund,
 Bethyder det, Konning, at du skal dse. —
 Det sværger Urunne, — ved Hop og ved Ho!

Kong Frode grunder saa mørk i Sind,
 Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
 Og seer paa Dwinden saa bonlig blid,
 Og stryger en Ring af Fingeren hvid.
 Den glider ned i Urunes Skiod,
 Og glimter med en Karfunkel rod.

Saa snart Urunne Karfunklen seer,
 Hun anderledes til Sinds sig teer;
 Og siger: Frode, min Konning, ak,
 Hvad vil I agte paa Kærlingesnak?
 I stole paa Eders Glavind trhgt,
 Og øengstes ei af Ridingsfrygt.

Da blusser Frode med stummelt Mod:
 Hør! dine Lemmer skal svede Blod.
 Paa Pinebænken jeg strækker dig,
 Jeg seer det vel, du forraader mig, —
 Nei raabte Hexen, Herr Konning, o
 Forvar dig! vogt dig for Helg' og Gro!

Hvor er de? — Strenge Herr Konning, her,
 I Trælleflokken ved Skænken der!
 De rede herhid paa det unge Sol,
 De kom at skænke dit Graverol. —
 Ha gribet dem! gribet dem! Kongen skreg.
 Da blev lidet Signe Kinden bleg.

Men ud af Doren, som høit til Hest
 De sloi, som Lovetands Duun for Blæst.
 De lobe til Skoven, hvor thykkest den var.
 To Spader paa Skuldrerne med de bar';
 Dem reve de Trællene kælt af Haand.
 Hver svang sin Spade, som lette Vaand.

Kom, raabte Helge, kom Gro, kom her!
 Kom, hielp at grave ved dette Kær.
 Her glemte vor Fader Kronen rod,
 Fordi han frøgted den lumfse Dod.
 Os har han sagt, hvor Kronerne laae,
 Kun du og jeg kan dem atter faae.

Da grove de Drenge med megen Flid
 Alt i den stierne Midnatstid.
 Ung Helge finder den største Ring,
 Han gior af Glæde saa høit et Spring.
 Ung Groar finder den Krone klar,
 Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

Kom nu, min Broder, og vær ei seen,
 Lad os bestige den Kongesteen.
 Til gamle Thing de Pilte hengaae,
 Der sætte de begge Kronerne paa.
 I Geddeskinds Kofter, med guldguult Haar,
 Med Kroner af Guld de Pilte staer.

Komming Frode drager ad Skoven frem
 Med brændende Blus, — da skuer man dem:
 Paa Kongestenen, og Arm i Arm,
 Foragte de Morderens vilde Harm. .
 De Fakler lue med røden Glands,
 Og funkle paa Kongernes gyldne Krands.

Og Folket kiender bag Bog og Tisorn
 De Kroner paa Skoldungens ægte Born.
 De kiende Faderens, Moderens Træt,
 Og vende sig mod den Morder fræt.
 Da flygter Frode til skumle Slot;
 Men Helge kaeres med Gro til Drot.

Nu lad ham flygte med krenket Hu!
 Tak Odin for Eders Nedning nu!
 Den usle Rest af Livet ham levn! —
 Men Helge raaber: Kun Hævn! kun Hævn!
 Og Skialden sjunger i hvælvede Sal
 Om Hævnens Folger — og Hævnens Oval.

Frodes Død.

Kong Frode flygter.
Med Blus og Lygter
I dunkle Skov
Man ham forfolger.
Et Lovet dolger
Det visse Nov.
Man seer hans Raabe
Bag Grenen red;
Og Alle raabe
Paa Frodes Dod.

Ham Knaet valler.
Med lyse Fakler
Gaaer Helge først.
Paa Mord han striger,
Som vilden Tiger
Med blodig Tørst:
I Leiregader
Skal Gildet staae.
Bor dræbte Fader
Sin Hævn skal faae.

Men Groar standser:
 Nei, Lykken krandser
 Min Tinding grøn;
 Saa bør jeg bære
 Mit Guld med ære,
 Som Halsdans Son.
 Kan Helge frygte
 For Frodes Flok?
 O lad ham flygte
 Til Ragnarok!

Men Helge raaber:
 Forgiæves haaber
 Din Blodhed svag
 Ham Liv at skænke.
 Hans Blod skal stænke
 Den Dag idag.
 Min Faders Dræber!
 Jeg vil dig vel;
 Snart dine Læber
 Skal lysse Hel.

Din Aland sig svinger
 Paa svoolblæse Vinger
 Til Dodes Hal.
 Den røde Drage
 Skal herligt brage
 Med høie Knald.
 Paa Skyer sorte
 Den hid sig svang;
 Alt Mastronds Porte
 Gaaer op med Klang.

Saa raaber Helge.
 Nu kan I vælge
 Blandt Billaar to:
 Sam Livet leve
 Til nye Hævne,
 Saa front som Gro;
 Hvad heller Buen
 At spare klog,
 Og stilenke Luen
 Et Nidingsdrog.

Og alle folge,
 Som Havets Bolge
 Den stærke Storm.
 De Kæmper gode
 Hoit falde Frode
 En Midgardsorm.
 Sig Helge frøder
 Med krandsæt Skæft,
 Og Mængden lyder
 Den nye Kraft.

Men dybt i Lundens
 Har Frode funden
 Sin Gudegaard;
 Af Biæller bygget,
 Og vel beskygget;
 Thi Asken staaer
 Ved Øfferstenen,
 Ved Guders Sal,
 Og strækker Grenen
 Saa høi og sval.

Der han tilbeder
 Og sværger Eder
 En Havets Awind;
 Den skionne Huldre,
 Med runde Skuldre,
 Med Rosenkind,
 Som hist i Sivet
 Blandt Blomster boer,
 Og Underlivet
 Som Slange snoer.

Den Jetters Datter
 Kong Frode skatter
 Med Ustylds Blod.
 Bag dunkle Bove
 I gronne Skove
 Hun gav ham Mod.
 Hun gav ham Kronen
 Og Lyft og Bram;
 Og Huldrekonen
 Behersker ham.

Men Odin skuor
 Ved Hlidstials Luer
 Til Krat og Torn;
 Snart han opdager
 At man bedrager
 Skoldungens Born.
 Han Flodens Dronning
 Med Nædsel slaaer,
 Og Helge Konning
 For Taarnet staaer.

Og kaster Flammen
I Afsestammen,
Og alt er Blus.
Hoit Biælken knager
Og Tieren brager
I torre Mus.
Kong Frode viger
Til Taarnets Mand;
Men Ilden stiger
Saa hoit som han.

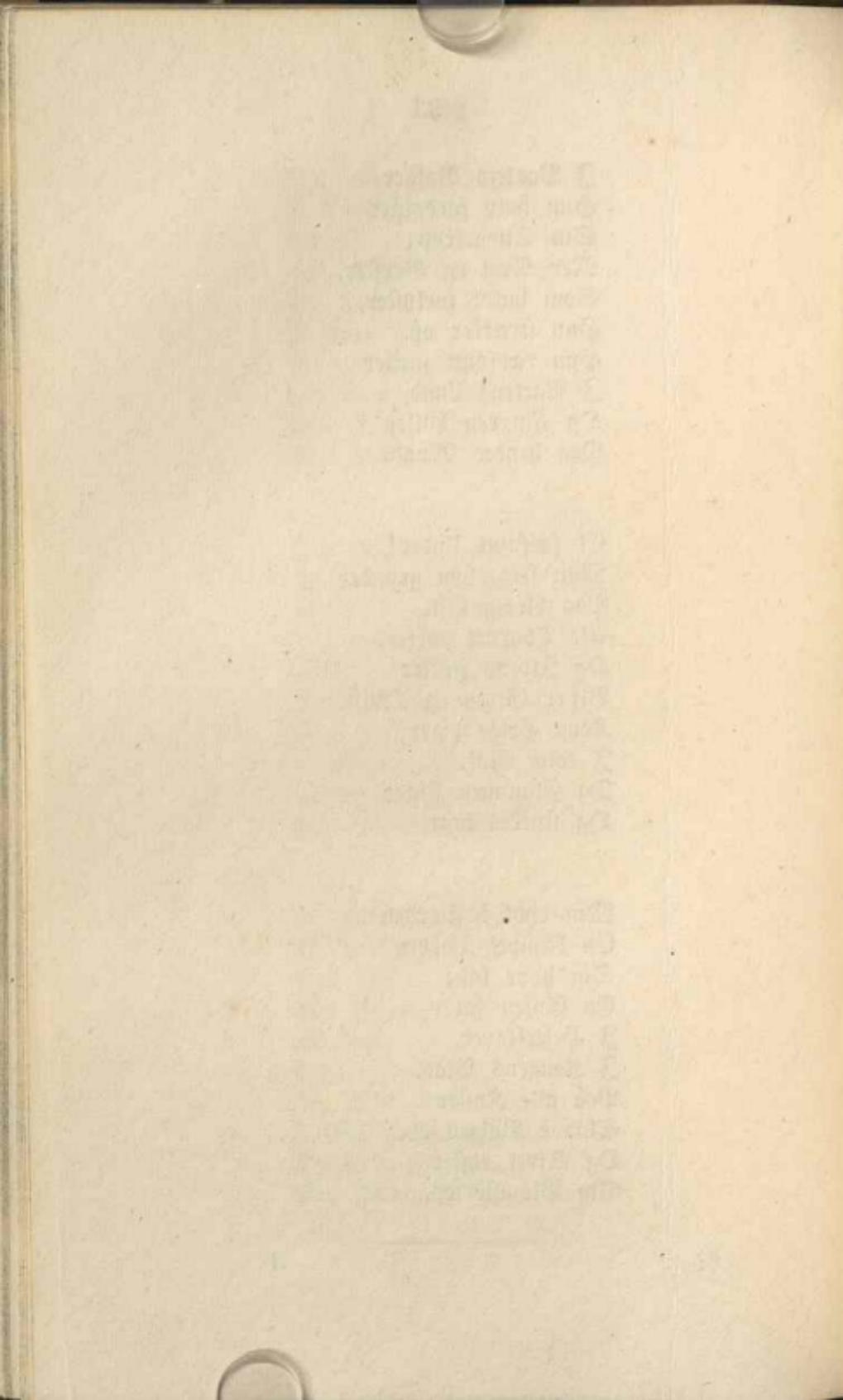
Han raaber Naade!
De Hænder baade
Mod Himlen slaaer.
Men Helge sværer:
Nu du erfarer
Hvad Hævn formaær.
Hoit Halfdan svæver
I Skyen rød;
Hans Skygge kræver
Sin Morders Dod.

Da Kalken svinder
Af Frodes Kinder,
Han blusser vild;
Han striger, synker,
Og ingen synker
Ham i hans Ild.
Da stiger Luen
I Guders Gaard, —
Og hoit Hawfruen
Paa Flammen staær.

I Baalts Bolger
 Hun halv fordolger
 Sin Snogekrop;
 Men Arm og Bryster,
 Som huldt forlyster,
 Hun strækker op.
 Hun rædsomt smiler
 I Nattens Lund,
 Og Fingren hviler
 Paa hendes Mund.

Et sælsomt Under!
 Man seer, hun grunder
 Paa blodig List.
 Alt Taarnet vakler,
 Og Ildens Falder
 Bli'er Green og Kvist.
 Kong Helge viger
 I kolde Nat.
 Da Flammen stiger —
 Og slukkes brat.

Men dybt i Fiorden
 En dæmpt Torden
 Sig hore lod;
 En Ghysen farer
 I Helteskarer,
 I Kongens Blod.
 Paa alle Kyster
 Slaaer Bolgen op;
 Og Sivet ryster
 Sin Blomstertop.

Helges Eventyr.

1911-12

Noeskilde bygges.

Naar Tordnen renset har med sine Skher
Den qvalme Luft, da blier den atter blaa;
De unge Blomsters Skionhed sig fornher,
Med dobbelt Rødme, paa bedugte Straa;
Sol klækker Skoven ud, og Freden Bher;
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl og hugge Biælker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Groar, blid og rolig af Naturen,
Skiondt ung af Aar, er gammel paa Forstand;
Med Smerte seer han hisset Leiremuren
Tilintetgiort ved Issefjordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Faedrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker hvor det giælder,
Som bhgger atter op, hvad Kampen fælder.

Og medens Helges rasse Sierte brænder
I Stavnен af den lueghldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Baaben seirende forstrække,
Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
Og sætte Steen og Biæller snildt i Nække;
De mure Bygninger i lige Nader,
Med breden Tørv og rummelige Gader.

Den gamle Mimer, Groars bolde Ven,
 Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
 Thi ofte gik den unge Konning hen
 At spørge den guddommelige Skygge.
 Der var en Brond — den springer vist igien, —
 Den sprang i Leirestovens dunkle Høgge;
 Der sad den vise Gud ved Midnatstide
 Og lærte Hver, som gierne vilde vide.

Men Faa kun steg derned; den stolte Thor
 For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
 De meente, Kraft nødvendig var for Nord,
 Og frugted, her den skulde Skade tage;
 Skjont Odin selv fra Valhals Gæstebord
 Hver Aften kom, for kiole Drif at smage,
 De spottet stolt dog Sjælens Herredomme;
 Og S্থyrken blev — en Ganger uden Tomme.

Hvor var det smukt at see den vise Gud,
 Med iisgraat Skieg og klædt i Badmelskaaben,
 I Skoven, medens hijt fra Skyens Brud
 Den lyse Maane viste Himlen aaben;
 At see den unge Drot, i grønne Skrud,
 Besøge Mimer, uden Skjold og Baaben;
 At see dem glade sig ved Gulen mode,
 Og skilles ad mod aarle Morgenrode.

Son, sagde Mimer, her ved disse Væld
 Du reise skal din By til Danmarks Ere.
 Det flade Sjælland eier intet Field,
 Som Helteborgen kan i Skyen bære;
 Men Kilder, Skov og Fiord kan giøre Skjæl
 For hvad Naturen ellers maa undvære,
 Byg her din Stad! Og viid, i Tiden silde
 Den giemme skal dit Navn, som Groarskilde.

Og naar alt længe Leireskovens Træer
 Er vegne bort for Plovens Algersfure,
 Naar Fiorden halv er sunken til et Rør,
 Og intet sees af dine gamle Mure;
 Naar længst en anden By har reist sig, nær
 Din sunken Kongsgaard, dine Tomfrubure,
 Skal dog med Taarn og Hal din Fiord begaves,
 Og danske Kongers Liig skal der begraves.

Kong Helge seiler dristig midlertid
 Og breder ud sit Navn i Nordens Niger.
 Som Drnen hoit i Luft han fører Strid,
 Til Storm han kaster sine lette Stiger;
 Da entres, medens Bolgen hoi og hvid
 Opblummer, med de grumme Havets Piger,
 Som fanger i et Net, til Dødens Hvile,
 De Liig, der styrte ned for Heltens Pile.

Og medens Helge glæder Asathor,
 Saa skynder Jer, I Sommermænd, at lave
 Et Badehuus ham ved den kiole Fiord;
 Jeg selv har plantet ham en Albildhave.
 Did skal han vandre hen fra Gæstebord,
 Og fryde sig ved Yduns modne Gave;
 Der skal han nyde Livet, glemme Leire,
 Og styrke Kræfterne til nye Seire.

Ung Helge drager hjem en Sommernat;
 Mod Stranden langsomt Snekken Boven kløver.
 Nu lad os komme bag paa Groar brat,
 Og faae ham til at troe, det er en Røver!
 Han sidder i sin Hytte fast forladt,
 Og Algersmanden Kæmpens Hjelp behøver.
 Nu lad os øengste ham med vore Feider!
 Saa taler hin, og sender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
 Herr Konge! vi maae være draget feil.
 Jeg ingen Leirehytter kan opdage,
 Slet intet Grus ved Issefiordens Speil.
 En Bold jeg saae sig rundt om Byen drage;
 En By! Kom lad os heise vore Seil.
 En Trold har os forsørt i Midnatstunden;
 Vi løbet er i Bretlands Themis for Lund'en*).

Umuligt! raaber Helge; Herthedal
 Er her; jeg skuer Issefiordens Bove.
 I Skumringen jeg seer den store Sal
 Af Fædrelandets hvalte Bogeskove.
 Og skulde nu den vidberomte Hval
 Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
 Afsted! at undersøge Byens Bolde.
 Jeg gys er ei, og allermindst for Trolde.

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
 I Roskilde sikkre, rummelige Gader.
 Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
 Og at der kæmpes kan foruden Plader.
 Fra Isse han betragted ned til Fod
 Den fielde Broder, der var Kampens Gader,
 Men som formaede, mens han tappert fægded,
 At virke det, der var hans Glavind nægtet.

Med Thor stod Ula-Mimer paa en Sky;
 Hin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
 Da — raabte Mimer — vil først Loke flye,
 Naar disse Kraft eet Kongebryst bevæger.

*) London.

Før meget! raabte Nukathor med Gny,
Før splintre skal mit Lhn de danske Eger.
Kun Odin Kraften blev med Viisdom givet.
Rei — smilte Nimer — dertil stræber Livet.

Havfruen besøger Konning Helge.

Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften folger;
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
At quæges i Havets Bolger.

Af Biælker bygt i rindende Vand,
Det staaer ved Pæle betrygget;
Det vender mod Nord til klaren Strand,
Af Almetræer bestygget.

Et Sovelammer er Badet nær,
En Lisibænk bredes derinde.
Det dunkle Kammer har grønligt Skær,
Thi Lovet vogter for Vinde.

Konning Helge springer i Badet ud.
Han sig i Bandet forhysted;
Han ligner Egir, den stærke Gud,
Naar Bolgen ham skulper om Brystet.

Her er for snevert, her er for trangt!
Hanaabner den Brædeluge.
Derude Badet er mere langt,
Der skal mig Bolgerne sluge.

Han tumler sig som den muntre Fisk,
Af Strommen vugget og baaret;
Han er saa deilig, saa ung og frisk,
Og Sivet sig vilker i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Treæt staær
Og ud fra Bustene titter;
Stærkt hende Hiertet i Livet slaær,
Bag Lovets skulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,
Deri sig Konningen hyller.
Det er saa koldt i den Aftentid,
Og Bolgen mod Pælene skyller.

Forlader mig nu, I Trælle to!
Jeg vil paa Bonken mig strække.
Der finder han snart en quægsmo No,
Paa Sivets flættede Dække.

Han slumrer ind ved Bolgernes Larm,
Saa sagte sig snige de Stromme.
Han støtter sit Hoved til sin Arm
Og smiler i Heltesromme.

Han synes at see Valkyrier tre,
Der ned fra Regnbuen stige;
Som krystet af den hvideste Sne,
Hver rosenfarvede Pige.

Den Enne med Sværd, den Anden med Stang,
Den Tredie med sicerede Pile.
De sjunge Kongen en Heltesang,
Imens de lyssende smile.

Han strækker sin Arm saa kærligom,
 At griben Møn om Livet;
 Da vaagner han af sin skionne Drom —
 Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
 Han hører Noget at klynke.
 Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
 Og maa dog Klageren hylle.

Snart thylkes det ham, som var det Bind,
 Der foer fra Havet i Roret;
 Snart følsomt det bevæger hans Sind,
 Og klinger saa lyftigt i Øret.

Han aabner Doren af Granefjæl,
 Hvor Røsten synes at stige;
 Da skuier han paa den nedhamrede Pæl
 En frysende Tiggerpige.

Hun sidder ved den aabnede Dør,
 Med Løkker drivende, gule;
 I Bolgen, bag de skummende Rør,
 De spøde Fodder sig skule.

Om Livet en Koste knapt sig slaer:
 Af Kuld han seer hende grue.
 Hun er kun lidt over fioerten Åar,
 Og fast som Barnet at skue.

Af Herre! min Moder har mig forladt
 I Badet, og mod min Billie;
 Tillad mig at sove en eneste Nat
 I Kammeret paa din Lilie.

Ung Helge føler en følsom Lyst,
 De Blik i Hiertet sig bore;
 Bag Kosten knupper et Liliebryst
 Og Dinene tindre saa store.

Og kom du kun, mit vene Barn!
 Det blæser saa koldt derude. —
 Om Haaret har hun et Fiskergarn,
 Det ruller hun til en Pude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ;
 Det Konning Helge bedrøver.
 Hvad gavner hende det lune Læ,
 Naar jeg hende Leiet berover?

Du hvile dig ved min Side her!
 Du kiender mit Helterhgte;
 Jeg lægger imellem os mit Sværd,
 Saa har du intet at frygte.

Nu smiler hun godt i rolige Blund,
 Mens Barmen synker og hæves;
 Ung Helge prøver at sove, som hun,
 Men prøver det kun forgives.

Han Diet tids over Arsel skjod,
 Stærkt funkled Helten i Lue;
 Og kosted det end min visse Dod,
 Jeg maa dog Soversten stue.

Da vender han sig, og blier vær,
 Med Arme svulmende hvide,
 Den største Skionhed, Jorden har,
 At slumre ved hans Side.

Den sorte Røfte sig meer ei snoer
 Og Pigens Yndighed gienmer,
 Et thynt og flagrende Sølvermor
 Indhyller de deilige Lemmer.

Tre Timer virked som hele Nar:
 Som Barn hun klynek paa Lilie;
 Hun faldt i Sovn som en Knop i Baar,
 Og vaagnede som en Lilie.

De Dine blaae som Kærminder seer
 Med smægtende Blik og Tærer.
 Da kiender Helge sig selv ei meer —
 Og Heren Hæsten bedaarer!

Farevel, min allerkæreste Ven!
 Saa spotter hun ham, med Latter;
 Idag et Nar jeg kommer igien
 Og bringer dig her din Datter!

Saa synger hun vildt, og reiser sig op,
 Til Skæl forvandles de Klæder;
 Og føelt hun bugter sin Slangekrop
 Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
 Sit Sværd, og hugger til Krybet;
 Da saarer han kun den lette Vind, —
 Og Havfruen danser paa Dybet!

Havfruen Sang paa Dybet.

Vælter, I Kattegats skummende Bolger!

Havfruen dolger

Ikke sin Glæde.

Skum, o du Skibenes farlige Straede!

Nor dig fra Grunden!

Hævnen er funden.

Lyd nu, o Sang, som skal Skoldungen haane,

Hoit imod Skaane,

Hoit imod Skagen.

Lindesnaes vise med Bolgernes Bragen,

At det fornemmer

Havfruen Stemmer.

Maane! som hyst giennem Drivskyen skuer,

Lad dine Luer

Sælsomt med Glandsen

Lysne mig Brystet og lysne mig Svansen.

Havfruen taler

Hoit mellem Hvaler.

Stands nu din Flugt, giennem dæmrende Taage,

Svævende Maage!

Selhund paa Sandet,

Bælt dig fra Brændingen atter i Vandet!

Skynd dig atprise

Havfruen Bise.

Frode! som offred til vældige Jetter,
 Trolden forgætter
 Ikke sin Ørker;
 Dragen, som ruger paa Hævnen, sig styrker.
 Trost dig, min Beiler!
 Hævnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage!
 Intet tilbage
 Vorder af Ætten.
 Listig skal Vellysten, blodig skal Trætten
 Hævne dig gode,
 Jetternes Frode!

Aldrig i Nisselheim Loke foragter
 Den, som ham slagter
 Menneskesønner,
 Herligt med Hævn han i Helvede lønner
 Den, som for Fryden
 Offred ham Øyden.

Helge skal spredes, som Nyner for Binden.
 Listigt har Dvinden
 Saaret hans Herte;
 Hysten, som hun ham i Armene lærte,
 Vældig skal bruse,
 Barmen ham knuse.

Hører nu, Klipper, min frækkeste Latter:
 Snart skal hans Datter
 Hævne sin Moder.
 Skulde skal myrde sin eneste Broder,
 Ei skal I savne
 Blod, mine Navne!

Svulm nu mod Asernes hvælvede Himmel,
 Bolgernes Brimmel!
 Tonende rode
 Flammende Nordlys Stiernerne msde.
 Datteren fodes,
 Broderen dodes!

Nu har jeg siunget Forbandelsen over
 Skummende Vover,
 Vellystens Bøger.
 Hisset jeg skuer den lurenende Egir;
 Nu vil jeg skule
 Mig i min Hule.

Ægir i Morgenrøden.

S Bolger smaae!
 Nu stille blaae
 I kruse kun min Flade.
 Let svæver Niord
 Kun paa min Fiord;
 Nu veeg hans Hustru Skade.
 Til Heklas Bierg,
 Med Trold og Dværg
 Og føle Hvirvelvinde.
 Der sværmer nu i Natter ni
 Den frygtelige Dvinde;
 Imedens svæver Snekken fri,
 Som fugl om Biergets Tinde.

Gi Doden grum
 Bag falske Skum
 Det kække Hierte saarer,
 Og spotter vaad
 Med kolde Graad
 De hede Kummerstaarer.
 Hver Kisl med Sil,
 Som Luftens Piil,
 Nu gienmem Boven render;
 Mens Solen rod bag. Bolgen staer,
 Og klost i Bandet broender;
 Og Freha fra de gyldne Haar
 Sin Dug til Jorden sender.

Ni Dage nu
 Skal uden Gru
 Kun slue Fredens Snekke;
 Og ingen Krig
 Og intet Liig
 Min blanke Flade dækle.
 Nu Korn og Malt
 Og Skind og Salt
 Skal Kibmandskibet føre;
 Nodtørftighedens Bon paa Land
 Skal Guderne bonhøre,
 Og Ladningen til sikre Strand
 Trægt over Bolgen køre.

Hist staaer dit Slot
 Min unge Drot!
 Du sværmer vildt, o Helge!
 Du offred Ran
 Heel mangen Dan;
 Du vil ei Egir vælge.
 Du stolt af Sind
 Med Blus paa Kind
 Den milde Gud foragter;
 Naar Stormen vælter Strommen stærk,
 Du helst i Kampen slagter;
 Men vogt dig dog for Lokes Værk
 Og for de onde Magter!

Din Broder Gro
 Giør mig saa fro,
 Han mangler ikke Modet;
 Han kraftig staaer
 For Leiregaard,
 Men helst han sparer Blodet.

Han er min Son!
 Hans Morgenbon
 Jeg faderligt maa love;
 Han siunger: Norge Blugen faaer
 Fra Issefiordens Rose;
 Skaan Ternet, som tilbagegaaer,
 For mine danske Plove!

Stolt risler jeg
 Ad Bolgens Bei,
 Heitridende paa Hvalen;
 Med Perlekrands
 I Morgenglands
 Og stuer over Dalen.
 Nu Siællands Kyst,
 Som er min Kyst,
 Jeg faderligt vil pleie.
 Jeg jager Sild fra Grunden op
 Til hvert et Fiskerleie;
 Thi Siælland med sin Bogetop
 Er dog mit Yndlings-Eie!

De tre Mænd paa Sneen.

Det var en sildig Juleqvæl,
Det var saa koldt som paa Filefield.

De Giæster forlade Kongens Gaard,
Saa tankefuld ung Helge staer:

Halvandet Aar nu vel henrandt,
Fra den Tid, Hexen i Badet svandt;

Hun lovede mig det spede Noer!
Jeg haaber, hun holder ei sit Ord.

Dankonning skuer af vinduet ud,
Da blandes Frosten med Negn og Slud.

Det synge saa hvidt med store Fog,
Og Maanen dæmrer i Skyen dog.

Konning Helge skuer i Natten hen —
Han seer paa Sneen tre store Mænd.

Tregange reed de hans Hins forbi,
Aft over den snevre Gangerstie.

De vare blege, bestenkte med Blod,
Og Vinden i deres Haaber stod.

En Hesthest rede de paa for sande;
Af blege Bene var Hestens Pande.

De hilste Kongen i morke Nat,
Og toge til deres brede Hat.

De villed op det hvideste Lijn,
Og toge deraf det sorte Skrin.

De rakte ham Skinet i Fiskergarn:
Fru Tangkær sender dig her dit Barn!

Konning Helge vilde de Ryttere svare, —
Da mærked han først, de borte vare.

Han hørte Hesten ved Fiorden i Skoven,
At sparke Isen med Hestehoven.

Han hørte dem plumpe ned i Fiord —
Han satte Skinet saa bleg paa Bord.

Dankonning gribet sin skarpe Kniv:
Det lidet Uthylle skal miste sit Liv!

Hanaabner Laaget med vreden Sind —
Da smilte Noret med Nosenkind.

I Haarene var Sivblomster smaa,
En Solymors Kortel har Barnet paa.

Han kiendte sig selv i Datterens Træk,
Han Daggetten falde lod af Skæk.

Den Slut kan tale, den spørger huld:
Hvi vredes du paa din lille Skuld?

Min Moder boer i den Kongsgaard blaae,
Hon sender mig Guld og Perler smaa.

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
Jeg veed det vel, du est Danmarks Drot.

Komming Selge horer den spøde Lyd —
Hans Dine vedes med Faderfryd.

Han træller Barnet til sit Bryst:
Nu kiender jeg først den bedste Lyst.

Da smilte Slutten saa ondstabsfuld:
Saa kiendes du dog ved din Datter Skuld?

Vi meente, du var saa fornem nu,
At Fiskerpigerne glemte du.

Hvor vil det ei min Moder fornsie,
Naar Taarer hun seer i min Faders Die.

Bed Fiorden stod en forfalden Muur,
Der bygged Kongen et Tomfrubuur.

En Unne gav han sin Datter spæd,
Hver Morgen hun skreg, hver Aften hun græd.

Hun agted ei Niis, hun agted ei Hug,
Men hver Dag Slutten blev mere smuk.

Kun naar man den stift i Dinene saae,
Da spilled saa lundt det falske Graae.

Med Siv hum pynted sit sorte Haar,
Og leged sielden i Abildgaard;

Men hver en Aften, med Glæde stor
Hun baged sig hist i Issefiord.

En Engl sinnger for Kongen.

Nu Somren er atter tilbagevendt;
 I Skoven tændt
 Har Freya de knæppede Noser.
 Komming Selge sidder i Skyggen bold,
 Paa Væggen i Badet hænger hans Skjold,
 Hans Hjelm, hans Bryniesoser.

Han støtter til Haanden de lokkede Haar,
 Hans Hjerte flaaer
 Og Blodet ham blusser paa Kinden;
 Han mindes Natten ved Tangliørs Barm:
 Hun knuged mig heftigt, godt i sin Arm,
 Og svandt som Bladet for Binden.

Hvi svegst du, deilige Lilievand,
 En Drot i Dan?
 Kun kort var min Glæde paa Jorden!
 Nu sulker jeg hen mit unge Liv;
 Min hele Fryd var et Blomstersiv,
 Som smiled — og sank i Fiorden.

O vendte du atter tilbage nu,
 Bist uden Gru
 Imode jeg skulde dig gange.
 Naar kun for mig du est Qvinde skion,
 Hvad siger det siden Halfdans Son,
 Om du i Havet er Slang?

Gvi lerte du mig den korte Lyft
 Ved Elskovs Bryst?
 See, Skoven sig atter bekrandser!
 Nu føler jeg kun den unge Vaar;
 Mit Spyd bestovet i Hallen staer,
 Og rustent hænger mit Pandser.

Da suser det i en Lindegreen,
 Fra musgrot Steen
 Ung Helge skielvende springer.
 Da smutter af Treæts gronne Skul
 En toppet, sloblaaglinsende Fugl,
 Med purpurfærede Vinger.

Den sætter sig ved Kong Helges Tod
 Med dristigt Mod,
 Og slunger ved Kilden paa Randen:
 I Skoven de myldrende Blomster staae,
 I Verden utallige Piger gaae,
 En mere smuk end en Ander.

Gvi sukker du for en Mo, som svandt,
 Naar Nok iblandt
 Der er at vælge for Kloge?
 Omfavn dem smilende paa din Bei,
 Deel deres Elskov, og græm dig ei,
 Naar bort de smutte som Snoge.

I Angelsaren, der stander en Gaard,
 I Ungdomsvaar
 En Dronning hersker derinde.
 Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
 At aldrig han end i Verden saae
 Slig elskovvækende Lovinde.

De store Vokker, den gyldne Pragt,
 Om Halsen lagt,
 Gi Svanebrystet bedækker;
 Den fulde Læbe med Bellhjæt leer;
 Men naar man i hendes Dine seer,
 Da Stolthedsblikket forskrækker.

Herr Konge! det var en Vib for dig.
 Og tro du mig,
 At Olufs Hierte kan flamme.
 Hun vil omfavne dig godt i Lon,
 Naar hun erfarer, du est en Son
 Af Odins hellige Stamme.

Og agt du ei hendes heie Mod.
 Af Emblas Blod
 Er hun saavel som en Anden;
 Den vildeste Qvinde med Stang og med Sværd
 Erkiender tilsidst i den kærlige Færd,
 At hun ber adlyde Manden.

Saa synger den liden Fugl paa Qvist
 Med megen List;
 Den unge Konge maa studse.
 Den hopper langs med skulende Træer,
 Og springer ud i det sivede Kær
 Som æddersvulmende Tudsæ.

Men Kongen grunder paa hvad den sang,
 Gi hen engang
 Til Kæret hans Die den folger.
 Han tænker paa Fruen i Saxonland;
 Og næste Morgen bestiger han
 Et Skib paa de glidende Bolger.

Helge reiser til Dronning Oluf.

Den velsforgyldte Drage lob i de Bolger blaae
 Til Saxonland mod Borgen. Da skued Helge staae
 I Binduet deroppe heel mangen deilige Maard.
 Deilig speiltes i Bandet den stolte Kongegaard.

Da spurgte Konning Neigin sin gode Mand:
 Kiender du de Piger, som staae paa Borgens Rand?
 I herlige Klæder de vise dristigt Mod,
 Og telle vore Kæmper paa den speilklaare Flod.

Da svared Neigin Kæmpe: Nu skal du sige mig,
 Edle Herre Konning, og hvilken hyste dig
 Af disse thdske Kvinder i de sneehvide Lün?
 Da svared Helge: Seer du hin ædle Tomfrau sin?

Med store Dienlaage hun skuer dristigt ned,
 Og herligt svulmer Dugen over Svanebarmen bred.
 Hun er saa smal i Midie, hun er til Maade lang,
 Jeg vædder det var hende, som Fuglen mig besang.

Da svared Neigin Kæmpe: Der gicettede du sandt!
 Som Maanen mellem Stierner hun straaler iblandt
 De ghylde lokkede Piger; thi Dronningen du seer.
 Da tænkte Konning Helge paa Tangkær ei meer.

Nu bod den ædle Dronning de unge Piger gaae
 Fra Vindvet, og ei saa nygierige staae;
 Gi give paa de Giæster i Kongstibet Agt.
 Hvad Dronningen da talde, det blev dem siden sagt.

Den lueghldne Snekle da løb paa hviden Sand.
 Hælge den heel Dristige da forte paa Land
 Sin fulsorte Ganger, som reist var over Sø.
 Det saae fra hendes Vindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet og Sadelbuen smal,
 Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
 I Sadlen hang Bielder af klaren Guld saa rød,
 Hans Lokker ham fra Hielmen over Skuldrerne flod.

Med Spyd, som vare blanke, med velslebne Sværd
 Da nærméd sig til Borgens Skoldungens Hær;
 Med sterke Ternsporer, med Starlagens kind;
 Det skued Dronning Oluf, saa tankefuld i Sind.

De Snekkens lod i Fiorden med en Bogter staae,
 Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
 Den Kongsgaard var bygget ved Floden paa Næs,
 Af ædle Marmelstene, saa grønne som Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
 Dem imode løbe de staalklædte Mænd;
 Modtoge deres Giæster, alt som de kunde bedst:
 Nu flyer os Eders Baaben, Eders Skold, Eders Hest!

Da sagde Neigin Kæmpe: Dem vogte vi vel selv!
 Sværdet kan man bruge paa Land saavel som Elv.
 Giensvarste Ridder Ulrik: Det er en gammel Skilf,
 At aldrig Nogen væbnet i Kongeborgen gif.

Da spændte Konning Helge sin Glavind fra Belte.
Ugierne gjorde ligesaas de andre Dannerhelte.
De numled: Uden Vaaben og Skold er fremmed Mand,
Hvad Biorn er uden Klo, hvad Ulv uden Tand.

I Dronningens Hal der stod den Kamperad;
Oluf med Edilstene paa Kongestolen sad.
Rubin om smekre Midie, og over Barmen fuld
Silken den hin gronne med Plader af Guld.

Paa hendes solte Hoved en takket Krone stod;
Kinden var som Roser, Løben var som Blod.
De Dine ligned Himlen, som Skyen dækker halv.
Hvor den Jomfru stued, der Heltene skialv.

Da bodes Konning Helge til Velkomst en Drif.
Ud i Fægtergaarden da Kamperne gif.
Den granvorne Skoldns bandt Nem om hviden Arm,
Da stod igien de Piger i Vindvernes Karm.

Hun raabte: Konning Helge, fra Danmarkis De,
Og vilst du prove Dysten med den vaabenklædte Mo?
Ifald du Spillet vinder, da vorder jeg din Liv:
Men, dersom Oluf seirer, det kostet Helges Liv.

Helge Leirekonning til Oluf svarde Ja.
Ind i Fægterkredsen bragte man da
I guldslagne Skeder to drabelige Sværd.
Eja! da begyndte den lystige Færd.

Hun greb om Sværdefæstet med sneehviden Haand,
I Dinene da funklede Valkyriens Mand.
Men Dannerkongen boded for Hugget med sit Skold;
Han agted ei at dræbe den Jomfru, saa bold.

De stærke Hug paa Hielmen i Borggaarden lod.
 Funken flet fra Staaret, men intet Blod der flød.
 Ha, raabte Dronning Oluf, jeg seirer vist, giv Tid!
 Ja, svard' Helge leende, men ei i denne Strid!

Hun hæved sin Glavind, den blinked med Harm;
 Da greb Skoldungen kraftigt om Skoldmøens Arm,
 Afvristed hende Sværdet, i Lusten hen det foer —
 Da kasted han med Lethed skion Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrodme nu hendes Kinder sit.
 Bildt skuled under Laaget de stolte Jomfrublik.
 Men snart med Smil paa Læben fra Græsset op hun steeg:
 Nu skynder Eder, Piger! Binder Krandsen af Egg.

Men først dog, Herre Konge, vi Dysten prøve maae,
 Hvo af os kan Stenen længst i Lusten slæae.
 Hun hented den med Liste, hun hen i Græsset sprang,
 De blanke Baabenklæder ved Steenkastet klang.

Helge den heel Driftige den største Steen da tog,
 Han lagde sig tilbage, mod Himlen han slog.
 Man saae den aldrig mere; den hvisled med en Lyd —
 Den flet, som seent i Høsten, en Trækfugl til Syd.

Da meldte med stor Liste den unge Dronning saa:
 Du har mig overvundet; det vor jeg tilstaae;
 Men hvis du mig vil løse Herr Konge fra mit Ord,
 Jeg skænker dig med Stene den kosteligste Giord.

En Krone med Rubinier den skal du ogsaa faae
 En Skoldmos kan saalidet som Egteviv bestaae.
 Naar Sommerfuglen parres, da maa den snarlig doe,
 Kun Knuppen eier Stryke, men Blomsten gaaer i Frs.

Jeg ønsker at forblive hvad nitten Aar jeg var;
 Thi lad os drinke Vinen af de guldslagne Kar.
 Jeg giøster dig som Dronning, men ikke som din Viv!
 Nei, svared Helge, derfor jeg voved ei mit Liv.

Jeg kiender dine Tanker: først Hinden er saa sy,
 Den spræller og vil hurtig fra Jægeren fly;
 Men snart han den dog tæmmer, den rolig gaaer i Haand
 Og øder sine Krummer af Jægerens Haand.

Da Oluf nu vel mærkte, hvor stor hans Elskov var,
 Da rødmed hun med Taushed og skænked i de Kar.
 Et Bildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund,
 Med Egelov i Dret, med Blommer i sin Mund.

Da spilled de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
 Ud Doren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
 Da skar den ødle Marskalk med Kniven i det Sviin,
 Eja! da sprudled i Bægeret den Viin.

Heel svarligt blev da drukket, saa Sved af Panden sprak,
 Af Elskov var alt Helge beruset før han drak.
 Han saae i hendes Øie, han lued som et Blod,
 Han trykte hendes Haand, hendes Knæ, hendes Hod.

Nu sank den unge Beiler i Jomfruens Arme,
 Dybt Munden han begraved i den sneehvide Barm;
 Der kiste han sin Læbe, der hvilte han sin Kind,
 Der vugged ham de Bolstre saa listeligt ind.

Og hør du nu min Tærne! og bring i Hallen strax
 Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sar.
 Saal klipped hun hans Volk, hans lange Hovedhaar.
 Ud bares da de Kiæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæl;
 Men Helge Konning snorte man i en Lædersæk.
 Hans Isse de bestroge med kulsorten Beeg,
 Da næste Dag han vaagned, da blev han rød og bleg.

Han stirred uden Mæle, han talæd ei et Ord;
 Han speilte sit Hoved i den speikklare Fiord;
 Da nikked han saa langsonit, da blev ham Panden rød,
 Og Taaren ham, saa bitter, over Læberne fled.

Afsted nu mine Kæmper! Afsted mine Mænd!
 Jeg haaber, næste Sommer vi giestes her igien;
 Med hundrede Skibe, med titusind Sværd.
 Jeg mærker, Oluf elster den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Sovne, med Hævnens glade Harm,
 Forrædersten, den Kloge, paa sin sneehvide Barm;
 Jeg siger Eder, Kæmper, at snart til Helges Lyft
 Skal Skibet hende vugge paa Bolgernes Bryst.

Saa heised han sit Ankør og løb til Øresund.
 Den skældækte Havfru sig hæved fra Grund;
 Hun strakte hoit sin Nakke, hun efter Skibet saae,
 Da soulmed og da sortnede de Bolger saa blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gialt,
 Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt.
 Da styrted mangen Somand fortumlet overbord,
 Men kraftig styred Helge det knagende Noer.

Han sad som Hler Egir i lueghldne Stavn;
 Han undgil hvert Skær og løb hurtig i Havn.
 Han kunde tæmme Havet og Klipper og Bind,
 Kun ikke sit eget hevngierrige Sind.

Skulde danser for sin Fader i Roeskilde.

Konning Helge lander i Issefiord,
Ung Skulde danser paa Tilie,
Han kaster sin Glavind bleg paa Bord.
Til Hævn kun stunder hans Billie.

Han sidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Mioden ombære;
Thor give den Fest var snart forbi!
Hvad er en Fest uden Gre?

Konning Helge vandrer i Maanestkin;
Ung Skulde danser paa Tilie.
Han drager sit Sværd af det brune Skind,
Og halshugger Nose med Lilie.

Han synes at skue kun Spot og Gad
I Blomstens svalmende Bæger.
Han harmes over det Nosenblad,
Som lesler i Binden og leger.

Kong Helge grubler ved Nat og ved Dag;
Ung Skulde danser paa Tilie.
O hvor dog Manden er mat og svag,
Som twinges af Dvindernes Billie!

I hente mig Skuld min Datterlil,
Fra Jomfrueburet i Skoven.
Hun svæver saa let ved det Strængespil,
Som Bladet svæver paa Boven.

Ung Skulde kommer. Saa listig grum
Hun smiler, mens Diet brænder.
Saa hvide som Havets hvideste Skum
Er Armene, Brystet og Hænder.

Hun har saa siden, saa deilig en Fod,
Som noget Die vil ske.
For følsomtsmidige Ledemod
Maa næsten Konningen grue.

Bed Sækkepibens og Trommens Lyd
Ung Skulde dandser paa Tilie;
Men siden kun er Faderens Frnd,
Skisndt Datteren lyder hans Billie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
For sig med Mioden at lœdske.
Han stænker hende den Drif saa god;
Hon rækker af Guld ham en Øfse.

Dronning Oluffs Billed paa Laaget staer,
Hon aabner Øfsten beveget —
En Lok han seer af sit eget Haar
Tæt sammenklinet med Beget.

Da drager han ud sit Sværd i Harm,
Og hugger efter sin Datter;
Men Skulde griber om Konningens Arm
Og synger hndigt med Latter:

Min Fader, Sværdet i Balgen slut!
 Hvi harmes I over den Hulde?
 Hvad Oluf i Saxon har forbrudt,
 Hvi skal det hævnes paa Skulde?

En Helt kan være saa stor, saa stor,
 Dog trænger Lyset til Skyggen;
 Han elskes af Odin, af Asathor;
 Men Freya vender ham Ryggen.

Han hugger Pandret itu med Lyst,
 Naar han sin Fiende forfolger;
 Men saares selv af et Liliebryst,
 Som altfor negent ham bølger.

Saa siunger den Slut med spodste Ord,
 Alt mens hun danser paa Lilie.
 Komning Helge stirrer stift til Jord,
 Og blegner, hvid som en Lilie.

Nu ved den evige Thor i Sky,
 Snart skal, min Datter, du finde,
 At Den, som Heltene twang at flye,
 Ei viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqvist,
 Jeg mindes de herlige Sange!
 Med Magten ei, med snedige List
 Man Nattergalen maa fange.

Helges og Hroars Assked.

Helge.

Stedse sidder her du rolig
Under Bogetraets Skygge.
Broder! vil du evig bygge?
Graven blier dog sidste Bolig!
Du est ung endnu og vakker;
Kiid da dristig under De,
Faest du dig saa vaen en Mo,
Mens paa Havet Helge flakker.

Hroar.

Helge flakker kun paa Hav!
Vil ung Helge evig flakke
Paa den lueghylde Smalke?
Bolgen blier din sidste Grav.
Daarligt du bebreider mig;
Hvorfor har du selv ei Dronning?
Du est Danmarks ældste Konning,
Ætten stamme bor fra dig.

Helge.

Det er ikke skeet som sagt.
Oste har alt Freyas Kierte
Dændt i Flammer dette Hierte;
Helge kiender Freyas Magt.

Men i hendes Frugt jeg fandt
Faale Nastronds Orme nage;
Bitterheden blev tilbage,
Da den sorte Sodme svandt.

Hroar.

Ilden funkler i dit Øje,
Bleghed hviler paa din Kind!

Helge.

Snart det kan igien sig seie,
Helge blusser fro i Sind.
Han er syg — maa læges først.

Hroar.

Hvilken Sygdom fan det være?

Helge.

Saaret brænder i hans Øre,
Hævnen er hans Febertorst.

Hroar.

Oluf trodser paa sit Slot?

Helge.

Stille, Broder! Stille, stille!

Hroar.

Stolte Dronning!

Helge.

Skiomne Frille!

Alt endnu kan vorde godt.

Groar.

Siiig, hvad svulmer i din Barm?
Sølsomt du paa Jorden stirrer;
Diet funkler, Læben dirrer —

Helge.

Hører du den munstre Barm?

Groar.

Dine Helte gaae ombord;
Hundred skionne stolte Snekker
Med de hvide Seil bedækker
Fladen af min Issefjord.

Helge.

Det var Fugle, som du saae;
Fugle, som paa hvide Vinger
Sommeren til Saxon bringer
Over alle Bolger blaae.
Neden venter hist paa Bæg! —

Groar.

Kommer du da snart tilbage?

Helge.

Ja! naar først min vrede Drage
Ud har ruget Hævnens Eg.

Helge seiler atter til Sarland.

Saa ilte han fra Broderfavn,
 Da Noret ret var stillet.
 Han stod i den forgylde Stavn,
 Som det udskaarne Billed.

Han mæled ei, han aad og drak
 Kun som den syge Dvinde.
 Han flændte paa den sene Smak,
 Og paa de svage Bind.

Hvor kommer det, at Snekken gaaer
 Saa langsomt nu og dover,
 Da Binden dog fra Norden staaer,
 Og Silkeseilet bovner?

De Kæmper stilled Skjold ved Skjold
 Ved Nælingen saa blanke.
 Smukt lued den forgylde Bold,
 Med Buler og med Hanke.

Da Binden hørte næsten op,
 Med Narerne man leged;
 Som frigtelige Edderkop
 Roer-Snekken sig bevæged.

Da listeligt Fru Tangkær lo,
 Hun fulgte med fra Havnens.
 Som Muslinger paa Kislen groe,
 Hun flyngte sig til Stavnen.

Hun gjorde Beien tung og lang
 For Kongen at forhaane;
 Men høit paa Dækket Helte sang
 Ved Nattens klare Maane:

Kæmperne.

Ungerne vide
 Hvad Biørnen maa lide;
 Kloerne voxer, dem hyster at stride.
 Munter, Herr Konge! munter, sat Mod!
 Snart er Forbittressen kioslet i Blod.

Helge.

Listigt vi komme, som Freha til Jetten.
 Ikke forglemme vi Skiodnungætten.
 Stene paa Barmen,
 Hamren i Armen —
 Ha hvilken Fest!

Kæmperne.

Odin skal sadle sin Ættesods-Hest!

Helge.

Ingen vi dræbe,
 Svagt kun vi saare.
 Kysse kun vil jeg forbittrede Læbe.
 Blod skal ei flyde; men brændende Taare!

Kæmperne.

Taarer kun flyde?
Lidet da vist har din Hævn at betyde,
Danemarks Drot.

Helge.

Husf, vore Fiender
Gre kun Dwinder!
Mindes, at Spotten bør hævnes med Spot!

Kæmperne.

Ga hvilken Fest!

Helge.

Men Drnen kun truer
Hogen, og ei de uskyldige Duer!
Hellig os være
Pigernes Gre.
Sende kun henter den luende Drage.

Kæmperne.

Nu har vi lidet af Beien tilbage;
Hisset vi see
Taarnene tre.
Spirene blinke.

Helge.

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
Skoven skal skule
Snekkerne gule.
Rast nu paa Land!
Skyder de vuggende Skuget i Sand!

Helges List.

Da nu de Kæmper stode
Bag Slovens dunkle Green,
Hvor hvide Bolger toede
Den nogne Klippesteen,
Hvor Birken nærved Bøgen
Med sine Grene hang,
Og hvor de hørte Gisgen,
Mens Nattergalen sang;

Da sagde Konning Helge:
Af tvende haarde Kaar
Det blideste vi vælge,
Som Helten vel anstaær.
Jeg seiled over Vandet
Med Kæmper og med Mod;
Men jeg vil skaane Landet,
Og jeg vil spare Blod.

Vi vil ei overfalde
De Saxer her med List,
Men Dronningen udkalde
Til Fuglesang paa Kvist.
Kumst i det sidste Stevne
Forraaded hun sin Ven —
Og ene vil jeg høvne
Mig kosteligt igien!

Ifald det skulde giælde,
 Og lykkes det ei her,
 Da kommer I med Vælde,
 Med Fakler og med Sværd.
 Men nodigt denne Slangen
 I Buret maatte dse;
 Min Hu staær til at fange
 Heel levende den Ms.

Derfor, I Kæmper, skuler
 Jer denne korte Trist
 I disse dybe Huler.
 Vor Flaade dækkes hist;
 Den skules af de Grene,
 Saa langt fra Borg og Bher.
 Nu vil jeg gaae allene
 Paa mine Eventyr.

Derpaa med beget Koste,
 Med lange hvide Brog,
 Som end man seer saa ofte
 En Somand paa sit Tog,
 Kun med et gyldent Belte,
 Kun med sit blanke Sværd,
 Den hoie Drot for Helte
 Bar rustet til sin Færd.

Paa Skulderen han lagde
 Med Guld og Sølv en Sæk.
 Derpaa Farvel han sagde,
 Og svandt bag Skovens Hæk.
 Blot nogle rafte Skytter
 I Smug han folge lod.
 To lave Fisserhytter
 Ved Muslingstranden stod.

Den gamle Fisker fikked
 Sig til en Morgendræt;
 Han spiled ud, han fikked
 Med Kort og Bly sit Næt.
 Hans Dvinde stod ved Vandet
 Og angled alt en Stund;
 Og Baaden laae paa Sandet
 Mod Himlen med sin Bund.

Den danske Konge vidste:
 Hvor Folk ved Havet boe,
 Er Fiskeren den Sidste,
 Som ei er Kongen troe.
 Han elsker Fædrelandet,
 Saa tarvelig som arm,
 Han hærder sig paa Vandet,
 Og Faren gior ham varm.

Den unge Danmarks Komming
 Grov Sækken ned i Muld;
 Han vidste, Sakers Dronning
 Heel gierrig var paa Guld;
 Han vidste, det var Loven,
 Saa her som overalt,
 At hvad man fandt i Skoven,
 Til Kongestatten faldt.

Han lod som ei han mørked,
 At Fiskeren ham saae;
 Han lagde Haand paa Værket
 Og grov i dunkle Braa.
 Han sagde til den Ene,
 Der fulgte ham, som Ven:
 Neigin! Bag disse Stene
 Den stioles ei igien.

Hvad skader det, at Havet
 Innat med Storm og Skræl
 Mit Fartoi har begravet?
 Jeg redded dog min Sæk.
 Vel femten Pund af Guldet,
 Og vel af Solvet ti.
 Det giemmes under Muldet,
 Og Faren er forbi!

Ei længer her jeg tøver,
 Til Danemark jeg gaaer,
 En tapper Havets Rover
 Sit Sømandskab forstaer.
 Et Skib jeg ruster atter
 Og gaaer i Ledingsfærd.
 Og Thyderen mig skatter
 Af Angst for mine Sværd.

Derpaa han bort sig vender,
 Og Bei mod Skoven tog.
 Forbaust i sine Hænder
 Den gamle Fisker slog.
 Han sagde: Hør, min Qvinde,
 Saae Du den Rover hist,
 Der dybt i Skoven inde?
 Ja, svared hun, forvist!

Der gaaer han med sin Spade!
 Men saae han, her vi stod,
 Bort Liv vi maatte lade;
 Han saarede os til Blod.
 Hvad? raabte Gubben, saare?
 (I det han slap sit Næt,
 Og greb sin Fiskeraare)
 Man saares ei saa let.

Men nu jeg ufortøvet
Gaaer til min Dronning hen;
Thi Skatten under Lovet
Hun hæve skal igien.
Jeg hører, at hun jager
Alt høst bag Krat og Torn;
Thi høit fra Skoven brager
Det raste Jægerhorn.

J a g t e n.

Fiskeren den gamle da skyndte sig op,
Hvor Hornets Toner mægtige lod ud fra Skovens Top,
Hvor Dronning Oluf jaged, alt som hun kunde bedst,
I grønne Jægertrøje paa den sneehvide Hest.

Hun havde først sig badet i koligsalte Sv.,
Stolt speilte sig i Vandet den herlige Ms.,
Saae, hvor de trinde Lemmer som Olie Draaben skiod,
Mens Vandet over Skuldrene fra Haaret nedflod.

Da hørte hun i Sivet en gammel Svane sang;
Hon kiendte vel dens Stemme, det led saa mangen Gang:
Nu skynd Dig, unge Dronning! i friske Skionheds Glands,
At følde Hjorten brune bag Skovenes Krands.

Jeg lover Dig en Glæde, som aldrig Du har smagt,
Jeg lover Dig den bedste, den ønskeligste Jagt.
Da skyndte sig Fru Oluf, sit Haar hun flætte lod,
I Dugen sorte Pigerne den sneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
De Kloverblads Stovler over Anklerne snort;
Derover svulmed Benet saa deiligt og saa rundt;
Da blussed hende Kinderne med Blodet saa sundt.

Et tunget Skjort til Kneæt de lette Folder slog,
 En Hat af Fløil hin sorte hun paa sit Hoved tog.
 De tre violblaae Ficere høit ghynged paa den Hat;
 Staalbuler over Brystet med Stene besat.

Et Kastespyd hum hæved saa blinkende, saa langt;
 Et lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt;
 Hun sad som en Valkyrie med Blikket høit og stolt,
 Og Brystet under Bulerne for Elskov saa koldt.

Nu blæste gronne Jæger i gyldenblanke Luur;
 Da ilte Jægerstaren fra Dronningens Buur.
 Det hørte Hiorten brume, han løb i Skoven ind,
 Han snæfted med sin Næse, han stilte sig for Bind.

Saa raadvild ubi Skoven han springer om og flakker;
 Paa Ryggen tilbage han lagde sine Takker,
 For ei i Krattets Grene at hænge viklet fast;
 Da standsed Sækkepiben Hiorten i sin Hast.

Han lytted, han dvaaled, han elsked denne Lyd.
 Oluf paa sin Gang fremstyrted med sit Spyd.
 Da sprang han med en Lethed over Grosten bred;
 Hans Takker giennem Bustene sig raslende fled.

Da gio'de Hundekoblet, da lod hvert Jægerhorn,
 Hiorten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
 Med Spydet strakt i Lusten var Oluf forud,
 Da frygted Skovens Konge det dræbende Skud.

Han smitted giennem Busten, hun fulgte ham saa snart,
 Hun cendsed saa lidet den heel vovelige Fart.
 Da ganske sig forvilded den kongelige Mo,
 Hun stod ved Fisterhytten — og Hiorten sprang i Os.

Fisseren den gamle da nærmmed sig paa Strand.
 Dybt hilste sin Dronning den ørlige Mand.
 Hun sagde: Gamle Fisser! hvad standser du mig? Gaa!
 Derude svommer Hjorten i Bolgerne blaae!

Den gamle Fisser neied for Oluf dybt sig ned,
 Han sagde: Mange Hjorte du vist i Skoven veed;
 Men Solvet hin hvide, med klaren Guld saa rod,
 Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiod.

Da steg den stolte Dronning af Gangeren brat;
 Hende hysted at fange den herlige Skat.
 Hun vandred hen til Brinken med den ældgamle Mand.
 Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine rafte Skytter han Kreds om hende slog,
 Ved Liliehaanden listelig skion Jomfru han tog.
 Han sagde: Dronning Oluf! her giemte jeg min Skat,
 Og Jomfruen skal blive hos Helten inat.

Da Oluf Helge skued, da blev hun rod og hvid;
 Da skielved hende Læberne, hun talde bonlig blid:
 Velkommen Herre Konge! mit Spog du mig tilgiv!
 I Aften paa min Kongsgaard jeg vorde vil din Bir.

I Aften paa din Kongsgaard min Bir du vorder ei.
 Jeg fører dig paa Skibet, paa Bolgernes Bei.
 Hvad ei du vilde give, det tager jeg mig der.
 Og frygt du kun intet, skion Jomfru saa skær!

Jeg rager ei dit Hoved, afslipper ei dit Haar,
 Jeg hylde vil din Skionhed, din blomstrende Baar.
 Saa lod han hende fore paa Skibet ud i Hast,
 De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den Mo,
 Saa agted han sig atter til Dannemarks Øe.
 I Tollen hin lille, paa Stranden mellem Siv
 De efterlod den unge, fortvivlede Viv.

Olnf paa Strandbredden.

Min Ere svandt, min Skændsel blev tilbage.
Nat er min Klage!

Jeg fandt det Skam at være Egtemage,
Nu er jeg mindre;
Og bittert Harmen raser i mit Indre.

Hvin, føle Nat! Skul Skh paa Gimlens Bue
Din Maanes Rue!

Jeg blues ved mit usle Selv at stue.
Sval — sval med Vinden
O Niord! det Blod, som brænder mig paa Kinden.

En Balmukrands her skælvende jeg flætter,
Paa Haaret sætter,
At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgiætter,
At Dødens Slummer
Maa løse den Fortvivlede fra Kummer.

Slug, Storm, hans Skib! Kast Bolgerne paa Dække,
Nedstyrk hans Snekke!

Lad Havets Orm den ned i Dybet trække,
Lad et Uhyre

Sin Hunger paa hans lummste Hiertre sthe!

O Jordens Liv! bedragelige Giøgen!
 Men her er Noglen
 Til Dødens Port, som redder mig fra Øglen,
 Der Hiertet suger.
 Min blanke Daggert sidstegang jeg bruger.

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
 Paa Særens Throne;
 Nu hvirvler Haaret om den blege Kone,
 Om Helges Frille,
 Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kemper! som saa gierne lode
 Hvad Eder bøde
 De stolte Blik, som nu med Feber gløde.
 Farvel, I Galler!
 Nu bhgges skal mit Slot af Muslingskaller.

Farvel, I Piger! som saa huldt hver Morgen
 Paa Taarneborgen
 Udsmykte mig; nu smykker blegt mig Sorgen.
 Mig Morket skuler,
 Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Olufs Liig skal Solen aldrig finde.
 Den knuste Dvinde
 Skal ud med Flodens sterke Bolger rinde,
 Hvor evigt ene
 Beenraden vikles i Steenplantens Grene.

Olnf kommer til Havfruen.

Saa hæved hun sit blanke Staal,
 Den blege Nattens Dvinde:
 Nu har min Smerte naaet sit Maal,
 Og nu skal Blodet rinde.
 Det rode Blod i dunkle Vand!
 Jeg skyrter fra den bratte Strand.
 En dobbelt Død forsøder:
 Jeg drukner og jeg bloder.

Saa hæved hun sin Arm i Hast —
 Da holdt en useet Finger
 Det skarpe Jern i Lusten fast,
 Stærkt fused Nattens Vinger.
 Da slap hun det, med Smil paa Kind,
 Og sprang i blege Maanestkin,
 Saa flagrende med Svæven,
 I Bolgen uden Bæven.

Nu lukker Jer I Dine til!
 Nu Død du dig forbarme!
 Saa endtes Livets sorte Spil,
 Og al min bittre Harme! —
 Da sank hun ned — og sank — og sank.
 Hver Favn blev Bolgen mere blank;
 De sorte Nattens Vover
 Som Himlen ovenover.

Og synkende, som gennem Luft
 Paa Skyen en Gudinde,
 Hun mærkte snart en Blomsterduft,
 Som bragtes af de Vinde.
 Og Sivet var ei længer vaadt;
 Og deiligt af Krystal et Slot
 Stod høit med sine Haller,
 Bedælt med Perleskaller.

Et andet Liv, en anden Land
 Hernede hersked; Muren
 Bar ikke bhgt af Kunstens Haand,
 Men dannet af Naturen.
 To Hvaler holdt ved Porten Vagt;
 Men Dagens Lys var mere svagt.
 Mørkt saae hun Himslen blaane,
 Og Solen var en Maane.

De Blomsters Duft var ei saa sod,
 Som hist, ved Sommertide.
 Et Rosen her var nær saa rød,
 Men Lilier mere hvide.
 De strakte sig i Maanestær
 Med Bægerne, som Palmetræer.
 Da løb ved deres Rodder
 Et Bildt, men uden Fodder.

Hun saae en Havfri paa en Hai
 At jage Skovens Fiske.
 I Vandets Lust de toge Bei,
 Saa svævende, saa friske.
 Men ilende, med lette Slør,
 Hun træf dem med et Spyd af Nør;
 Da blev med Skum hun kronet,
 Og Sneglehornet toned.

Velkommen Oluf, i min Lund!

Velkommen i min Stue.

Saa smilte med en venlig Mund

Den stoltte Havets Frue.

Tolv Maaneder bliv her hos mig,

Saa skal jeg atter sende dig

Til dine Saxer stærke;

Bor List skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land

Før dig dit Folk velsigne;

Og ganske, som to Draaber Vand,

Vi skal hinanden ligne.

Du hersker dybt paa Havets Bund,

Jeg hersker høit i Bøgelund.

Du skal dit Foster fode,

Men ei for Staaret blode.

Man troer, du dig forvildet har

Bag Skovens Egestammer.

Du est de Saxer dyrebar,

Og Heltens Hierte flammer.

Jeg faaer din Skikkelse, dit Navn,

Og Ingen mærker Olufs Savn. —

Naar født du har din Datter,

Da est du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,

Derom skal Ingen brumme.

Din Sorgetid er snart forbi,

Og mine Fisk er stumme.

Jeg fordrer for min Hielp saa god,

Kun, at du hader Helges Blod,

Og at du efter Evne

Dig frygteligt vil hævne.

Det svor him hoit; og Tangkier foer
Til Søens Overflade.

Men Oluf blev, hvor Sivet groer
Med sine lange Blade.

Hun blegned som den hvide Bæg;
Thi føle Mænd med gronne Skæg
Og nedentil som Fisken,
Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Svig,
Som hentet var fra Landet;
Men selv de aad de Dodes Lüg,
Som drukned var i Vandet.
En Midienat, da Stormen led,
En Datter laa i hendes Skiod;
Den blev i Bolgen badet,
Og af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den dobe lod,
I Muslingkongesalen.
De dopte den med lunkent Blod,
Som tappet var af Hvalen.
De vugged den ved lodne Favn
Og raabte: Siig os Barnets Navn?
Hun skreg med knyttet Nøve:
„Yrsa! saa heed min Tøve!“

Tolv Maaneder forginge snart,
Saa kom den Havfri atter.
Til Stranden bragte hun med Fart
Fru Oluf, hendes Datter.
Den gamle Fisker vidste kun
Hvad hændet var i mørke Lund.
Han maatte Eden sige,
Og tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
 Som om det var hans eget.
 Med Angel og med Fisbergarn
 Saa lysteligt hun leged;
 Hun planted i sin Urtegaard,
 Og blomstred som en Knup i Baar,
 Saa mangen deilig Sommer.
 Men — Hævnens Time kommer!

Y r f a.

Tragodie.

Personerne.

Helge.
Oluf.
Yrsa.
Folkvar.
Reigin.
Tangkær.
Kæmper og Folge.
Havfruers Thor.
Freya.

Skuepladsen er Strandbredden, omvoren af Træer;
i Baggrunden Olufs Borg, ved Havet en Hule.

Oluf (Kommer).

Med Skæk idag jeg nærmer mig, med sagte Trin
Den Hule, som i semten Alar mit Blik ei saae;
Hvor Havets Frue bragte den Fortvivlede
Til Lyset atter; hvor hun tog Vantrevningen
Af Olufs Arm, og ralte den til Fiskeren.
Den Skam, som holdes hemmelig, er evig Skam,
Og farver Kinden med sit dunkle Balmublad,
Hvergang den mindes. — Her jeg Tangkier Eden svor,
At hade Helge, hade Helges Slegfredbarn;
At skænke hende Hævnen. — Semten Somre svandt
Frydlose, blomstred ei for mig; skiondt atter klædt
I Silkekortel, med det blanke Staal paa Bryst,
Og Tindingen krandset med den gyldne Kongering.
Som Ornen, for, der foler i Naturen sig
Dens Herrefugl, forlader let sin Rede hist
Paa Klippen, flagrer over Skov, langs Kysterne
Paa Jagt, let baaret af sit strakte Vingepar,
Saa stormed Oluf for til Øyst; — nu daler hun!
Og tungt især idag det bange Hierte flaaer.
En Havmand banked paa mit Buur ved Midienat,
Jeg aabned det; da stod han med sit grønne Skæg
Halvreist i Vandet, gav mig en Blodmuslingskal,
Og quad: „Fru Tangkier venter Dig ved Hælvingen
For Sol gaaer ned i Morgen“. — Rædsomt huler sig

Den mørke Hal som Helheim. Intet Godt den spaer.
 Det blinker svovblaat giennem Hulen; Torden lsd.
 Hun kommer — ha, jeg frugter hendes Diekast.
 Kom hun dog som en Dvinde skion, som før hun kom!
 Jeg frugter hendes Slangekrop. Der er hun alt!
 En deilige Bib; men Falshed under Hiertet slaer;
 Og sine grønne Løkker dækker snildt hun med
 Guldvirkte Næt, bekrandst af Sivets Purpurblomst.

Tangkiær (kommer).

Velskommen Oluf, ved min kiste Sommerhal!
 Hvi est du bleg? Har Aftenlufsten ryset dig?

Oluf.

Jordfarven blegner let i stærke Straalers Skin.

Tangkiær.

De kolde Bolgers Dronning straaler ei med Glands.
 Med Høflighed undskylder du din Skræf for mig.

Oluf.

Naturlig er min Engstelse. Tilgiv mig den!

Tangkiær.

Du skæved ei, da Dolken af din Haand jeg rev,
 Og var dig giennem Bandet til min Perleborg.

Oluf.

Dvivl ei om min Taknemlighed! Jeg føler dybt,
 O Frue, hvad du virket har til Held for mig.

Tangkær.

I femten Somre jeg forstyrred ei din Ro;
 I femten Somre nød du Frugten af mit Værk,
 Nu stunder Tiden, Oluf, til Betalingen.

Oluf.

Jeg er din Skuldner.

Tangkær.

Mindes du den Ged, du svor?

Oluf.

Jeg mindes den.

Tangkær.

Jeg aabned dig en Nare paa
 Dit Bryst; da farved du med Pegefingeren
 Dit Vielaag, og svor, at etter Gravens Nat
 Dig Diet skulde dække med sit Nagnemørk,
 Hvis ei min Billie føelig du efterkom.

Oluf.

Jeg svor at hævne dig og mig paa Halfdans Son.

Tangkær.

Du svor at have dit og Helges Slegfredbarn.

Oluf.

Den Ged var overslodig. Det var hadet alt.

Tangkær.

End viste du ved Daad det ei. End var dit Had
 Et Sædekorn, men uden Frugt. Vel, Oluf, vel!
 Jeg veed, at Sædekornet mægter mængt et Lar
 At ligge dødt som Stenen paa sit Giemested,
 Til Fugtigheden kommer til, da spirer det.
 Her er jeg! Regnen falder paa det torre Frs;
 Nu lad det skyde sejrende med friske Skud.

Oluf.

Hvad fordrer du?

Tangkær.

Først, at du skal din Datter se.

Oluf.

Forskaan mig!

Tangkær.

Nei. Hun er lykselig hisset hos
 Sin Pleiefader, munter i Naturens Skiod.

Oluf.

Som Bondedatter.

Tangkær.

Lyffen agter ingen Nang.

Maa skee henrykkes meer hun af sin Muslingstrand,
 End du af Kronens øgte Perler. Hør mit Bud!
 Du skalde skal din Datter til din Kongegaard.

Oluf.

Jeg aabenbare skal —

Tangkær.

Frygt ei! Som Tørne hid
Du falder hende til din Borg; det staer dig frit
At vise hende dyb Foragt; men vogn dig for
At skade hendes Skionhed.

Oluf.

Er hun da saa skøn?

Tangkær.

Som Helge var, da Ynglingen forraadte dig.

Oluf.

Forhadte Billed!

Tangkær.

Vogn dig for at skade den;
Thi hvis min Ravn har sagt mig sandt, da vil selv den
Os hævne meer, end selv maaskee vi mægtede.

Oluf.

Dit Ord er mørkt som Natten.

Tangkær.

Da faaer du Lys. Dagen kommer snart.

Oluf.

Ieg sende vil min Kammersvend.

Tangkær.

Bliv her! Ieg har igaar alt Budet sendt for dig.
Du finder Yrsa med den solvgraae Fisler her

I Lunden ved din Kongsgaard. Lad ham sige nu
 Sit Barn Farvel, og vandre til sin Skov igien.
 Hun bliver hos dig.

Oluf.

Bel! Og saa?

Tangkær.

Hvad Skæbnen vil.
 Kun husk din Ged! Forraad dig ei, i hvad der skeer.

Oluf.

Nei, ved mit Liv!

Tangkær.

Jeg saae inat ved Maanens Skin
 Kong Helges Drage suse hen ad Bolgerne,
 Med Silfeseil, Guldmaster. Hvis han gicester dig,
 Hold gode Miner; hvad han beder venligt om —
 Afslaae ham intet!

Oluf.

Ubegribelige Mo!

Tangkær.

Vi kan ei dræbe Fuglen i sin hoie Flugt;
 Men Fællen kan vi stille snildt. Indlober han,
 Da er han vor.

Oluf.

O hævn mig, du Sivkrandsede!

Tangkær.

Beed ei derom! Hav selv kun Mod i Hævnens Stund.

Oluf.

Frygt ei!

Tangkær.

See — du har Billie, som hvert Jordens Barn
 Jeg mægter intet over den; gør hvad du vil;
 Men — hvad du skylder Tangkærs Kraft, kan etter hun
 Berøve dig. Du takker mig for Liv og Magt
 Og ærligt Rygte. Sviger du din Ged? Belan —
 Da svommer etter du i Bolgens falske Favn,
 Hvor selv du nedsprang. Nejpe findes da mit Slot;
 Den blege Dod vil drage dig til Helas Sal.
 Da lyder og din Skændsel vidt paa hver en Rygst;
 Foragtet er dit Minde; Drnen hugge vil
 Dit ubegravne blege Liig paa Sarens Strand.

Oluf.

O staan mig!

Tangkær.

Jej vil staane nu. Brod du din Ged —
 Da staamer intet. Odin kan ei redde dig!

Oluf.

Der er min Haand!

Tangkær.

Der er min igien!

Oluf.

Hvor kold du est!

Tangkær.

Ia — kold som du, da Helge du forhaanede.

(Hun gaaer ind i sin Huse. Oluf til Borgen.)

(Folkvar kommer fra Skoven med Yrsa.)

Yrsa.

O flisonne Borg! hyst kneiser den med sine Spir.

Folkvar.

Fornasier dig at see det store Kongeslot?

Yrsa.

Ja! Solen blinker i de rede Haners Guld.

Folkvar.

Har Neisen ei, min gode Datter, trættet dig?

Yrsa.

Hvor funde den? Jeg sad som i et Tomfrubuun
I Kurven, flættet af den grønne Vidiegreen,
Ogsov paa Bolstret, medens langsomt Dynene
Mig droge paa de lette Hiul. Men at ei du
Est træt, min Fader, som inat gik Hod for Hod,
Og stanged dem med Kiæppens Odd, det undrer mig.

Folkvar.

Let var sligt Noer at styre. Lune Bogeskov
Har ingen Storm og Bolgeslag. Gid aldrig meer
En Nat mig havde kostet Slid, for hiem at faae
Min Baad i Bigen.

Yrsa.

Jeg er ung, og taaler ei
Hvad du med Sneee paa Tindingen kan smile ved.

Folkvar.

Den spede Blomst misunde Jernet ei sin Kraft.
Du est en Mo! Din Skionhed glædte Faderen;

Og skonadt du kun est Hyrdepige, sogte jeg
 At staane dig dog Færverne, for Dag og Nat.
 Din Arm er hvid, og hvid din Haand, som Dronningens.

Yrsa.

Min Fader, siig! hvad har bevæget Oluf vel
 Til dette Bud? Hvi falder hun til Borgen os?

Folkvar.

Jeg veed det ei; men frhgter, mit høitelskte Barn,
 At denne Dag adskiller fra din Fader dig.

Yrsa.

Ha! hvilken Kraft formaaer at skille Kærlighed?

Folkvar.

Ei vore Hierters Følesser; de skilles ei.

Yrsa.

Hvad Grunhed bringer Oluf til saa strengt et Bud?

Folkvar.

Ei Grunhed, Yrsa, Godhed var vel Skyld deri.

Yrsa.

Kan Godhed rive Datteren fra Faderfavn?

Folkvar.

Hun har din Skionheds Rygte hørt; nu saarer hun
 Dig sikkert her, og fæster til sin Tomfri dig.

Yrsa.

Og gierne vil jeg vorde det, naar ogsaa dig
 Kun stienkes med et Opholdsted i Borgens Gaard.

Folkvar.

O Yrsa! glemmer du saasnart din Hyrdestand?

Yrsa.

Tidt stod for mig i Dromme, Fader, denne Borg;
En deilige Qvinde smykte mig med Hermelin.

Folkvar.

Og dine Krands? Dine Lam i Dalens Skod?
Din lille Baad, din Angel og dit Fiskerneet?
Saa hurtigt lokker Pragten dig fra din Natur?

Yrsa.

Naturen blomstrer ogsaa her. Den skionne Pragt
Er selv Natur, og straaler som dens Upperste.

Folkvar (assides).

Ga, Orneungen føler snart sin Binges Kraft,
Blev Egget end paa Stranden dybt i Sandet skult.

Yrsa.

Hvo er den skionne Frue, som hist nærmer sig?

(Dronning Oluf kommer med Folge.)

Folkvar.

Bsi hdmhgts dig, min Datter, for den Kronede.

Yrsa.

Nei, knæle, Fader, er ei smukt; jeg hilse vil.
Men hun er stolt; hun hilser os ei blidt igien.

Oluf (med et stift Blik paa Yrsa).

Er det din Datter, Fisker?

Folkvar.

Det er Yrsa, — som
Du fordret har at see, min Dronning, paa din Borg.

Oluf (assides).

Ha, Helges Billed! Boldsomt efter femten Nar
Opkoger i mit Hierte dybt Forbittrelsen.

Folkvar.

Knæl, Yrsa! see hun mørker din Hovmodighed.

Yrsa.

Nei! Trøllen knæler; ei Thuislons frie Blod.

Oluf (til Yrsa).

Hvor gammel est du?,

Yrsa.

Femten Nar.

Oluf (assides).

Saa længe laa
Min Hævn i Dvale, skamlost, før den vaagnede.

(høit)

Det Barn er smukt, ret smukt; men ei et Bondebarn.
Hon kneiser altfor dristig, med sin Fiskerhat
Paa gule Flætning. Skam dig, dovene Pige, du!
Er det en Hud for Bonderbørn paa Hænderne?

Yrsa.

Teg var ei doven, ædle Dronning!

Oluf.

Og hvori

Bestod din Flid?

Yrsa.

Jeg Hørren spandt i Vinterqveld;
 Om Somren planted Urter jeg og fiskede,
 Mens Fuglen sang, hver Morgen og hver Aftenstund.

Oluf.

Ei Trælledont du øved da.

Yrsa.

Min Fader er
 En ørlig Sømand, fri som Østerhavets Wind,
 Forbunden dig ved Trosslabseed; men ei din Træl.

Oluf.

Hvo lærte din uvorne Mund slig Driftighed?

Yrsa.

Jeg taler Sandhed, ei kan den fornærme dig.

Oluf.

Og om nu Folkvar — Folkvar er en Vikingsmand,
 Hans Stand er fri som Havets; men om Folkvar nu —
 Jeg sætter — ei din Fader var; hvad var da du?

Yrsa.

Hvi sætter du Umulighed?

Oluf.

Jeg vil et Svar!
 Ifald din Moder tidlig havde dig forladt
 I — Trælestand! hvad var da du?

Yrsa.

Nagnhild var fri.
At, tidlig har, ved Doden, hun sit Barn forladt,
Men ei af Valg.

Oluf.

Og hvis af Valg? Af Egensind?

Yrsa.

Hvordan? En Moder grumt forlade Fosteret
I fremmed Bold? Gi følge Driften, som Natur
Har plantet selv i Bisornens, selv i Ulvens Blod?
Umuligt! — Lossen, med sit røde Skæleblik,
Saa hysten som hun venter Lov, forlader dog
Gi Ungerne; hun slår dem, hun bringer dem
Smaavildtet ned til Hulen. Skulde Kvinden da
Forlade Moret? Aldrig! — O min Dronning, nei!
Du kiender ei Naturen ret, blandt Mand og Krig.
At! saae du Fuglen lære fromt paa Niedens Rand
Smaavingen flyve! Saae du Gaas og Gæslingen?
Ja Myren selv, naar Tuen man forstærre, hvor
Hun ængstlig slæber ned igien de hvide Æg —
Du twivled ei om trofast Moderkærslighed.

Oluf.

Men tønk dog sfig forunderlig Undtagelse,
At tidlig alt din Moder havde svigtet dig;
Siig! elskede du dersor barnligt ligefuldt?

Yrsa.

Jeg elskte Den, hvis Hjerte var ukærslighed?

Oluf.

Du haded hende selv maaskee?

Yrsa.

Jeg veed det ei;
 Men gyselig er Tanken mig; og Nædsel blot
 Ved Forestillingen reiser mig mit Hovedhaar.

Oluf.

Befaler ei Naturens Love Barnets Bryst
 At finde sig i Villien af Forældrene?

Yrsa.

Ei Den var Moder, som mig under Hiertet bar,
 Men Den, som fostred kærligt mig ved Dag, ved Nat,
 Og skænkte mig sin Glædes og sin Kummens Graad.

Oluf (Cassides).

Ha, Slangearget svulmer alt, og gører med
 Den Gift, som ei endnu har Braad. Hvor stolt hun staar
 Og maaler mig med Blikket, som da Helge stod
 Paa Dragens Dække, for den Dybtmedknusede.

(til Yrsa)

Mit Spørgsmaal, Yrsa, viid det, var ei hensigtsloft.
 Du elster Folkvar, elster Pleiefaderen
 Saa høit som Fader, meer end Moder, naar hun ei
 Tilbørlig dig opfostret har ved Ammebryst.
 Dit Sind er kælt, du skænner ei; det rasse Blod
 Paa Kinden ei tillader dig den Tanke først,
 Om Nod maaskee var meer end Hadet Skhld deri.
 Velan, saa vil jeg tilstaae dig, at Doden har
 Adskilt dig fra din Moder spæd. Du est min Træl!
 Trælvinden har for femten Aar til Verden bragt
 Dig i min Kongsgaard, kæbte med sin Dod dit Liv.
 Jeg hyltes over dine Dages aarle Øval,
 Og gav dig hen til Fiskeren. Tro dersor ei
 At du est fri! Livegen est du evig mig. —
 Dug tilbagekalder jeg min Eiendom!

Yrsa.

O alle Guder! Har jeg hørt — hvad talde du?

Folkvar.

O ædle Dronning! Saaan den Indigtblomstrende.

Oluf.

Livegen er hun evig mig. Saa har jeg talt.
Jeg overgav det spøde Noer dig i din Bold
For femten Somre siden, i Sivkurvens Skrin.
Nægt, hvis du vover! — Skielv, isald du taler meer,
End Eden og din Dronnings Bud tilstæder dig.

Yrsa.

Nægt, elskete Fader!

Folkvar.

Ne, mit Barn, jeg kan det ei!

Yrsa.

Saa har hun Ret?

Folkvar.

Livegen est du Dronningen.

Yrsa.

Født af en Træl?

Folkvar.

Din Pleiefader evig fær.

Yrsa.

En Træl min Fader?

Folkvar.

Edel er din Sæl og fri.

Yrsa.

O slug mig, føle Mørke, med en evig Nat!

Folkvar.

Fat Mod, min Datter! Edle Dronning, skaan mit Barn.
Du est mit Barn. Jeg vidste, hvad du nu først veed,
Og ligefuld din gamle Fader elskte dig.

Yrsa.

Sa grumme Folkvar!

Folkvar.

Folkvar grum?

Yrsa.

Hvi bandt du op
Til Nanke, hvad af Skiebnen var bestemt, som Treavl
At slynge sig paa Jorden mellem Tidslerne?

Oluf.

Din Stolthed, Yrsa, saares ved hin Tidende,
Forresten intet. — Frygt ei! Du tilhører mig;
Og Oluf vil behandle vel sin Eiendom.
Som Tærne hos din Dronning har du bedre Kaar,
End fri bag Tangets lave Tag hos Fiskeren.

Yrsa.

O laa jeg fri paa Havets Bund i Bolgerne!

Oluf.

Der laa du, hvis ei Oluf havde reddet dig.

Yrsa.

Forhadte Liv!

Oluf.

Saa lønner du Belgierningen?

Yrsa.

Hvormed besønner Den, som selv slet intet har?

Oluf.

Betænker du dig længer paa, hvem, mellem os
Du følge skal? Om Oluf eller Fisseren?

Yrsa.

Har jeg et Valg? Jeg er din Træl! Vel, Dronning, tag
Din Ejendom. For mig er ingen Glæde meer.
Om her, om jeg i Fisserhøtten sorger hen
Mit usle Liv — hvad Forskiel? Meer Naturen har
Ei Lyst for mig. — Saae jeg den muntre Fisk i Vand,
I Skoven Hiorten, Fuglen under Himmelens Blaa —
De mindte mig kun smerteligt om mine Baand.
Saa lad mig visne bleg da, som den hvide Knup
Paa Tornebusken! Snart vil en veldædig Blæst
Afrive Bladet; skænke mig i Dødens Nat
En evig Frihed; — flagrende til Breidablik.

Folkvar.

Ha grumme Dronning!

Oluf.

Tie, forvorne gamle Mand!

Folkvar.

Dig smørter ei at knuse flig en Wedelsteen?

Oluf.

Dens Haardhed, og dens dunkle Glod erindrer mig
Kun altfor sterkt om Den, der knuste dette Bryst!

Yrsa (betragter sine Haar).

I lysegule Flætninger! som rigt og tungt
Nedholde mig fra Skuldrene, saa skal jeg da
Nu Eder miste? Trællen bær ei lange Haar.
Hvor ofte har jeg twættet Den i Kildens Bøld,
Og ordnet med den hvide Solvklam Eders Lag.
Hvor øvet var de vante Fingre! Uden Speil
Af Floden og af blanken Skoild, jeg daglig bandt
De røde Lidser hndigt i Guldflætningen.
Nu skal I meer ei folge mig med stolten Vægt!
Mit Hoved boier sig for Olufs Herskersværd;
Og nær, til Nakkegruben, som Forbryderens,
Der venter Boddelslaget — meier Saxon i
Et Dieblik de fenten Somres rige Flor.

(Hun kneler.)

Oluf (afsides).

Ga! disse Lokker kiender jeg. Alt engang har
Min Finger famlet mellem slige Flætninger,
Da den Forvornes Hoved laa i Olufs Skoild —
Min blanke Sax afmeied dem til Ridingsharm;
Nu skeer det atten.

(Så det hun vil afslippe Yrsas Haar, lyner det og havet bevæger sig.)

Oluf

(tilbagetræder forsærtet, men fatter sig strax og siger):

Gaa! Behold dit Hovedhaar!
Hjst nærmest sig min Tørneflok; den siger dig
Din Pligt, din Dont paa Borgen, din Bestemmelse.

(afslades)

Tilgiv mig, Tangkær! Iver for at tiene dig,
När havde bragt mig til at glemme Lovterne.

(Hun gaaer; alle folge uden)

Folkvar.

Jeg dvæle vil i Borgens thylke Bogeflov
Og vente der Udfaldet — angst — ei uden Haab.
Jeg tænker, at en stakket Brede spænder kun
Det altfor haarde Moderbryst; men skeer det ei,
Og stormer Oluf grusomt mod Naturens Pligt —
Saameget veed en Gubbe til sit Hiertes Trost:
Uskyldigheden finder Hielp hos Guderne;
Men Lasten vender Sværdet mod sin egen Barm!

Kong Helge lander, stiger op paa Stranden med sine
Kæmper, og nærmer sig Forgrunden med Reigin Jarl.

Helge.

En sæl som Følelse, Reigin, dybt besæler mig,
Nu, da jeg seer de sanne Grenes Flætninger
I Kæmperegen; samme Borg, med sine tre
Forghylde smekkre Spiir; og Sivet, Bolgerne.
Hvor meget har i femten Jar forandret sig!
Naturen ei; den skyder kun sit Vinterham,
Og Vokken krolles atter ung paa Øvistene,
Naar Solen varmer. — Mennesket kun øldes, som
Dogndhret. Morgen seer hans Larve; Middagen
Udfolder Elskovsvingerne; mod Aften alt
Er Gubbefluen stivnet, mat, og gisper — dser.
End soler jeg mig mægtig i min Manddomskraft, —
Men Ungdomsrosenstøvet har alt Skæbnens Haand
Plumpt visket mig af Sommervuglevingerne.

Forsvundet, som en Drøm, er brat et daadfuldt Liv —
 Og dybt i Kæmperbarmen blev, for ældre Mand,
 Kun mørk Grindring, Længsel og Beemodighed.
 Hvis atter jeg skal finde No — da er det her!
 Thi Olufs Øvide trækte mig paa Barmen tung
 Hver Aften, naar fra Kongesalen Gæsterne
 Til Hvile gik, og naar min Smaadreng lyste mig
 Med Kæerten til mit Leiested. Da vaagned jeg
 Af korden Blund — og skued snart den bugtede
 Skældælte Jomfru, — snart med lange hvide Lin,
 Og Kinden endnu mere hvid end Linene,
 Og Diet dødt, den skændte Bir paa Saxonens Strand.
 Gi Roskilds Juleglæder, intet Vikingstog
 I grønnen Sommer sletted ud hint Billeder,
 Paa Nattens Baggrund malt af min Samvittighed.
 Og derfor, bolde Neigin, staae vi atter her,
 At vide Skæbnen, hvilken Oluf fristede:
 Om hun fortvivlet kortet har sit unge Liv?
 Om Fieldets Kloft fra Solen skilte Moderen?
 Om Barn blev født? Om Barnet lever? Datter? Son?
 Om dødt i spæden Alder? Om selv Oluf død?
 Alt dette sikkert at erfare slaer mit Bryst.
 Ogaabent Helges Hierte staaer for Olufs Øval.
 Thi Kummer skanker Edlingen Medlidenhed;
 Men stolten Hovmod øgger Drottens Heltebarm.

Neigin.

Hist nærmer sig en ædel Qvinde, silkeklaedt.
 Hun, udentvivl af Kongeborgens Jomfruslot,
 Vil bedst om Dronning Oluf, Drot, forkynde dig.

Tangkiær (kommer).

Velkommen Helge, Halsdans Son, paa Saxonens Ryg!

Helge.

Ha, denne Stemme lænder jeg, og dette Blik.

Tangkiær.

For sytten Aar, du skued mig paa Borgens Rand.

Helge.

Hvis da du blomstred, skionne Nose, var du Knüp.

Tangkiær.

Ei sunde Skionhed falmer i saa kort en Tid.

Helge.

Mig thkkes før, at jeg dig saae i Skumringen,
Paa Badekamertilierne ved Leirekyst!

Tangkiær.

Ei venligt for min Elskov da du lonte mig.
Drivshyen verler ei saa snelt som Mandens Hu.

Helge.

Hvad taler du om Vægelsind, om Verlinger,
Som Slange blev, og bugted dig fra Bolstrene?

Tangkiær.

Ei Rørtegn da dit blanke Sværd tiltænkte mig;
At end jeg lever, skylder jeg min Smidighed.

Helge.

Du spotter end, du Falske? Skum paa Havet liig!

Tangkiær.

Jeg spotter ei, men glæder ved min Nedning mig.

Helge.

Forlad mig! at jeg fristes ei endnu engang.

Tangkær.

Tæm, Helge, din Tilsindethed! Den kunde let
Engang i Tiden smerteligt forraade dig.

Helge.

Uhyre! bugt dig atter hen med Solverskæl!
Min blanke Glavind truer dig af Balgen alt.

Tangkær.

O Helge! lær dog eengang viist at tænme dig.
Den Hidsighed, som halv tilgives Ynglingen,
Er sthg, og skæmmer Synet af den ældre Mand.

Helge.

Forlad mig, eller ved Gud Thor jeg klarer dig!

Tangkær.

Du Svage! var du selve Thor, jeg trodsed dig.
Hør mig opmærksom, rolig! Er jeg Emblas Barn?
Som du af letforgiængelige Kiod og Blod?
I mine Arær flyde Havets evige
Udodelige Bolger. Agt min Guddomsmagt!
Du daarlig troer, at Tangkærers Hierte hader dig,
Fordi hun vendte sig fra dine Favnetag!
Og hader da din Tunge Gimbaerfrugterne,
Fordi du holdt gaaer Purpurgrenens Vægt forbi,
Naar du har nydt, er lædset? Viid: Letfindighed,
Som Skum paa Vand, er engang nu min Sicels Natur.
Jeg kan ei dvæle; hvis du onser Stadighed —
Sog den hos Stenens Zetter! Ei Havfuerne

Kan stiende den. Hvi harmes du? Du nød hos mig,
 Hvad Frode nød; uagtet først i Baalets Ild
 Jeg swoer ham Hævn; men — glemte den. Og Helge blev
 Hvad Frode var, og meer: Jeg gav en Datter dig.
 Saa harmes ei, fordi dig Tangkier koldt forlod.
 Tenk dig i mit Sted! Vid: paa hver en gronsig Rygt
 I Skyggen Ungersvende gaae, som elsker mig.
 Og dog jeg skulde dvale hos den Eneste?
 Jeg glemte dig dog ikke; da din Længsel steeg,
 Da sang for dig den solverdunte sloblaae Fugl,
 Og Oluf dig erstattede min Favns Forliis.
 Nu est du her! Samvittigheden driver dig;
 Du frugter atter, at din Ubesindighed
 Har voldt den Arme Døden, Jamren, Skændselen:
 Mig takker du, at Solen Skinner klart paanh!
 Jeg reddet har i Bolgen den fortvivlede Vib,
 Da ned hun sprang fra Klipperne; jeg Dolken greb,
 Som trued blank og sleben hendes Liliebryst.
 Hun eier Riget atter, Skonhedsroserne;
 Og mægtig sidder Oluf hoit paa Kongestol.
 Forsvunden, som en Drem, er længst hin Rædselstund,
 Og uden Folger. — Hvis den Skonne hader dig —
 Om end til Hævn hun aarlig holder hoit, som Fest,
 Den Dag, da du, berust i hendes Favnetag,
 Berøvet Volkerne, bragtes ud paa Skibets Dæk —
 Det bør hoimodig du tilgive Lovindens Bryst.
 Thi ingen Harm er stor som den, naar Stoltheden
 Sig dybt fornermet føler, uden kraftig Hævn,
 Og usortient. Thi alt for vildt da raste du!

H e l g e.

Hun haaner mig endnu med aarlig Skændselsfest?

T a n g k i æ r.

Sa, mindes dig den Skændsel, som hun fandt hos dig!

Helge.

Og Ingen veed, hvor dybt ydmyget Oluf blev?

Tangkær.

For denne Godhed takker du Kun Tangkærers Magt.

Helge.

Og Folket aner intet om sin Dronnings Skam?

Tangkær.

End hædres overalt den skønne Kongens.

Helge.

Har ingen Frugt hin Sommernat sig efterladt?

Tangkær.

Den svandt i Mulin; og ingen, Drot, var Folgerne.

Helge.

Saa løste sig min Hævn i Skum elendigt op!

Tangkær.

Du finder hende stolt som før. Men Inglingen
 Har intet tabt ved brune Manddom. Ogsaa jeg
 Kan skummme med min morke Sø; Havmændene
 Da ride vrede Marsvin i Skumbolgerne
 Og stode vildt i Sneglehornet; da forgaær
 Vel mangt et Skib, og Nan paa Dybet fryder sig;
 Men Havblik løser atter af min stærke Storm:
 Og mere sikker selv end Skovens Landevei
 Er da min strakte Solverflades slebne Speil.
 Lad dette Speil dig tiene til en Vignelse!
 Og, da det i din Magt ei staar at hævne dig,

Saa byd den stærke Dronning andengang Forlig.
 Maaskee afflaaer hun grusomt ei sin Liliehaand!
 Og hvis det skeer, da vil Grindring sige dig,
 At Olufs Viin og hendes Sax — er frigtelig.
 Læg det paa Hiertet, Helge! Tæm din Bredesharm!
 Thi daarlig er den Mand, og meer den Drot, som svag
 Forsøger hvad ham nægtet blev af Nornerne.

(Hun gaaer.)

Reigin.

Ga falste Vennetale, som med Klogstabs Raad
 Vil sindrigt lede; skiondt kun Hiertes Nag attraaer
 At nedslaae Sindet og forvirre Kroefterne.

Helge.

Hvor anderledes føler jeg mig nu tilinds,
 End da jeg kom: det gamle Had er frisket op;
 Og Harm er nu, hvad nys var blid Medlidenhed.

Reigin.

Hun yded uforståeligt os sin Tieneste.
 Med lettet Hierte kan du heise Ankeret.

Helge.

Jeg drage bort, og uden Hævn? Tilstæde feig
 En Fest, som aarlig bringer mig Forsmædelse?

Reigin.

Lad Kvinden svagfængelig indbilde sig
 Den stolte Seir; Du bedre veed, hvo Seier vandt.

Helge.

Nei, Reigin, hele Verdens Kreds maa vide det.

Reigin.

Saa lad Herolder kraftigt true Dronningen!

Helge.

Og skulde nu Skoldungen feig bortliste sig?

Reigin.

Tid var det, hvis vort Liv engang sik Fredens Ro.

Helge.

Jeg nøgter ei, at ofte mig jo forekom
 Mit Liv en Ørk, med Tidsler, uden Blomst og Lyst.
 Tidt naar jeg stod i Stavnen, medens rislende
 Den smalle Kisl igienemskar Skumvovens Top,
 Og Strandens Lunde ilte mig saa snelt forbi
 Med Lov og Skygger, — ha, da folte dybt mit Bryst
 Et Savn, som selv ei Wrens Krands erstattede.
 Mig lærte Tangkiae Bellyst; rasken Ungersvend
 Kun skued da i Qwindens Skionhed Maalet for
 Sin Attraa, der bruste fort, og hæved ham
 Stolt over hende. Men de vilde Glæders Nuus
 Bortdunster brat, og efterlader Siaelen slov.
 Tidt naar paa mine Vikingstog jeg gicested, snart
 En fremmed Konge, snart en Jarl, og saae hans Viv
 Med sædelige Vin, og ødle Tomfeuer,
 Som rakte Hornet mig til Velkomst, medens huldt
 Blyfærdigheden farved deres Liliekind; —
 Da folte jeg, at qwindlig Adel, gode Jarl,
 Fortiente meer, langt meer, end Tangkiaers Yppighed
 Og Olufs Blussen. Langsomt er jeg modnet forst;
 Mit stolte Hierte blodnedes; da lærte jeg
 At Freya, Frigga, Siofna, Balhals Yndigste,
 Gi komme selv, men vise sig i Qvinderne.
 Og helligt blev mig meer og meer det hulde Kion,

Dg Lyft jeg følte meer og meer til frit at gaae
 I Lænken, som en Dvindes Blik paalagde mig.
 Dog fandt jeg aldrig end, hvad Hiertet onskte sig;
 Og Langkær — Oluf — stod som vrede Spogelser,
 Og vinkte mig fra Indighedens skionne Lund,
 Til skumle Skygger, tunge Pligttopfyldeleser.

Reigin.

Paa hvad Du ytrer smukt og fast med Skialdekunst,
 Min høie Konge, svarer jeg enfoldigt saa:
 Den Mand, som eier ingen Bind, kun lever halvt;
 Han spilder sig sin Fremtids Haab; og er han Drot,
 Da skader han ei sig blot, men sit Fædreland.

Helge.

En Hyrdepige nærmer sig, med hviden Spand
 Paa Hovedkrandsens lysegule Flætninger.
 Hun skal husvale først mig med en kislig Drif
 Paa Bænken under Bogestyggen. Midlertid
 Lad giore klart ombord med vore Takkeltoug,
 Og Ankernorens Ringe paa det flade Dæk
 Lad ordne smukt, at hurtigt nu med første Bind
 Den skarpe Jernkrog slippe kan Sandbanerne.

(Kæmper gaae at adlyde Kongens Bud.)

Helge.

Men Du, min bolde Reigin Jarl, kald Pigen hid,
 Som hisset bly bag Hasselbusken skiuler sig.

Reigin.

Du flinke Pige: Stands Din lette Flugt en Stund.
 Hjælp sidder en vansmægtig Mand, som lædsses vil.

Yrfa.

Det skal han strax. Et Bæger hænger lønket fast
Mig ved min Giord, og hisset er et Kildevæld.

Helge (nærmer sig).

Et Bæger af din Melk vil bedre styrke vist.

Yrfa (forlegen).

Ne bed mig ei, om hvad jeg maatte nægte dig.

Helge.

Tilhører ei din Fader, Tomfru, Gedderne?

Yrfa.

Nei Herre! Ingen Fader meer tilhører mig.

Helge.

Din Moder?

Yrfa.

Hviler længst i Gravens folde Skiod.

Helge.

Og du?

Yrfa.

Er Tærne, trællefødt hos Dronningen.
Jeg malker hendes Gedder, bringer Melken hjem.
Men vist hun dog tilgiver mig, hvor streng hun er,
At lidt jeg dvæler, for at lødste fremmed Mand.

(Hun gaaer til Kilden.)

Helge.

Hun Tærne! Neigin, saae du for i Kongesal
Saa hovist Mo? Saa sædelig en Lilievand?

Neigin.

I Sandhed, hun er saare skion; og Hud og Haar
Kun vidne slet om ynkelige Trælledont.

Helge.

Og hvor hun smukt bevæger sig til Kilden hist!
Hun skyller Bægret! Op til Straalenens Solverspring
Hun hæver Armen, mere hvid end Vandets Skum;
Og Klippens gronne Bedbendhang forskionner den.

Neigin.

Og med de hvide Fingre plukker hurtigt hun
Høirøde Gimbær, samlende blandt Nankerne.

Helge.

Og rødmer blidt uskyldigt; halvt undseelig,
Bedrovet halvt, ved tarvelige Gæstfrihed.

Neigin.

See hvor hun strækker let sig op paa spæden Fod;
Skiondt rank og hei, dog ei saa hei som Nankerne.

Helge.

Hvor meget har et Diblik opdaget mig:
Sielsadel, Skionhed, Trostlab og Elstverdighed.

Yrsa (kommer med Bægret).

Gid denne Drif maa styrke dig, du Edleste!

Helge.

Du kender mig?

Yrsa.

Ja vist, du Drot af Dannemarl.

Helge (sribet om Bægret og hendes Haand).

Du skænker mig da hvad jeg her omfatter, Barn?

Yrsa.

Min Haand og Bægret, ødle Drot, er Dronningens;
Men Kilden springer frit for alle Skabninger,
Af den kan selve Trællen giæste Konningen.

Helge.

Saa huldt, Natur, forener du det Fierneste!
Og disse Bør?

Yrsa.

De nippes bort af Skovens Bi,
Saa tor min Haand vel plukke dem. Forsmaa dem ei!

Helge.

O, heller nød jeg Karret her, end Frugterne.
Hvor hvid den er, din trinde Haand.

Yrsa.

Nei, rød som Blod,
Den modne Frugt har overpletter Fingrene.

Helge (til Reigin).

Reigin! er hun et Jordens Barn? Jeg troer det ei.
Mig synes, hun er Freya selv, Foskvangurs Mo.

Reigin.

Nei, ingen Kunst paatager sig sfig Skikkelse.

Helge.

Ha, du har Net! Thi Ustkyld og Oprigtighed
Udlyse klart af Diets Blaa.

Reigin.

Sun signer dig!

Helge.

Ne, har han Net?

Yrsa.

Hvad siger han, min ædle Drot?

Helge.

Han siger, at du signer mig.

Yrsa (rodmende).

O troe ham ei!

Helge.

Jo! Frændskab er i vore Sæles lyse Blik!
Dg meer har mig den forte Stund at kiende lært
Dig Yndige, end mangt et Nar en anden Bir.

Yrsa.

Din Rest indgyder mig en sær Fortrolighed.
Men du est Drot, jeg Tærne! Hvilket Afgrundsvælg.

Helge.

Sig mig dit Navn.

Yrsa.

Jeg hedder Yrsa.

Helge.

Gavde du

Bel Lyft at drage med mit Skib til Dannemarck?

Yrsa.

Din Træl? Nei nei, saa heller dog en Dvindes Træl.

Helge.

Og om nu Helge venslig gav den Kjøbte fri?

Yrsa.

Da folger jeg dig fri med tro Taknemlighed.

Helge.

O Yrsa, folg mig! Freha skal berede dig
En hndig Bolig under sine Svælvinger.

Yrsa.

Svad har jeg sagt! Nei stønk mig ingen Frihed, Drot.
Saa heller ørlig Tærne dog — end — altsor fri.

Helge.

Frygt ei! Som Fader skal jeg fierligt vogte dig.

Yrsa.

Som Fader? Ne, det herligt var. Min Fader du

Helge.

Og tykkes jeg for gammel dig til Beileren?

Yrfa.

Du haaner grumt min ringe Stand.

Helge.

Bed Asathor,
Stor var min Lyft, at hæve dig til selve min.

(Til Reigin)

Ieg soler det, Hun er det Billed, som min Siel
Har evig higet efter og forgivæves søgt.

Reigin.

Bogt dig, min Drot! Den Gniſt, som fænger alſor let,
Udſlukkes snart.

Helge.

Frygt ei! Her taler Hiertets Røjt,
Gi Sanderne.

Reigin.

Giv Tid, og overil dig ei!

Helge.

En Sommand iser —

Reigin.

Oſte til ſin Undergang.

Yrfa.

Den stolte Dronning nærmer ſig. Saae hun, jeg ſtod
Og talde med dig, Herre, vist hun revſed mig.

Helge.

Hun væbnet kommer, aldrig kied af vilden Færd.
Men mindre klæder Spydet nu den Falmede,
End da med Jomfrurosenkind hun Sværdet svang.

En Ræmpe.

Min Dronning spørger, Drot, hvad dig bevæget har
Til denne Landgang? Om du kom med Herrestiold?

Helge.

Som Ven jeg kom, hvis Oluf mig som Ven vil see.
En Skare Snekker venter hist paa Bolgerne,
Hvis hun vil Kamp.

Oluf (sagte).

Ha Tangkær! hvi besøel du mig
At hylle Vensteb for den Mand, jeg hader meest?

Helge (til Oluf).

Nil du som jeg, saa glemme vi hvad længst er skeet,
Og slutte Fred. Thi Hævnen kildrer Hiertet vel,
Men falder blodig dog til sidst paa Hævneren.

Oluf.

Tilvisse! Selv naar Ridingsværkets lumskeste
Bedrift er lykket, redder dog en Guddomsmagt
Uskyldigheden, skærker den sin Glads paa ny,
Til Trods for Erens Morder.

Helge (til Reigin).

Endnu trodser hun.
Ydmiges skal hun, Reigin! Men den høie Diis
En Tanke falde lod i min oprorte Sicæl,
Som mildner den og adler Straffen.

Oluf.

Helge, stig
Hvad drev dig efter sexten Aar til Særens Strand?

Nysgierigheden? Ønskte sig din Grusomhed
En Efterslæt af Verdens længstfuldendte Høst?

Helge.

Jeg kom at søge Kærlighed.

Oluf.

Den voxer ei
Paa Hadets Klipper.

Helge.

Tidt i Klippens golde Rift
Groer Alpeblomsten, savnet i den rige Dal.

Oluf.

Sandt nok! Du finder Oluf ei saa mørk og bleg
Som du formoded. Ei et Gisp fra Skovens Krat
Henlokker dig til Høtten, hvor du stolt gienseer
I Vanvid den Fortvilede. Paa hendes Grav
Du ei kan stirre kold med Haan; ei høit
Fra Klippen den i Bolgen Dybtmedstyrte.
Hun lever, blomstrer, eier Kronen, stolt som før.

Helge.

Ei Nag, men Medhynk bragte mig fra Issefjord.

Oluf.

Hvem hølte du? Dig selv, du Tidtbedaarede?

Helge.

Nei Dig, hvem ingen Rummer lærte Klogslab end.

Oluf.

Misunde min Lyksalighed — det kunde du!

H e l g e.

Beklager kan jeg blot din Stoltheds Overmod.

O l u f.

Kom du, at bede Saren om, ei meer med Fest
At hædre den i Lædersæk Beegkronede?

H e l g e.

Hvis Skam var storst, det veed vel, Oluf, selv du bedst.
Men kæk paa Mandens Høimod, der ei robe vil
En Dvindes Svaghed, bygger du din Dristighed.

O l u f (satter sig).

Jeg trodser ei. Forlang en Gunst; og hvis den staaer
I Olufs Magt, da skal den ikke nægtes dig.

H e l g e.

Dit Tilbud, Dronning, tager jeg med Tak imod.

O l u f.

Hvad ønsker du? Har du ei Alt, du Mægtigste?

H e l g e.

Mig mangler end, hvad sexten Åar mig manglet har.

O l u f.

Og hvad?

H e l g e.

En Brud!

O l u f.

Den kræver du af Olufs Haand?

Helge.

Jeg kom, en gyldenlokket Svend, for sexten Aar,
 Med Blus paa Kind, med Flammer i mit unge Bryst,
 At soge hÿppig Skionhed for min Lidenskab.
 Du stod i Blomster, Lilien liig, paa Taarnets Rand.
 Jeg saae dig, og forlangte dig — den Blomstrende!
 Din Magt ei, blot din Yndes Nose lokte mig;
 Og for jeg kiendte Rang og Stand, var Helge din.
 Ei Danmark var det, beilende til Saxens Land,
 Som Snekken bragte, Svenden loved Jomfruen!
 Men stolt hum var, med Frehas Glæder ubekjendt;
 Og spottende den unge Beilers Dristighed,
 Beskjæmmed hun hans Tillid; — og med falske Seid,
 Troldqvinden liig, til Had hun trylled Kiærslighed.
 Da fmyste han og raste. Tak den Svommende
 Fra Bolgen for din Redning! — Hjst paa Hjmlens Blaa
 Har midlertid sin hvide Maane Maanegarm
 Heel tids forfulgt; — og Maanen saae, skjondt flygtende,
 Skjondt veylende sin Skikkelse for Sluger'en,
 Min Længsel med Medslidenhed. — Da brunte sig
 Det gule Haar, alvorlig blev min Siel og mørk;
 Og hvad tilforn kun efterhiged Sandserne,
 Det ønskte nu mit Hierte. Sæl somit, underfuldt!
 At samme Strand skal vise mig, alt andengang,
 Min Hicens Gienstand hndigt i et Dieblik!
 Thi her hun staer i dine Qvindes hulde Kreds.
 Skjondt prægtig ei, som Nosen mellem Lillerne,
 En bly Viol, i Græsset skjult; men sod af Duft,
 Og frisk som Duggens Perler, der besprængte den.
 Jeg beiler nu til Rang og Land saalidt som før;
 Land har jeg nok ved Østersøens Blomsterstrand,
 Og ingen Grænse kiender Havets tappre Son.
 Lidt agter jeg en Qwindes Kaar, hun faaer sin Rang
 Ved Ægtestanden: Manden hæver Hustruen,

Som Egens Stamme mægtigt Bedbendrankerne.
 Og derfor strengt jeg holder til dit Lovte mig,
 Og beiler høit, for alle Kæmper, alle Mør
 Til — Yrsas Haand! naar du har hendes Lænke brudt.

Oluf.

Du beiler til min Trællequinde Yrsas Haand?

Helge.

Den er ei Træl, hvis Siel er hoi og brodefri.

Oluf.

Hvad lærte dig at kiende denne høie Siel?

Helge.

Et Dieblik. Behover barnlig Usthyld meer?

Oluf.

Og saa letfindig styrres du af Hændelsen?

Helge.

Bed øengstlig Bragen svandt alt femten Ungdomsaar.

Oluf.

Saa lidet stolt vangerer du din Kongebyrd?

Helge.

Just stolt! Sædvanen føngsler ei en Leiredrot.

Oluf.

En Dronning fandt da Danmarks Drot i Særens Træl?

Helge.

Til Løn, for hvad i Særens Dronning først han fandt!

Oluf.

Nu, ved min Faders mosbegrode Bautasteen,
Nu er hun din! Jeg skænker dig den Deilige.

Helge.

Og ved min Fader Halsdans Hævn, jeg takker dig.

Oluf.

Træd, Yrsa, frem, og viis os din Fortrinlighed!

(afslades)

O Tangkær, nu forstaaer jeg dig, du Skummende!
Du koler Hævnen — ghyseligt! — men koler den.

Helge.

Hvis hun er min, tillad mig da, o Dronning, strax
At skalte med min Eiendom. Det blanke Staal
Ei taaler Dug, jomfruelig Blyfærdighed
Ei Mængdens Die. Neigin, ræk mig hid det Slor
Med Guld indvirket, som vi tog fra Vikingen.

(Han lægger Sloret over Yrsas hoved.)

Saa skuler jeg for Spotterne din Rosenkind
Og hæver dig i Herrestand. Du est min Biv.
Svar ei, o tal ei! Ræk mig fun din Liliehaand,
Hvis du bifalder Helges Onste. Somrens Blomst
Forstmaaer ei at forloves med den brune Høst,
Naar Solen stadtigt skinner paa et spraglet Lov,
Og Maanen smiller Elskov i dens Aftenstund.
Forfærdes ikke ved en Sommands raske Balg!
Lang Tid behøver Venstak, fort kun Kærlighed.

(Med et forægteligt Blik paa Oluf)

I Kronens Guld jeg fandt en daarlig Glimmersteen;
(Med Omhed til Yrsa)

I sorten Flint af Kalken skulst — en Diamant.

Yrsa.

Naturens Rost besaler mig at lyde dig;
 Men Hiertet ghyser. Edle Drot! vær ei saa snar!
 Lad Eftertanken lede dine Handlinger.

Helge.

Nei, Yrsa! ogsaa Lidenskaben har sit Krav.
 Den myder slet og glædes svagt, som evig kold
 Blot overveier. Freya rører Hierterne
 Med Dieblíkket. Folger du ei hende kiel,
 Om selv paa Manden af det farligtsteile Field,
 Da foler du ei Kærlighed.

Yrsa.

Jeg foler den.

Helge.

Ha, elsker du en anden Mand?

Yrsa.

End slog mit Brygt
 For Ingen, som for dig det slaaer. Jeg foler dyb
 Beundring og Hengivenhed! Jeg folger dig
 Som Lammet folger Moderen; og fatter klart,
 At skilt fra dig vist vilde Længslen dræbe mig.

Helge.

Saa est du min, trods hver en Frygt, trods hver en Spot.
 Nej mig din Haand! og folg mig ud paa Bolgerne,
 Der venter os med Offerhornet Odins Præst;
 Og næste Morgen skuer dig som Helges Liv.
 En Tid vi Sværmen give til Forandringer.
 Om hvad der skeer, bevæger sig blot Daarens Mund;

Til hvad der er skeet vænner snart sig Verdens Kreds,
Og seer i selv et Under det Sædvanlige.

(Han gaaer med Yrsa og sine Kæmper til Stranden ; Oluf med
sit Folge til Borgen.)

Havfruerne
(Komme fra Klippehusen og Stranden).

Første Skare.

Med langsom List Flodernes Dronning
Hævner Ymerkempe;
Ham, hvem grumtfordærrende Guder
Sloge med blodige Sværd.
Thi længe for Børs og for Bures Æt
I Ginnungagap han herskende strakte
Giennem Afgrundsvælget sin Kæmpekrop.
Thi ham undfanged Kuld ved den befrugtende Gnist,
Og hans Ledemod avled
Med sig selv vidtherskende Jetter.

Anden Skare.

Med Isens Is trylled Nudumble
Trem. Af klaren Saltsteen
Haaret først, og Hovedet siden
Slirked den Yverbespændte.
Da Odin sprang frem med Vili og Bee;
Med forbittret Harm mod Kæmpen de stormede,
Og for Asasverdene Jetten sank.
I hans rislende Blod, al, da Hrymthusernes Æt
Saa utallige drukned.
Med sin Bir blot flygted Bergelmer.

Første Skare.

Stolteligt nu, stolteligt slabtes
 Af hans Been, hin vældige Kæmpes,
 Af hans Kjøds sterktrevlede Sener,
 Af hans Land, ja selv af hans Bryn
 Denne Jords blomstrende Bierge;
 Mig forhadt dybt i mit Bryst.
 Af en Helts Levninger bygged
 Guder med Pral smaalige Værk.
 Bergelmers Et fligted forfulgt.
 Huler og Hawklippernes Grund
 Er nu ene for dem Bopole. Men snart
 Vil fra Muspelheim Surtur,
 Og din Skæf, Thor! fra vort Hav
 Formundgard hævne med Fenris
 Grumt Frostkæmpernes Haan.

Anden Skare.

Dybt i vort Havs Mørke nedstodt
 Vi forsmaae ei Hævnen, som vinker.
 Hvor en Mands vidtskuende Norne
 Har os viist Vei til hans Fordær,
 Hendas Vink da gierne vi folge;
 Uden Ynk ham bringe vi Oval.
 Thi med Jernlænkerne bundet
 I sin Hal dog Surtur hver Nat
 Pondser paa Straf; sender sin Rog
 Giennem din Nifl, Hekla! med Knald.
 Men snart stryter den frem med Flammer; men snart
 Skal dens Lue fortære
 Bisrost-Bro; da soulmer med Skæl-
 Brynner, kraftigt at stride,
 Hoit Havfruerne Hær!

Tangkær.

O mine Søstre! fatted I Kærlighed,
 O soled Elskov du Skælbedækkede!
 Havde du kændt en Beiler, som Frode;
 Da Taarer vist med Længsel du følded, som
 Tangkær; tolked godt ved din Strængelseeg
 Mangen Aften din svulmende Nemod.
 Thi fyrigt i Almesthyggen han favned mig:
 Og stolt jeg var, at elskes af Skoldungen;
 Alterne flammed til Tangkærers Ære.
 Men dybt i Flammen, som Flammen der qvalte ham,
 Han sidder i Hal hos Utgardeløke,
 Og stirrer hen, med Vinene blodige,
 Bleeg, i de slangebehængte Sale.
 Men Utgardeløk har lovet mig Frode fri;
 Har lovt at skænke mig Frode paa Bolgerne;
 Men uden Tangkæg: deiligt som Leiredrot,
 Deiligt som før, med en Kongekrone!
 Hvis ene det lykkes Tangkær, den Smægtende,
 Neent af Jorden at udrydde Skoldungers
 Et. Thi hielper mig, kærlige Systre!

Havfuerne.

Nu græm dig ei meer! Alt en bælmørk Sky
 Hoitsvanger med Lhn lumstrugende staaer
 Over Helges Mast. Ha Bredens Son,
 Hvi øgged dig Harm? Hvi opsvulmed du vildt
 Havfuer til Hævn? — Ei Odin, Thor,
 Nu formaae dig Smerten at lindre.
 Bee Haldans Son! Ei hylster mig meer
 Dig at see, naar Fortvivelsen falker din Kind.
 Hosit imod Stiererne, Drot, vildt stirrer dit Blif,
 Naar din Oval dig Nornen forhnder.

(Der blæses i Horn fra Kong Helges Stib.)

Tangkiær.

Hør Hornets Klang!
Det er holdt det usalige Bryllup!

Havfruerne.

Oluf fra taarnede Kongsgaard
Grublende tankefuld
Nærmer sig hist.
Alt Fortrydelsens dødlige Bleghed
Farver den nysblussende Kind.
Forsilde! Forsilde!
Brosden er skeet!
I vor fugtige Hules kioslige Stromme
Dukke vi ville, Vandfuglene liig;
Titte med Smil giennem hvidslende Blade,
Lytte til Ovalen, plaské med Fryd;
Lee og gise, Havhesten bestige,
Tunle paa Bolgernes Top,
Blæse paa Sneglehornet og synke
Froe i det yndige Skum.

(De forlade Skuepladsen.)

Dronning Oluf kommer fulgt af en Kæmpe.

Oluf.

Har min Herold besteget Konning Helges Slib?

Kæmpen.

Tilbage hist han kommer alt med Konningen.

(Hon vinker, han forlader hende.)

Oluf (ene).

Det gik for vidt! Naturens Indvold taaler ei
Slig rædsom Gift; den vægrer sig med Krampetræl.

Gi Overleg, men Hidsighed forførte mig.
 Kan qvindlig Stolthed taale vel en Mands Foragt?
 Og femten Aar har ei formaaet at kiole din
 Hævnlyst, dit Had til Qwinden, Uforsonlige! —
 Men hvad har da den evige Natur forbrudt?
 Hvad kan den for, at Manden raser? Skulde nu
 En Kæmpes Haan mod stolten Skoldmø trylle frem
 En Hævn, hvorfor selv Sol og Maane skulste sig?
 Nei, evige hvidklaedte Piger! Skiebnens Moer,
 Som stirre ned i Urdurs Brond, det vil I ei.
 Slig Skiebne spinder ikke paa sin Bæverstol
 Den blege Skuld. For vrister Thor min Egeskov
 Af Jordens planter Topperne som Nod i Muld;
 For storkner Havets Bolge, som et levret Blod —
 For Faderen — — I Guder! hvis det alt var skeet!
 Kold Ghysen isner mig hvert Lem. — Der kommer han!
 Bredladen, den Elendige, opbragt, fordi
 Jeg river ham Giftbægeret fra Læberne.

Helge (kommer).

Hvad vil du mig, du evige Forfolgerste?
 Misunder du i Yrsas Favn mig Glæden nu?

Oluf.

Du Nattevandrer! veed du vel, at blind du gaaer
 Paa Afgrundsrunden, at det kostet mig et Ord,
 Et uselt Ord, for i dit Dyb at styrte dig?

Helge.

Saa siig dit Ord, og staan mig for hvert Folgende!

Oluf.

Uusalige! først siig du mig: Er Yrsa Din?

H e l g e.

Aldeles. Lofn har hørt os sværge Lovsterne;
Thor saae mig tomme Bægeret; og Freha loe
Med Stierneblik til Elsken i Brudens Arm.

(Oluf skuler sit Ansigt.)

H e l g e.

Hvi skuler du dit Ansigt i Skarlagenet?
Fordreies det og blegner af Misundelse?

O l u f.

Skumle Nat! nu lad din sidste Stierne hylle sig i Mulm!
Skælv, Natur! lad Jorden gyse iiskold til sit Indreste.

H e l g e.

Dine blege Læber bæve, Ordet nægter dem sin Lyd.

O l u f.

Niding nei! jeg vil ei tie. Nædselen, som ryster mig,
Knuge skal dit stolte Herte, nedslaae dig dit sidste Mod.

H e l g e.

Usathor! hvad maa jeg høre?

O l u f.

Høre maa du Niding mig.
Giennem Dret drøpper jeg dig Giften, som fortærer dig.
Frigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal,
Bee den Mand, som ægger hende til et umaturligt Gad.
Det har du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt
og stion!
Jeg tilstaarer dig det, min Kælhed skummmed over, gif
for vidt;

Men hvad tabte vel din Ære? Kan en Tomfrues
stolte Spøg

Virkelig fornedre Helten? Og hvori bestod din Skam?
Den forelæste drukne Beiler roved jeg sit Hovedhaar,
Lod ham bringe snort i Sækken sovende til Skibets Døk.
See, da synste du, du Daare! Haaret voxer snart igien;
Men du hævned dig med Lummshed; og fordi jeg tog
din Lok,

Noved du med Ulovegrumihed Pigen sin Uskyldighed.
Kold for mine bittere Klager du den Skændede forlod —
See, da vendte sig mit Hjerte til et umaturligt Sad.
Og hvad ellers mere sødt end Honning qvæger Qvin-
derne:

Moderpligten, Moderglæden, blev mig til en Helvedqval.
Ei i den Uskyldigspøde skued jeg min Datter; nei!
Kun et lidet grint Ulyske, Brændemærket paa min Skam.
Hendes Smil var mig en Giftpiil, hendes Krig en
Efterklang

Af mit bange Gisp hin Midnat, klynkende ved Hævets
Kyft.

Femten Åar har skiuist mig Yrsa; Femten lange Vin-
tres Kuld

Møgte dog ei ud at slukke glødende Forbittelsen.
Ikke jeg, du selv og Loke har til Mastrond styrtet dig,
Skisindt alt hævnet, grusomt hævnet, tænkte du paa dob-
belt Hævn!

Stolt for alt sit Folk ydmiges skulde den Ydmhgede;
Da forbarmed sig de dybe Magter over Qwindens
Harm; —

Og hvad Oluf skulde krænke, blev Dig til Forsmædelse!

H e l g e.

Ulyksaligste blandt Fædre! Odin, Thor! hvad har jeg
giort?

Oluf.

Ægtet selv din egen Datter, du, som skændte Moderen!

Helge.

Det var Ulvehyl i Natten, det var ingen Øwindes Nost!

Oluf.

Til en Svartalf, stolte Konge, har din Grumhed tryllet
mig.

Taaler Skammen Solens Straaler? Søger Kummer
Lysets Blik?

Med en vild, paataget Kiækhed sad jeg paa min Gan-
ger fun,

Kneiste jeg paa Kongestolen, efter hin Glendighed.

Maanen var min tro Veninde, Mørket var mit Klæde-
bond.

Bed de kolde Ellemoser gif jeg mellem Bustene;

Med en dyb og stille Vanvid talde jeg med Sivets Nor.

Da forbandt de kolde Taager over Ellemosen sig —

Over Havets hvide Bolger, til en Skikkelse, hvis Nøst

Lirred op min Harm, og lærte gyseligt at hævne mig.

Det er skeet. Nu har den Blege intet meer at søge her!

Intet meer at bede Nattens Magter om; Forlosningen

Stunder til. — Jeg synker gierne ned i Nastronds

Oglesal;

Svad er Helveds værste Slangen der mod Slangen i

mit Bryst?

Tag da Dolken, Helge, tag den! Hævn dig atter,

Halfdans Son.

Længe nok har du og Oluf Tærning spilt om Livets

Held,

Det er Tid engang at alting sættes paa det sidste Kast.

Gjennembor mig! See, jeg blotter villig dig mit

Moderbryst.

Stod det skarpe Staal til Hialtet i et umaturligt Blod;
Gierne synker jeg; men saan mig for dit stille Taareblik!

H e l g e.

O min Broder! Fredegode Groar i din Bogestov!
Hil dig! Du har valgt det Bedste, fromme lykkelige
Drot!

Blodet flyder let og roligt i dit Bryst, som Kilderne,
Bed dit skyggesulde Leire, stormer ei som Helges Hav.
Hvorfor lod min vilde Stolthed ei dit Barsel, gode
Svend,

Da du kaldte mig fra Hævnen over Brodermorderen?
Gyseligt har Nornen straffet. Men jeg sprang paa
Bægeret

Af det luesyldte Hellæ, agted ingen Lavastrom;
Endsed' ei, at Saallen brændte, loe ad Tragten!
voed mig
Over Randen selv — nu styrter redningslos den
Smubledé!

O l u f.

Draeb mig med din Daggert, Grumme! draeb mig ille
med dit Ord.

H e l g e.

Odin! du som hisset sidder i det lyse Valaskialf,
Du, som tidt fra Hlidskialf skued Leirekonningens Bedrift,
Styrk mig med dit Blik i Noden! Lad mig falde Stam-
men verd.
Rolig saae du mig med Sværdet, fægtende paa Skis-
bets Rand;
Medens Kæmper skreg i Striden, medens rod Blod-
straalen sprang

Skummende fra Hals og Pande, medens bleg, med
sorte Skæg,
Baglænds den forbovne Stridsmand tumled i Skum-
bølgerne.

Tilgiv, stærke Seierfader! mig hver smaalig Lidenstab,
Hvorved Helge faldt i Snaren, udspændt af Svart-
alferne.

Billig vil jeg Ovalen lide, Livets Held har jeg forspilt,
Men jeg veed det vist, du sender mig din Sleipner,
gode Drot!

Alt jeg ride kan til Valhal, som en ægte Son af Skjold.

Olf.

Yrsa vil du grumt forlade? Nu saa tag din Sleg-
fred med!

Lad mig følge dig i Graven. giw mit Herte Banesaar!

Helge.

Hvad har jeg paa dig at agte, føle, blege Spogelse,
Som forbittrede min Ungdom? Falge skulde du endnu
Giennem Freyas lyse Himmel Kæmperen til Valaskialf?
Tænker du, at Hornet rækkes Heltene til Velkomst der
Af en Her med hule Dine? Mener du at finde hist
Dossigkumle Mosetaager, hvor en Havfru giøster dig?
Bliv du kun ved dine Huler! Selv har du beredt din
Oval!

Graaliglange Sorgesthygger vil hver Aften møde dig,
Og fortælle dig om Hallen, hisset hos den gustne Hel,
Hvor der flettes dig et Bolster silkeblødt af Slangerne.

Olf.

Og din Yrsa?

Helge.

Stakkels Yrsa er uskyldig; Baldur vil
 Gi mit gode Barn forlade, min ulykkelige Brud.
 Hendes hoie Blik skal ikke mørknes, ved at skue her
 Faderens, den føle Brudgoms, hæslige Fortvivelse.
 Løst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Eja flink!
 Hurra mine rasse Drenge! Spender op de hvide Seil!
 Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
 Giennem Bolgerne! Lad blinke hoit mod Maanen hen-
 des Hicer!
 Spender Ier i blanke Plader! Ud paa Dybet! Hor-
 nets Klang
 Skralde hen ad Østresalter, falde Kæmperne til Dybt.
 Tappre Friser! Stolte Skotte! Kæmper fra din Ørkense!
 Iler hurtigt at forsøge disse Armes sidste Kraft!
 Forstavn mode Forstavn! Bugen stode kælt mod Ski-
 bets Bug!
 Lad den vilde Novfugl hugge Kobberklo i Dækkets Mand!
 Og naar da den rode Sved udvælder giennem Bryniens
 Rist,
 Spotte vi vort Saar og ride sjungende til Valastialf!

(Han gaaer.)

Folkvar (Sommer).

O Dronning! Asathor! O Freya!

Oluf.

Ha min Helt!

Gak du foran, du viser os den rette Vej!

Folkvar.

O hør mig, Dronning!

Olf.

Nedde Gubbe! drag du til
Dit Hysterleie! Egir tak for dine Kaar!
Nu bytted Olf gierne bort sit Kongedom
For Baaden og dit skjore Næt! Nu ei din Sø
Hjst stormer halv saa frygteligt som dette Bryst.

Folkvar.

O lad os redde —

Olf.

Nedningsløse!

Folkvar.

Dronning, tab

I denne Storm ei Fatningen!

Olf.

Jeg volkes ei.

Folkvar.

Hun kommer —

Olf.

Hei fra Ygdrasil, den strenge Mo,
Med bortwendt Ansigt?

Folkvar.

Yrsa!

Olf.

Mere frygtelig.

Folkvar.

O hør mig —

Oluf.

Tael! Det stoier ei fra Gravene.

Folkvar.

Hun veed sin Skæbne, veed sin Oval!

Oluf.

Traf Pilen alt?

Folkvar.

Den grumme Havfru —

Oluf.

Yrsa fandt?

Folkvar.

Paa hviden Strand.

„Vel modt, Fru Yrsa! skreg hun, Helges Datter-Brud!
Nu ægte du din Fader, som har avlet dig
Med Dronning Oluf. Held til Eders Egteskab!
Men ei mit Dre doves skal af Glædens Hyl.
Med mine Søstre svommer jeg til Sikilei,
Dg kommer først om rum Tid hid til Nord igien.“
Saa sang hun høit, og sprang i maaneklare Sø.
Dg paa den lyse Flade saae jeg hende, fulgt
Af mange lede Kvinder, skalbestiertede,
Hvidbarmede som Svaner; rankt med Halsene
De svommed fort og dukked sig, og svandt til sidst.
Men Yrsa hvid tilbage stod, som Moens Klint,
Der speiler dybt sin blege Kind i Bolgerne.

(Oluf gaaer.)

Yrsa (kommer med en Daggert i Haand).

Denne Daggert, han mig gav,
Med Demanter besat, med blodig Rubin;
Den staffer mig Lindring. —

Yrsa.

10

Folkvar.

Elskede Datter!

Yrsa.

O hil den Stund,
Da din Datter jeg var,
En Fiskerpige!
Kjendte kun Guld og
Fløil af Rhyte;
Bar paa min Skulder,
Klædt i Vadmel,
Stangen med Nætter
Selv til Stranden.

Folkvar.

Hør mig, min Yrsa!

Yrsa.

Jeg folger dig ei,
Sneehvide Folkvar!
Folger dig ei til
Humledalen.
Hils mine Lilier,
Urter og Tusindstien,
Tusind Gange!
Naar du nu sidder i
Vinterqvelden,
Trægt ved din Arne,
Tætomkredset af
Leiets Piger;
Naar de da bede dig:
Fader fortæl os
Sære Frasagn!
Nu saa fortæl om

Fiskerpigen,
 Som Dronning blev, som
 Egted sin Fader, og
 Selv sig dræbte.
 Undrende vil de
 Sagnet høre;
 Ghse derved og
 Neppe troe dig;
 Sige: nu digter du
 Eventyret!
 Alt, og du est dog kun
 Alt for sandtru.
 Yrsa fortvivlet har
 Alt oplevet. — —
 Viis dem da Anglen og
 Purpurkaaben!
 Viis dem i Maanskin
 Ved Solverpilen
 Yrsas Gienfærd,
 Bleg, med det blinkende
 Staal i sit Bryst.

(hun hæver Daggerten, i det samme tordner det misdt. Freya bliver
 tilsyne paa en Sky.)

Freya.

Stands, Yrsa!

Yrsa.

Ha! hvo kalder mig til Liv igien?

Freya.

Den Disa, som til hele Jorden skænker Liv.

Yrsa.

O Himmelstke, guldhæaret, blaa af Klædebond,
 Hvo est du? Sæl somt virker paa min Siel dit Smil.

Freh a.

Mit Navn er Freha, Odins Datter, Elskovs Diis.

Yr sa.

Du est ei min Gudinde. Send den grimme Hel!

Freh a.

Hvert Hierte, skabt for Kærlighed, tilhører mig.
Jeg lover dig den bedste Fryd, en Dvinde fandt.

Yr sa.

Og hvilken?

Freh a.

Moderglæden!

Yr sa (stuler sit Ansigt i sine Hænder).

Jeg Elendige!

Freh a.

Hvad gyseligt undfanget er, skal skont opstaae.
Paa Lavabierget vorer ofte bedste Viin,
Og giftig Sump udklækker tadt en herlig Frugt
Af Jordens rene Modersliod. Thi græm dig ei!
Den Son, du under Hiertet bær, skal hedre dig;
Og ikke dig, men Danmarks Land! Gi Danmark blot,
Men hele Norden! Norden ei i Livet kun,
Men evig funkle skal hans stolte Hælteroes,
Og høit begeistre Verden om totusind Aar
Hans Priis at siunge. — Hrolf — saa skal du falde ham!
Hans Fader reed til Odin mvs fra Gravens Hsi;
Men Hrolf skal arve Helges Krone. Bring ham hjem
Til Danmark! Lad den fromme Gro opdrage ham
Til Kongedyd i Leirestov ved Kilderne.

Hans Navn skal samle Kæmper, som skal elße ham
 Og døe med ham. Og naar han doer, da skal hans Død
 Selv lyse giennem Gravens Nat, som Stierne, som
 Det bedste Billed, Oldtid har at glimre med
 Af nordisk Krafts urokkelige Trofasthed.
 Farvel! Farvel! — Aftor din Taare! Lev! og viid:
 Uskyldighed forlades ei af Guderne.

(Hun forsvinder.)

Yrfa.

O Himmelstke! dybt har dit Lovte styrket mig.

Reigin

(Kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper).

Gil dig, vor Dronning!

Yrfa.

Reigin, ha, hvor er din Drot?

Reigin.

Du hørte det af Frehas Mund: I Odins Sal.

Yrfa.

O Fader! Fader!

Reigin.

Græm dig ei! Han har det godt.

Yrfa.

Eiig mig hans Død, lad Taaren lindre Hiertets Oval!

Reigin.

Hans Hu stod til at storme vildt paa Egirs Hav,
 At finde Doden, hvor han fandt sin Hesteroes.

Taus vandred han til Skibet ud; men da han saae
 Dets sorte Barm og Masten med sit hvide Seil,
 Da vendte han sig rødselsfuld, og raabte: See
 Den føle Drage, hvor den gloer paa Bolgerne!
 Paa den det var, at Frode foer til Bisils Øe,
 At føge Pilten i Jordhulen! Den det var,
 Som bragte mig til Oluf med Stridskæmperne;
 Som fnyste Hævn, da Nvinden blegfortvivlet streg.
 Den var det kun, som klækked ud en Brode nys
 I skumle Skiod, meer fel end Basiliisksens Eg. —
 Ved Stranden stod Dankongens lidet Gangerpilt
 Med hans kulsorte Ganger, holdt ved Bidselet,
 Og Kongen ønskte den til Ridt. — Da Helge saae
 Sin Hest, som vrinsked hoit og med Guldhoven slog,
 Saasnart den kiendte ham paa Klirr af Sporerne;
 Da blussed han og svang sig, klædt i Harnisket,
 Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skiod.
 Og langsomt reed han, tankefuld, som Spogelset
 Af dæbte Helt ved Midnat, over Markerne.
 Men dybt i Skoven staer en Hsi, af Boge krandst,
 Med bælmark Hule, muret af fem Kampesteen;
 Den femte laa ved Hulens Nabning, mosbegroet.
 Hin Gravhoi Dromming Oluf lod, for lang Tid alt,
 Sig selver kaste. Tidt hun sad i den og sang,
 Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Bolgerne.
 Men femten Aar har skuet den, med Sommergræs
 Og Vinterkuldens stierneblanke Sne bedækt,
 Og hungrig vented aabned Svælg end Dødningen.
 Da Helge saae den humlekrandste Nædselsdor,
 Da smilte han, og raabte hoit: Tak, Asathor!
 Du bhgte mig i Hast min sikre Kongeborg.
 I gode Kæmper, stnyder Eder! Lukker til
 Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
 Forsolger mig. Flink! vælter stærken Kampesteen
 For Graven! Saadan siungende, fra gyldne Hielm

Han Krandsen tog, som Skjold og Mykilati var,
 Og raabte: Bringer den til Gro i Dannemark. —
 Da nu vi mørkte tydeligt, at Kongens Hu
 Stod til at ride levende til Valaskialf,
 Da foied vi hans Ønsker froe; og Landserne,
 Som tidt i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
 Arbeided nu med lige Troskab paa hans Dod,
 Henvæltende den tunge Steen for Nabningen. —
 Da Hulen nu var lukket til, da hørte vi
 Med freidig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,
 Mens Hesten vrinsked stolt og slog med Hovene.
 Dog lang Tid ei, thi Luften mangled; Døden kom
 Og qualte dem med venlig Haand, ei smertefuldt!

Yrsa.

Nu rider han paa Bifrost som Einheria!

Reigin.

Græd nu ikke meer, men følg os!

Yrsa.

Hoi Beundring græder her.

Reigin.

Tag din Kongekrands.

Yrsa.

Teg sætter den paa mine Flætninger.

Reigin.

Nu afsted til Danmarks Rige!

Yrsa.

Ah, hvor er den arme Biv?

Reigin.

Tael! hvem savner du?

Yrfa.

Min Moder.

Reigin.

Du har ingen Moder havt.

Yrfa.

Hæ, hvor er hun?

Reigin.

Hisset ude synker hun i Bolgerne.

Yrfa.

Ogsaa hun?

Reigin.

Jeg saae den Stolte springe selv fra Ky-
stens Nand.

Yrfa (til Folkvar).

Hør jeg dig endnu, min Fader?

Folkvar.

Trofast, som i femten Aar.

Reigin.

Tenk paa Freyas store Lovte, svæk dig ikke meer med Graad!

Yrfa.

Haster du saa utsalmodig?

Reigin

Hestigt brænder Saallen os?
Disse Kyster at forlade, hvor vor tappre Konge faldt.

Yrsa.

Belan da, jeg folger. Farvel, farvel!
Indige Flod, min Begeskov du,
Skummende Strand, hvor min Ungdom randt,
Truende Huler, som skued min brat
Kommende, bratforsvindende Oval.

Jeg græder ei meer; thi Freha min Diis
Har velsignet mit Liv. Jeg fodrer for Nord
Herlig en Son, som skal krone dets Haab.
Gron nu vinkler mig Herthas De!
Den ærverdige Hro og hans herlige Bh!
Hellige Kilder, tre Gange tre,
Eders liflige Væld, kiolende, sprudlende
Siunger min Nod langt bort fra min Seng.
Indigt et Alsfepar, hvidt som Sne,
Bed Leiet skal stande, vatne min Son.
Knæsættes han skal, opfostres af Hro,
Og forsone sin Fødsel med Dyder!

Reigin.

Saa seile vi hjem ved Medbørsvind
Til det kiærligtvinkende Fædreneland!
Huldt Egir blæser i Seilet.

INTRODUZIONE

che si trova nel libro di S. Agostino, intitolato *De Trinitate*, capitulo 10.

INTRODUZIONE

Avendo dunque questo che ho detto
per la prima volta, non solo spiegato
tutto quanto cosa avevo detto finora, ma
anche fatto meglio, e più chiaro.
Inoltre, sebbene questo scritto
non sia scritto per i lettori di filosofia,
ma per i lettori di teologia, non è
dunque da credere che ciò che ho detto
sia stato detto in modo che possa far
diffondere qualche errore. Però, se
qualcuno volesse farlo, non avrà
che da leggere il libro di S. Agostino
che ho citato, e vedrà che tutto
ciò che ho detto è in perfetta
corrispondenza con ciò che dice
S. Agostino.

INTRODUZIONE

Introduzione al libro intitolato
Trattato della Trinità, scritto da S. Agostino.

Hroðars Saga.

新編　古今圖書集成

Første Kapitel.

Yrsa seiler til Danmark.

Hvor mod i Hu var Yrsa, paa Reisen fra Sarland til Sjælland! Med stive Blik stod hun i Bagstavnene og stirrede ned i Bolgerne, som udslettede Kiolens flygtige Bei over Havet. Det hialp ei, at de Danske viste Dronningen al Erefrygt. Hvo der havde seet den skionne Dvinde saaledes nær ved Moret, med Kronen paa de lyse Løkker, med en Sivblomst i Haand, skulde, naar han ikke kiendte hendes Sorg, taget hende for en Vanvitiig. Det trostede kun lidet, at Reigin mindte om Frehas Lovter. Det forekom hende som en Drøm. Hun sagde: Jeg forlader mit Hjem! Med Skicendsel drager jeg til Kong Groar. Hvad jeg fortæller om Freha, vil han holde for Digt. Helges Dod og Yrsas Vanhæder er kun altfor virkelig. Lad mig styrte mig i Havet, til den kolde Nan! Lad hende med et Favnetaag korte mig Livets lange Oval. Vil du dreebe vor tilkommende Konge? spurgte Reigin. Trosst dig, du Fagre. Har du saa snart igien opgivet din Tillid til Guderne? Du er so syg og hiertesyg; Slummeren vil styrke dig. Groar vil modtage dig faderligt.

De spændte et blaat Silketelt over Bagstaven,
 med forghylde Spydstager. Paa luftige Bolstre hvi-
 lede Yrsa i Middagsheden som en slumrende Disa,
 og Guldkronen hang ved hendes Side. Imod Aften
 vaagnede hun og følte sig let om Hiertet. Da sad
 den gamle Folkvar og hans Hustru ved hendes Side.
 I folge mig, mine Pleiesorcdre? spurgte hun.
 Til Verdens Ende, mit Barn! Græmmer det Eder
 ikke at forlade Eders Hjem? — En Somand har
 intet Hjem, sagde Folkvar med paataget Lyftighed;
 husker Du ikke nok den Wise, vi sang hver Morgen,
 naar Dagen gheude, naar jeg skiod Snekken fra Sand,
 og tændte Blus for at stange Al i Morgengry?
 Med disse Ord ronimedde den gamle Mand sig og sang:

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Ræt,
 Vil jeg med Jarlen ei bytte.
 Fjorden i Bandet bli'er aldrig træt;
 Fjesteren ligner Fjorden's Et,
 Lidet han agter en Hytte.
 Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
 Lige de Blade paa Træerne groer;
 Hjemmet mig folger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
 Sær i den lislige Sommer.
 Fire Væle, lidt Leer, lidt Tang!
 Har jeg kun det, jeg kliner med Gang
 Hytten, i hvor jeg kommer.
 Bogenes Ly, lidt Græs til en Ko,
 Kilden, hvis Vover i Bækken sig snoe —
 Der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
 Landet ei holder mig bedre.
 Elstov er Skipperens Tidsfordriv,
 Sonner mig sienker den kraftige Biv,
 Saa blev der sienkt mine Hædre.
 Men mine Born, som Ellinger smaa,
 Lyftigt maae svomme, for ret de kan gaae,
 Hidt udi Bolgerne blaae.

Kioslen at tømre, den mægtige Mast,
 Det skal de Gutter jeg lære.
 Langsomhed er en hæslig Last;
 Bognen gaaer langsomt, Skibet har Hast.
 Derfor skal Skibet man lære.
 Tru da kun Sø! jeg foragter din Oval.
 Hysende danser den trodsige Hval
 Stærkt i sin Hoieloftssal.

Med Gammel hørte Somændene Fiskerens Qvad;
 selv Yrsa smilte, og mindtes mange Morgener, hun
 havde sjunget den med sin Pleiefader. Da rystede den
 gamle Hustru paa Hovedet, betragtede Folkvar og sagde:
 Det mener du ikke, Folkvar! Det kan du ikke mene.
 Har du sjunget din Morgenqvad, saa maa jeg synge
 min Aftensang.

Fiskerkonens Sang.

Vaa Stranden staae de hoie Træ'r
 Og vinke fremmed Smakke;
 Men intet Træ dog kommer nær
 Min Bøg paa gronne Bakke.

Og om mit Træ blandt tusind stod,
 Jeg kunde vel det kiende;
 Jeg er ei ved det gamle Mod,
 Maa jeg det Ryggen vende.

Bel alle Blade vo're gront,
 Som var Ethvert det samme;
 Men intet vorer mig saa stiou't,
 Som paa min gamle Stamme.

Det holder mig i licerlig Ravn,
 Alt med sin Green saa froget;
 Stammen viser mangt et Ravn,
 Og Barken er saa broget.

Fra Træet seer jeg Havet hist,
 Og Skovens Hiorte brune;
 Mos og gronne Vedbendqvist
 Dækker gamle Rune.

Høit hæver sig med Lov og Riis
 Min Bøg i Sommermarken;
 Om Vintren dækker Sne og Jis
 Den halve Deel af Barken.

Der leged jeg, som lidet Barn,
 Med Blomster og med Stene;
 Da jeg blev stor, mit Fiskergarn
 Jeg knyted bag dets Grene.

Hver Baar deri en Drossel slaaer,
 Naar smaa Hicerminder blaane;
 Seent i Høst bag Toppen staaer
 Den lysegule Maane.

Jeg kiender vel de rustne Som,
 Som holde Rænkens Planker;
 Der havde jeg min Ungdoms Drøm,
 Og mine første Tanker.

Der sad saa mangen Aftenstund
 Min Fader og min Moder,
 Medens med vor Hyrdehund
 Jeg leged med min Broder.

Fra Træet jeg min Hytte seer
 Bag Tornebusken glode;
 Bæggen er af hovide Leer,
 Og Bisækerne saa røde.

Her tænkte jeg paa Dod og Grav,
 Naar Dagen vandred heden,
 Her aabned Solen bag sit Hav
 Min Siel for Evigheden.

Her Freya forste, sidste Gang
 Mit unge Bryst mon saare;
 Her skuod hun, bag Løvets Hang,
 Min Længsel og min Taare.

Og bragte mig end Skibet hen
 Til alle Herthas Boge,
 Jeg finder ei mit Træ igien.
 Hvad hielper det at sege?

Thi vil jeg mine ringe Haar
 Ei for Alverden bytte.
 Rosen fra vor Glædes Lar
 Staer ved den første Hytte.

Bed denne Sang brast Yrsa i Graad; og den gamle
 Fisler gik gnaven hen i Forstavnens, med de Ord: Den
 Dvinde fordærver alting med sin Kierlingetale.

Næste Morgen vaagnede Yrsa tidligt, og havde et
 prægtigt Syn, thi Solen stod just op, ligesom de seis-
 lede forbi Moens Klint. Da tog en ung Skiald paa
 Skibet, ved Navn Grane, sin Harpe frem, og sang,
 medens Morgenhornet gik omkring mellem Kæmperne.

Danmark har kun et eneste Fjeld.
 Risler i Hroskilde Kildevæld!
 Klækker i Lundens Blomsterne frem!
 Skynder Jer, Piger, at binde dem.
 Gletter en duftende Urtekrands!
 Seer J ei Bruden i Skionheds Glands?
 Skuer J ikke den Asamo,
 Hvor hun kneisser stolt over So?
 Seer J vel, hvor til Mændenes Lyst
 Indigt hun blotter det sneehvide Bryst?
 Stormen kiosler det fyrlige Blod,
 Bolgen hysser den deilige God.
 Bogenes Krands hun har om sit Haar,
 Tusinde Lokker i Binden slaer.
 Hvilket Fjeld paa det faste Land
 Ligner vel Fjeldet paa Danmarks Strand?
 Stenen er hvid, og Bolgen blaa,
 Græsgronne Bøge paa Tuppen staar.
 Eia hvor prægtig i Morgenø
 Bader sig hist den danske Mo!

Ogsaa denne Sang morede Kæmper og Noerkarle;
 deels forniede det dem at høre den blussende Skiald
 slunge Moens Klint med saamegen Aa og Vennerfælighed;
 deels fajtede de skælmske Nine paa Nagnvald
 Kappe, som sad i Forstavnens, og skelede blussende til

Grane, medens han sang. Ragnvald var af danske Forældre, fra Jylland; men da han sin meste Levetid havde opholdt sig i Norge, pleiede han altid med megen Stolthed at rose Norges Skionhed paa danske Sletters Bekostning. Hvad siger du til denne Sang? spurgte ham en af Kæmperne. Den er fortæffelig, sagde Ragnvald, jeg veed kun een som er bedre; hvis Jarlen tillader det, vil jeg synge den. Siung, min Son, sagde Neigin, og Ragnvald sang:

Hver maa rose sit Eget frit;
Roisomhed tager til Takke med lidt.
Hvad er vel Klippens haarde Granit?
Mod et saa drabeligt Stykke Kridt?
Sangen til Tingen jo svare maa:
Smaat maa synge Smaat om det Smaa.
Tag da din Klint, du Sanger bold!
Skriv med Runer dit Dvad paa Skoild;
Og, saalænge som Nunen staaer,
Sikkert ikke din Noes forgaær.
Hvis ei Ragnvald dit Værd kan see,
Blendes han vel af den norske Sne.
Hjst gior Sneeskorpen Hjeldet kun hvidt;
Men hvad er Vinterens Pragt mod Kridt?
Dalen er magelig, Græsset gront;
Blaamanden finder det Sorte kont.
Noes du kun drifsig det danske Bierg!
Kæmpen beundrer vittige Dverg.
Kosteren bieffer ad Gangeren stor,
Dværgene kæmpe mod Asathor! —

Over denne Sang blev Grane saa opbragt, at han kastede sin Harpe, greb sit Sværd og udfordrede Ragnvald paa Stedet. Rogt dig for Mytteri, Ungersvend, sagde Neigin alvorlig! jeg vilde nodig, at din Haand, saa øvet i at slaae Harpens Strenge, skulde festes med Kniv til Masten; det vilde giøre dig Fingrene lamme. Da var det Tert Tab, og ikke mit, sagde den unge hidlige Skiald og stodte Sværdet i Balgen. Du

har Net, sagde Neigin, som folste at han havde talt
for haardt; men der maa være Orden i Alt; du maa
udjage de slette Ord af dine Viser; jeg maa straffe
Øvrør paa Skibet. Den formildede Grane sagde:
Viisdom i Tide quæger den opbragte Tunge meer end
Øl og Mundgodt i Torst. Jeg vil bie med at svare
Ragnvald, til vi ere paa Land. Neigin smilte og sagde:
Et godt Raad er ingen Vandlilie, som kun vorer i
Soen. For daarlig Tale har den Snilde to Øren;
hvad der gaaer ind ad det ene, kan han lukke ud af
det andet. Ha, sagde Grane, om mig kunde Ragnvald
sige hvad han vilde, men han skal ikke fornærme hele
Danmark. Kan Ragnvald fornærme Danmark? spurgte
Jarlen med et høit Blik. Vær rolig! Tak Aserne,
som gave dig et lettere Blod. Misund ham ei den
Trost at rose sine Klipper og Vandfald. Betager du
ham den, hvad har han da tilbage? Jeg føler Nor-
ges Skionheder ligesaa høit, ja høiere end han, raabte
Grane; men pralerist Egenvoes oprører. Og var han
endda en Normand, saa sik det være; men Ragnvald
er født i Danmark; og jeg har mørket, at naar Slige
komme tidlig derop, blive de ofte allerhaanligst, da de
dog med sonlig Kiærighed burde mindes deres Fædre-
land. Han er syg, sagde Jarlen; og med den Syge
maa man have Overboerelse. Er jeg syg? spurgte
Ragnvald, og sprang hestig op. Du har Siemvee,
min Son, og det er en svar Sygdom. Du er borte
fra dine Frænder, og hævner dig nu paa os ved at
vise din Brantenhed. Naar du engang vender tilbage,
vil du drille de Andre med at rose Dammarks frugt-
bare Sletter. Ragnvald taug, og slog Vinene ned.
Jeg kan ikke forbyde Eder Kamp, sagde Neigin; men
ville J lyde Benskabs Raad, saa kæmper ikke. J have
jo ikke fornærmet hinanden, men kun puklet paa for-
stiellige Landes Fortrin. Lad Landene forsvare sig selv

i Svinesylle, i Tusindevis; det vedkommer ikke enkelt Mand. Ragnvald tiener nu af fri Drift Konning Hroar; og jeg holder det for sommeligere, at I spare Eders Mod til hans Forsvar, end at spilde det paa egen Riv. Jeg er rede til Forsoning, sagde Grane, men jeg er vis paa, at jeg søger den forgiveves hos Ragnvald. Dog rækker jeg ham Haand; ikke som Ven, men som Staldbroder hos Leirekongen. Som saadan modtager jeg den med al Oprigtighed, svarede Ragnvald. Dermed rakte de hinanden Hænder, skjendt endnu skjælvende og blege i Ansigtene af den forrige Strid. Grane havde gierne omfavnet Ragnvald; men et koldt, fiendtligt Blik fra dennes Øje isnede ogsaa ham strax igien, og han trak sig tilbage.

I ere nogle Gieckke, sagde den hundrede og thve Mars norske Gubbe Arne Kalf, som sad med sit lange Skæg i Bagstavnens, og havde hørt deres Troette. Hvad er den hele Sag? To unge Skialde ere nidskjære paa hinanden, og nu maae Danmark og Norge tiene til Skalkestiul. Dog, det siger jeg reent ud, Grane er bedre end Ragnvald, skjondt denne tildeels er min Landsmand. Du driller altid Grane med din taabelige Hovmod; men Grane fænger let, og Sangen til Moens Klint — siig mig min Son — var det Klintens eller Ragnwalds Nærvarelse, som opnumtredte dig? Grane smilede godhertig og sagde: Begge Dele, Fader, naar jeg skal tale ørligt. Ragnvald roser altid Norge; nu sit jeg Lyst til at giøre Giengield, da jeg saae det yndige Field i Morgenroden.

Paa denne Maade sik Samtalen en god Bending; og da Nogle meente, det dog var Skade, at Naboen altid skulde lives og stride om Fortrin, raabte Arne Kalf: Der snakke I nu atter hen i Taaget! Hvo i al Verden skulde lives, naar det ikke var Naboeerne? Maa der ikke Smurdeig i Brodet, for at det skal blive

velsigagende? Er der nogen Sundhed uden Kappelyst og Strid? Odin, saa klog han er, kan ei undvære Thor. Men Thor maa heller ikke reise til Jorthunheim uden hans Bidende, ellers vorder han giekket.

Under slige Samtaler gled Skibet fort. Yrsa herte opmærksom til, og glemte derved at tænke paa sin egen Tilstand. Hun talede lange med Grane, han behagede hende, og inden hun vidste deraf, var det Aften, og Skibet lastede Anker i Issefiord, uden for Leireskoven.

Undet Kapitel.

Kong Groar.

Skiondt Yrsa var vant til at leve i de Angelsaxiske Skove, maatte hun dog studse ved at see de frødige Træer, som omringede den danske Fiord, og som hang langt ud i Vandet med deres Grene. Det var ikke her Sand og Steen, som udgjorde Strandbredden; men den friske Graesterv kantede Bredden ofte med Blomster og Urter, lige til Belgerne. Ved Enden af Fiorden gif en Bro ud i Havet, og fra denne saae de en bred, aaben Trægang, som forte til Kongens Lystgaard. Denne Trægang var ikke plantet, som i vore knappe Tider, men udhugget, ved, blot i et lige Stroq, at tage Træer bort. Af det meget Tonner, Groar havde ladet følde, for at giøre Leireskoven sund og tilgjængelig, var Groarskilde bygget; dog vare de bedste Bygninger af Muursteen. Husene stode adskilte fra hinanden ved Hauger og Gicrder; kun tvende Hovedgader gennemstaae Byen og forenede sig i et Torv, hvor Kongsgaarden stod. Forresten vare alle Bygninger ad-

skilte, som endnu i Bagdad, og andre østerlandske Stæder. Indbyggerne bestode af Kongens Kamper, deres Et, endeel Smedde, Tømmermænd, Murere, Skibsbyggere og Haandværksfolk. Kongens Trælle havde et stort Huus, hvor de boede skikkelig godt, og hvorfra de ginge daglig at forrette Hoveri paa Mark og i Eng. Ræve, sye og tilberede Lægedom gjorde Dvinderne. Omkring Byen var en Vold og en Grav, forsynet med tvende Vindebroer; den ene ind i Landet, den anden til Kongens Lyftgaard, der laa mellem Staden og Fiorden. Her tilbragte han Sommeren, og Reigin skydte sig med Yrsa, fulgt af de gamle Fisserfolk, for at hilse paa Kongen. Men i det Yrsa gik med Reigin giennem Trægangen i Tusmørket, blev hun forstrekket. Det forekom hende, som om hun saae tvende blege, blodige Mennesker bag Træerne, med stive Arme og Been, opspilede Mine, og i. Hænderne holdt de blinkende Knive. Hun tog det for et ondt Varsel, og betroede sin Sorg til Reigin. Men han smilte og sagde: Vær trostig! Disse vare Stimænd, som Groar have ladet henrette og hid sætte, til Skræk og Advarsel for andre. Da de kom nærmere, fandt Yrsa, at det var virkelig saa. De vare bundne til Pæle, man havde trykket deres Hænder fast om de blodige Knive, udtaget deres Indvolde; og nu stode de saaledes vindtorre ved Veien. Du seer heraf hvilken god Konge Groar er, sagde Reigin, han er Stimænds og Sloveres Skræk. Yrsa ghyste, i det hun gik dem forbi, thi de stirrede følt; men Reigin løe. Saaledes nærmede de sig Kongsgaarden.

Har Kongen ingen Hustru? spurgte Yrsa. — Hun er død, for sex Aar siden. — Levede hun her? — Nei, i Northumberland. Hun hedde Ogn, var en fager Dvinde, som du. Det kan jeg tenke, at hun ikke har levet her, sagde Yrsa, hun vilde vist faaet Kongen til

at borttage de føle Liig. Kan man ikke havde Netfærdighed, uden at fordærve Naturen? Og skulle de blodige Slagtoffere med fortvivlede Træk daglig tilintetgiore hvert blidt Indtryk af den blomstrende Vaar? — Stimændene føle ikke saa fromt, som du, sagde Neigin. Den blomstrende Skov finde de god nok til at skuile sig og rove i ; men see de saadan en Fuglestræk, da vorde de rædde og flyve bort, som Spurve fra moden Frugt.

I Nærheden af Kongsgaarden var Skuldes Tomfrubuur og nogle Boliger for Kongedatterens Dvinder. En af disse havde Neigin strax ladet indrette til Yrsa; og da hun ikke ønskede at see Kongen, for Jarlen havde talst med ham, bragde Neigin hende først til hendes Buur.

Bed at træde ind i Hoieloft, kunde han ikke nok beundre den Kunst, hvormed Komning Groar havde laadt Bygningen opføre. Istedet for at Kongshallen paa lidet nær for havde seet ud som een af vore Lader, fandt Neigin Alting paa en langt kosteligere Maade. Hoieloftet kunde være hundrede Skridt langt og fyrgethve bredt. Oven over hævede sig Sparværket i en ret Vinkel med et Tag af begede, sandede Tretavler; og stærke, velhovslede Biælker, som lobe under Loftet, besæstede Taget vel med Bæggernes Muur. I Baggrunden af Salen var en Forhoining med Tralverk, og en liden Dor, hvorigennem Dvinderne kunde komme, tage Deel i Aftengammen og gaae, naar de vilde. Til begge Sider stode Bænke; de fornemste Sæder belagte med Hynder. Paa hoire Haand var Gaffelbænken, med Kongens Hoisæde i Midten. Bag Bænkene kunde Tæpper drages tilside, og her vare Bolstre, hvor fremmede Giæster, som besogte Kongen,sov om Natten. Bag hvert Sæde var en Knage under Loftet, hvor Helten kunde hænge Hjelm, Brynie, Skjold og Sverd. Og foran i Salen ved Indgangen stod et stort Kar, med

en Øse i. Dette fyldtes hver Aften med Öl eller Mundgodt, og det var sieldent, at ikke Kæmperne tomte det inden Midnat.

I denne Sal havde Kong Groar tankt at giæste sin Broder Helge, naar han kom hiem; thi han sogte altid at overraske ham, og havde Helge udmaerket sig ved Bedrift, funde han være vis paa, at den fredelige Broder ikke havde været ørkesloss. Denne Glæde var ham ikke forundt. Reigin bragte det sorgelige Budskab om Helges Dod.

At han var død, gjorde intet overordentligt Indtryk paa Kongen; hvergang Helge drog paa Eventyr, formodede Groar, det vilde gaae ham ilde, og han forundrede sig mere over, at han saa tidt ustadt var kommen tilbage, end over at han nu var falden. Han elskede sin Broder, men deres hoist forstellige Sind adskilte dem. Dette tog til, da Helge, alt som hans Rygte steeg, begyndte at betragte Groars Gierning med Foragt. Paa den anden Side vorte Groars Misnoscie over Broderens Bildskab, alt som Alderen gjorde ham selv klogere. Saaledes vare da disse Brodre, som ofte skeer, blevne hinanden fremmede.

Derimod rystede Olufs Hævn Groar desmere. Hans Kinder blussede, og det var fun den sikkre Efterretning om hendes Selvmord, som var i stand til at berolige ham. Thi saa fredsel han var, sik han Lyst til at haevne Broderens Dod. Da Reigin fortalte Helges Endeligt, brast han i Graad, og raabte med saer Iver: O min. raske Helge! Saa har du endt, som du har begyndt. Som en Drneunge haevde du dig, og udstrakte tidligt dine skaldede Bingebeen; og som en Ørn stegst du siden og styrtede fra Fieldet. Saaledes funkler og doer et Stierneskud. Saaledes synker en Vaardag: blomsterfuld, men uden Frugt. Gid jeg havde hørt dig siunge Biarkemalet, medens

de tilmurede Gulen. Gid jeg havde hørt Hesten vrinske.
 Ja, sikkert est du redet til Odin. Som Heimdal har
 du travet over Giallerbro, den har rumlet, og Odins
 Mørk kappedes om at bringe dig det første Bæger.
 Her sidder jeg Myre og surer min Tue; og hvad gør
 jeg dog andet end min egen Grav? Og den bliver
 ikke saa prægtig, som din. Farvel, min bolde Broder!
 Tak for dengang vi sadde sammen lige over for hin-
 anden i Jordhulen; for da vi vendte Ryggen mod hin-
 anden paa Solens Ryg; for da vi stode Arm i Arm
 paa Thingstenen. Ha, vi skulde ikke hvile sammen i
 een Grav. Vore Livsbaner vare forskellige, som So-
 lens og Maanens, og langt adskilte stode Grændestenene
 for vort Liv.

Et Par Timer derefter talede Kongen atter med
 Reigin, og havde fattet sig. Yrsas Bryllup bedrovede
 ham ikke nær saa meget, som Reigin havde tænkt. En
 Brøde, som begaaes uvidende, sagde han, er ingen.
 Guderne raade for Lykken, de ere ifstand til at vende
 Ondt til Godt. Reigin maatte fortælle ham om Frehas
 Uabenbaring. Det var Aften, sagde han, og vi stode
 just rede til at bestige Skibet, da overfaldt os alle en
 sovnig Tunghed, og vi strakte os nogle Dieblik hen i
 Græsset. Om vi nusov eller vaagede, veed jeg ikke;
 men da vi opstode, havde vi alle haft een Drom:
 Freha viste sig paa en Aftensky, og forjættede Yrsa en
 Son, som hun skulde kalde Grolf, og som skulde blive
 en sielden god Drot for Danmark. Det var et godt
 Lovte, sagde Groar, og paa det Gode finder jeg en sær
 Glæde i at troe og haabe.

Hvorledes vil han modtage dig? tænkte Yrsa, da
 hun gik til Kongen. Hun havde vel hørt tale om
 Groars Venlighed; men det føle Lettersted havde ned-
 staaet hende, og hun formodede i Groar at finde en
 streng Herre. Da hun treen ind i Værelset, mædte

hende strax en lidet midaldrende Mand, klædt i en mørkegrøn Kjortel med et smalt Guldbelte; han havde glatte askograae Haar og graae Øyne. Han bad hende sætte sig, og sagde, at Kongen strax vilde være der. Yrsa yttrede sin Frygt for den Fremmede, hvis aabne Ansigt indgjod Fortrolighed. Den lidet Mand smilte, og sagde, hvis hun frygtede Kongen, var hun sikret i Landet den Eneste. Det varede længe, inden Drotten kom, og hun havde imidlertid fortalt alt hvad der var hændet. Da hun var færdig, trykkede han hende til sit Bryst og sagde: Belan, min Søster! græd ikke mere. Du seer her Kongen for dig, og han skal altid være dig en Fader og Broder. Naar memmestelig Storhed har naaet sin høieste Grad, synker den ofte. Det saae vi med Helge! Naar Ulykken er steget til den yderste Spidse, vender den sig ofte til Held; det haaber jeg, vi skulle see med dig. — I dette øieblik kom den lille Agnar, Kongens Son, ind og satte sig paa sin Faders Kne, uden Frygt for Yrsa. Du var givt, og dette er dit Barn, sagde Yrsa. —

Jeg har et heelt Aar været meget lykkelig, svarede Groar. Det Aar svandt som en smuk Baardag. Min Ægn skienkte mig min Agnar, med Tabet af sit eget unge Liv. Jeg vil saaane din desuden noksom sonderknuste Siel for et levende Billed af min Kummer.

Med disse Ord gif han hen og aabnede en vinduesluge. Den vendte mod Issefjord; over Fiorden stod den fulde Maane og skinnede hen over Bolgerne giennem Strandens Bogetoppe. Men uden for Vinduet havde Groar lædt spænde en vindharpe. Her sad han ofte, hørte Mattergalens Sang, drømte om en Vandeverden, et tilkommende Liv, og glemte Kæmper og Skialdene i Hallen. Nejpe havde han aabnet Vinduet og alt var tykt, for de forunderligste Stemmer lode sig høre. Agnar sad paa sin Faders Kne, og Groar saae paa

Yrsa, der lyttede forundret ved hans Side. Det var, som om fierne Hærskarer sang en længstforsvunden Sorg; som Solstemmer, der tabte sig i Mattens Brusen, som bølgende Melodier, der hævede sig og forsvandt. Da bruste pludselig en Storm, Maanen skulstes, Stemmerne taug, og Trætopperne fusesede. Matten kræver sin Net, sagde Hvar. De Døde stige igien i deres Grave. Lader os ogsaa gaae til Hvile. — Med disse Ord adskiltes Frænderne.

Tredie Kapitel.

Skulde besøger Yrsa.

Yrsa havde hørt tale om Skuldes Skionhed, forunderlige Væsen, Bildskab og Ondskab; hvorledes hun plagede Óhr, spottede Fattige, bagtalte Alle, men snaklæde dem efter Mundten, naar de vare nærværende. Næste Aften, da Yrsa sad udenfor sit Buur, kom Skulde med en Flok Piger. Hendes sortgnistrænde Haar hang i tykke sorte Løkker, indslættet med Siv. En staalgraa Silkekortel havde hun paa, hvis Holder hvert Dieblik forandrede Farve, som Havet, og som i Bolgegang flod ned fra de fyldige Lænder. Paa Hovedet havde hun en Krands af Vandlilier. Hun traadte neiende frem for Yrsa; uden at tale videre om dennes Hidkomst eller Skæbne, bad hun om at maatte dansse for hende, og uden at oppebie Svar, begyndte hun strax med ivrig Forfængelighed at vise sin Færdighed, under Trianglers og Floiters Lyd. Da dreiede hun de sneehvide Arme og deilige Hænder saa selsomt i Lusten, at Yrsa ikke nok kunde forundre sig; og de velskabte

Been, ligesaa smalle som fyldige, og de smaae Fodder
bevoegede sig saa let som et Lov i Vinden. Da hun
var færdig, rakte hun Yrsa en Kurv med Blomster,
vinkede ad sine Piger, at de skulde forlade hende, og
satte sig pustende ned ved Dronningens Fodder.

Hil dig, skionne Fyrstinde! sagde hun. Den stakkels Skuld kommer for at hilse dig. Tillader du hende
at sidde ved dine Fodder, og at torre Stovet af dine
Skoe? — Med disse Ord afsviklede hun virkelig Yrsas
Skoe med sneehvide Hænder. — Stat op, Skulde,
sagde Yrsa forvirret, der er intet Sæde for dig. —
Hvad andet Sæde er vel for mig fattige Tiggerbarn?
spurgte Skulde med en andægtig Mine. Af, man har
vist fortalt dig meget om mig, hvor ondstabsfuld jeg
er. Jeg stakkels Os! Fordi jeg er lidt overgiven!
(her begyndte hun at græde) Men jeg tilgiver dem!
De forstaae sig slet paa Hiertet. Yrsa rortes og bad
Skulde, ei at være bedrøvet. Af, vedblev hun, hvis
du forskyder mig, er det ude med mig: fun hos dig
vil jeg være, huldsalige Qvinde! — Du skal opdrage
mig. Hvorledes kan et Pigebarn opdrages mellem
Mænd. — Jeg er yngre end du, sagde Yrsa, og træn-
ger selv til Opdragelse. — Er du yngre, saa seer du
dog ældre ud, sagde Skulde forfængelig, og du har vist
langt meer Forstand end jeg. Desuden er du Dron-
ning, og min Stedmoder og Stedsøster. — Yrsas Pande
rynkedes smerteligt; da raabte Skulde: Man fortæller
saameget, hvoraf det Halve er usandt. Du har vel
ogsaa hort, at de vil giøre mig til Datter af en Hav-
frue? Men jeg er ikke saa taabelig at troe disse
Bondesagn. Jeg veed ret godt, at min Moder var en
smuk Fiskerpige, ligesom du; at hun kom til Kong
Helge i Badehuset om Matten, fordi hendes Moder
havde forstudt hende. Kong Helge blev min Fader;

men min Moder druknede engang i Sivet, da hun vilde plukke Solilier, og der spøger hun endnu.

Jeg har følt mig saa alene. Men nu skal du være min Moder. Vil du det? Dette Spørgsmaal udsagde Skulde med et saa indtagende Smil, at Yrsa ikke kunde modstaae, men trykte hende til sit Bryst. Da beed Skulde hende i Leben, saa hun streg. Al, raabte den Kyssende, med Taarer og foldede Hænder, tilgiv min Heftighed! Jeg tilgiver dig, sagde Yrsa alvorlig, men dit Bildstab engster mig, og nu maa du gaae. — Men jeg besøger dig i Morgen igien, sagde Skulde. Yrsa tillod det, hvis hun vilde være stikkelig, og Skulde forlod hende.

Da hun var borte, gik Yrsa ind, satte Blomsterkurven paa Bordet, og stirrede efter den sælsomme Skikkelse, der forekom hende mere lig en Alf, end et Menneske. Da begyndte det at røre sig mellem Blomsterne, og i det Yrsa forfærdet sprang op, krobede en Slange ud af Kurven, lod sig falde ned af Bordet og sneeg sig hen ad Gulvet. — Ha, raabte Yrsa — ondskabsfulde Pige, vil du saaledes dræbe mig? — Men i det samme stak Skulde ganske ligelydig Hovedet ind ad Døren, og spurgte: Ma, med Forlov, har jeg ikke glemt min Snog her? Og da hun saae Yrsas Frygt og Brude, gav hun sig til at skggerlee og sagde: Jeg vil kun stræmme dig. Den er tam, den er ikke giftig. De hule Tænder ere brukne ud. Jeg har faaet den af min Treel fra Myklegaard. Den gisr mig intet! Den er saa from som et Lam. Derpaa udstrakte hun en lille sort Stok, og sang:

Slange, Slange slyng,
Slange, Slange klyng
Dig om denne Stang,
Smidig, glat og lang.
Slange, du min Lyst,
Hvil ved Skuldes Bryst.

Med disse Ord strog hun den af Kieppen, puttede den ned mellem Brystets svulmende Hvelvinger, sagde: Det kisler! og gik syngende bort.

Næste Dag besøgte hun Yrsa igien, med en Hat paa sit Hoved, mydelig flættet af det fineste Siv; en Blomsterkrands, der straalte med brændende Farver, kantede den; smaae Blade dirrede og flagrede rundt omkring Hatten, som Espelov; det høieste Rode afsverlede med det sterkeste Blaa, og med sorte guldplettede Lov. Da Skulde kom nærmere, saae Yrsa, at det var Sommerfugle, som hun med Maale havde fæstet om sin Hat. Grusomme Mo, raabte hun, hvad har du der for igien? O det gør ikke ondt, sagde Skulde; men hvis du ikke lider det, vil jeg give dem deres Frihed. Dermed tog hun alle Sommerfuglene af Hatten, trak Maalene ud og lod den brogede Flok fordele sig med uvis Flagren i Luftten, mens hun klappede i de hvide Hænder.

Det gør jeg saa tidt, sagde hun. De flyve lige fuldt. See kun! De ere ikke saa omstinkede som vi. Vil du nu gaae ud og bade dig med mig i Fiorden? Derfor kom jeg. Yrsa tog imod Tilbudet, og de gik med en Tærne, som bar deres Tsi. Igienmem en straa Sidegang vandrede de til Badehuset; men Skulde drog først Yrsa hen imellem Tærerne, for at vise hende noget forunderligt. — Du maa lade mig binde for dine Dine, og ikke see før jeg tillader det, sagde hun. — Saa vild og følsom Skulde var, havde hendes Selstab noget morende for Yrsa, og hun besluttede for det første at finde sig i hendes Luner. Hun lod sig alt-saa binde for Dinen. Skulde forte hende hen i Kratset, og sagde endelig: See nu! — Da Yrsa aabnede sine Dine, stod hun lige for de to Morderes føle Liig, der forrige Aften havde skrækket hende. Skulde var frøbet op paa en af Pælene, havde omfavnnet den Gen-

rettede, og lagde sin Purpurkind til hans Ansigt. — Afskjeligt! raabte Yrsa, føle Skulde! jeg vil ikke omgaes mere med dig. Dit Vildstab grandser til Af-
sind. — Det er ikke sandt, raabte Skulde hæftig fra
Pælen: det er ikke afskjeligt, men smukt, ikke af-
sindigt, men sindrigt. Wilde Morgenen være saa mun-
ter, hvis ikke Natten havde været skummel? Wilde
Glæden være sod, hvis ikke Smerten havde været bit-
ter? See engang min unge hvide fyldige Arm, hvor
den stikker af til disse runkne jordslagne Skuldre! Hvor
stakkagtigt mit blomstrende Ansigt leer ved Siden af
denne blege Dukke med de brustne Hornsine. — Din Op-
forsel er heist usommelig, sagde Yrsa: jeg befaler dig at
stige ned. Skulde adlod. Smidig som et Egern klavrede
hun fra Pælen, og logrende som en Hund, men med Kat-
tens falske Blik, kom hun til Yrsa. Du er min Mo-
der, sagde hun smigrende, løb hen i Krattet, afbrød
nogle Øviste, tog Baandet af sin Hat, sammenbandt
dem, neiede dybt med megen Ynde, og sagde med en
bedrovet alvorlig Mine: Tugt mig, hvis dig thøkkes,
jeg har fortient det. — Du spotter mig, sagde Yrsa.
Nei, ved Loke, raabte Skulde, troer du, jeg frygter
Riset? Og med disse Ord havde hun med en under-
lig Hæftighed allerede givet sig et let Slag over Ar-
men, saa at der blev en Stribe paa den fine Hud.
Yrsa rev hende Riset af Haanden og sagde: Pige, jeg
veed ikke hvad jeg skal troe om dig! Enten er du
tosset eller altfor klog. Ingen af Delene, svarede
Skulde; kun et godt gevnt stakkels Pigebarn, der gierne
tager imod Formaninger. Med disse Ord bragte hun
Yrsa hen til Badehuset.

Hvor det ligger smukt, sagde Skulde. See, den
forreste Side, med Biælker og Bedbendranker, seer ud
som et Bondehus i Dalen, og dog hviler det paa
thynde Pæle, og underneden bader sig evigt en af de

lumfle Dødens Mør, i det rindende Vand. Det er en bedragerisk Grund. Ikke sandt? — See her besøgte min Moder Helge, vedblev hun, i det hun aabnede Døren. Her staaer Lovibanken endnu, aldeles den samme som dengang. Men de, som brændte af Kierlig-heds Luer paa den, have nu strakt sig paa en dybere, kiosligere Lovibenk, hvor ikke Vaarlov, men Sand og Leer stygge for Solen, og vige ikke tilside for Luften, før i Ragnarokr, naar der ingen Sol er meer. Thi ogsaa den skal sluges i Afgrundssvælget; og saa hedder det: „Gab er i Afgrund, men Græs ikke.“ Er det ikke fornisieligt? Saa er den Spøg forbi! — Yrsa ghyste, men sagde derpaa med et saligt Blik: Saa samle de Gode sig hos Alsader i Himlen. — Kan være! sagde Skulde letsindig: saaledes hedder det jo i en gammel Vise. — Det staaer ogsaa kun i en gammel Vise, sagde Yrsa, at Solen skal opsluges. — Siden du er saa stor en Veninde af Viser, sagde Skulde, kiender du da ikke den:

„Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften folger,
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned
At quæges i Havets Bolger?“

Og dermed sang hun den hele Vise. Hvad vil det egentligt sige med denne Havfrue, spurgte Yrsa, da Sangen var endt; hvorfor blev hun en Slange? Gi hvad, raabte Skulde, eenfoldig Kierlingesnak. Saaledes udphynte disse orkesløse Skialde alle gamle Sagn og fordærve dem. Min Moder var en ørlig Pige, hun har ikke lønnet Kongens Elskov med Falshed. Vilde man troe Rygter, saa har jeg hørt fleer; og jeg veed ikke, hvorfor jeg meer skal fæste Lid til hvad der fordommer, end hvad der frikiender. Hvad har du da hørt? spurgte Yrsa. At min Fader blev hende

utro, at hun af Fortvivelse druknede sig, og spøger i Fiorden. Seer du? der stikker hun det blege Hoved med de lange dhynghaade Navnehaar op af Vandet. — Yrsa vendte sig forstrækket om og raabte: Hvor? — Gi hvad, sagde Skulde, du maa ikke være saa rød. Dermed vare de afklædte og sprang i Vandet. Men det var Skulde altfor snevert derinde, hun aabnede Brædelugen og svommede ud i Havet. Havde Yrsa før beundret hendes Dands, saa maatte hun meget meer studse ved den overordenlige Lethed og Færdighed, hvormed Skulde svommede. Snart skjod hun saa hurtigt afsted, som en solvblinkende Sild gennem Bolgerne; snart laa hun saa let som en Kork paa Vandet, kyssede sin Hod og gjorde allehaande Kunster. Men til sidst vovede hun sig dog for langt ud, Strommen drev hende bort, hun arbeidede forgieves, streeg hinkeligt om Hjelb og sank til Bunds. Hun er druknet, raabte Yrsa fortvivet, og vendte sig til den gamle Tærne, som ganste rolig sad med Klædekurven. Tærnen ry stede smilende paa Hovedet, og pegede hen med Fingren paa de udenfor Badehuset nedrammede Pæle; og der sad Skulde, fross med Hænderne forslagte over Brystet, og efterabede sin Moder, da Kongen havde seet hende forstegang. Det var her hun sad, sagde hun. Men du maa ikke saaledes lade dig forstrække. Den som skal føde Konger og Helte, maa selv være Helteinde. Du vil opdrage mig, men jeg kommer nok først til at opdrage dig. Nu klædte de sig paa og ginge til Buret igien. —

Da de kom hjem var der stort Oplob ude ved Stranden. Kongen og hans Mænd stode ved Kysten, og meget Folk. Ude paa Bolgerne brandte et højrandet Skib i lys Rue med megen Røg. Yrsa troede først, det var et fremmed Fartøj, som tilfældigiis var gaaet i Brand lige uden for Leiresloven. Men snart

hørte hum, at det var et Brag med sieldne Kostbarheder, med Purpur og de fineste Linklæder, der var kommen fra Myklegard, og formodentlig agtede sig til Bretland. Det var strandet paa en Sandbane og tilhørte Kongen, som havde Strandretten. Saasnart Groar vidste, at der ingen Mennesker vare paa (disse havde formodentlig villet redde sig paa Baade, og vare omkomne), sagde han: derfra bevare mig Guderne, at jeg skulde indbringe Fordærvelse over mit Land, ved at smykke mig med forfængelig fremmed Overdaad. Et Skib med Pest var Siælland ikke farligere. Nu elster Bonden Badmel, og Øvinden selvspundne Lin; skulde vi smykke os med Silkeormens Pragt, farvet i Purpurmuslingens Blod, da vilde disse Kryb snart hævne sig, og Ødselhedens og Uppighedens Orm fortære Landet. — Besalede derpaa, at man skulde udtagte et Stykke Purpur til Yrsa og Skulde; — thi Fyrstinden kan vel have noget forud for Bondedatteren og Herseqvinden, mente Kongen — og derpaa lod han Skibet stikke i Brand.

Dette blev strax sat i Bærk, og Ingen kunde have noget at indvende, da det var Kongens Ejendom. De unge Piger og deres Beilere, som stode paa Strandbredden, dem skar det vel i Hiertet, og de syntes det var Synd og Daarlighed; men de ældre og Bisere roste Kongens Handling.

Hierde Kapitel.

Helges Gravøl.

Mogle Dage derefter lod Groar ved en Herold Kæmperne sammenkalde, for at drinke sin Broders Gravøl. Med spændt Forventning ilede de dit, og havde mange Samtaler paa Beien. Den fredelige Groar var kun ilde liidt af de fleste Stridsmænd. De havde lyst til at føre Krig, at erhverve Bytte, og ansaae det under deres Værdighed, at bestoetige sig med Daad, hvilken de meente kun somte sig for Trælle. Groar var siden af vært, ogsaa herover spottede de, og talede tidt om de lykkelige Tider, da man kun valgte Den til Konge, som kunde fylde to Sæder. Dog vovede de aldrig at tilhidesætte Erbodigheden i hans Nærverelse; thi Almuen elskede ham, og hans Netsind bandt Munden paa enhver. Ogsaa straffede han kraft og strengt Lovenes Overtrædere og Stolighedens Forstyrre.

Hvilket Lovte vil han sværge? sagde Guitlak; det længes jeg efter at høre. Hvor mange Pund Hør vil han spinde fra Tenen, til Øre for sin Broders Minde? — Hvilken Skiald skal siunge til Valens Øre; spurgte en Anden; mon Grane eller Ragnvald? — Ingen af begge, raabte Hugleik; thi de lives bestandig; det vilde foraarsage Twist, og den hader Groar. — O han har en Skiald, sagde Norik, der er ligesaa kraftig og varmt som han selv. Den har alt siunget ham Helges Priis. Den mægtige Bindharpe har alt ofte dirret ham shgelige Qwindelyd i Øret, og smeltet hans Herte. Jeg har selv seet ham græde. Var jeg i Ragnvalds og Granes Sted, sagde Wiglet, saa indgik jeg Forliig. De burde hævne sig paa Bindharpen;

thi den elsker Groar dog meer end dem begge, og den koste ham mindst. Det var morsomt at forføre disse Skialde til en Nat at klyve op i Gavlen af Kongens Lysthuis, og nedsticere Windharpen. Kunne Æ forestille Eder disse Ungersvende haenge over Bielken i Maan-stein, sætte al egen Liv tilsidé, og med fælles Iver bruge deres Daggerter, til at sønderlise de forvovne Strenge, som uden andres end Bindens Hjælp vove at giøre dem Egelovet stridigt? — Med slige Samtaler satte de yngre Kemper sig med paatagen Beskedenhed nederst, for at giøre Plads for de Eldre, Graahærdede, hvilke de dog i deres Hierter langt oversaae. — De førstaarne solbrendte Helte kom langsomt i deres Harnisser, satte sig meget alvorlige ned ved Høisædet, ventede paa Kongen og taug. Mellem disse var Reiging Jarl den hÿperste. —

Nu aabnede den liden Lem sig i Baggrunden bag Tralværket, thi Yrsa og Skulde kom med deres Moer. Mændene kunde ikke noksom beundre deres forstellige Deilighed. Yrsas Haar vare askegraae, Skuldes fulsorte. Yrsas blaae Dine svommede i Taarer, Skuldes smaae brune funkledede med Ild. Yrsa var klædt i en fin mørkeblaue Badmels Kiortel, som hun selv havde vævet og farvet; den slyngte sig i bløde Folder om hendes ranke Liv, en guul ulden Lidse med et lidet Spønde sammenholdt den under Brystet, hendes lange Haar hang hende i en eneste tyk Fleeting ned fra Nakken næsten til Hælene, og om Issen havde hun en Krone. Skulde havde ikke givet sig Tid til at lade sit Purpur sye, det var blot kantet, og hang hende i store Folder ned som en Kaabe. De fine Linklæder havde hun paa; hendes sorte Haar hvirvlede sig tykt og bredt i mægtige Kroller, prydet med brogede Muslingeskaller og Sommerfugle. Om den nogne Hals

og de fra Skuldrene af blottede Arme havde hun Guldfæder og Ringe.

Da sprang pludselig Hællens Fløjder op. En Flok Spillemænd, med dæmpede Trommer og sorgeligt klagende Fløjter ginge foran. Saa kom Kongens Kiertesvende med Takler, og endelig Kongen selv. Han var klædt i sin bedste mørkegronne Kost, med et bredere Guldbelte om end sædvanlig. Paa Hovedet havde han sin Broders Krone istedet for Moderens Sigrids, som han ellers pleiede at bære, men som han nu havde givet Yrsa.

See, sagde Viglet til sin Nabo, den synker ham ned i Nakken, skjondt der er lagt Balk under. Hvi beholdt han ikke Dvindekronen paa, som sædvanlig? — Hvoar var bleg og hældede sig noget til Reigin Jarls Arm, thi denne Kongens første Mand var strax gaaet ham imode. Viglet vilde atter til at hviske Spot; men alt som Kongen nærmede sig Hoisædet, fyldtes hans Øine med den besynderlige Ild, som altid viste sig, naar han vilde tale, og som indgjod Grefrigt. Dog var dennegang Opmærksomheden deelt; thi en lav, bruunladen, bredskuldret Kæmpe, som ingen klandte, fulgte Kongen i et blendende Staalharnist. Han havde Hæmer og Tang i sin Haand, og satte sig ved Hoisædet paa venstre Haand, Reigin Jarls Plads var paa høire. Da Hvoar sad i Hoisædet, hævede han saaledes sin klare, tydelige Rost:

Ærlige, trofaste danske Mænd! Om ogsaa Sundhed og Kraft paa Siel og Legem bringer os en rum Tid til at føle Stolthed, indgyder os Tillid til os selv, til vor Lykke, saa kunne vi dog heller ikke andet, end røres og hdmiges i Føleslen af vor Afmagt, ved en stor Mands Afsekrukke. Thi naar den stærkeste Hæltedaaad, liig Skyen, henaandes og adsplettes, hvad er da den mindre? Hælte var en Hælt. Hoit slog

hans Barm for Wren, og den gif ham over alt. Jeg
 har seet ham, som Seiervinder over Kong Skalk i
 Venden, spise Svamp af Jorden, og at slagte sin egen
 Hest, for at opmunstre sine Mænd, da der ingen Levnets-
 midler vare i den opbrænde By. Jeg saae om El-
 stav farve Ungersvendens brune Kind med det fagreste
 Purpur. Da jeg engang gled paa min Hod ved Isse-
 fiord, og Bolgerne slugte mig, styrtede han efter; og
 uden denne Nedning vilde jeg ikke overleve ham nu og
 begræde ham. Sielden var hans Kraft! skion! Jeg
 føler den langt over min. Men — nu er denne Kraft
 forsvunden. Bleg og stiv sidder han paa sin Hest, i
 den tilmurede Huse. Solen blinker ikke længer paa
 hans Hjelm; med stærken Arm kommer han ikke meer
 den vælige Ganger; det store, syv Spand lange Sværd
 hugger ikke flere Fiender ned; det ruster i Balgen.
 Livet blinker ikke tiere fra Sælens Lomkammer, gien-
 nem det aabne Die. — Lader os da forlade hans Grav-
 hei og ham, (thi hvor han nu er, kunde vi dog ikke
 følge) og lader os see: Hvad har han virket paa
 Jorden? — Forst og fremmest lever da hos os Min-
 det om hans Vennerelighed. Thi uagtet hæftig, stolt
 og haard mod sin Fiende, var han dog trofast og kær-
 lig mod sin Ven. Ingen smaalig Hovmod rynkede
 hans Pande, han folte sig ikke bedre end sine bedste
 Kæmper. Helge var gammild. Rundtomkring her i
 Hallen opdager jeg Sværd, Brynier og kostbare Ringe,
 hvorfor I takke hans Edelmod. Han var om mod
 Kvinden. Denne Drift, der forener sig med Tapper-
 hed i nordiske Kæmpers Bryst, besad han i hoi Grad
 — og han faldt, et Øffer for den. — Venden og
 Jyden bestyldte ham for Grumhed. Men naar jeg
 undtager den Hæftighed, hvormed han alt for strengt
 hævnede vor Fader Halsdan paa Farbroderen Frode,
 træffer Grumheds Bestyldning ham ei; og Netsærdig-

hedens Guder Baldur og Forsete vare ham saa hellige som Tyr og Thor. — Sammenligner ham med den hallandske Jarmerik, og I ville føle Forstiellen paa en grum Kriger og en ørlig Helt. Jarmerik var tapper som Helge, vældigere! Et fast Slot opreiste han paa Kullen af Kampsteen, takte det med forgyldte Skiolde, og gav det hvælvede Porte til de fire Verdenshiorner. Han slofede mange Steder i Saxon og Neidgothland, og var en Skræf for Østersøen og de nordiske Kyster. Men med Strikker lod han sin Sosterson og de ypperste Landets Helte quæle. Sin uskyldige Dronning lod han, paa falsk Formodning, nedtrampe af Heste i Slotsporten; og da selv Dyrene sollte Medhynk med hendes Jammer, rørtes over hendes Skionhed og ikke vilde satte deres jernbeslagne Hove paa det skionne Bryst, drog han hende en Saek over Hovedet, og da først knuste de hende baglænds. Mindes Randver, hans Son, som han lod hænge, fordi Nidingen frugtede for, at Sonnen stod ham efter Livet. Under Galgen plukkede Randver Fjærerne af sin Falk og sendte Faderen den; da først sollte Jarmerik sig barnlös. Og længe udeblev ei Hævnens Time; thi Neidgotherne overvandt ham, afhug ham Hænder og Fodder og lod ham forblode sig. — Seer her et Billed paa Heltemod uden Biisdom, Kraft uden Blidhed. Derfor søgte Helge og jeg at virke til begge disse Maal, og hver valgte den Kreds, hvortil Naturen havde bestemt ham. Helge tilvandt sig Algeren, jeg ploiede; Helge hentede Sædefornet, jeg saaede. Helge omgjørdede Haven med et Havn af dragne Sværd, og som Asken Ygdrasil have Treer hævet sig i flere Alar, og baaret Frugt i den danske Abildgaard. Helge overvandt Jotherne, han forbandt atter Halvoen med Øerne, som vor Stamfader Dan havde giort, og herved tilintetgiorde han indvortes Evedragt. Han overvandt Saxerne norden for Elven,

og twang de vilde Bender, der saa ofte have truet os, til at give Skat. Han bekæmpede den urolige Adils i Sverrig, og Fiendskab truer heller ikke mere fra denne Rant. — Seer hen paa alle de stolte Seiervindere! Deres Harme sydede og skummrede, lig Havets Bolger; men med næste stærke Bolgeslag smelte det stolte Skum og efterlod intet Mærke. Hvad udrettede Gram, som, behængt med Bjørnehuden, knuste sin Fiende Kong Sigtryg med Guldkollen? Hvad Hading, som befrigede Sanduan, og opbrandte hans Stad, ved at binde Svællerne tændt Svamp under de sprættende Binger? Seer hen paa Niflungernes og Wolsungernes drabelige Kæmpeflægt! Den har fortæret sig selv, som i en gyselig Øglerede; og, uagtet deres Manddom og skionne spildte Kræfter, sidder Maedsel og Gru, som en bleg Jetinde, og stirrer paa Sigurd Fosners-Banes uhyre Gravhøi i Hunsingau.

Lader os da heller vende Diet til Danmarks første Frode, hvem Freier i Uppsal elskede saa høit, at han i Frodes Tid lod Markerne bære Frugt af sig selv, saa at man ikke behovede at forsyne sig for Vinteren. Ja selv Dværgeneaabnede Biergets Skiod og skænkte Kongen det hellige Jern, ikke til fordærvende Sværd, men til frugtbringende Plouge. Lader os tænke paa Freier i Sverrig, der var ligesaa vennesel, og Frode Fridsami, der gav Landet vije Love, og altid ledsgedes af venlige Fylgier. Mindes Eder den kække Kong Fridleif, der arbeidede mod dum Bankundighed og skadelig Misbrug af Gudernes Lære. Frode Fridleiffson, der holdt Landet i Belstand, fordoblede Hofmændenes Sold og sit Navn af hin Femilde, i sit blomstrende Ringsted. Disse Konger ere mine Monstre; og dersor sværger jeg — (her indbragte man Freiers ghldne Galt, og Kongen lagde sin Haand paa dens Huggetender) ja, høit strænger jeg ved Odin, Bili og Bee, ved de tolv store Gu-

der i Upsal, at jeg vil hædre min Broders Minde — (her lyttede Kæmperne) ved at stræbe fort i Omsorg for Landets Tær, Livets Udvikling, Hiertets Fred, saa sandt hielpe mig alle Aser og Asynier.

Det tænkte jeg nok, hvilskede Viglet til sin Nabo; hvor Snak kan giore Udslaget, der vil Groar altid vinde Seier. Ikke en Bedrift, ingen tapper Blodsudghydelse for den stærke Thor — sagde Offergoden Lofde, saa hoit at Kongen kunde høre det, og reiste sig fortrydelsig. Men de gamle Dommere og Folket, som stod i Gallens aabne Døre, smilte og sloge paa Skiolde.

Da reiste Groar sig atter og sagde: Kongen bør vere Hovedet, som beslutter; Goderne Hiertet, som luer, Hirdmændene Hænderne, som forsvare, Almuen Fingrene, som arbeide; men Legemet trænger da ogsaa til et Par veldige Arme, som styre; og dem see I her! Med disse Ord pegede han paa Reigin Jarl og den Fremmede, som sad ved hans Side. Saaledes indsætter jeg da dig, tappre Reigin! til min Staller og Krigsøverste. Du skal føre min Hær mod mine Fiender. Din Erfarenhed og Duelighed vil baade mig, som den har baadet Helge.

Herned være alle Kæmper tilfredse og sloge paa deres Skiolde. Nu tog Kongen den fremmede Mand ved Haanden, og han reiste sig med Banskelighed fra sit Sæde. — Myøgierigheden vorzte. Hvem kan det være? Hvad skal han? mumledes der. Den stærke, brunladne Kæmpe saae ned for sig med et undseeligt, tungstindigt Blik. — Han seer mere ud til en Træl, end til en Helt, hvilskede Viglet. Nei, sagde Belin, et saa giennemtrængende Øje har ingen Træl. Han staer slet paa sine Been, det er sandt, men Bulerne ved Dienhaarene ned imod den stærke Næse thye paa overordentlig Kraft; og jeg har lagt Mærke til at hans Hænder, uagtet de store Fingre og den svulmende Muus

over Tommen, besidde en forunderlig Smidighed. Han kan ikke holde dem stille noget Djeblit. Sikkert en Almuesmand, som Groar vil indsætte til Staadder-lunge, mumlede Biglet.

I see her Baulundur, hin beromte Smed, ved-blev Groar. Han er vor Tids kunstrigeste Mand og langt over min Noes. Selsomme Eventyr og megen Ulykke har han dsiet hos Konning Nidunger i Thiodi, men nu er det overstaaet, og Baulundur boer nu hos mig i Sielland, paa sine Fædrenegaarde. Ingen for-staaer at hamre Malm, som han. Han skal smedde Sværde, med hvilke der kan slaaes dobbelt saa kraftigt, thi selv den Tappreste blandt Eder vil dog ikke nægte, hvormeget gode Baaben hielpe i Krig. Ogsaa Buer og Pile kan han forfærdige, og af dem ville vi giøre større Brug end hidtil. Vi have jo for kort Tid siden hørt, at Skytherne overvandt Goherne i et mærkeligt Slag, blot fordi de bedre forstod at bruge Skudvaaben til Hest. Deri maae vi ogsaa sve os. Men Baulundur kan meer end dette; og jeg indsætter ham her-ved til Marst over alle mine Kunstmænd, Haandværks-mænd og Arbeidere. I see, han fører sit Baaben-Hammer og Tang i sin Haand. Undres ikke over at han er stivbenet. Den grusomme Nidunger har ladet ham Benene lemlestede; men ved egen Erfaring og Klegt har han anvendt Saarlægekonsten paa sig selv, og lykkelig helbredet sig. Sine Hænder kan han bruge desto bedre; det ville I snart erfare.

Nu satte Kongen sig, og medens det store Horn gik omkring til Helges Minde, strog Groar den kostbare Guldring af sin Arm, som Baulundur havde smed-det til denne Fest, rakte den til Offergoden Losde, der sad mellem de andre Goder, i hvide Klæder, med bro-gede Bændler om Tindingen, og sagde: Jeg giver her denne skinnne Armring til den Skiald, som siunger min

Broder Helge det bedste Drapa. Modtag den, sagde han til Lofde. Efter gammel Sæd tilkommer det Go- derne, at bedomme Skialdenes Sange ved en Konges Gravel. Lofde modtog Ringen og opfordrede Skial- dene til at synge. Alles Nine vare henvendte paa Grane; men da han undseelig taug, traadte Nagnvald frem, og med dristige Blik slog han sin Harpe til fol- gende Drapa:

Utgardeløke
I Lænker lured,
Hvor Niflheims Nælder
Af Taage næres;
Hvor hule hielde
Den heige fængsle,
Skumle Sicæle
Med Snoge bindes.

Tankefuld Tangkær,
Sledsten Tærne,
I Leire ved Løke
Løkked frøde.
Bed Drab forðærved hun
Danste Skoldung;
Tunge Skiebner
Trued Helge.

Men Skyen sank
For Morgensolen;
Nastronds Lue
Listen lonte.
Helten fra Hulen
I Skoven hærjed;
Frøde sig vaanded,
Da Taarnet valed.

As Thor paa Thinget
Den Tappre stued,
Sendte Lynet
Fra Sky mod Leire.

I Hallen Helge
Stod som Heimdal,
Gyldenbryniet,
Høit paa Bifrost.

Vi slog med Sværdet
Jøthers Skuldre,
Tvang dem Laget
Som Trælle bære.
Vi slog Slaver,
Venderne strækked.
Skalk den Stolie
Blev Skattekonge.

Men Uigard-Løke
Fnoss i Afmagt:
Dval ved Drvinder
Kan Kraften qvæle.
Da angled Arglist
I Angelsaren;
Men floge Konge
Beed ei paa Krogen.

Paa Helheim Helge
Strengt sig hevned;
Steeg paa Snarfob,
Som Har paa Sleipner.
Da reed den Rasse
Dødningreisen.
Det var Beien
Til Valaskialfen.

Syp flisonne Moer
Stod paa Bifrost,
Skued Balen
Til Valhal ride.
Hvo kommer hif, sang
Geierstagel.
Blod farver Kinden,
Men ikke Brystet.

Ei han bores
 Af Staal i Barmten,
 Ei Thegnens Tinding
 Geirsodtegnes.
 Ei Sværdsveed farver
 Den Horvonne!
 Dog gaaer hans Ganger
 Ad Giallerbroen.

Da var det saare
 Skjont at stue
 Hvor gode Guder
 Ham Gaver stænkle.
 Thor gav Sværdet
 Og Bidar Spydet,
 Odin Hielmen
 Paa Helge satte.

Nu sidder Halsdans
 Son hugprude,
 Misden syaler,
 Sæhrimnir styrker.
 Giæst er Glæden
 Hos rige Guder;
 Men Hel husvaler
 Hæderløse!

De gamle Kæmper syntes godt om denne Sang, og Lofde vilde strax give Ragnvald Armringen. Da bod Groar ham tove, for at høre, om ingen vilde giøre Ragnvald Prisen stridig. Yrsa og nogle Ynglinger med gode udtryksfulde Ansigter saae hen paa Grane. Han slog Dinene ned og begyndte at bevæge sig paa Bænken. Hans Staldbrodre stodte ham i Sidten og paa Albuuen, toge ham Harpen ned og rakte ham den. Vil du synge, Grane? spurgte Groar. — Hvis du tillader det, Herre Konge! svarede han; men forund mig blot at fatte mig et Dieblik. — Grane er undseelig, sagde een af de spodiske Kæmper. Undselighed og Frøgt grændse sammen, smilte en anden. Nu havde

Grane fattet sig. Den opbleste Mine, hvormed Ragnvald betragtede ham, gav ham Mod, og han sang:

Pryd Høien, Freir ! med Somrens unge Straa.
Hvælv over den din Himmel, Freya ! blaa,
Og plant om Graven dine Roser rode.
Bor Helge rider til sit Balastialf,
Ledsaget af den sionne Dagens Alf.
Han slumrer ikke længer blandt de Døde.

Nass var hans Vandring her paa denne Jord.
Han agted ei Forsigtighedens Spor,
Men klævred op ad Færens Fielde brune.
Dybt under dem slog Ran sin vilde Svæve ;
I Tidens Bolge maatte Helten døe,
Men Bolgen ci udsetter Stenens Rune.

Hil være Valhals store Guder tolf !
Den ædle Birn skal ståne Danmark Rolf,
Og Elstovs Diis forjættet har en Konning.
Hil være Balen, som til Bingolf gif;
Hans Arvesl er ingen bitter Drif,
Thi Sorgens Malurt blander sig med Honning.

Naar Natten i sit sorte Klædebond
Sig Fiorden nærmer, svæver Helges Aand,
Vig Kæmpestyggen, over Hledrestoven ;
Da seer han ned til Marken, hvor han steed,
Til Hulerne, hvor han i Livet leed,
Og speiler sig ved Maanestin i Boven.

Men hvergang Morgenröden bryder frem,
Da stiger han i Luften til sit Hjem,
At høre den guddommelige Sanger.
Da siunger Bragi Heltens Kraft og Harm,
Og kælent svulmer hver Guidindes Barm,
Og Kobberporten slinger i Thrudvanger.

Men brister Jorden, som den større Bark,
Da vaagne Hyrderne paa Idamark ;
Som Sværdet for, da vorder Leen hvæsset.
Da forelæser Saga Tidens Skrift,
Og Livets foundne, barnlige Bedrift,
Da glimter kun som Ærninger i Græsset.

I Ragnarok alt synker og forgaaer.
 En Nune fun i Evigheden staer,
 Som Urdur selv e mægter at afvæste:
 „Om du var Baldur fiendtlig eller huld!“
 Thi Sielen, Kæmpe! smuldnæs ei til Muld,
 Fordi du brænder Legemet til Aste.

En Taushed fulgte paa denne Sang. Yrsa græd,
 Groar var bevoget, Folket med ham. Men Ragnvalds
 Venner murrede, hvissende sagte til de Gamle, og sik
 disse til at nikke og til at rygte paa Hovedet. Hvil-
 ken Qvindevise, heed det. Vil den sammenligne sig
 med Ragnvalds mægtige Qvad? I Ragnvalds Qvad
 er Kraft og Kælhed, her Svaghed og Eftergivenhed.
 Ragnvalds er nordisk, Granes aander de Christnes far-
 lige Lære. — Da reiste Offergoden sig og rakte Ragn-
 vald Ringen med disse Ord: Bi takke dig, bolde Ragn-
 vald! at du i disse forvirrede Tider søger at hæve
 den gamle Tro og Tænkemaade, ved din mægtige Harpe.
 Tag her Ringen! Og vær vis paa, at den mandige
 Thor glæder sig ved din trodsige Sundhedskraft, ligesom
 Hel og Surtur ved alle Asalokes Kunster, hvor-
 med han søger at fordærve og svække svage Hierter.
 Giften er sod, men en Helt væmmes ved det Sode. —
 Med disse Ord gif Lofde fulgt af Goderne. Kongen
 taug og stirrede hen for sig med et misfornøjet Blik;
 derpaa kaldte han sine Kærtesvende, og forlod Hallen
 med Reigin og Baulundur.

Femte Kapitel.

Kongen besøger sin Skiald.

Sigurd og Svafa, Granes Forældre, sadde i Lovhytten i den lyse Sommeraften og ventede Sonnens Hjemkomst. De vare begge urolige over hvorledes det var gaaet ham, men vilde ikke være hinanden det beklaedt. Sigurd stœftede sin Øre, Svafa spandt Blaar. — Nu er der da stor Fest i Kongshallen, sagde Svafa efter en Taushed. — Hm, svarede Gubben, større har den været i gamle Dage. Groar hænder ikke Fester; han korter dem. — Hvad mon de nu foretage sig, Fader? — Nu gaaer Ølhornet omkring til Helges Minde. — Mon Groar gør noget Lovste? — Nejpe. Han er heller ingen Ven af Lovter. Han holder gierne, men lover sjeldent. Heltegierninger er just ikke hans Sag. — Men Velgierninger desmere. — Det kan ikke nægtes. — Han taler vist smukt i Hoisædet. — Groar har Weltalenhed. — Han kunde gierne være Skiald! — Nei, dertil har han ikke Evne og Styrke nok i Sproget. Det er at tale, et andet at digte. — Ja, Fader! det er vist er vanskelig Kunst, den Skialdekunst. — Dersor vilde jeg ogsaa ønske, at Grane ikke vilde besatte sig dermed. — Hvorfor? troer du ei, han duer dertil? — Det er muligt, men uvist; han gør sig selv Livet suurt. — Ja vist, Fader, den Ragnvald — — Er en ung Skiald, ligesom Grane. — Men — — Du er ikke hans Moder! Det veed jeg. Og derfor — Foretrækker du Grane, som billigt. — Tald mig dog ikke bestandig i Talen! Troer du ikke, Grane besidder større Evner, end Ragnvald? — Hm! Ragnvald er en bold Kæmpe! — Men haard og føleslos!

og det bor en Skiald ikke være. — Grane er for blod. — Det troer du! Jeg veed det bedre. Han er ligesaa dierv, som blod, naar det gialder. — Nu, det ville vi see, sagde den gamle Fader, og i det samme traadte Sonnen ind, med sin Harpe paa Ihggen. Han hilste sine Forældre venligt, lagde sin Hat paa Bordet, og stillede Harpen hen i Krogen. Moderen spurgte, hvordan det var gaaet, og Faderen sagde ikke andet end: Nu? men dette Nu gav han saadant Eftertryk, at Grane vel forstod, hvad han vilde sige dermed. Dette satte ham i Forvirring, og han sogte at skuile den, ved vidtloftigt at beskrive det hele Optog, Yrsas Skionhed, Skuldes Pragt og Vaulundurs Bæsen. Derpaa holdt han dem Groars Tale, som han næsten kunde udenad. — Og saa, sagde Moderen, kom du da til at synge Helges Minde. — Ragnvald sang først. — Nu det var vel heel maadeligt? — Det kan jeg ikke sige! Det var det bedste Hvad, jeg har hørt af Ragnwalds Mund. Det havde det kraftige gamle Snit, og bragte os (maastee lidt vel meget) til at tænke paa hvad Bragi hin Gamle og andre store Skialde havde siunget i henfarne Tider ved slige Veiligheder. — Nu, saa kom da du! — Ja, saa kom jeg. — Og det behagede vist alle kloge og formuftige Kæmper meer. Hagbarth Alegnarson tyktes vist vel derom. — Ja, det er sandt. — Og Ivar Hundingson? — Ogsaa. — Og Dronningen? — Yrsas Dine svommede i Taarer. — Hvad? Græd hun? Og da Ragnvald sang, græd hun ogsaa da? — Nei, hun var ligehyldig. — Og Kongen? — Foretrak min Bise for Ragnwalds. — O Sigurd, raabte den glade Moder, seer du nu, at jeg havde Net? at min Son vilde vinde? O han har sagt mig sit Drapa, for han gif, og jeg har selv grædt, og vel troet, han skulde vinde Prisen. Stryg dit Arme op, mit Barn! Lad mig see Ringen! Lad

mig see Armringen. — Nu Moder, sagde Sonnen godhertig, saa lad os da nu være fornøiede med, at vi vide det selv, og at Kongen og Dronningen veed det; men Armbaandet kan jeg ikke vise dig, thi jeg har det ikke. — Du har det ikke? spurgte Faderen opfarende. — Meningerne ere tidt ulige, sagde Grane. Øffergoden var Dommer. Ragnvalds Visse blev foretrukken, og maaskee fortiente den det. Dens trodsige Heltetone passede vel for den trodsige hedenfarne Helge. Jeg sang min Stemning. At giore et godt Hvad ved bestemt Lejlighed er vanskeligt. Lærlen synger bedre paa Mark, end i Buur. — Dumme Praler! stor i egen Indbildung, raabte den fortornede Gubbe, gif ud af Haugen, og slog Ledet i ester sig. Grane saae ned for sig, hans Kinder blussede, og han nsiedes med at sige: Jeg veed hvad jeg skylder min Fader. — Du er en haardhiertet, grusom Mand mod dit Barn! raabte den fortornede Moder ester Gubben. — Hvad Hvinde? raabte den hidlige Sigurd og kom tilbage; vil du lære mig hvordan jeg skal være? — Stille, stille, kære Forældre! sagde Grane. For Gudernes Skyld! kives ikke. — Hvorfor sætter du Sylid mellem os? tordnede Faderen. Hvo er det, som har saaet Uenighedssæden? Hvad skal de Drengestreger til? Hvi klimper du og synger bestandig ved den barnagtige Harpe? gior os hvert Dieblik Skam og Fiender, og bringer os til Spot i Folkemunde? Var det ikke for Harpens Skyld, som du har arvet ester din Morsader Hunding, der var en anderledes Skiald end du, jeg lagde den paa Huggeblokken og hug den i tusinde Stykker med min Øre. Kior du Ploug, og skyd Fugle! Til Skiald duer du ikke; og dine blodagtige Taarer vise mig, at du lige saalidet duer til Helt. — Grane taug, satte sig hen i en Krog i Lovbytten, saae paa Maanen og sagde: Naa, naar du ikke fortryder det, Fader! — Da Gubben

havde udbruset, fortrod det ham; han var forlegen, taug ogsaa, og satte sig til Arbeide. Men den gamle Moder kunde ikke tvinge sig, hun fæd hen i Taarer, gik ud af Haugen, vred sine Hænder, og gientog flere Gange: Gid jeg laa i min Grav!

Hvorfør det, min gode Gamle? hørte hun en bekymret Stemme spørge. Svafa hævede sit Ansigt, men hvor hurtigt forvandledes sig hendes Fortvivelse til Skræk og Undseelse, da hun opdagede Kongen selv. Hun kunde ikke svare ham eet Ord, men neiede dybere for ham den ene Gang end den anden, og troede hver Gang at synke i Jorden. — Hvad fattes dig, Svafa? gientog Kongen; hvad Dndt er der hændet? — Heller ikke Sigurd kunde faae et Ord frem, men stod og krammede sin Hue mellem Hænderne. O hvor jeg dog er ulykkelig, tænkte Grane; nu skal jeg ovenkisbet have den Skam, at mine gamle Forældre i Kongens Nærverelse forløbte sig for min Skyld. Da Groar nogle Dieblit forgivæves havde ventet Svar, sagde han: Det er ubeskeden at trænge sig ind i Etshemmeligheder. Men I see mig alle sunde og skikkelige ud. Har nogen af Eder havt en Ulykke, eller været Aarsag til een? — Nei, Herre Konge, svarede de alle Tre. — Nu, saa forlanger jeg ikke at vide meer, sagde den giættende Konge med et venligt Smil. Tilgiver, at jeg kommer saa filde, men jeg kunde ikke gaae til Hvile, før jeg havde talet med Grane og takket ham for hans Dvad. Armringen kunde jeg vel dengang ikke sticke ham, thi det tilkom, efter gammel Bedtægt, Øffergoden; men derfor kan Ingen forbyde mig selv at giøre min Skiald en Foræring. Med disse Ord strog Kongen en ligesaa stion Ring af sin Arm, som den Ragnvald havde facet, og satte den paa Granes. Grane knælede og kyssede sin Konges Haand. — Nu, hvad sagde jeg? raabte den gamle, henrykte Moder. Seer du nu du

gamle, forblindede Fader, at jeg havde Net? Vil du nu en andengang give Tid, inden du oversuer din stakels Son for ingenting? — Det var altsaa derfor sagde Kongen. Den gamle Sigurd slog Dinene ned og sagde: I veed, Herre Konge, hvorledes Dwinder og Skialde ere; tager man sig ikke iagt med ethvert Ord, saa blusse de, som om der kom Olie i Ilden. — Oprigtig talt, sagde Kongen, i det han med et alvorligt og dog tillige venligt Blik betractede Sigurd og lagde sin Haand paa hans Skulder: var det Dwinden, Skialden eller Gubben, som blussede her? — Det var Gubben, sagde Sigurd godhertig. Jeg tilstaaer, det ørgrede mig, at min Son kom tomhændet hjem. Nu seer jeg, at jeg har giort ham Uret, og vil gierne — Grane sprang op, kyssede sin Faders Haand, og raabte: For alting, Fader, ikke et Ord mere. Groar bebreidede Gubben blidt hans Utaalmodighed, og roste Grane. Dersaa spurgte han, hvorledes de havde det? Den gamle Moder maatte fortælle om sine Faar og sin Uld; Fareren om sine Heste og sin Bue. Kongen lod ham vise sig den, og lovede at sende ham nogle sterkere Strænge, som Vaulundur havde spundet. Derpaa tog han Afsteed, og de to Gamle og Grane fulgte ham til Kongsgaarden. Da de kom tilbage, satte de sig, saa silde det var, til Madveren; og hvo der nu havde feet dem der, saa muntre og venlige, eftergivne og overgivne, skulde aldrig troet, at de nogen Tid havde vexlet et ukigerligt Ord sammen.

Siette Kapitel.

Om Yrsas Pleieforældre. Yrsa vandrer med Kong Groar.

Yrsa tænkte hver Dag paa, hvorledes hun skulde afsprede sine gamle Pleieforældre. Det gik dem og hende aldeles modsat; hende var det kicert at have forladt et Sted, hvor saa gyselige Ulykker forbittrede hende Livet. Dertil kom, at Opholdet paa Leire var hende høist behageligt. I Groar havde hun fundet en Ven; ogsaa Grane var hende kær, og havde været det mere, hvis hun ikke havde frugtet for, at hun skulde vorde ham altfor kær. Hvad Under at den unge Skialds Nine funklede med dobbelt Ild, istedetfor at kiosles, naar de badeede sig i Sven af hendes store blaae? Men Grane var beskeden, frugtsom og from; hun var ikke bange for sig selv, men kun for ham; thi hun vilde nödig giore ham ulykkelig, og vække Kængsler, som aldrig kunde tilfredsstilles.

De gamle Pleieforældre begyndte at visne fiendeligt, saa rørige de for fort Tid siden end havde været. Hver Aften sadde de ved Hjættedoren og stirrede hen mod Sydvest til Angelsaren. Saasnart Solen gik ned, og det sorgelige Mørke begyndte at udbrede sig, sang Folkvar sin Seemandsvise, for at sætte Mod i sin Hustru. Men naar han havde endt, da sang hum til Giengiceld om sit Tre. Saa græd de begge og gik i Seng. Da de fortsatte dette daglig, blev det snart bekjendt, og man betragtede det som et Slags Vanvid, hvad det ogsaa virkelig var. Egnens unge Folk snege sig ofte hen bag Busken, for at høre dem synge; men

mærkede de at man besurede dem, saa taug de strax og gif ind.

Nogle Dage efter Helges Gravel gif Kong Groar med Yrsa til Vaulundur. Nede ved Fiorden havde han indrettet store Huse for ham til Værksteder. Hjist var Smidien med sine Bælge. Det morede Yrsa at see de rafte Drenge, grimede i Ansigtene, at slaae Funker af de glsdende Jernstænger; og nu først kunde hun ret begribe, hvorledes Dømesagen om Dværgene i Bierget var blevet til. Fra de sorte Smedde traadte de ind i den lyse Hal, hvor alle færdige Baaben hang paa Væggene i sion Orden. Herhenne vare Dreierladene. Yrsa havde aldrig før seet en Dreierbænk, og kunde ikke nok forundre sig over den Hurtighed, hvormed Vaulundur forvandlede en Balbirkeklods til et nydeligt Bæger. Her sadde Skomagerne og syede paa Læst det velgarvede Læder; istedetfor at man før meest havde brugt at snore Skindene ugarvet om Fodderne, og træde med dem i Beeg og Sand, for at give dem Saaler. En lille Skomagedreng kom strax, paa Vaulundurs Bink, med et Par fine Halvstovler af Hestelæder, kantede med Hermelin. Yrsa kunde vel paa de smaae Fodder see, at de ei være til en Mand; ligesom ogsaa Bidden i Skafterne oven til viste, at de hverken vare til en Dreng, eller til et Barn. Den lille Skomager sagde: „Fru Yrsa bedes ei at forsmaae, med disse Stovler i Vinster at gaae!“ stirrede derpaa hen paa Vaulundur, som nik-kede, og løb saa hurtig som han kunde til sit Arbeide igien. I Snedkerværkstedet stode herlige Landser, og hang de deiligeste Buer og Pile af bruunt, glatblinkende Træ. Et nydeligt Kastespyd, en lille med Solv indlagt Bue og Pile, der stak i et forgholdt Røgger, tiltrak sig strax Yrsas Opmærksomhed; og da i det samme en Svend indbragte en sion Solvhjelm med brogede Fiære, samt et Pandser med glindsende Brystbuler, fra

Baabenhallen, vendte Kongen sig smilende mod Baulundur og sagde: Man seer dog at den gamle Lyft til at behage Dwinder stikker i dig, min Mestersmed! Har Baudvild endnu ikke gjort dig klog, og vil du forvandle den fredelige Yrsa til en Skoldmo? — Herre, sagde Baulundur, naar jeg holder op at hylde Dwinder, holder jeg op at leve.

Længer nede ved Havet var Saltsyderiet; og allerslængst ude blev Læderet garvet, hvor Binden bar fra, for ei at forpeste Luften. Da Gangen i Længden faldt Baulundur vanskelig, havde han tømret sig en let Rullestol, med hvilken to af hans Drølle maatte trille ham omkring. Saaledes sad han da som Harald Hildetand i Bravallaslaget; ligesaa stærk, stolt og duesig; dog ikke for at bringe Døden og søge den, men for at forskaffe sine Landsmaend Livets Nodvendigheder og Bequemmeligheder.

Paa Veien derfra talede Groar og Yrsa om Granes og Ragnvalds Sang, og vare enige i at den første rørte Hiertet, den anden Stoltheden. Men jeg nægter dog ikke, sagde Yrsa, at der var Noget i Ragnvalds, som jeg savnede i Granes Bise. Det var Oprigtigheden, svarede Groar, Ragnvald tog nu engang Helge blot fra den tappre Side, og følte virkelig mere for ham, end Grane.

Det er forunderligt nok, sagde Yrsa, at man skal være nødt til at tilstaae Ragnvald større Oprigtighed end Grane. — Hvor den Egenkierlige og Bidse finder Fordeel ved at være oprigtig, sagde Groar, der er han det. Shnes dig ikke Ragnvalds Sang havde ogsaa noget Eiendommeligt, vedblev Yrsa, som Granes manglede? Heri maae jeg modsigte dig, svarede Groar. Ragnvalds Sang var en Efterligning af vore gamle Draper. Ja, tager jeg ikke Feil, har der endogsaa svævet ham et vist Bestemt for Dine.

Løfde meente, vedblev Yrsa, da de vare gangu
nogle Skridt, at Magnvald med sin Sang har gjort
sig mere elsket af Guderne. Hvad siger du dertil,
Herre Konge? Månden ikke Hrernes Hvad mere Guds-
frygt end Magnwalds? — Sand Guds frygt visselig,
svarede Groar — men det er ikke den, Øffergoderne
onske. Kun i Mørke stanger man Mal ved Blus.
Dog maa man ei fortvivle. Det er nu engang min
Grille i denne utealmodig-modige Tid, at vise Mod i
Taalmod.

Under disse Samtaler vare de komme ind i en
deiligt Runddeel, som aabnede sig i Skovens Skiod,
med Busserwerk og enkelte store Treer, der (ligesom
store Mænd) havde skilt sig fra hinanden, for at finde
Plads til at groe og udbrede deres Grene. Udar en
lille grøn Bakke sprang en Kilde. Denne Kilde elskede
Groar, og pleiede tidt at besøge den. Man kan høre
den langtfra, sagde han. Lyt kun til den spøde, flyn-
kende Lyd, som af et grædende Barn. Det er den
nyfødte Bolge, der hulker, ligesom Barnet, første Gang,
det skuuer Lyset. Naar den bliver ældre, flyder den
voligere som stille Bæk, og driver sit Elstovspil med
Breddens Kærminder og Bioler. Siden styrter den ud
i det store Hav; og der svulmer den stolte, mandige
Barm til Bedrifster, til den knuses og Ran sluger den.

Yrsa lyttede, og faldt i storste Forundring over
den Lighed, Kildens Rislen havde med et Barns Hulken.
Alt som de kom nærmere, blev det mere ligt, og selv
Kongen studsede og sagde: saa skuffende var det aldrig
forekommert ham. Yrsa løb hen til Kilden, og her
blev hendes Forundring endnu større ved at finde
— hvad hun just havde formodet — et virkelig Barn.
Det laa og græd ved Kildens Rand; men ved den lange
Skriden var det bleven hæst, og kunde næsten ikke mere.
Barnet var niklet i et hvidt Badmels Svob, og kunde

omtrent være halvandet Åar gammest. Den medlidende Yrsa løb strax hen, tog det op, og opdagede nu at den hoire Arme var brudket. Paa Hovedet havde Barnet en spids Hue; men foran paa Brystet var der bundet et Stykke glat Bark, hvorpaa følgende Nuner vare ristede:

„Forbarm dig, fagre Havfru,
Som Drengen finder!
Paa Barnets Kropp er bruddent
Armbenets Pipe.
Han duer ei til Drabsmand
I Drotters Hære;
Koragt en Krøbbling folger,
Den frige spotties.
Men frej og gode Fylgier
Til Alf forvandle
Det Noer, som staær om Ratten
Paa Kildenæsset.

Yrsa tog Barnet i sine Arme, og raabte: Nei, mit goede Noer! Du skal ikke miste Livet. Har din Moder forstodt dig, da skal du finde Moder i mig. — Det er en Ret, Folket har, at udsætte værkbrudne Born til Hungersdoden paa Alfarevei, sagde Kongen bitter; ogsaa den hævder Offergoden, og jeg kan ikke afslappe den! Men hvor er det muligt, raabte Yrsa, for Forældre, der have mindste Gran af Kærlighed? Du seer, hvor smukt Daaden er udsmykket! svarede Kongen. Hvilken Forbrydelse gives der, som man ikke med fager Tale og snilde Bendinger kan forsvare?

Med disse Ord tog han Barnet, og rakte det til en af sine Stakarle, som bragte det hen til de gamle Fiskerfolk; thi Fiskerens Kone var heel erfaren i at læge Saar og Beenbrud.

Bed Beien i Skoven kom Groat og Yrsa til en Hytte, omringet af en Abildgaard, og Kongen sagde:

Saa filde det er, maa jeg dog gisre dig bekjent med min anden Moder Ebba. Den gamle Dvinde med det vensige Ansigt stod just i Doren, da hun saae Kongen, raabte hun: Naa, kommer du dog, Sonlille, og viser mig din smukke Broderdatter? Det var Tid engang. Jeg har staat her og luret hver Dag. Men saadan gaaer det! Naar Bornene blive store, glemme de Forældrene. — Yrsa faldt i Forundring over den Maade, hvorpaa den gamle Dvinde talede til Kongen; men hun vedblev: Du skal vide, det er min Son! Hans anden Moder har vel bragt ham til Verden; men hun døde tidligt, Stakkel. Jeg har pleiet og heget ham, da han var lille; klædt ham paa, givet ham god Mad og Drinke, Morgen og Aften i mange Aar; det maa han ikke glemme, fordi han har faaet den Guldring om Hovedet. Jeg traenger ikke til ham; jeg har min Hytte, og om fort Tid gaaer jeg til Frigga i Vin-golf; saa har han det saa godt! Saa har han ingen god gammel Moder, der kan sliende paa ham og holde ham i Ave. Saa smigre de ham alle af Egenhytte, og fordærve mig ham i Bund og Grund. — Disse Ord sagde hun paa en saa beshynderlig barskrsrende Maade, at Kongen omfavnede hende og sagde: Nei, kære Moder Ebba! du maa ikke forlade mig! Du maa længe endnu blive hos mig. Jeg er ikke voret fra Riset. — Kongen fortalte nu Yrsa, at det var Bifil Bondes Hustru, der i saa lang Tid havde bevarer hans Liv paa Den. — Ja, ja, sagde Ebba, det ville vi nu ikke tale mere om. Jeg husker nok hvad Ho og Hop vare for to vilde Knægte; især den ene. Nu er han da borte. Thor glæde hans Sicel. Det var en skikkelig Dreng i Grunden, naar ikke Berserkergangen kom over ham. Har han havt det ondt, saa har han det nu godt; er der haendet Ulykker, saa har Freya lovet Held deraf. Vi ville ikke græde, ikke

klage. Hvad hiesper det? Fremad! sagde altid gamle Bisil, mens han levede; hvo der seer formeget tilbage, passer ikke paa sine Been og smubler. — Nu er jeg glad igien, fordi du bringer mig hende. Du behøver ikke at sige mig hvo hun er. Jeg kiender hendes Ansigt. Og nu skal I spise et Par af mine bedste Ebler. — Efterat de saaledes havde talet noget endnu med den gamle Ebba, skyndte de sig hjem, thi det var fuldigt.

De gode Fiskerfolk toge sig troligt af Barnet, og det varede heller ikke længe, før den lille Dreng var fuldkommen helbredet: det havde lykkeligvis været et usplintret Brud i Overarmen. Drengen var forresten sund og stærk, kom sig snart, og blev kaldet Hjortvar, efter Hjortene i Skoven, hvor man havde fundet ham.

Hvad Yrsa havde haabet, skete. De gamle Folk glemte deres Sorg over Barnet, hegede det, legede daglig dermed, og mærkede ikke, at de selv gik i Barndom. Det er et smukt Syn, at see en sneehvid Olding spøge med et rødmosset blomstrende Noer. Dette har mylig forladt sin Bugge, hin skal om fort Tid lægges i sin Grav. Livet, med alle Bedrifter og Begivenheder, ligger imellem dem, af Glutton endnu ukiendte, af Gubben forglemte. Venligt spøgende, bestiæftiger kun Dieblikket dem, og alt hvad de føle er Godhed for hinanden. Medens Tidsalder kæmper mod Tidsalder i evig Strid, række Barndom og Alderdom hinanden de fierligste Hænder. Manden i sin Kraft seer ofte ned til Barnet og Oldingen. Han lægger ikke Mærke til, at disse eie, hvad Styrken ofte bringer ham til at savne: Blidhed og Kærlighed; og at begge ere, hvad han var, og hvad han, i det Høieste, kan vorde.

Et Par Maaneder efter denne Begivenhed vilde Yrsa en Morgenstund besøge de gamle Fiskerfolk. Den

lille Hjortvar sad paa Dørtærstelen upaaklaedt, som han
 ellers aldrig pleiede. Han var selv krobet af Buggen,
 og græd nu fordi han ikke havde faaet Frokost. —
 Hvor er Fader og Moder? spurgte Yrsa. Sove, sove!
 sagde Barnet, og strakte den lille Pegefingher hen imod
 Stuen. — Sove de Gamle endnu, tænkte Yrsa, og
 traadte ind. — Der laae de Haand i Haand, blege
 som Leiets Lin. Yrsa troede først, det var det grønne
 Skær fra Træerne udenfor, paa de falkede Bægge,
 som gav dem denne Farve; — men da hun ret be-
 tragtede dem, mørkede hun, at de vare døde. — Saas-
 ledes fulgtes de da troligt ad i Døden, som i Livet,
 og Evighedens Alf havde i een Nat faldet dem
 begge. Deres Hænder vare saa fast knugede i hin-
 anden, at man ikke kunde adskille dem; thi de sidste
 Krampetræk havde overrumplet dem Haand i Haand.
 Yrsa vilde heller ikke tillade, at de maatte adskilles.
 Det var Brug paa den Tid, at man jordede de Døde
 paa forskellig Maade. Nogle brugte endnu at brænde
 dem paa Baal og samle Asken i en Krukke; mange
 lode sig, efter Dan Mykillatis Maade, jorde i Heie,
 siddende paa en Stol, eller paa en Hest; andre ogsaa
 liggende. Groar lod de gamle Egtesfolk bære ud i en
 rummelig Hoi, paa deres Leibenk, som de laae. Da
 Hsien var tilkastet, plantede Yrsa to unge Ege ved
 Indgangen. De stode der i flere hundrede Aar, og
 flættede deres Grene tæt i hinanden, høit mod Himlen.

Syvende Kapitel.

Venderne sende Skat.

Nogle Dage derefter ilede der en stor Sværm Mennesker til Issefjord. Et vendisk Skib, der skulde bringe Skatten fra Kong Skalk, nærmede sig. Herolden roede op mod Kongens Gaard i en Baad, med en stor Sæk, kostelig baldyret. I Bagstavnenvar opreist en Stang med et lysrødt Flag, til Fredsmærke. Kæmperne modtoge Herolderne paa Stranden med Fløjter og Trommer; tvende Tienere lagde Sækken paa en liden Bør af flettede Vidier og bare Skatten affted paa deres Skuldre. Glæden var almindelig, og det fornoede de for saa seiersølle Danske engang igien at see et fremmed Folk hdmhge sig for dem og hylde dem. I alle Hjelmene var Egelsv., og Kongsgaardens Porte havde Egnens Piger og Ungkarle prydet med Blomster, uagtet Groar havde frabedet sig det.

Da Herolden kom i Hallen og stod for Kongen, neiede han ærbodigt med Hænderne over Brystet, paa vendisk Viis. Tienerne satte Sækken for ham, og han sagde: Edle Herre Konge! Jeg kommer her fra Kong Skalk i Venden, som Eders Broder, den store Helt Konning Helge, har overvundet, og giort skatskyldig. Han har rakt mig Skatten med egen Haand. I seer Sækken er forseglet med hans Ring. Hvad der er i, veed jeg ikke; men om det er lidet eller meget, saa lover mig her i Folnets Nær værelse Fred og frit Leide! Thi jeg er kun et Bud, og har ligesaaliden Deel i min Konges Gavmildhed, som i hans Gnidskhed, hvis den skulde findes. Groar svarede: En Herold er en hellig Mand! Med disse Ord aabnede han Sækken;

men hvor stor var hans Forundring og Fortrydelse, da han fandt den fuld af Luther døde Krager, Ravne og smaae Hunde. Paa et Stykke Jern stode følgende Runer:

„Skat folger Seiren
Fra Slagne Slaver;
Men Groar frygtes
Af rædde Ravne!
Hans Hær kan hyle
Som hæse Hunde;
Men fort er Kampen
Mod bange Krager.“

De rasende Bersærker vilde strax ihielstaae Herolden, og Groar kunde kun redde ham, ved at tage ham op i Hoisædet og bedække ham med sit eget Legem. Saasandt Guderne leve, raabte han, før skulle I myrde Eders egen Konge, før I skulle overtræde Giæsteretten. Hvi fhysé I mod ham? Paa Skalz maae vi hævne os, men ikke paa hans Trælle. I have jo længe onsket Krig? Her gives der en Leilighed som faldet. Velan! Lader os tugte Bendernes Kaadhed som Mænd, men ikke selv være kaade som Ulve.

Med Kongen istemte alle ørlige Kæmper. Han har egentlig fornærmet mig, sagde Groar, og jeg vil hævne min Ære; med disse Ord afstrak han sin Handstæ og kastede den; men den holde Neigin greb Handsten i Luftsen, inden den faldt, da han mærkede Kongens Hensigt; og i Følelsen af at Groar var tvungen til at vove alt, og at opoffre de velgiorende Folger af et heelt fredeligt Liv for et Dieblik, raabte han: Tillad mig at tale, Herré Konge! Du har jo for saa Dage siden giort mig til din Krigsøverste! Bed flige Leiligheder pleier altid Kæmpen at sværge Kongen et Lovte. Tilgiv, at jeg saalænge har opsat det, og tag til Takke med at det skeer først nu! Dette mit Lovte er da, at

jeg vil hævne dig paa den hovmodige Kong Skalf. — Nei, Neigin, svarede Groar, denne Forsmædelse vedkommer mig selv altfor meget. — Til at du selv skulde nedlade dig til Hævn, blev Neigin ved: Kongen er sit Folks Fader og Beskytter; men Folket er igien hans Born; vil du nægte Sonnen den Glæde, at tugte Nidingen, som har fornærmet hans Fader? Vi vide dig rede til at opoffre Liv og Blod for dit Lands Bel, bør vi ikke være rede til et lige Offer for vor Konges Gre? Just fordi det er din Sag, skal du ikke gaae med; men vi skulle giøre det; og saasandt Thor lever, Usslingen skal fortryde, at han haanede Skoldungen.

Denne Neigins kraftige Uttring besælede Hver; naar en fremmed Fiende kommer, er den huslige Kiv glemt; i dette Dieblik var Groars Sag alle Danskes, og den ødle Hæftighed, der havde viist sig hos ham, til med Livsfare at beskytte Herolden, til at giøre Krigsløfte og gaae i Spidsen af sin Hær, uagtet han var fredsel, vandt ham alle Hierter. Groars Navn og Ønsket om hans Held blev for første Gang udraabt i Hallen med eenstemmigt Vaabenbrag. Herolden blev bragt til sit Skib under selve Berserkernes Bedækning; og nogle Dage derefter indstibede sig alt Neigin med firetusind Kæmper, endeel Almuesmænd, og gif med en stor Flaade Knurrer og Rogger i Østersøen, for at tugte den Hovmodige.

Da Kæmperne vare bortseilede og Groar var ene hjemme, kunde hverken Baulundur, Yrsa eller Grane troste og adsprede ham. En stille Kummer nagede ham, som han ikke vilde giøre sig selv Nede for. For at fordrive Grillerne gjorde han hyppige Morgen- og Aftenvandringer paa Noeslyng, en stor Mark uden for Horskilde. Dette forekom Mange sælsomt, da han ellers ikke pleiede at giøre sig saa stærk Bevægelse, men

lod sig fordæmte nseie med at vandre langsomt i Skovens Buegange. Nu gif han meget lange Veie, og agtede hverken Middagsheden eller Nattekulden. En Dag, da han havde tumlet meget omkring og var træt, satte han sig i Skhyggen ved en hndig kratbevoket Bakke, midt paa Noeslyng. Han saae sig først om, for at være vis paa, at han var ene, derpaa hævede han sin Rost, og gav sin Bedrovelse Lust i følgende Ord:

Det er Sommeraften! Kislig og mild er Lusten, og Maanen skinner gienmem den gronne Slaaentorn. Men her sad du, vældige Stærkodder, for thve Vintre siden, og ventede Angantyr og hans Brodre. Da var det Frost. Sneen laae fodtyk over Marken, var sammenføjet her ved Bakken, og dækkede i tunge Lag den sorte Torn. Men du agtede det ringe, kastede din Kaabe paa Hækken, aabnede din Sørk, lod Sneen syge paa dit lodne Bryst, og ventede rolig dine ni Fiender, hvilke du alle sendte til Odin. Og da Indvoldene hang dig ud af Livet, lod du Bugen sammenbinde med Vidier, fioerte hiem, og lod dig helbrede af en Bonde, efter at have forsmaaet den tregange for, af en Træl, af en Foged, af en Dvinde tilbudne Hielp. — Hvad vilde du sige, hvis du kiendte Groar? Vilde du ikke behandle ham som Ingil? Baulundur som Fengo? Vilde du ikke foragte Kongens Idret, og bebreide ham, at han ei bedre forstod at bruge Sværdet? — Nei, det vilde du ikke; thi du var ei blot en Helt, men en forstandig, stikkelig Mand, som agtede Kunst og Flid. Heller ikke vilde du med Nette klage over Groars Bellevnet; thi han er sparsom og tarvelig, uden at være gnidsk og madgierrig. — Men — det er dog en kummerlig Ting ei at være Helt! En Konge bør være det. — Og hvorfor? Har jeg ikke mine Kæmper? mine Jarler? Er Odin ei en større Gud end Thor? Er ei han den fornemste, fordi han er den Vise, og staer

ei den stærke Thor under ham? — Men derfor agter ei heller Folket ham som Thor. Denne er dog altid deres kæreste Gud; skjondt Øffergoderne paa staace, at Odin bor være det. — Og du isnede, Groar! du isnede, da du læste Bendens Spot; og kun Følelsen af din Værdighed overvandt din Frugt. Og da Reigin hindrede din Ged — følte du dig en Steen lettet fra dit Hjerte. Din Paastand om at ville kæmpe, var kun Skromt, fordi du haabede Modsigelse. — Ha, Groar! du som elsker Ærlighed over Alt, var det dog muligt, at Frugten kunde tvinge dig til Forstillelse?

Hvis Æren virkelig er bedre end Ærligheden, hvil hylde du da ikke engang for alle det Bedste? — Den bedrøvede Konge stirrede hen for sig; Maanen smilte venligt til ham gennem Slaaentornen, en sagte Wind bevegede den, og den rystede sine Blomsterblade ned over Kongen. Groar troede heri at spore et Bink fra Guderne; han stod styrket og kraftig op og sagde: Held Den, der kan Alt! Have de noget forud dig, saa har du noget forud dem! Ingen viis Mand sørger over de Fortrin, han ikke har. Det er Forfængeligheden, som kæmper i din Barm. Bort med den! Vær atter den, du var! Og soler du dig ydmhyget, saa lad det troste dig, at intet Menneske nogentid ganske undgik Ydmhygelsen for sig selv og for Eftertankens Domstol. — Stærkodder grundede dog intet Hroskilde, byggede ingen Skibe, sorgede ikke for Landets Darv; og Groars Hjerte har aldrig Samvittighedens Svartalfer plaget med Nag og ængstelig Oval. — Med disse Ord reiste Kongen sig og gik munter hjem, fuldkommen trostet.

Ottende Kapitel.

Om Grane.

Granes Glæde over Kongens Gave, og den Venlighed han havde viist ham, var ubeskrivelig, men han blev selv hver Dag mere nedslaaet, og denne Tungsind havde en dyb Grund. Han mærkede nemlig hver Dag tydeligere, at han elskede Yrsa. I et selsomt Lune pleiede han tidt at spotte sin egen Tilstand, heri fandt han en Trost, og denne tungslindige Spøg var det Eneste, der var bleven tilbage af hans forrige Lystighed. Jen saadan Stemning sang han engang alene i Skoven ved Kilden:

Hør smeltes mig hør Foraarsbæk,
Som risled bag sin Bromberhæk
Paa disse stille Steder;
Nu smelter mig den Taare fun,
Som hendes Die græder;
Nu er min Siel fun der, hvor hun
Paa Alsesoden træder.

Hør, hvor jeg gif og hvor jeg saae,
Var Freyas Himmel lige blaa
Og hvælved kærligt oven;
Men da jeg hendes Mine saae,
Da sortned det i Skoven;
Nu Lusten sorgelig og graa
Kun speiler sig i Boven.

Naar Hyrden sang til Friggas Lov,
Og frist hun aabned gron sin Stov
For Dalenes Hyrdinder,
Handt overalt jeg Roser groe;
Nu ingen der jeg finder!
Nu kiender ene jeg de to,
Som staae paa hendes Kinder.

Bevæged sig den brune Hiort,
 Og kneiste stolt og ilte bort —
 Jeg tabte ikke Modet;
 Forfulgte den med Buens Piil,
 Saa snar, saa vingefodet. —
 Nu har et blysomt Dvindeßmøll
 Mig Giften bragt i Blodet.

Gik jeg i Høstens gule År,
 Da svulmed høit mit Hierte strax,
 For Freir, som Jorden troster,
 Som gyldenmodner grønne Baar.
 Nu han mig ei forlyster!
 Nu seer jeg kun de lyse Haar
 Paa Gudens vene Søster.

Sang Fuglen i et natligt Læ —
 Jeg nærmmed mig det mørke Træ.
 O hulde Nattergale!
 Hvad kunde da bag Lovets Hang
 Min stille Glæde male?
 Men ak! hvad er nu Fuglens Sang,
 Naar hendes Læber tale?

Selv Vintren friske Morgensnee
 Mig lader nu forgiveves see;
 Det kan mig ei fornøie.
 Med Blomfiersneen Somrens Døis
 Har blændet mig mit Øie:
 Barm Sne, og dog saa kold som Is,
 Med sine Liliehøje.

Jor eied jeg den hele Jord;
 Nu er den ikke nær saa stor
 Den Magt, som mig har bundet.
 En Skønhed er af Alle stadt;
 Naturen er forsvundet.
 Jeg har den hele Skabning tabt,
 Og intet har jeg vundet!

Svart er den ædle Friheds Tab,
 Dog vil jeg ei mit Fængenslab
 For Hermods Binger bytte.
 Forvandlet til en Bonde from
 Er nu den rafte Skytte;
 Men Gimles bedste Eiendom
 Han giemmer i sin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om
 Hvad aldrig blier min Eiendom;
 Den kan jeg ikke miste.
 Dybt staer dit Billed i mit Bryst,
 Det Forste som det Sidste.
 Og det skal være Hiertets Trost,
 Om Hiertet end maa briste.

Han havde neppe sjunget denne Visse, før et Par silkebløde Hænder holdt ham for Vinene. Grane greb dem, og da han saae de hvide Fingre, trækte han dem med Hæftighed til sine Leber, i den Tanke at det var Yrsas. Men hvor forbaiset blev han ikke, da han saae Skulde. Hendes Kinder glødede, hendes sorte Vise brændte. Stakkels Skiald, sagde hun med bævende Stemme, men med paataget Lyftighed, elsker du ulykkeligt? Eller er det kun Indbildung, som Folk af dit Haandværk altid ere fulde af? — Tilgiv, ædle Ærste inde stammede Grane! — Jeg tilgiver dig gierne, sagde Skulde. Din Forlegenhed klæder dig godt. Og Visen behagede mig ogsaa, skoont jeg meget vel veed, den ikke var til mig. Men det gaaer mig som dig: jeg hæder Den, jeg forsmaaes af. Granes Forvirring blev ved disse Ord endnu større, han vidste ikke hvad han skulde svare, og trækkede i denne Tilstand hendes Haand, som hun havde lagt i hans. Oprigtig talt, sagde Skulde, og stirrede paa ham med et elskvordrulkent Blik, jeg har Medlidenhed med dig. Er det af Beftedenhed, at du foretrækker det udsprungne Bæger for Knuppen? folde Saarer for en livsalig Lue? dorst Lige-

ghylsbighed for reen Hengivenhed? Tistappen for Solstraalen? Med disse Ord rakte hun ham efter sin Haand, som han ikke modtog, men stirrede misfornosiet hen for sig; og da Yrsa i det samme kom langt borte mellem Treerne, sprang han op og raabte: Al! Yrsa! — Er hun der? spurgte Skulde, og hendes Kinder blussede dobbelt saa sterklt, men ei med Elstovens, men med Bredens dunklere Nose. Sukker du nu? svulmer dit stakkels Bryst? Daarlige Svend! Bragi Bænkespryder! bundet i en Haarlocks astegraae Lænker. Du fortienner ingen ung og deiligt Piges Venlighed. Hvad jeg har sagt, er kun skeet for at lokke Hemmeligheden ud af dig. Tag dig iagt, at du ikke herefter sukter for hoit og for dristigt. Med disse Ord forlod hun ham med Skoggerlatter og løb ind imellem Treerne.

Yrsa spurgte Grane hvad dette havde at betyde? Hun havde seet langtfra, hvorledes Skulde holdt sine Hænder for hans Dine, og hvordan han ivrigt havde kysset dem. Det var ham altfor smerteligt at Yrsa skulde troe, han elskede Skulde, og denne Tanke aßpressoede ham, hvad der maaskee ellers ikke i flere Aar var kommet over hans Løber. Han fortalte Ærstdinden hvad der var skeet, og sang hende Visen for. Yrsa hørte den og rodmede undertiden; men da han havde endt, torrede hun hurtig en Taare af sit Øje, og sagde med munter Stemme: Elstov, gode Grane, er en Alsf, men om det er en Lysalf eller Svartalf, bliver et stort Spørgsmaal. Han er sammensat af Maanßin og Tusmørke, han gior oftere ulykkelig, end lykkelig. Om den Nedsel og Gru, han har foraarsaget mig, ville vi ikke tale. Freha har lovet mig Moderglæden; og man siger denne Lyksalighed opveier alle Gienvordigheder. Men ogsaa i sine stillere, mildere Virkninger er han tidt en skadelig Trold, som tilintetgior mangt et hæderligt Samkvem. — Derfor holder jeg mig til

det blidere, stadigere Venstab. Dette skal jeg altid uskremtet have for dig, og mere for dig, end for de fleste Andre. — Der kommer vel den Dag, at jeg ogsaa kan lykønske dig til en elstværdig Brud. — Den Dag kommer aldrig! raabte Grane, greb Fyrstindens Haand, trykkede den til sine Læber og gik hurtigt bort. Yrsa stirrede efter ham. Da hun ikke kunde sine ham meer, lagde hun Haanden paa sit Hjerte, sulkede og sagde: Hvad har jeg sagt? Jeg tor aldrig se ham ene meer!

Niende Kapitel.

Grane fortæller en Saga i Kongshallen.

Det varede nogle Aftener inden man samledes igien, thi først adskilte Groars Bedrovelse, siden Yrsas og Granes Forlegenhed, Bennerne. Endelig lod Kongen Yrsa, Skulde, Baulundur og hans Son Vidrik, Grane og flere Mænd sammenkalde til Aftengilde. Yrsa havde han bedet at formaae Grane til at synge nogle Sange. — Hvad kan det hielpe, jeg synger, sagde denne med et venligt Smil. Det vil opmuntre Kongen, sagde hun. Den forestaaende Krig har giort et mortkt Indtryk paa ham; han trænger til Trost, til at styrkes i sin Overbeviisning om, at det er bedre at være fredsel end seiersæl. Alt hvad jeg sang, vilde neppe giore lyttigere, svarede Grane. — Nu, saa fortæl en Saga, sagde Yrsa, af dem veed du dog saa mange. En Saga, som kan passe for Groars Tilstand. — Og for min, tenkte Grane. Wel, Yrsa, jeg skal fortælle, siden du beder derom, og Groar ønsker det.

Om Aftenen vare alle samlede i den lustige Svale i Kongens eget Lysthuis, hvor han pleiede at opholde sig, naar han havde udsgote Giæster. Der blev spiist og drukket, uden synderlig megen Tale. Da Bordene vare borttagne, satte Grane sig strax til at fortælle. Yrsa sad ved Siden af ham og kniplede Fiskergarn, hvilket endnu var hendes kæreste Thysel. Paa den anden Side sad Skulde; hun tog sig intet for, men stottede sin Arm til Bordet, betraktede den selv, hvor rund og hvid den var, legede med Fingrene i sine Løkker, og saae omkring paa Kæmperne, for at opdage, om de havde lagt Mærke til, hvor smukt de hvide Hænder afstak til de sorte Haar. Dette havde Vidrik Baulundurson, en smuk ung Kæmpe, med gule Haar og rode Kinder; og neppe saae Skulde det, for hun versede Dielast med ham, og sik ham reent til at vende Opmærksomheden fra Fortællingen. Baulundur selv derimod lagde begge sine Arme paa Bordet, og lyttede meget opmærksomt, for Grane endnu havde begyndt; thi han var, som alle Smedde, lidt tunghør, og som alle Haandværksfolk, gad han gierne høre Eventyr.

Edle Konge, begyndte Grane nu, opmuntrer af den stærke Misid og Yrsas Nærhed — gode Kæmper og forstandige Fruer! saa vil jeg da, med Eders Thylke, fortælle om Erik og Noller, som levede under Frode den Fredegode, og hvem der er hændet heel mørkelige Ting. Skulde Get og Alndet i min Fortælling forekomme Eder utroligt, ja vel endogsaa urigtigt, da maa jeg bede Eder glemme hvad I for have hørt, og føste Liid til mine Ord. Thi Skialden har altid Det, naar det gælder om at more Sindet, underholde Tanken og røre Sioelen. Dog, Eriks Eventyr ere bekendte nok; om dem have I vel allerede selv hørt endeeel; Nollers derimod ere skulste i Mørke, og det er kun ved en lykkelig Hæn-delse, jeg har opdaget dem. Mange have paastaaet, at

han levede i Nolighed her i Landet, og var gitt med Kongens forstudte Hustru Hanunda; men af min Besretning ville I see hvor falsk dette Alygte er, som saa-meget andet i gamle Sager.

Kongen smilte og sagde: Det er sandt, Grane! det er af Skialdene man skal have Sandheden at vide. Yrsa stirrede venlig og nysgierrig op fra sit Arbeide og saae paa Fortelleren. Skulde gned sine Negle med Fingerenderne, satte sig igien i den første Stilling og saae paa Bidrik; da begyndte Grane.

Eriks og Nollers Saga.

I Frode Fredegodes Tid raadte Gothar over Agde i Norge. Af denne Konges Kæmper var Regnar den bedste. Gothar holdt en Vinter Juul paa sin Gaard; der vare mange Jarler, Herser og Bonder budne, blandt dem Regnar. Han havde to Sonner med sin Hustru Krage. Den Aeldste, Erik, var foer og sterk, forvoven og stolt. Noller, den Yngre, var blid, vennesalig og Moderen kiærest. Nu hændte det sig Juleaften, at Noller tog sin Bue og gif paa Jagt. Erik blev hjemme, for at tætte Huset med Mos mellem Bialkerne, da det var streng Vinter og Moderen fros. Da Noller havde giort godt Bytte og vilde hiem, hørte han en Gispen i Krattet, som af et Mensesse, der droges med Doden. Han gif hen hvor Lyden kom fra, og traf en gammel Qvinde nedsumken i Isen paa en Mose, som hun vilde gaaet over. Noller trak hende op, lod hende staae paa Benene og bad hende folge med hiem; der skulde hun faae torre Klæder, varm Stue og god Madver. Den Gamle blev herover heel glad; men da hun af Matbed ikke kunde gaae, tog Noller hende paa Alyggen og bar hende til sin Faders

Gaard, hvor han dog ikke kom for det var bælmørkt og Stiererne blinkte.

Erik stod just og tættede Væggen, da Noller traadte ind i Stuen med den gamle Qvinde paa Ryggen; hin mente det var Bildt, og roste Broderen for det store Dyr, han bragte. Men Noller svarte leende: Tamme Bildt gaaer ikke i Norriges Skove; satte Kærlingen paa Gulvet, og fortalte hvad haendt var. Da Erik saae, han havde taget feil, i det han havde taget den gamle Qvinde for en læller og velsmagende Bildbrad, blev han fortrydelig og raabte: Vel kunde Vedet af alle Norriges Skove behoves, for at giøre en eneste Mundfuld mør af denne Steg. Noller lod hende sætte sig ved Ilden, for at toe op; selv gif han ud med sin Broder, for at hente hvad skudt var. — Da Qwinden var alene med Krage, fortalte hun, at hun var en Troldkone, hedde Hartgrepe, og at hun, til Giengield for Nollers Godhed imod hende, vilde giøre ham til den flektigste Mand. Herved var Krage tilfreds. Gif da Hartgrepe ud i Skoven igien og hentede tre Hugorme, hvoraf de to vare sorte, men den tredie graa og hvidspættet. Derpaa gif hun i Stegerset og satte en grem Kiedel med Belling paa Ilden. De twende Orme hængte hun i Skorstenen, saa at de dræppede deres Gift i Kiedelen, medens hun sang Seiden. Da den underlige Mad var lavet, bar hun den ind i Stuen for Brodrerne, men saa, at det Sorte vendte hen imod Noller, det Blege mod Erik. Da de havde sobet noget sammen, mærkede Erik det Sortes Kraft, medens Noller sad i Tanker, som han ofte pleiede; staak derfor Sleben ned i Bellingen og sagde: Saaledes dreier et Skib sig i Havsnod, omtumlet af Storm og Bolger. — Da Hartgrepe saae, at hun intet havde udrettet til Nollers Fordel, men at Erik havde faaet alt det Kraftige paa sin Side, blev hun vred, stod op og gif bort,

uden at tage Afsked. Fra den Tid af mene Mange, at Erik har faaet sin Klogt; men af det Indfald med at dreie Bellingen skulde man troe, at han havde havt den i Forveien.

Næste Baar havde nær hans Forvovenhed kostet ham Livet. Hans Faders Gaard laa ved Havet; da han nu en Morgen sad i sin Fiskerbaad, stirrende hen ad Havsladens vaade Ild, hvor det morede ham at lade sig svulpe af Bolgerne, drev Strommen ham langt ud paa Havet. Erik blegnede ikke. Have Guderne bestemt, at jeg skal ende mit unge Liv paa Skibenes vaade Bei, sagde han, saa maa jeg hilse dem i Valhal med en frimodig Mine. Da han merkede, det var forgiveves at bruge Alarerne, kastede han dem i Baaden. Til Lykke havde han Levnetsmidler med; thi han pleiede ofte at tilbringe hele Dage paa Soen med at fiske, naar han var fied af Tagten. Uveiret tog til, Bolgerne truede hvært Dieblik med at sluge ham; men han holdt, som sædvanlig, sine Maaltider, tomte sit Boeger og sang: Hæver Eder hoit! Ryster de krusede Lokker, blotter de fulde Bryster og Skuldre, I Nans hvide Dottre, og hæver Kæmpen til Valhal! Kæmpen, som smiler i Doden. — Da Natten faldt paa, lagde han sig ned i Baaden ogsov. Næste Morgen kunde han endnu ikke see Land; men da han merkede, det lufte, heisede han Seil, og lod Vinden raade. Den bragte ham pilesnart forbi nogle Smaaser, som han ikke kende; heller ikke kunde han naae dem. Det blev atter Nat. Eriksov under sit Biserneskind. Da han vaagnede, stod Baaden i en lille Biig, Himlen var blaa, Stormen havde lagt sig, paa begge Sider vare mynsudsprungne skriggefulde Lunde. For at udspeide Stedet, steeg han op i en hoi Geg; thi han kende vel hele den sydvestlige norske Kyst. Men hvor forundret blev han, da han hverken sinede Klipper eller Graner,

men kun lutter Ege, Boge, Smaabakker og Dale, omringede af Havet. Græsset var fuldt af Blomster, thi det var Baar. Fuglene sang, og adskillige Bælde flydede ud fra Skoven. I Bigens Munding sendte Havet dem sine Bolger imode; der klyssede de og sladdrede sammen nogle Dieblik, inden de fulgtes ad ud paa Dybet. Erik streg ned igien, og da han var træt, thi hans Sovn havde den sidste Nat været temmelig urolig, lagde han sig til Hvile i Græsset, efterat have fortæret Levningen af sit Forraad.

Da han vaagnede og opslog sine Dine, stod der en deiligt Ms for ham; blaasiet, lyshaaret, rank som en Lilievand, rodkindet som en Rose. Det gyldne Livstykke spændte sig glat om den smækre Vidie, men skilte sig opad med Ensrelænken, for den fulde Barm. Hendes Haar var liemt glat tilbage, og snoede sig over Issen i en Knude. Hendes Armer vare forte med smaae Knapper, og lode de trindeste Arme tilsyne; de smukke Skoe sluttede paent om den spøde Fod.

Kort sagt — faldt Skulde-Hrane levende i Taslen — en Yrsa op ad Dage! — Forstyr ham ikke, min Soster, sagde Kongen alvorlig. Dragten er wæsentlig, i saa Henseende holder Hrane sig til, hvad han nærmest har for Dine.

Ied sidder heller ikke mange Dagsreiser borte, sagde Skulde. Men det er det samme, videre!

Denne skienne Ms, vedblev Hrane med nogen Forvirring, hvoraf han dog strax fattede sig — blev opmærksom, da hun kom forbi den slumrende Kæmpe; thi paa hans Klædedragt saae hun, at han var fremmed. Erik var fager, og hun stod og stirrede paa ham, da han vaagnede. Han sprang forferdet op, thi han troede at stue Freya. — Hvo er du? spurgte hun; hvorledes kommer du her? Af din Klædedragt seer jeg, at du er ingen Danst. — Altsaa er jeg i Danmark? raabte

Erik forundret, og saae sig mysgierrig om. — I Herthas Skove, ikke langt fra Leire, Kong Frodes Gaard. Bidste du ikke det? — Erik viste hende sin Baad i Bigen, sagde hende sit Navn, og fortalte sit Eventyr. Derpaa yttrede han stor Lyft til at gaae op paa Kongsgaarden, for at see al den Herlighed og hilse paa Kongen. Tillige spurgte han meget ivrig om hvem hun var, og traadte tilbage med Arbodighed, da han horte, at det var Gunvar selv, Frodes Søster. Gunvar raadte ham fra at gaae til Kongsgaarden, hun frygtede for Eriks Liv, og det var intet Under.

Da Friedleif, Frodes Fader døde, var han kun sex Aar gammel. Bestmar og Kolle havde i hans Mindreaarighed tilranet sig Magten. Bestmar havde tolv Sonner, Kolle tre. I deres Selskab blev Frode forført, thi med Tapperhed forbant de den vildeste Grunhed. Tilstanden i Leire var afslæelig, Giæstretten, der ellers saa ubredelig holdtes af vore Fædre, blev traadt under Fodder. Guderne vare foragtede, deres Huse nedrevne; man bortjog Almuen, naar den vilde bede. Bestmar og Kolle vare dodelige Fiender, og Sonnerne havde arvet Fædrenes Had. Bestmars Slægt, som den talrigste, var og den stærkeste; hans ældste Son Grib havde aldeles vundet Kongens Tillid. Disse Kæmpers Udsævelser gik saa vidt, at ingen Qvinde eller Mo var sikker for dem; selv Gunvar levede affides i sit Buur, bevogtet af en Flok ældre, retskafne Hirdmænd.

Tak Guderne, sagde Gunvar, da hun havde undersrettet ham om Alt, at de to Gange paa en forunderlig Maade have beskyttet dit Liv; først ved at føre din Baad giennem Kattegattets farlige Skier, og nu ved at skaffe dig ligesaa hurtig udkadt til dit Hjem, uden at lade dig falde i Bildmændenes Hænder. Skalm, en Kiebmand, der handler med Pelsoerf og Jern, ligger

ikke langt herfra og gaaer om faa Dage til Norge. Skul dig i Skoven! En af mine Kæmper skal bede ham, tage dig med. — Skal jeg stiole mig bort? spurgte Erik. — Der er ikke andet for, svarede Gunvar, naar du ikke daarlig vil opoffre dig.

Denne og de folgende Middage spiste Erik i et Lysthuis med Gunvar og en af hendes tro Tærner. Men han kunde næsten intet nyde; desbedre kunde han see. Deres Nine modtes ofte, da blussede de og sloge dem ned igien. Da Skipperen kom for at hente ham, sagde Erik til Gunvar: Jeg fandt No paa Havet, for at miste den paa Landet! Jeg undgik Braddoden paa Bolgerne, for at doe af Baengsel paa den norske Klippe. Men jeg kommer igien, for at see dig, eie dig, eller doe. Gunvar gav ham en lille Pakke med, som han ikke maatteaabne, for paa hin Side Hlesso. Da hanaabnede den, fandt han en Lok af hendes Haar. Nu vidste han, hvad han turde haabe, og pondede kun paa at komme til Danmark igien.

Erik omfavnede sine Forældre, som troede han var druknet og sadde og begræd ham i Tusmørket; derpaa sogte han Noller paa Næsset ude ved den høje Gran. Han fandt Skialden ved Harpen, stirrende mod Aftenroden. Varme Sol! — sang han — din Straale vækker alt til Liv og Glæde; men Eriks Liv og Nollers Glæde fremkalder du ei. Dagens Nine, som skuer saa vidt ud over Verden, viis mig min Broder! — Stille! Bolgerne risle mod Klippen. Hvad fortælle de? — Vi have vugget ham i den lange Sovn, sige de; og nu skylle vi koldt hen over hans Liig. — — Her qualte Smerten Nollers Stemme, og Erik gjorde en stærk Bevægelse i Busken. — Var det din Land, Erik, raabte Noller, som giennemboede Lovet? — Nei, det var mig selv! sagde Erik leende, og omfavnede ham. Da blev der en Glæde! Noller

savnede intet, thi han havde sin Erik; men han mørkede snart hvad Erik savnede.

Nu vil jeg ikke opholde Eder — ædle Herre Konge og stionne Dwinder, vedblev Grane, med vildt-loftig at fortælle Eriks Bedrifter; hvorledes Kong Gothar (efterat hans Flaade var slagen af Odde) gav Erik Skibet Skrother, med hvilket han seilede til Danmark, og borede alle Oddes Skibe i Grund. Jeg vil kun berette, at da Erik, efter velforrettet Sag, laa under Hlesss for at hvile ud, inden han gif tilbage til Norge, fik han stor Lust til at see Gunvar igien, og besluttede derfor i en maanelhs Nat at besøge hende ved hendes Buur i Leiresloven. Han sagde urolig til sin Broder: Mig forlænges at vide, om Gunver er mig tro og om hun tænker paa mig. Ogsaa vilde jeg gjerne see hende igien. Vil du folge mig? — Røller var strax rede. De satte Baaden ud, og landede lykkeligt i den lille Viig, uden at opdages. Erik sagde til Røller: Snig dig hen til hendes Tomfrubuur, seer dig en af Kæmperne, da siig at du er Sigbert, og vil hilse paa din Søster Magnhild. Dette er Gunvars Tærne. Kommer hun, da meld Erik fra Rennesoe, saa vil Gunvar snart vise sig; hvis hun ellers mindes endnu hvad hun gav mig. Maar du da staer for Gunvar, da meld hende min Dod, og at du kommer for at bringe Løkken tilbage. Hører hun det ligegyldigt og tager rolig derimod, da vide vi hvad vi kunne vente, og seile hiem igien; thi da er hun ikke værd, hvad jeg vil vove for hendes Skyld. Men bedroves hun og græder, da træder jeg frem af Busten, og saa skal snart Sorgen vende sig til Glæde.

Røller lovede at udrette Broderens Grinde, og gif med Haarlokken. Da han kom til Buret, spurgte den gamle Kæmpe, som gif frem og tilbage i Maan-skummet med sin blinkende Hellebarde, hvem han var?

Noller svarede, som Erik havde sagt ham; Ragnhild kom; neppe havde han nævnet Erik fra Rennesee, før hun floi ind og hentede Gunvar; og neppe havde Gunvar aabnet Doren og seet Noller i Almesthggen, før hun floi ham imode, omfavnede ham og trylte et Kys paa hans Læber; thi Noller lignede sin Broder, hun troede det var ham, og vilde nu forekomme al Forlegenhed, ved at hilse ham som Beiler, hvorfor hun ansaae ham, fra det Dieblit hun havde givet ham sin Haarlok. Nollers Bestyrtelelse var ikke lidten, og havde han ikke været Broderen saa tro som han var, havde det ikke været ham ukiert at trylkes i saa deilige Arme; men nu gjorde det ham heel bange, og han raabte: Du tager feil, Kongedatter! Jeg er ikke Erik, men Noller, hans Broder. Gunvars Undseelse var stor, men hendes Sorg større, da Noller rakte hende Haarlokken, og forhndte Broderens Død. Noller spurgte, om hun trofast havde elsket ham, og hun svarede grædende: Kort var mit Kiendstab til Erik; men det saae jeg vel, at han saa langt overgik alle Ungersvende, som Guldet overgaaer Jernet, Leget alle Urter, og Siorten alle Dyr. Da Erik hørte det, kunde han ikke skule sig længer, men kom frem til Gunvars store Glæde. Hun bebreidede ham, at han havde forstrækket hende. Men Erik saae paa Noller, og sagde leende: Det sik jeg betalt. Som sandt var; men det havde været bedre for Noller, hvis det ikke var skeet.

Nu blev der aftalt, at Erik skulde besøge Kong Frode i Host med flere Skibe, naar han havde bragt Gothaar Esterretning om det lykkelige Udsald. Men det varede noget, inden han sik saadant bragt tilveie, saa at han først kom igien da Vinteren var indtruffet. Maaskee havde han med Villie maget det saa, for at kunne frøse inde hos sin Beile, og tilbringe Julen i Leire. Han bad strax om Tilladelse at giæste Kongen,

og sit den paa de sædvanlige Bilkaar. Den gamle Gotvare, Bestmars Hustru, var berømt for Snildhed og Klogt. Naar der kom Nogen for at besøge Kongen, maatte de først løse Gaader, som hun forelagde dem. Kunde de ikke det, maatte de enten betale en stor Sum Guld, eller bode med Livet. Noller raadte Erik derfra, siden de intet Guld havde; men Erik sagde munter: Da maatte jeg slet have sobet Hartgrepes Belling, hvis jeg ikke kunde løse Gotvares Gaader. Dermed nærmede han sig Stranden, hvor hun stod med sin Krykke og ventede ham, omringet af de tolv Sonner med dragne Sværd. Da hun havde hostet og rommet sig, spurgte hun:

Hvad er rundere end et Hiul?
Og hvor holdes den feireste Juul?
Hvad er hvidere end en Svane?
Hvad er fortære end en Trane?
Hvilken Bro er sionnest?
Hvad er i Skoven grønnest?

Hertil svarede Erik uden at betænke sig:

Solen er rundere end et Hiul.
I Valhal holdes den feireste Juul.
Sneen er hvidere end en Svane,
Lumsheden fortære end en Trane.
Regnbuens Bro er sionnest;
Galden i gammel Hex er grønnest!

Skiondt disse Svar ikke alle vare efter Gotvares Sind, maatte hun dog lade sig noie dermed. Da Grib mørkede, at Erik havde overvundet hans Moder i Ord-kamp, tænkte han at skade ham med Hexeri. Bestmars Sonner havde slagtet en Hest, og sat Hovedet med ud-spilet Mund paa en Stage. Saaledes kom de nu for at bortskremme den Fremmede. Men Erik soe og sagde: Den som vil Andre ilde, fare selv ilde. Og neppe havde han sagt det, for Hestehovedet faldt ned

af Stangen, og slog den ihiel, som var det. Derover undrede de Andre sig saare, og lode Erik og Noller gaae med Fred til Kongsgaarden.

Men nu, sagde Noller, ere vi lige nær; thi vi saae jo ikke Adgang til Kongen, uden at bringe ham en kostbar Gave, og vi komme tomhændede. Erik bad Noller være rolig, tog en stor klar Fisklump, som laa ved en Kilde paa Beien, og glemte den under sin Kaabe. Da de treen i Salen, havde Kongens Trælle efter gammel Misbrug lagt et Bukkeskind ved Indgangen, hvilket de hurtig droge til sig, ligesom Erik traadte ind, saa at han vist var faldet, hvis ikke Noller, der kom bag efter, havde grebet og holdet ham overende. Da smilte Erik og sagde: Bar er broderlos Bag! — Gunvar, som var nærværende, sagde, at Kongen ikke burde tillade sfig Spøg, men Frode svarede: Enhver kan see sig for.

Midt paa Gulvet brændte en stor Ild, og rundt om denne sadde Kongen og hans Kæmper. Da Erik nærmede sig, modtoge de ham med Huen og Skrigen. Kongen forbod dem at tage saadan afsted, og Erik sagde: Det er paa Hundeviis! naar Egen giser, gise de Alle. Kolle, som var Kongens Skatmester, spurgte Erik, hvad Gave han bragte? Herpaa ralte Erik ham Fisklumpen over Ilden; men lod den med Billie falde deri, og paastod at Skylden var Kolles. Alle troede af Glandsen, at det var en kostelig Edelsteen. Kongen spurgte Gunvar om hendes Mening; hun svarede, at han ikke burde overtræde sin egen Lov. Da der nu var sat Dødsstraf for Den, som forvanskede Kongens Gave, var Frode nødt til at lade Kolle hænge; hvilket han vel havde fortient, om ei for dette, saa for Andet.

Hvem er du, og hvor kommer du fra? spurgte Kongen. Da nu Erik vidste, det var Brug i Leire,

at tale mørkt og forblommet, saa det skulde koste Hovedbrud at forstaae, svarede han: Jeg drog fra Træet til en Biælle, og kom til et Træ. — Og hvor kom du saa hen? — Jeg drog fra Træet til Træet. — Det var mange Træer! sagde Frode. — Der er fleer i Skoven, svarede Erik. — Og hvor drog du saa videre? — Derpaa kom jeg til en Steen. — Og saa? — Foer jeg fra Stenen til Stenen. — Det var mange Stene, raabte Kongen. — Der er fleer i Fielsdene, svarede Erik. — Og hvorhen tog du saa din Bei? sagde Frode, da du paa Skibets Biæller havde været i din Faders Biællehuis og paa de norske Klipper? — Da traf jeg en Hval paa Havet, som strækfede Kysterne; den dræbte jeg. — Det var en tapper Gierning, sagde Frode. — Ikke skulde du rose den, svarede Erik; thi jeg slog med det samme Odden af Leirekongens Spydstage. — Det forstaaer jeg ikke, sagde Frode. Saa giv mig en Gave, vedblev Erik, siden du ikke kan lese min Gaade. Jeg meente dermed, at jeg har dræbt Odden, og nedsenket hans Skibe. — I det samme sprang Grib op og vilde giennembore Erik, men Noller forekom ham, og giennemboredes han. Bedst er Broders Hjelp, naar Noden er stor, sagde Erik. Den Trofaste behoves meest i Fare, sagde Noller. Da raabte Frode: Jeg frøgter det gaaer Eder, som Ordsproget lyder: Stakket er stundom Sværdet for de Stridende. For Haand, som Vaade gior, er Sorgen rede. — Erik sagde: Netfærdigt Nodværge er ustraffeligt. — Nu traadte alle Gribs Brodre frem, og svore at hævne deres Broder. Erik sagde: Med en svag Kniv skal man skære i Leddet. Jeg forlanger to Dages Frist, og en myslagtet Oxhud. Det er billigt, sagde Frode, at Den faaer Huden, som faldt paa Hudnen. — Derefter bare Kongens Trelle Maden frem. — Erik, som vidste, at Kongen ingen Levninger leed, beed

af mange Sthlker og satte dem fra sig. — Hvad lærer jeg af denne Overdaadighed? spurgte Kongen. — Faa Tienere og troe, ere bedre end Mange utroe, svarede Erik. Frode: Er du mig da mere tro, end de Andre? — Vansteligt er det at binde ufødt Hest ved Krybbe. Du har endnu ikke prøvet dem alle. I Norge pleier man at give Drifte til Maden. — Frode: Aldrig saae jeg mere ublu Giæst end du. — Ja, sagde Erik, Faa hielpe den Stiltiendes Trang. — I det samme kom Gunvar med Bægeret og rakte ham det. Erik greb om hendes Haand og spurgte: Fromme Konge! skænker du mig, hvad jeg holder her? — Frode, som meente det var Miodhornet, sagde Ja. Da drog Erik hende ned paa Skisdet til sig. Frode blev meget opbragt, og raabte: En Daare kiender man paa sine Gierninger. Det er ei Skil her tillands at omgaaes saa dristigt med Tomfruer. Ei, svarede Erik, i det han greb sin Daggert og lod, som han vilde hugge Haanden af Gunvar — Haanden har du skænket mig, den er min; nu kommer det an paa, om du vil give mig Moen med, eller ei. Da Frode mærkede hvorledes det var sat, og at Erik havde holdt hende om Haandsledet, taug han stille og vilde ikke bryde sit Lofte, siden det engang var givet.

Dagen derpaa stred Erik med Grib Brodre paa den glatte Is. Kongen havde forbudet at hielpe noogen, som faldt. Imidlertid havde Erik gjort sig Skoe af Dreghuder, som han overstrog med Kodde af Furrestoe og med Sand, for at staae desfastere. Disse gjorde ham god Tieneste; thi han slog alle Bestmars Sonner ihiel. — Nu vilde Faderen hævne deres Dod, og foreflog, de skulde prove Styrke, og at Den som tabte, skulde miste sit Liv. Erik var strax rede, og der blev indbragt et Reb af Bast, som de snoede med Lokker om Fodderne, hævede derpaa Snorene stramt med begge

Hænder, og rykkede saa i Nebet af al Magt med Be-
nene, for at kaste hinanden omkuld. I denne Leeg var
Vestmar vel øvet. Han havde overvundet tredive Kæm-
per paa den Maade, og dæbt dem alle; thi hans
Grumhed var ligesaa stor som hans Styrke. Ved det
første Tag vakkede Erik lidet, og Kongen sagde spot-
tende: Det er ikke let at drage Neb fra den Stærke. —
Du har Neb, Konge, svarede Erik; især naar man er
trængbrystet og pukkelrygget. Med disse Ord fastede
han Vestmar overende, traadte ham Brystet ind og
Alygbenet ud. Frode tog sin Kniv og hug den for-
bitret efter Erik; men denne bukkede sig, saa Daggerten
floi over hans Hoved. Erik tog den venligt op, og
sagde smilende: Man pleier at give sin Ven den For-
æring i Haanden, man har tiltænkt ham. Havde du
rakta mig Skeden tillige med Kniven, saa havde din
Gave været kostelig. Frode rodmede, loste Skeden fra
Beltet, og rakte ham den.

Men Gunvar, som frygtede sin Broder, raadte
Erik til at flygte bort med hende om Natten, til sit
Skib, og sagde: Bedst at reise mens Vognen er heel.
Erik fulgte hendes Raad, efterat han hemmelig havde
taget nogle Ficéle ud af Kongens Skibe og sat løse
Bræder ifødet. Da nu Kongen forfulgte dem, var
hans Skib ikke kommet langt, for det sank. Uagtet
han var klædt i Harnisk, forsøgte han at redde sit Liv
med at svømme. Da var Erik og Noller strax ved
Haanden, sprang ud i Havet og opdroge Kongen ved
Haarene paa Stranden. Alle hans Hofmand druknede.
Kongen blev ifort torre Klæder, og der løb ham me-
get Vand ud af Mundten. De spurgte: om han on-
skede Liv og Fred? — Da greb han sig med begge
Hænder for Dinene og raabte: Ved Guderne i Asgard
beder jeg Eder, skiller mig ved Livet! I have hilspet
mig mod min Villie. Maa jeg ikke døe i Havet, da

lader mig dræbe mig med mit eget Sværd. Jeg var hidtil dog seiersæl, nu er jeg overvundet af dig, Erik, en ringe Almuesmand. Med en lidet Magt har du berovet mig mit Rige, min Søster, mine Kæmper, mit gode Navn. En elendig Mand tiener intet bedre end Doden. Vilde du end give mig Alt tilbage, min Gere kunde du dog ikke give mig. Bruddet vorder aldrig heelt. Man skal vide at sige af Frodes Fængsel, saalænge Verden staaer. Lader mig drikke den Skaal, jeg havde tiltænkt Eder! Havde jeg fanget Eder i min Bold, da havde I ingen Maade fundet. Gisrer mig samme Skoel! spares vil jeg ikke; hvis I ikke dræbe mig, myrder jeg mig selv.

Erik svarede: Det forbyde Guderne, at du skulde faae Sligt i Sindet. Lykken har jo kun fristet dig, ved at forsøge dit Sind og Hjerte; din Sorg kan snart vendes til Glæde. Den veed først hvad Sædt er, som har smagt Bittert. Vil du forkaste din Velserd, fordi du er dyppet i Havet engang? Kan du ikke taale Vand, hvorledes vil du da taale skarpen Staal? Det er dig en Hæder og ingen Vanære, at du har svommert i det tunge Harnisk paa vilden Hav. Du est en unger Helt, og kan endnu øve mere Godt end Ondt er skeet. Hvor er nu din Frimodighed, din Styrke? Est du allerede kied af Verden? Vi have hilpet, ikke fordærvet dig. Vi ere dine Venner, ikke Fiender og Forrædere. Fortryder det dig at have givet mig din Søster, saa tag hende tilbage! Hun er saa god en Jomfru nu, som før hun kændte mig. Men vil du tage os i din Dieneste, da ere vi rede. Du est saa fri og mægtig, som da du sad i dit Højsæde. Gior hvad du vil, vi ere færdige til at udføre dine Befalinger.

Over denne Tale blev Kongen saa bevæget, at han omfavnede Erik, kaldte ham sin Ven, og tog ham

hiem med til sin Gaard, hvor han holdt hans Bryllup med Gunvar. Erik var siden uadskillelig fra Kongen, hialp ham med at overvinde sine Fiender, og med at give de vise Love, som staffede ham Navn af den Fredegode.

Dog — vedblev Grane — dette vide I alle; og det Meste af hvad jeg har fortalt idag er ogsaa flere beklaadt; men Slutningen af denne Tildragelse, og hvorledes det gik Noller, vide I ikke; skiondt hans Eventyr er vel saa mærkeligt, som Eriks. — Men det er alt silde, fromme Konge, sagde han, i det han reiste sig, jeg tænker det er bedst at giemme det Følgende til en anden Aften.

Groar takkede Grane for sin Saga, som vel fortalt, skiondt han kiedte det meste deraf. Næste Aften blev bestemt til at høre hvorledes det gik Noller, og alle Tilstedeværende vare tilfredse undtagen Skulde, der havde været adspredt, gabet, og var misfornoiet med at Vidrik havde skienket Grane sin Opmerksomhed. Hun tilstod reent ud at det kiedede hende, og at hun neppe vilde være med næstegang. Herover var især Grane glad; thi hendes Næsviished og spodiske Smil havde ofte forstyrret ham.

Tiende Kapitel.

Slutningen af Eriks og Nollers Saga.

Næste Aften vare alle betids igien forsamlede hos Kongen, paa Skulde nær. Grane kunde nu fortælle i No. At der sad en Ugle udenfor Salen i det høie Træ, som ofte hylede, og ikke lod sig bortkyse, for-

styrrede ham ikke nær saa meget, som hun vilde have gjort. Da nu Enhver havde sat sig paa sin forrige Plads, begyndte han:

Bed Erik Bryllup manglede kun Gen, som næst Gunvar var ham den Kicereste. Men Noller havde undskyldt sig med at han ikke var vel, og at Gensomheden, ovenpaa alle disse Bedrifster, var ham tienligst. Erik troede det; men Gunvar vidste bedre. Jeg har alt fortalt om det farlige Saar han havde faaet, ved den uheldige Missforstaelse, og uden at tilstaae sig det selv, elskede han den skionne Fyrstinde. Men det er ofte nødvendigt at bekæmpe sig, og det sollte Noller; thi han elskede sin Broder.

For at skuile sin Tilstand, gik Noller ud i Skoven, hvor den var dybest, og agtede hverken Sne eller Jis; tovertimod var det ham langt behageligere, at de nogne Grene strakte sig op med Rimfrosten i Stormen, som Steenplanter i det bølgende Hav, end om de havde været bedækkede med blode Lov. Det Grønne passer sig ikke mere for mig, sagde han. Min Baar er forsvundet! Om Vinteren ligger Naturen Liig. Liigsneen er min Farve. — Han var flere Timer gaaet saaledes i Tanker, da Kulden tvang ham til at soge Ly. Men han hadede menneskeligt Selskab, og da han modte en Knos, der samlede torre Grene, sagde han: Kan du sige mig, Ven! hvor der boer Nogen, og dog Ingen? Knossen saae paa ham, loe og sagde: Jo det kan jeg godt. Folg mig hen i Skoven ved Nabakken. — Noller, som nu lagde Mærke til det Urimelige i sit Spørgsmaal, spurgte: Boer der Nogen og dog Ingen? Ja, sagde Ungersvenden, der boer min Husbond; det er en gal Mand, ligesom J. Gale Folk ere ingen rigtige Folk; thi det er jo først Forstanden, som gør Mennesker til Folk; men Nogen maae de dog være. — En gal Mand? spurgte Noller, og du hans Svend? —

Men en god Mand, veblev Knøsen; og det er han maaßke juſt fordi han er gal; thi jeg har mørket, at Forstanden gior Mange værre end Fæe. — Du lader til at være være en ſkikkelig Knos, sagde Noller. — Fortryd ikke paa at jeg gantes, sagde Svenden. Den ſom ſkurer ſig paa ſort Kiedel ſmittes. Og dog vilde jeg heller dele min Husbonds Galſlab, end alle Leire-kæmpernes Kloſgt.

Noller ſik Blyſt til at giøre Gubbens Beklendtslab, og Knøſen ſagde: Han vil modtage Eder med Giæſt-frihed; kun maae I være ſnild og ikke ſige ham for meget imod; thi det kan han ikke lide.

Hvori bestaaer da egentlig hans Afſind? ſpurgte Noller. — Han troer ikke paa Guſerne; men paa et lille Barn, en Dreng paa tolv Åar; ſagde Knøſen. Han har al ſin Tid været ſær. I ſin Ungdom talede han beständig om at Baldur var død, at Hodur havde forført Loke til at dræbe ham, og paafødt, at fra den Tid af var der ingen Guſer meer i Norden, at de vare reiſte til Aſgard igien, hvor man atter maatte opſøge dem. Til den Ende tog han Afſled med Slegt og Venner; ſnorre ſig en Blyſt paa Nyggen, og ſtar ſig en Vandringſtav af den Hasselbusk, ſom ſtod ved hans Hyttedor. Hvad der paa Reiſen er hændet ham for underlige Ting, vil jeg ikke fortælle. Han har ſelv digtet en Viſe derom, ſom han synger for de fleſte Fremmede, der besøge ham; og den, tænker jeg, vil han synge for Eder med.

Medens Svenden fortalte dette, vare de komme til Hytten. Gubben aabnede Døren og blev glad da han ſaae ſin Svend, men forlegen ved at opdagte den Fremmede. Dog, da Gutten havde fortalt at Noller var en fredelig Mand, der onſkede at giøre hans Beklendtslab, tog han vel imod ham. Den gamle Givin var hoi og rank; et hvidt Skæg naaede ham til Beltet.

Den store Pande hvælvede sig aabent; omkring Issen havde han thinde hvide Haar, men i de store blaae Dine funklede Ild, og hans Stemme var behagelig. Han bad Roller sætte sig. Der blev giort Ild paa Arnen. Den Gamle hentede Levnetsmidler og bad Roller at spise med sig. Roller troede aldrig det havde været muligt, men han glemte virkelig nogle Dieblik Gunvar over Gubben.

Roller fortalte ham hvem han var, og hvad han og hans Broder havde udrettet. Nu saa belonne Eder Jesus dersor, sagde den Gamle, omfavnede ham og græd. Saa er da nu hin Oglerede ødelagt. Men det er ikke nok at udredde Klinten; nu giælder det at saae, min Son! Roller blev forundret ved at høre hint fremmede, usædvanlige Navn, og spurgte, hvem det var han talede om? Gubben sagde: Om Sam maa man ikke tale; det er alt for ringe, om ham maa man siunge. — Med disse Ord tog han sin Harpe ned af Baggen og sagde: Hvad du ønsker at vide af mig, indeholdes i denne Sang. Derpaa slog han Strængene og quæd med den klareste Stemme:

Paa Skjens Kant, paa Purpurranden,
Naar Maanen straalte — sionne Syn!
Med gule Løkker, stilt i Panden,
Med milde Smil, med hvide Bryn,
Som venlig Gud for hver en Alder,
Naar Dagens Sværmt til Hvile gif,
Sad freidig i sit Breidablik
Og saae til Jorden Afa Balder.

Han mildned Kæmpens grumme Tanker,
Sin Bennesalighed ham gav;
Og ned han sendte Haabets Anker
Til Den, som leed paa Stormens Hav.
Han vistede fra Syndens Mose
De føle Taagers frække Lyst;
Og pryded Moens unge Bryst
Med Ustylds alsehvide Rose.

Men Mørkets lumfste Hære væage,
 Dybt traf ham Hodur med sin Piil
 Da sank de store Dienslaage,
 Da svandt det vennehulde Smil;
 Og, som en Dødning, over Skaane
 Mod Herthabal og Odins Ø
 Sneeg hen sig, ad blyfarvet Svø,
 Den gustengule Nattens Maane.

Da kunde jeg det ei udholde
 Blandt Jetter i det vilde Nord,
 Hvor alle strenge Hister, kolde
 Tilbade fun den stolte Thor.
 De kaldte mig en svag Forkælet;
 Jeg greb min hvide Vandringstav,
 Og gik, da først paa Balders Grav
 En Midienat jeg havde knælet.

Fra Østen kom de misde Guder,
 Med Purpur dækt er deres Bei.
 Hver Morgen Solen dem bebuder,
 Men Dager seer endnu dem ei.
 Mod Østen drog jeg, for at finde
 Den Gud, mit Hierte havde kær;
 Hvem lumfste Lyst og Ondskab her
 Evang til fra Norden at forsvinde.

Jeg Afskeed tog med Soster, Broder,
 Mit Fædreland jeg stilles fra,
 Og drog ad Dale, Bierge, Floder
 Hen mod det hede Asia.
 Hvor lang Tid, kan jeg ikke sige,
 Men pludselig jeg stille stod
 Ved Floden, faldet Jordansflod,
 Som flyder i Judeas Rige.

Jeg laa ved Beien paa min Kaabe,
 Udmattet, hungrig, tørstig, arm;
 Jeg hørte næsten op at haabe,
 Og raabte: Balder, dig forbarm!
 Med Betleren jeg Kaaret deler;
 Naar skal jeg dig i Asgard see?
 Da saae jeg rige Konger tre,
 Som reed ad Beien paa Kameler.

Den Ene fort, de Tvende hvide,
Med strælende Guldkroner paa.
Erbodigt Folget gif tilside;
De holdt ved Stedet, hvor jeg laa.
De klappede med deres Hænder
Min store, brune, danske Hund;
Og venligt fra den brede Mund,
Som Perler, smilte Morens Tænder.

De spurgte, hvad jeg vilde vinde?
Om Guldet var min Neises Need?
Jeg svared dem: jeg gif at finde
Guddommen for Ufylsdighed,
Som Jorden længe havde savnet,
Men som dog sikkert kom igien.
Da kaldte Kongerne mig Ven,
Og Alle de mig varmt omfavned.

Vi drager ogsaa fra det Fierne
At finde ham, enhver især.
Seer du den store Sølverstjerne,
Som blinker over Hytten der?
Den har os vinket gennem Grene,
Den over Havet, Nat og Dag;
Nu staaer den over Bondens Tag. —
Saa taled broderlig den Ene.

Jeg fulgte dem til Bondehuset:
Et Tag af Lægter, vedbendsmykt!
Fra Marmoret, som laa i Grusset,
Det hæved sig saa landligtrygt.
Hoit vorste Græsset om en Støtte,
Hvis halve Deel var sonderbrudt;
Og med en deilig lille Slut
Sad Dvinden i den aabne Hytte.

De røde Roser monne voxe
Kring Lægterne med frodig Green.
Der stod et Aсен hos en Dre
I Stalden, bygt af Marmel-Steen.
Den unge Bir var stion tilvisse!
Huldt sued Kindens friske Blod;
Og Stiernen over Gavlen stod,
Og slog en Krands om Barnets Isse.

Ned knælte Kongerne paa Jorden,
 Og rakte deres Haver frem,
 Og Barnet blidt tilsmilte dem,
 Da rulled der en dæmpe Torden;
 Ei frygtelig, som for at true,
 Men som et Varsel, himmelsendt,
 At Naaden var tilbagevendt,
 At tøndt var Kærlighedens Lue.

Jeg fandt min Asabaldur after,
 Jeg var i Havn, endt var min Jil;
 Jeg glemte Hreya, Odins Datter,
 Ved Jesu Moders fromme Smil.
 Og daglig vorte Barnets Ere.
 O hvilke Blomster! hvilken Baar!
 Og da han syldte tolvte Aar,
 Jeg hørte ham i Templet lære.

Men pludselig var han forsvunden,
 Og tomt det store Tempel stod.
 Jeg tabte brat, hvad brat var funden,
 Han sine Elskede forlod.
 Om for i Ensomhed at drage,
 Og gruble over hvad han fandt?
 Jeg veed det ei, men han forsvandt,
 Og ei min Baldur kom tilbage.

Da greb jeg after, dybt bedrøvet,
 Min gamle, torre Vandringstav.
 Jeg var min Omgangsven berøvet,
 Jeg flygted fra min Glædes Grav.
 Mod Norden jeg tilbage vendte
 Og tolked, hvad mit Herte leed.
 De kaldte det Affindighed,
 Og spottet, naar mit Die brændte.

Jeg veed det! Han tilbagevender,
 Skjondt tyve Aar han borte var.
 Nu som en Biis, der Skriften kiender,
 Den store Gaade løst han har,
 Men Alverdommen mig har bojet,
 Min Sicel er mat, snart Tungen sum;
 Min Hod er stiv og Ryggen frum,
 Og sidste Gniſt fun staer i Diet.

Held Den, som ung, i Kraftens Alder,
 Kan skue Tidens første Mand!
 Hans broderlige Stemme falder.
 O; iler til den fierne Strand!
 Op! lader os tilsammen stimle
 Og lytte til hans Bisdoms Ord,
 Tilbede Jesus meer end Thor,
 Og glemme Valhal over Gimle!

Denne Sang gjorde et overordentligt Indtryk paa Noller! han blev hos Gubben om Natten, og Gremiten maatte fortælle ham alt hvad han vidste. Da Noller paa denne Maade havde overbeviist sig om, at Baldur var gienfødt og levede nu atter ved Jordansflod i Iseland, besluttede han at følge Gubbens Raad, og at søge den Lyksalighed og Trost, som den gamle Mand, formedelst sin Alderdom, maatte savne.

Efter en langvarig, men i det hele taget lykkelig Reise, kom han til Jorsal, og det første han spurgte om, var om den nye Baldur. Herom kunde Ingen give ham Efterretning; derimod vidste Enhver at tale om den store Skiald, som just holdt en Tale for Folket, paa hin Side Bierget. Noller gav sig ikke Tid til at hvile, men ilede strax did. Folkemængden var overordentlig; hele Dalen, alle Baadene paa Floden, alle Træer vare fulde af Tilhørere. Noller læmpede sig hen til et Palmetræ, fra hvis Grene han kunde høre hvert Ord, og see Taleren i den vævede Kortel, med de adskilte fastaniebrune Løkker og det blide Nasyn. Noller forstod endnu ikke et Ord af hvad han sagde: men Udtrykket, Kraften i hans Stemme, Ilden og Tilsliden i hans Die, og Tilhørernes fromme, spændte Opmerksamhed henover ham.

(Her hylde Uglen uden for Salen i Træet, og det hialp længe ikke, alt hvad man klappede ad den.)

Da det var stille, vedblev Grane: Af den stærke Unstrængelse og besværlige Reise, var Noller bleven

stærkt angrebet. Han var overmaade heed, da han steg op i Palmen, og da han hele Natten maatte blive paa Bierget i Skoven, (thi det var umuligt, for denne Sværm, at finde Huisly) folte han sig næste Dag angrebet af en stærk Kolde syge. Til Lykke havde han truffet en Gothe, som nogenlunde forstod ham, og som tog sig af ham. Denne var ligesaa indtaget af den nye Lære, som Civin havde været. Han pleiede Noller i Herberget, og da han begyndte at komme sig, lærte han ham noget af Landets Sprog, og fortalte ham Hovedindholdet af hvad Taleren havde sagt i Skoven. Dette gjorde en overordentlig Virkning paa Noller; med en utrolig Lethed lærte han det fremmede Sprog, og bad til Guderne, at han snart maatte komme sig, for at gaae til Hovedstaden der i Landet, hvor Christus lærte og gjorde stor Opsigt. Saasnart han var saa vel, at han kunde gaae, vandrede han afsted. Han havde isinde at begive sig til den elskede Lærer, og bede ham tage ham i sine Staldbrodres Tal; hvilket, han hørte, ikke blev afflaaet Nogen, som bad derom.

Da han kom til Hovedstadens Port, funde han ikke komme frem for en talrig Menneskevrimmel. Han spurgte om, hvad det var, og man sagde ham, at det var tre Misdædere, som skulde henrettes. Han vilde atten spørge, hvad det var for Mennesker og hvad Ondt de havde gjort, da han i det samme saae Jesus komme ud af Stadsporten, med et blegt Ansigt, hvor paa Dodsveden allerede stod, med en Tornekrands paa sit Hoved, slæbende et stort Kors efter sig. I det han gik Noller forbi, smilte han til ham og sagde: „Jeg saae dig nok, hvor opmærksom du sad i Palmeræet. Farvel! Vi sees hisset.“ — Da stremmede Zaarerne ned over Nollers Kinder, han kastede sig i Stovet og omfavnede den Helliges Kne. Men de vilde Kæmper

stodde ham tilside med Hellebarderne, og Toget gik afsted til en Bakke udenfor Byen, hvor Henrettelsen skete.

Noller gjorde nu Beklendtskab med den hellige Mands Lærlinge og bestyrkede sig i Troen. Da de droge ud i den vide Verden, for at forkynde den, tog han sig for at udbrede den i Norden. Han kom for tidlig; de fromme Følelser vare altfor voldsomt og uforberedt trængte i hans Hjerte. Han bulkede under for dem; hvad man med Uret havde beskyldt Eivin for, passede virkelig paa ham; thi hans ulykkelige Kjærlighed og den dybe Smerte over hans Herres og Mesters Lidelse, havde knust hans Hjerte, ophidsede hans Indbildungskraft, og gjorde ham ofte vanvittig.

Der var forlobet tre Aar, siden Noller drog bort, og Erik sad i Belagt hos Kong Frode, som højeste Jarl. Han havde faaet Kong Gothar paa Agde til at slutte Fred med Danmark, og Frode havde øgtet Gothars Datter Alvvilde. Mod Benderne var der fort en lykkelig Krig, Frode havde overvundet dem. Den eneste Glæde Erik savnede, var hans Broders Nærværelse; heller ikke havde Gunvar, uagtet to Aars Egteskab, skienket ham Barn. Hvor stor var dersor hans Fryd, da hun mod Slutningen af det tredie Aar fødte ham en Son. Dette Barn besluttede de begge, til kierlig Almindelße, at kalde Noller. — Kong Frode, Erik Jarl, hans Hustru og flere Hirdmænd vare just en Morgenstund gangne ud til Leirekilderne, for at vatne Drengen og give ham Navn, da de ved Kilden faae en fremmed Yngling, med et solbrændt, udtaeret Ansigt, ligge henstrakt i Græsset, med Stav i Haand. Da han faae at de vilde vatne Barnet, sprang han op og raabte: Overlader dette til mig, det er mit Kald. Med disse Ord tog han Drengen i sine Arme, og spurgte om, hvad de vilde kalde ham. Nu kiendte de alle Noller og vilde hilse ham henrykt, men han sagde:

Vigtigere Sysler falde os nu her, end jordist Kierlig-
hed; og da de havde sagt ham Drengens Navn, mun-
lede han Noget sagte, i et fremmed Sprog, og dobbte
ham tre Gange. Gunvar modtog Barnet rort af hans
Haender, og takkede ham med et deltagende Blik. Alle
vare begierlige efter at vide, hvordan det var gaaet
ham; men han svarede dem forvirret, i hemmeligheds-
fulde Udtrek, som de ikke forstode. De toge ham med
i Øfferlunden; thi Gudernes Dyrkelse var igien ind-
ført med megen Alvor; men det var ham en Rødsel.
Han forekastede Folket Afsquideriet, og talde om det evige
Lys. Almuen forstod ham ikke; den blev opbragt, og
kun Eriks Unseelse kunde holde dem tilbage fra at drebe
Roller, som en Gudsbespotter. Mystende paa Hovedet
gik han derfra, og sagde bestandig sagte ved sig selv:
Jeg er kommen for tidligt! altfor tidligt!

Om Alstenen talede Erik hemmeligt med Roller,
og lod ham fortælle sig Alt. Da han herte, at Roller
var kommen for at omvende Landet, raabte han: Ved
Guderne besværger jeg dig, opgiv dette daarlige Forsæt.
Jeg elsker dig som Broder; men jeg elsker Guderne
høiere end dig, og har selv mylig udgivet en Lov imod
Gudsforagtere, som jeg blev nødt til at haandhæve mod
dig, saa meget det end vilde smerte mig. — Og hvil-
ken Straf kan den vente? spurgte Roller. — Den
samme, som Thven efter Frodes Lov, svarede Erik;
thi vi troe ikke at kunne straffe en flig Overtræder
vancerende nok. — Og hvilken er da Thvens Straf?
spurgte Roller. — Der bliver slaaet Nagler giennem
hans Sener, svarede Erik, og en Ulv hængt ved hans
Side. — O en skion Dod! raabte Roller smilende,
den har jeg seet min Herre selv side. Skulde jeg ikke
gjerne dele Skiebne med ham? Erik sagde: Saar-
frent du vil giøre mig denne Slam, ved de evige
Guder, jeg borer dig min Daggert i dit Bryst. Roller

svarede: Ilde belonte du mig da, fordi jeg mangen god Gang reddede dit Liv. — Hvad har du i Sinde? raabte Erik. — Driftighed sommer sig vel den Fromme, sagde Noller. — O min Broder, sulkede Erik, med Hund skal man Biorn bede, og ikke med flyvende Fugl. Du est syg og vanvittig, dine Kinder ere blege, dine Dine glode! Jeg vil lade dig være ene, og tale med dig imorgen igien. Maaskee har du da faaet bedre Forstand. Gode Tanker komme med Natten. — Med disse Ord forlod han ham.

Næste Morgen temmelig silde kom Erik igien; men Nollersov endnu, og Erik nænte ikke at vække ham. Henimod Middag kom han anden Gang, og da Noller endnusov, fattede han Mistanke og trak Forhænget fra Sengen. Da laa Noller smilende, hvid og død, med foldede Hænder paa Brystet. — Det var det bedste, der kunde hændes dig, min ulyksalige Broder, sagde Erik grædende. Derpaa lod han ham bære hen i en Gravhol, og Natten derpaa gik Gunvar alene ud og plantede en Rosenbusk paa hans Grav.

Nogle Uger derefter fandt man et sort Trækors derpaa. Da man spurgte, hvor det var kommen fra, sif man at vide, at den gamle Givin havde været der og plantet det. Denne Gubbe døde kort derefter; men Erik levede lang Tid med Gunvar, hialp Frode at styre Landet, og var lykkelig. —

Grenes Fortælling giorde stærkt Indtryk paa de Tilstedevarende. De vilde just skilles ad, da det ræslede i Træet udenfor; et overmaade velskabt Been strakte sig fra Grenen ind i Bindueskarmen; og inden man vidste et Ord deraf, stod Skulde i Stuen med et fort Slør over Hovedet, og tudede som en Ugle. — Jeg har hørt det altsammen, sagde hun; og I have mæret, at jeg af og til har givet mit Bisald tilkiende.

Skynder Eder noget at faae Christendommen indført,
saa vil jeg strax begynde at synge og bede.

Ellevte Kapitel.

Hvorledes den vendiske Kong Skalk blev undervunnen.

To Maaneder efterat Reigin Jarl var reist til Ven-
den, kom han tilbage med sin Flaade. Med hvilken
Glæde stimlede Folket til Kysten, da den lidet Gaase-
dreng tidlig i Morgengrhed meldte, han havde seet en
Skov komme flydende paa Vandet. Heraf vidste man,
Reigin havde seiret, og at Skibene vare udsmykkede
med Egelov.

Reigin Jarl treen i Kongens Hal med de for-
nemste Hirdmænd; efter dem fulgte den vendiske Kong
Skalk, dybt nedbøjet i tunge Bænker. — Bi have klobt
ham for meer end han er værd! sagde Reigin. Skalk
maatte knæle for Groars Hoisæde. — Hvorfor brod
du din Ged? spurgte Kongen. — Den var tvungen,
svarede Skalk, og det ligger i enhver Skabnings Na-
tur at soge sin Frihed. Naar Buret staer aabent,
udflyver Fuglen. — Bi skulle vel herefter sperre det
bedre, sagde Groar; og Skalk blev ført til et Taarn
i Skoven. — Hvad Straf har du tiltaenkst denne Op-
rører, Herre? spurgte Reigin. — Han har mistet sit
Rige, sagde Groar; for at forsikre os ham, er vel et
stedsevarende Fangenslab nødvendigt; og for en saa
frihedshigende Rømpe, der ei engang kan finde sig i
at være Skattekonge, er vel ogsaa Friheden's Tab den
haardeste Straf.

For første Gang blev her Reigin Jarl utaaalmodig, og sagde: Sender Danklongen sine bedste Kømper i Doden, for at straffe sine værste Fiender med Livet? — Groar, som folte, hvad han shylde Reigin, svarede blid: Jeg overlader ham i din Bold, foretag med ham, hvad du finder tienligt. — Dette sagtmodige Svar indtog atter Reigin ganske for Kongen, og han raabte: Tilgiv, Herre! men jeg troede, denne lummiske Fiende burde straffes paa en Viis, som kan afskräkke Andre. Fængsel er næsten større Straf for Vogteren, end for den Bevogtede; thi denne nærer daglig Haabet om Flugt og Hævn, og det er juist dette Haab, der bringer den Anden til daglig Frygt og øengstelig Forsigtighed. — Belan, sagde Groar, jeg tilstaaer, han har fortient Doden, som en Meeneder, der har fort Avindssjold mod Riget, miste han Fior og Fæ, Gods og Liv. — Dette er en god Lov, sagde Reigin, og vi have allerede straffet de øvrige Vender efter en anden af Frodes Love, hvilken du ellers i dit Land har ophævet; nu giælder det, om denne Selvraadighed tilgives os. — Hvorledes det? spurgte Kongen. — „Slaaer nogen Udlænding en dansk Mand ihel, da bøde to Udlændinge med deres Hals, for een Danst!“ sagde Reigin; thi Venderne havde dobbelt saa mange Dode paa Valpladsen som vi. — Det tilgiver jeg gierne, sagde Groar. —

Dagen derefter holdt Kongen Thing i Skoven, og da han sad i Kredsen paa den store Kampsteen, omringet af de tolv Goder, traadte Losde frem, og sagde i alt Follets Paahor: „Mange Vintre og Sommere ere henrundne, o Konge, siden Guderne sik et Offer. Troe vi paa dem eller ei? — Jeg forslanger ikke de blodige Tider tilbage, da man slagtede ni og halvfemstindsthve Mennester i Offerlunden; dog — aldeles at undlade denne gamle Skik, er Daarlighed og Guds-

foragt. Jeg kæreder da her af dig, i Gudernes Navn, at du friænker mig den vendiske Kong Skalk; at han kan udaande sit Liv, udstrakt paa Offerstenen, naar jeg har farvet den hellige Flintekniv med Blodet af hans Herte. I ni Nætter skal han hænge med Sphd stiumget, paa Træe til Odin, og dingle for Natteblesten i den hellige Lund. Kun saadan takke vi Thor verdig for Seieren, Freier for Vandets Held.

Groar saae paa Neigin Jarl; men da denne, saavæl som de fornemste Kæmper, bifaldt Losdes Begjæring, og en stor Deel af Folket understøttede den med højtidelige Raab til Guderne, maatte han give efter, og det blev bestemt, at Skalk om ni Dage skulle offres.

Kongen var ilde tilmode, og da Grane om Aftenen paa en eensom Vandring vilde troste ham, hialp det ikke; Kongen blev mørk. Grane anvendte al sin Veltalenhed, thi han var oprømt; Yrsa havde fort tilforn talet venligt med ham og takket ham for Nol-lers Saga. Min stakkels Grane, sagde Kongen; det gior mig ondt, at jeg skal bedrove dig! Du vil troste Andre, og behover selv Trost. Jeg kiender din Uskyldighed, og hvad er naturligere, end at et varmt Herte indtages af huld Skionhed? Men din Beundring for Yrsa missforstaaes, og Yrsa misundes. Du kan selv tænke, min gode Ben, hvor haardt det maa være mig, at skilles fra dig. Men det bliver det bedste. Bagvæskelsen vil fordærve dig og Yrsa. — Hun skal føde Danmark en Konge; Fædrelandets Forventning er spændt. Et besynderligt Sagn, stadfæstet af en stor Skare Kæmper, kaster et Slør over hendes forrige Skiebne. Man har glemt den gyselige Feiltagelse mellem Fader og Datter, og af Længsel efter Sonnen glemmer man Husstruen over Moderen. Men hvor let for Ondskaben at rolke denne svage Grund! — Du har fulgt Thyrinden hid fra Tårland; — blev det bekjendt, at du elskede

hende, — blev hendes Godhed for dig udlagt til meer: — den føleste Forvirring vilde folge, de farligste Folger maatte befrygtes!

Dybt bevæget trækkede Grane sin Konges Haand og sagde: Jeg føler Vægten af dit Ord, Herre, og gaaer i Landflygtighed. — Kun et Par Aar! sagde Groar venlig. Nei, raabte Grane, i det han ilede ind i den thøkke Skov, for evig!

Grane stormede omkring hele Natten, og utallige forskiellige Følelser betoge ham. Naar han saae paa sin Daggert, sik han Lyst til at stode den i sit Bryst; kom han til Vandet, troede han at see en Havfrue vinke ham ned i Bolgerne; Traets Grene fistede spottende til ham: Hæng dig! — Han havde udentvivl i den første Smerte berovet sig selv Livet, dersom ikke den Tanke: hvormeget vilde det ikke bedrove Yrsa og dine Forældre! havde holdt ham derfra. — Nu besluttede han at reise ufortøvet bort til fremmed Land. Han stod ved Stranden, og havde allerede aftalt med en Fisker, at denne skulde leie ham sin Baad, for at giøre en Fart i MaanSkin paa Havet; men han betænkte sig, og gik ind i Skoven igien.

Han vidste ikke selv hvor han var; pludselig blev han vakt af sin dybe Drøm, ved nogle vilde, sorgelige Toner. Han slog Dinene op og stod for et rødt Fangestaarn, oplyst af Maanskinnet. Tonerne kom langt nede fra Jorden. Han lyttede, og hørte følgende Sang i det vendiske Sprog, som han forstod:

Rinda min Brud! Allerkæreste min,

Deiligt og fin,

Lærer dig Ratten at grue?

Sidder du hisset og tænker paa Skal?

Klapper med sneehvide Hænder hans Hals,

Løfter hans Sværd og hans Bue?

Danskerne seirede, Benderne faldt,
 Drotten er qvalt,
 Glemt er nu Hestens Bedrifster.
 Solen skal finde ham blodig paa Steen,
 Maanen skal see, hvor han hænger paa Green,
 Gyfende fra sine Rister.

See, hvor i Træet han svingler saa bleg!
 Koldhiertet Eeg
 Huler ei Medynk og Smerte.
 Lydig han viger for Beir og for Bind;
 Ravnen har sat sig paa blaahvide Kind,
 Hugger sit Næb i hans Hierte.

Andet det var, da jeg Brylluppets Nat
 Favned min Skat,
 Nu skal mig Doden omfavne.
 Svantevit! Provo! foragtede Gud!
 Slaverne lystre nu Gothenes Bud,
 Odin har sendt sine Ravne.

Maanen fig sniger ad natlige Sti.
 Bar det forbi!
 Ovalen ei ængster den Osde.
 Hævner, I Bender, paa Gothen min Spot!
 Afbrænder Stoven, hvor Skalk, Eders Drot,
 Slagtes til Ulvenes Fode.

Hrane gif til Indgangen, og fandt de to Stridsmænd, som skulde holde Mattevagt, sovende; thi de forlode dem paa den forsvarlige Jerndør. Da han kom, vaagnede de og blevе bange for, at han skulde forklage dem. Af denne Forlegenhed benyttede han sig, og bad om at maatte besøge Fangen. De vidste, at han forstod Vendist, at han, som Skiald, tidt besøgte Misædere og trostede dem for Henrettelsen; lode ham altsaa stige ned.

Han fandt Venden ved et lille Steenbord, hvor paa stod en Lampe. Fangen havde et Par guldstukne Hjortelærshandsker i sine Hænder, og trækte dem ofte

til sine Laeber. — Hvad vil du? — raabte han til
 Grane — Natten er endnu ei forbi. Lad mig med
 Fred til min Dødstund! — Grane: Natten er den
 Ulykkeliges Ven. Forsmaa ei en venlig Fiendes Trost.
 — Skalk: Trost er kun Olie i Ilden. Et Slagt-
 offer er trosteslost. Spar din Trost! Hvis Nyss-
 gierrigheden drev dig hid at see og tale med mig, før
 min Henrettelse, velan, den er tilfredsstillet. Gak til-
 bage! Und mig disse faa Timer. — Grane: Hvor-
 for kysser du disse Handsker? Er det en Gave fra
 din Brud? Jeg hørte dig synge en Bise; den var
 smuk. — Skalk: du taler Bendisk; det glæder mig at
 høre mit Modersmaal af fremmed Laebe, for jeg skal
 bløde mellem Fiender, hvis Mundes skurrende Lyd mit
 Dre ikke forstaer. — Grane: Forekast ikke fremmed
 Tunge dit eget Dres Mangel og din Uvidenhed. —
 Skalk: Snart er jeg der, hvor intet Sprog tales! —
 Grane: Troer du ikke Uddodeligheden? — Skalk taug,
 og stirrede hen i Mørket med et mørkt Blik. —
 Grane: Hører der ikke ogsaa Kielhed til at haabe?
 Er Haab og Tro andet, end den sunde Siøls dristigste
 Bedrift? Er det ikke feigere at twile om et gud-
 dommeligt Forsyn, end at flygte i Krig? — Denne
 raske Maade at omvende paa, havde noget Tilsløkkende
 for Skalk, og han blev opmærksom. — Det er let,
 sagde han, fremmede Ven, at være trostig i en Andens
 Ulykke, naar man selv er i Sikkerhed, og Doden staaer
 langt tilbage i Baggrunden af Ungdomslivet. — Du
 est lykkelig, smuk, ung, har udentvivl en deiligt Brud,
 og kommer nu og gjor mig et Besøg, for ved Følel-
 sen af min Ulykke ret at forsterke dig Bevidstheden
 om din egen Lyksalighed. Jeg misunder dig ikke denne
 Bellyst, men nu har du nydt den: gak nu, og lad mig
 med Fred i min sidste Stund! — Grane: Du tager
 feil! det er ikke dig, der skal døe, det er mig. Det

er ikke for din Skyld, at jeg hever min Hånd til hine
heie Forestillinger; det er for min egen. Tilgiv denne
Egennytte! — Skalk blev forundret; men endnu mere,
da Grane hurtig bad ham at stifte Klæder med sig og
forlade Fængselet, ile til Stranden, og betjene sig af den
Baad, han fandt der, som Fiskeren strax vilde give
ham, naar han blot sagde paa danske, at han var
Grane. — Nei, raabte Skalk, da han havde fattet sig
af sin Forundring, det gior jeg ikke; mit Livs Rig-
dom vilde tykkes mig en staalen Skat, naar jeg skulde
kiobe det med din Undergang. Du stoler maa ske paa,
at de skulle skænke dig Livet og beundre din Hoimod;
men du feiler! De blodterstige Guder ville synse, naar
de see dem Byttet fraranet, og offre dig i deres For-
bittrelse.

Det er just det, jeg ønsker! svarede Grane kold.
Tro ikke, min Herre, at jeg kommer her af Dyd, i
det jeg vover mit Liv for dit. Jeg veed ei engang,
om det var en Dyd. Ligesom Enhver bør sorge for
sit eget Ophold, saa bør han og bevare sit eget Liv,
naar det ikke gielder Fædreland, Forældre, Hustru,
Born, Mo eller Ven. Og vi To liende jo intet til
hinanden, ere ikke Venner. Det er kun vor føllede
Fordeel, som forbinder os: Jeg ønsker at miste Livet,
du at frelse dit. Velan! her tilbyder sig en Leilighed.
Skynd dig, før den ophorer! Thi det sværger jeg dig,
ved den almoegtige As, hvis du ikke gior, som jeg
figer, da gaaer jeg ud i Natten, og dræber mig med
egen Haand.

Ulykkelige, raabte Skalk, hvilken Fortvivelse bringer
dig til dette Naseri? — Ingen Fortvivelse, svarede
Grane. Den elsker ei ulykkeligt, som ei forsmaaes.
Jeg stoler sikkert paa en tilkommende Lyksalighed hos
Freha; og paa Dodens raste Vinger iles jeg til hen-
des Følvangur. Jeg vil ikke lade mit unge Blod ud-

suge af Marenes krybende Igler, for at finde No. Jeg vil elsse og dse. Jeg veed vist, at i en heel Levetid fandt jeg ikke denne Salighed igien. Intet Dieblik vilde komme, i hvilket Døden blev mig en Bellyst, som nu. Og da der nu tilbyder sig en Leilighed, at jeg kan redde en Andens Liv med min forudbestemte Død, hvi skulde jeg da ikke gribe den? Til af dit Fængsel! Og naar du igien krystes af din Moes hvide Arme, tænk da paa Grane hin Skiald, hvis Aste hviler i sor-ten Muld i den danske Bogeskov.

Da Skalk saae, at Intet kunde bevæge Grane fra sit Forsæt, omfavnede han ham, og modtog den Redning, der tilbodes. Ved Døren kaldte Grane ham tilbage og sagde: Kun endnu Et! Lov mig, at du ikke vil hævne dig paa Groar, og at du vil være hans tro Skattelunge, naar du kommer tilbage! — Dette svor den vendiske Drot ved sin Gud Svantevits tredobbelte Hoveder. Dervogterne lode ham gaae, da de saae ham i Granes Klæder. Fiskeren vinkede venligt til ham langtfra, da han saae ham stige i sin Baad. Og som det nu stundom skeer, at den onde Skæbne pludselig vender sig til Held, saa gik det ogsaa her; thi Skalk seiledede i sin Baad med god Bor, træf tilfaldigiis paa Havet et vendisk Skib, og inden faa Dage favnede han sin Brud igien i sit Nige. —

Tolvte Kapitel.

Hvo der blev offret.

Næste Morgen i Dagbrækningen beredte Goderne sig til det hellige Tog, hvormed de vilde indvie Offerdagen.

I den thikkeste Deel af Leireskoven var Gudernes Lund, med en Dam, tæt indesluttet af Træer. Her var et Huus, hvor man forvarede Gudinden Friggas forghylde Træbilled. Kun hver femte Nar blev det sat i en tilsdækket Vogn, der var forspændt med Rør, og saaledes draget gennem Skoven. Derpaa blev Billedet vaslet i Dammen. Naar det var stættet, paastod man, at det talede nogle varslende Ord, som Goderne siden forkyndte Folket, til Held eller Uheld; hvorpaa et Uhyre steeg op af Dammen, og opslugte Trellene, som havde tvættet Vognen og Billedet. I Kong Groars Tid var denne Fest endnu ikke helligholdt; thi Kongen undede den ikke, havde Medlidenhed med Trellene, og mistankte Goderne. Men nu var Løsenet givet til igien at sætte den hellige, saalænge foragtede Gudsdyrkelse ind i sine Nettigheder.

Groar, som tenkte paa næste Dags blodige Handling, kunde ikke sove den hele Nat. Han stod op; men som han nu, medens han kledte sig paa, saae ud over Issefjord, gennem den Laage han havde aabnet, og Maanen skinnede, gennemfoer pludselig en Tanke hans Siel, og han fattede et Anslag, som han strax besluttede at iværksætte. — Han vækkede derfor nogle af sine Kæmper, og spurgte dem hemmeligen, om de vilde hielpe ham med at fuldføre en Bedrift? Med Liv og Blod! var Svaret. — Jeg haaber ikke det skal behøves, sagde Kongen; min Hensigt er at være hemmeligt Vidne til Trellenes Dod i Lundten. Jeg vilde dog engang for alle gjerne vide, hvad det er for et Uhyre, som sluger dem i Dammen, naar de have vaslet Billedet.

Derpaa gik Konning Groar, fulgt af nogle Kæmper, hen i Lundten, ad en hemmelig Gangsti. De twende Bogtere, som Goderne havde henstillet der, kunde ikke hindre Kongen og hans Mænd Tilgangen. Man bandt dem Hænderne, knebledte dem, og saaledes maatte de folge. Kongen og hans Mænd kom lykkelig om bag

Gudehuset, hvor de skulste sig i Krattet, nær ved Sis-
vene, og droge deres Svard; ventende Bognen, som
endnu, omringet af den folgende Skare, var paa hin
Side Skoven.

Efter nogen Tids Forlob kom Bognen langsomt
indrullende paa den store Plads i Lund. Ligesom
Solen opsteg, saae man de hvide adstadige Koer komme
dragende med Bræddekarmen. Goderne fulgte, ligeledes
i hvide Klaeder, med Ører paa Skuldrerne og med Ege-
lov om Lindingerne. Ved Helligdommens Indgang
holdtes Folket tilbage, og Ledet for det hellige Pike-
gierde blev lukket.

Nu aabnede man Bognen, og udtog et stort, grovt-
udhugget Træbilled, lueforgyldt, med to store blaue
Ædelstene istedet for Øine. De blege, forfærdede Trellene
maatte bære det ind i Krattet til Dammen. Med skiel-
vende Hænder toede de Billedet, og stirrede hen i Van-
det med ængstelige Blik, efter Uhyret, som de ventede
hvert Dieblik skulde sluge dem. — Da traadte to unge
Goder frem med Strikker i Hænderne. — Knæler! sagde
de, og beder til Thor, at han tager Eder til Truds-
vanger; thi nu er Eders Time kommen. — Trellene
knælede. — I det samme kastede Goderne dem Strik-
kerne om Halsen, og vilde just drage Snorene sammen,
da i det samme Kong Groar og hans Mænd sprunge
frem af Krattet; og — „Holder inde, Nidinger!“ raabte
de med een Mund. Goderne skælvede, da de saae Dan-
kongen og hans Mænd bevæbnede. Denne Forfærdelse
førte han sig til Nytte; han befriede Trellene og gav
dem Vaaben. De rædde Goder turde ikke oploste deres
Øine mod Kongen; kun Lofde havde endnu saa meget
Mod, at han vovede at nærme sig og sige: Forraad
os ikke, Herre! Hvad vi foretage, er en gammel Skil,
hævdet og ærværdiggiort af Narhundreder. Vore For-
fædre have øvet den før vi. Hver Gudsdyrkelse har

fortærede dem, eller de i Graven forraadnede. Solen tænker vist mindst paa, at den i denne Morgenstund skal stue Skalts violblaa Hierte. —

Saaledes stod hun og talede, og mærkede ikke at hun var ganske alene paa Nætterstedet. Hun var blevet længer staaende, hvis ikke en usædvanlig bedovende Duft havde øngstet hende. — Hvad er dette? raabte hun. — Dette er den store Balmuekrands, var Svaret, som skal slynges om Offerstenen. Hu, hvor den lugter bedovende, raabte Skulde. Hvad har I dog for nogle Bjørnenerver, at I kunne taale denne Lugt. — Jeg faaer ondt! — Det fortner for mine Øine! — I det samme tumlede hun hen paa Jorden, og rev sin Haand tilblods paa Offerstenen. Da gav hun sig til at sulke og græde; beklagede sin skionne, lille Haand, sin fine, hvide Hud; vaandede sig over Smerten, blegnede ved at see sit eget Blod; og det var først Tummelen og Folkets Sammenstimlen ved Groars Komme, som bragte hende til sig selv igjen.

Siden hint Dieblik forbittret paa Grane, var denne Forandring hende saameget lierommere. Hun paastod, at man endelig maatte offre ham i Skalts Sted, især siden han selv ønskede det. Men Kongens og Kæmpernes Mellemkomst gjorde alle hendes blodige Forsæt til intet, og hun gik bedrovet til sit Tomfrubur, hvor hun i sin Forbittrelse dreiede Halsen om paa sin liereste Sangfugl.

Yrsa, som sagte at undslye hin blodige Begivenhed, var paa Offerdagens Morgen gaaet ud til Baulundur, for at høre, hvor vidt han var med den Bævestol, han havde lovet at tomre hende. Baulundur havde meget travelt med det blanke Harnist til sin Sen, som om nogle Dage skulde reise til Kong Didrik i Bern; imidlertid havde han dog faaet Bævestolen færdig, og gav hende en Træl med, som kunde bære den

hiem for hende. Paa Veien opholdt hun sig med Flid længe hos den gamle Ebba, Groars Fostermoder, som hun tidt besøgte, og som kunde synge allehaande lystige og sorgelige Viser. Yrsa frugtede, hun skulde komme for tidlig hiem, for det blodige Offer var fuldbragt, bod sig derfor selv til Giæst hos den gamle Qvinde, som tog venligt imod hende, og kunde ikke nok beundre den herlige Bævstol. Yrsa bad hende synge en Vise. Hun sagde: Jeg kan just en om en Bævstol; men den er sorgelig. Yrsa sagde: Det Sorgelige huer mig bedst. Da satte Ebba sig ved sin Stok, lod Tenen snurre; og medens Yrsa i Tanker flættede en Krands af en over hendes Hoved nedhængende Egeqvist, sang Ebba:

Skion Asta mod udi Skoven gaaer;
Hun havde som Hørren saa quult et Haar,
Som Rosens Blad var den friske Kind,
Som Lilien var hun rank og trind.

Hun sorgede for sin Krovin Kær,
Thi han var dragen i Ledingsfærd,
Var seilet i Viking, fra sin Mo,
Med Konning Humble til Orkens.

Dg hvor ung Jomfruen gif eller stod,
Der tænkte hun kun paa Drab og Blod.
Naar Hiertet først har en Beiler Kær,
Da savner man Alt, er han ei nær.

Skion Asta ganger en Aftenstund
Alt udi grønnen Espelund;
Hun sætter sig med et bange Sind
Bed Elverhojen med Graad paa Kind.

Da stiller Tørven sig hurtigt ad,
Det klinger i Jorden, hvor Jomfruen sad;
Bed Høien skuor hun Viger tre
At væve Linet, som Bintersnee.

Af roden Guld monne Bævsolen staae.

De bandse, medens de Bæven slaae.

Een synger om Død, een synger om Liv.

Det klinger som stumimende Bolger i Siv.

De række hende den Bæv paa Stand,

Og svinde som Bobler paa Kildevand.

Da hyler det fiernt i hulen Luur,

Og Jomfruen gaaer til sit Jomfrubuur;

Og væver saa flittigt og saa tidt

Et Lagen, som Kirsebærblomstret hvidt.

Men da hun havde fuldendt sit Værk,

Da var det nok til en Dødningesærk.

De Helt komme fra Seir og Krig

Og bringe paa Skoldet Frovins Liig.

Da sligt erfared den Lilievaand,

Hun syede ham Skorten med egen Haand.

Og da hun gjorde det sidste Sting,

Da dreied sig Buret for Diet omkring;

Den folde Sveed af Panden udsprak,

Thi Kummeren hendes Hierte stat.

Nu ligger sion Asta med sin Helt

Alt under Bogenes Sommertelt.

Der væve de Ellepiger og leer,

Mens Maanen paa dem fra Skyen seer!

Da Ebba havde endt sin Sang, var ogsaa Yrsa
færdig med sin Egekrands, og sagde: Den skal Grane
have, han synger trosteligere Viser end du.

Bed Buret modte hun Skulde, som fortalte hvad
der var skeet, med megen Tilsætning, for at øengste
Yrsa. Tænk hvilken ødelmodig Helt Grane er, sagde
hun, han har opoffret sig for Skalk, og udstod sin
Død med største Standhaftighed. — Er han død?
raabte Yrsa. — Ja, det forstaaer sig, jeg har jo selv
seet ham blode paa Offerstenen. Har du Lyft til at
see ham endnu engang, saa gak ud med mig i Skoven

i Nat. Der henger han paa Egegrenen, lang og stiv, i det deilige Maanestkin. Vi ville sladdre lidt med ham, og spørge ham, hvorledes han har det hos Freya; thi der troede han vist og sandt, han skulde hen. Jeg har længe ønsket at vide noget om Livet efter Døden, og Grane er vist saa god at sige os det; især naar du beder ham derom. Hvad gior han ikke for din Skhld. — Yrsa var nær sunken i Afsmagt. Skuldes Skoggerlatter bragte hende til sig selv igien. Hun slog Dinene op, og fandt sig i Granes Arme. — See her er han, raabte Skulde. Jeg har manet ham, som Her vor manede Angantyr. Spørg ham nu selv! Er det ikke godt at dve, naar man elster? — Det vil ret glæde mig at høre. Jeg havde altid tænkt, at naar det var forbi, saa var det forbi, saa laa man i den sorte, fugtige, kolde Jord, og blev fortærret af Orme og Røtter; men nu veed jeg bedre Besked. — Derved loe hun og git sin Vei. —

Beskeden fortalte Grane Thyrstinden hvad skeet var. Da han havde endt, rakte hun ham Egekransen, som hun endnu havde i sin Haand, og sagde med et ubeskriveligt Blik: Naar man er sterk nok til at opoffre sit Liv for andre, behøver man ikke at frugte for sig selv. Bliv hos os! Min Broder Groar har Fiender nok; hans bedste Venner maae ikke forlade ham.

Fjortende Kapitel.

Vidrik Vanlundurson reiser paa Eventyr;
Kongen formaner ham.

Mogle Dage derefter holdt Vidrik Vanlundurson i Kongsgaarden, paa en stor, bruun, glindsende Hingst; han var klædt i et blankt Harniss. Ved sin Side havde han Sverdet Mimunger, og i Skoldet var malet Hammer og Tang, med sorte og røde Farver. — Vanlundur bragte selv sin Son ind i Hallen for Kongen til Alfsted. Da Vidrik stod for Hoisædet og havde hysset Kongens Haand, sagde Groar:

Min Son! Vid er Behov for Den, som langt onreiser! Hjemme taales meget; men til Spot bliver Taaben blandt Fremmede. Viis er kun Den, som Beie liender, og hvis Forstand har lært at udforske hvært et Hierte. Bedre Byrde bringer du ei tilbage med, end ingen Biisdom. Forglemmelsens Heire hedder den Fugl, som svæver over Olhornet, den stæeler Folks Forstand; det var den, som forførte Odin i Bierget hos Gunlod. Ingen falder dig uhoslig for du gaaer tidlig tilsengs; men stirr ei heller som en Taabe, naar du kommer til Giestebud. Den som tier og muler og kun svælger, hvad der sættes ham for, har en ringe Agtelse. Vogt dig for Fraadseri ved de Aliges Borde! Hjordene vide, naar de skulle gaae fra Marken, men wiis Mand veed aldrig Maalset for sin Bug. — Undres ikke ved alt hvad du seer, som om du nylig var kommen af Svæbet; men smil ei heller spodst og stolt, som om du vidste altting bedre. Kun ussel og ondhiertet Mand leer ad alt. Han begriber sidst, at man spotter ham; han indseer ei, hvad der er ham vigtigst: sine egne Feil. — Forsag ikke, fordi Beien er

lang at drage! Det er ikke Veien, der adskiller Mens
neslene: En lang Bei har jeg til min Fiende, skondt
han er min Gienbo: til min Ven finder jeg Giensti
over salten Hav. Bliv ikke for længe paa eet Sted!
Kør vorder Kied, naar han dwæler for lang Tid i
anden Mands Huus. — Gior dig ei til Træl af frem-
med Naade! Eget Huus, skondt lidet, er bedre end
fremmed Borg. To Gieder, som du malter i flettet
Hytte, er bedre end Bon. Sielden fandt jeg saa gav-
mild Mand, at han bortgav aldeles uden Egemytte,
eller saa kied af Rigdom, at Lon for velgiort var ham
leed. — Men dine Benners Ven skal du være, og des-
res Benners Ven. Men aldrig holde du Venstab med
dine Benners Fiende; thi det var Svig mod din sande
Ven. Men har du fundet en redelig Ven, da skal du
blande dit Sind med hans, skifte Gaver med ham, og
besøge ham tadt; thi med Niis og hoit Græs bevores
den Bei tilsidst, som ingen træder. — Mand er Mands
Glæde! Mand af Mand vorder ved Tale kyndig! Det
Træ visner, som staer ene, naar det ei beskærmes af
Bæg eller Planker. — Men vogt dig for den falske
Ven! Klarere end Ild skinner Fred i fem Nætter hos
falske Venner; den siette Mat slukkes den, og Venstabet
forgaaer. Meget kan du dog ofte med Huldsalighed
lisbe for Lidet; for et halvt Brod og et halvt Bæger
i rette Tid saaer du en Ven. — Undres ikke, hvis
der paa din Vandring møder dig Modgang og Wrang-
villighed. Sorgen sover ei; snevre ere Folks Hierter;
alle Maend ere ei lige Kloge, halv er kun hver en Al-
der. — Men den Mand lever lykkeligst, som meget
veed. Dog kan ogsaa dette drives for vidt. Den,
som kræver for meget af sig selv, kræver for meget
af Andre, og er sielden glad. — Onsk aldrig at
vide din Skiebne forud, saa kan du sodeligst sove. —
Hold dig stedse vel toet og vel kæmmet, naar du

rider til Kongshallen. For Skoe og Beenklæder stemmer sig ingen Mand; eller fordi hans Hest ei altid er saa god; naar fun Linklæderne ere hvide, og hans Haar falder ham velskient om Skuldrerne. Fulde Kanre saae jeg tidt hos den Riges Sommer; nu gaae de Tiggergang. Rigdom er som Dieblik, den er af Benner ustadicst. — Bevar din Hemmelighed! Meddeel den høist Gen, aldrig To; Alle vide hvad Tre vide. — Det fornederer dig ei, paa ørlig Viis at giore dig Benner. Naar Drnen kommer til Havet, snapper den og gaber; ligesaa en Mand, som har faa Forsvarere. — Ordsproget siger: I Blæst skal man Tre føerde, i Havblik røe paa Havet, i Morke med Ms tale; mange ere Dagens Dine. Med Skib skal man Fisk fange; Skjold er til Forsvar, Sverdet til Hug, Ms til at kysse. Men vogt dig for Frillerne! Paa et omvæltende Siul blev deres Hierter dannede, Svig lagt i Brystet. I Sind og Tanke sværer dig maa-stee mangen Ms, som du dog ei faaer til Hustru. Du gik bort, og troede dig eie hendes Samthylke; du kom igien — da vaagnede alle Kæmper, og jøge dig bort ad vilden Sti, med Løgter og blanke Baaben. — Forsor aldrig anden Mands Hustru til mange Samtaler! Lad ei ond Mand vide dine Feiltrin; af en Ildesindet vil du aldrig nyde Tak for dit gode Hierste. — Bryd ikke Benskabsbaand først med en Ven! Faar ere saa gode, at de ingen Feil have, eller saa slette, at de intet due. — Skjend aldrig meer end tre Ord paa den, som er ringere end du! Ofte viger den Bedre for den Slette; tier du for ham, og du bliver beskyldt for Banghed — alt næste Dag er hans Ord forsvundet og Folks Løgn giendrevet. Skift derfor sielden Ord med en uhyndig Abe! Trofæk af Onde faaer du ei for dit gode Hierste, men god Mand vil elske dig dobbelt ogprise dig. — Udlee aldrig graahærdet Mand,

eller uforstandig Stakkel! Tidt er godt, hvad Gamle sige; tidt fra rhnket Pande kommer kloge Ord, skiondt han hænger med Hovedet. — Bevar din Sundhed! Ild saae jeg brænde hos den unge Mand, ude stod Doden for Doren. Men værre dog end Sundhedens Tab være dig et ondt Liv at leve. Doer Fæ, dør Frænder — Et veed jeg, som aldrig doer: Dom over hver en Dod. Gak nu med Guderne! —

Bidrik thysede atter Kongens Haand, talkede ham for sine gode Raad, lovede at rette sig efter dem, og gik med sin Fader. — Efter Sædvane begyndte Kongens Fiender at mumle og holde sig op over den sladderagtige Formaning. Man begyndte allerede høit at spotte den, da Kongen var borte, indtil den gamle Øffergode Nalf kom, thysede paa dem og sagde: Tager Eder iagt for hvad I sige! — Hvad Kongen talde, er ikke hans egne Tanker, det er et Uldtog af Odins Havamal. Da de hørte, at det var Odins Havamal, taug alle stille, og saae paa hverandre.

Femtende Kapitel.

Kongen redder en Fugl, og den ham.

Da Groar havde taget Afsked med Vidrik, gik han sin sedvanlige Vandring i Hledressloven med Reigin Karl. Paa Veien bad Reigin Kongen om at afsledige alle de Ildefindede. Groar svarede: Ingen undslår sin Skæbne. Ville mine Fiender mig ondt, kunde de vel træffe mig, naar de ere borte: List og Midingsværk have en lang Arm. Jeg beundrer din Rølighed, sagde Reigin, og tilstaaer reent ud, at jeg ikke kunde være rolig i dit Sted. — Hver har sin Tapperhed, svarede Kongen.

Medens de gik saaledes, hørte de Noget pibe ynkligt i et Træ. — Det er en Fugl, sagde Reigin. — Den synger ikke, den giver sig, sagde Kongen. — Det faaer den, sagde Jarlen; nu have vi Andet at tænke paa. — For Dieblíkket intet bedre! svarede Kongen, og saae op i Træet. — Det er umuligt at komme den til Hjælp, vedblev Reigin, den sidder for høit. — Paa Bisfils Øe har jeg lært at klavre i Træ, sagde Kongen, og er endnu ei saa gammel, at jeg har glemt det. — Der er ingen Grene lavt nede paa Stammen, sagde Jarlen. — Saa maa du løfte mig, raabte Groar; jeg er kun en liden Mand, jeg er ikke tung at bære. — Men hvis du nu faldt ned og slog dig ihiel, sagde Jarlen, var det da ikke en evig Skam, at man skulde sige, du havde mistet Livet over en Fugl? — Mange miste det for mindre, sagde Groar. — Nu maatte den stive, firestaarne Earl løfte den lille, smidige Konge paa sine Skuldre; og derfra klavrede Groar op i Træet, og vovede sig ud paa de højerste Grene.

Han kom lykkeligt ned med den lille Sidsten, der havde faaet Venet forklemt i en snever Træsprække. Den skal være mit Fosterbarn og Agnars Legekammerat, sagde Kongen, tog den hjem med sig, og Baulundur maatte flætte den et smukt Buur. — Hvor barnagtigt! sagde nogle af de Kæmper, som vare Kongen troe, men misbilligede hans Handlemaade. I det Dieblíkk Ulfred er for Doren og hans eget Liv i Fare, beskjæftiger han sig med en Fugl og sorger for den. Losber han ikke letslindig i sin egen Ulykke? Stakkels Groar! du falder sikkert, som et Offer for Godernes Hævn.

Imidlertid havde Hævnlysten ikke sovet. Groars Falde var besluttet: han havde opdaget Godernes Hemmelighed, havde deres Skiebne i sin Haand. De havde hemmeligt svoret hans Død. Ved Løster og Trudsler havde man faaet de to Trælle, som opvartede Kongen

i hans Sovekammer, paa sin Side. Nafn havde lovet dem Frihed og Eiendomme, hvis de hialp; i modsat Falh forfikrede han dem, kunde de være visse paa, at de med det første vilde blive udvalgt til at toe Gudindens Billed i Lundten. Hvad dette vilde sige, vidste de. Saaledes havde man da, en Dag da Kongen var paa Jagt med sine Mænd, løsnet en Egebølke under Loftet i Sovekammeret over han Seng, og med Kunst atter faaet den til at hænge fast, saa at man oppe fra andet Stokværk kunde slippe den ved et Neb, og lade den falde. Udfaldet maatte blive, at Kongen vilde knusses paa sit Leie, og det Hele faae Uldseendet af et ulykkeligt Tilfælde.

Kongen kom silde fra Jagt, var træt og gik til-sengs. Han havde ikke ligget længe, før han faldt i Sovn, og vilde uidentvivl aldrig reist sig meer, der som ikke den lille Fugl med sin Viben havde vækket ham. Groar reiste sig overende i Sengen, og da han havde fattet sig, mærkede han snart hvad det var. Han havde idag glemt at give Fuglen Vand og Æde, og i Alstes havde Trætheden overvældet ham, saa han heller ikke havde tankt derpaa.

Neppe mærkede han hvad det var, før han sprang fra Leiet. — O du arme Stakkel! — sagde han — frelste jeg dit Liv for at lade dig sulde ihiel? Med disse Ord skyllede han Bægeret, giid Vand deri, og hældede Fro i Læddiken med de tre smaae Huller. — Da skyttede Biælken med stort Bulder fra Loftet paa Sengen, og slog den flad ned til Jorden. — Stor Tummel blev paa Kongsgaarden. Kæmperne vaagnede, grebe deres Vaaben og ilede til Kongens Sovkammer. De rædde Trælle kom med Kørter i stielvende Hænder. — Han er dræbt, raabte man; Kongen er sonderknust. — Men Groar stod uskadt smilende med Fugle-

buret i Haand og raabte dem imode: Frhgter ikke, mine Venner! Guderne have holdt deres Haand over mig.

Da Neigin horte hvorledes alt var tilgaaet, saae hvorledes Bielken var falden, og hvad der havde reddet Kongen, stod han lange maallos. Derpaa fæstede han sine Dine paa Kongen og sagde: Nu skal jeg herefter aldrig twivle meer om et guddommeligt Forshn. Groar smilte mildt, og sagde: Der kan du see, Neigin, man skal ikke foragte Smaafolk! Kan Konge redde Fugl, saa kan Fugl ogsaa redde Konge.

Sextende Kapitel.

Grolf fødes.

Nu stundede Vinteren til; men i fort Tid tildrog sig meget, som bragte Groarskildes Indbyggere til at glemme Jis og Sne. Thi først forraadte en af Trælene Ralf og de andre Goder for Neigin Jarl. Denne meddeelte strax Kongen det, og det var kun en hemmelig Flugt (som Kongen dog vidste og gierne kunde have forhindret) der reddede Nidingerne. Men nu var Kongen ogsaa sine værste Fiender qvit. — Inden Søen endnu lagde til, kom der en Herold fra Kong Skalk i Venden, med dobbelt Skat, og med den ørlige Forsikring, at fra nu af skulde den vendiske Konge aldrig ophøre at være Groar lydig og tro, hvis han vilde opgive Hævnen. Dette Budskab gjorde stor Virkning. Uden Sværdslag var et tappert, opbragt Folk bragt til Lydighed, og for denne Lykke takkede man Granes Høymod. Alle vare ham takflyldige, men kun faa nemmelige.

Gen ad Føraaret fødte Yrsa et deiligt Svend-barn, sundt og fuldvægtigt, som Kong Groar dopte ved Kilden, og gav ham, efter Gudindens Bud, Navnet Grolf. Granes største Fornsielse var nu at lege med dette skiomme Barn. Det lod, som om al hans Om-hed for Moderen var gaaet over paa Barnet.

Ogsaa Skulde morede det at lege med den lille Grolf, men hendes Glæde var af en anden Art; thi hun spasede med ham, som med en Dukke, spottede og hylkede hans spæde Alder. Ogsaa morede hun sig med at prove allehaande forvovne Ting med ham, saa at man var bange for at lade hende være ene med Barnet. Engang havde hun faaet ham op paa et Bord, og han var vist faldet ned, hvis ikke Moderen var sprunget til og havde grebet ham. En andengang havde Skulde givet ham et saa stort Stykke Gble i Munden, at han var nørt ved at qvoles. Skiondt hun nu med Taarer og Eder forsikrede, at hun var uskyldig, havde man hende dog mistankt for, at hun gjorde det af Ondskab. Men endnu en anden Begivenhed bidrog til at Yrsa aldrig mere lod hende være ene med Drengen. Thi engang, da hun saa inderlig havde bedet om at maatte passe ham i Yrsas Fraværelse, og Moderen havde til-ladt det, med den Betingelse, at en Tørne skulde være nærværende, kunde Yrsa slet ikke kiende sit Barn igien, da hun kom tilbage. Det lignede vel den lille Grolf, men var dog ikke ham. Da Yrsa nu i største Angst kaldte paa Tørnen, og denne sagde, at hun kun havde været et kort Grinde borte for Skulde, at hun strax var kommen tilbage, og at Barnetsov roligt, — var Yrsa utrostelig. Hun lod Skulde kalde, og raabte hende imode: Det er ikke mit Barn! Hvor har du gjort af min Grolf? — O, svarede Skulde med et koldt Smil, det er umuligt, det er en Drom. Troer du ogsaa paa Dromme? — Hvilk en Drom? Tael,

Ulyksalige! raabte Moderen. — Nu, jeg tænkte du havde ligesaadan en Drom, som jeg, sagde Skulde. Jeg sad og vuggede Barnet i Tusmorke, og havde just sendt Tærnen efter Melk, da overfaldt mig en forunderlig Søvnighed. Om jeg retsov eller vaagede, kan jeg ikke sige; men det veed jeg, at der kom en bleg Kone ind ad Døren, med gronne Haar, ligesom Siv, og en skællet Fiskehale stak hende frem bag Skorteflæbet. Hun sagde: Jeg er din Moder Tangkær, og kommer for at hente det lidet Ulykke, som vil giøre dig Kronen stridig; thi du est Kong Helges første Barn; og du og din Husbond skulle nyde Riget. Derpaa tog hun Drengen af Buggen, og lagde en anden istedet; gik ud af Kammetet, men vendte sig om i Døren og stirrede følt paa Barnet. Da vaagnede jeg. Drengen laa ganske rolig i Buggen, og da Tærnen kom ind, drak han Melk som sædvanlig. Det har altsaa blot været en Drom. Min Moder var en fattig Fiskerpige; Havfruer gives der ikke; Drengen ligger i Buggen; alle smaae Born ligne hverandre. Slaa du dit Sind til No! der er ikke noget i den hele Sag. — Nei, raabte Yrsa rasende, i det hun som en Lovinde greb den smilende Lægnerstke i Struben, — du lyver, Svartalf! giv mig mit Barn!

Under denne Begivenhed vandrede Grane trostig og munter i Skoven langs ad Fiorden, med sin Bue under Armen. Hans Himmel havde opklaret sig, han begyndte at haabe. Nu var Grolf født; efter denne Fødsel var Yrsa igien at betragte som fri. Grane havde gjort Riget væsentlige Dienester. Groar hndede ham høit; han kunde haabe at faae et Næs at bestyre; da turde han byde Yrsa sin Haand, og det kom kun an paa at bortrodde hendes Griller. Hvis hun elsker mig, vil det ikke være vanskeligt, tænkte han; dog, maaskee er det blot Medlidenhed og Benslab hun soler.

Men saa bliver jeg dog hendes Ven. Jeg er vis paa,
 hun ægter ingen Ander. Skee hvad der vil, nu er
 jeg lykkelig! Med disse Tanker hævede han sine Øine,
 og en deiligt, stor, sneehvid Sofugl, hvis Lige han al-
 drig havde seet, hævede sig fra Havet og svævede over
 ham. Grane sik Lyst til at skyde den, men den flog
 for høit. Dog, da den svævede ligesaal langsomt,
 som høit, haabede han, at den maa ske skulde dale
 ned et Sted, og fulgte den. Fuglen flog i store
 Kredse over hans Isse, og lokkede ham gien nem Krat
 og Tiorn, over Sumper og Enge, indtil den endelig
 sank ned i en Mose mellem Siv. Gien nem disse Blade
 kunde Grane tydeligt see det Sneehvide bevæge sig. Han
 havde allerede lagt Piil paa Buestrængen, da det fore-
 kom ham, som om han hørte et spædt Barn græde.
 Hurtig kastede han Buen, bandt sig et Par brede Bræt-
 ter under Fodderne, og vadede ud, hvor Lyden kom
 fra. — Hvad skildrer hans Forundring og Bestyrtelelse,
 da han fandt den lille Hrolf, indsvobt i sneehvidt Vad-
 mel, ligge der mellem Sivene! Det var paa ham,
 han havde sigtet. Med Aks og sit Mandedræt varmede
 Grane Barnet, vuggede det i sine Hænder, og tildæk-
 kede det med sin Kaabe. Nu ilede han hjem, aabnede
 Øren, og rakte Barnet til den fortvivlede Moder, just
 som hun i sin Smertes Kæseri havde anfaldet Skulde.

Saaledes forvandler den skarpe, skærende Jis-
 skorpe sig til rislende Bolge ved Foraarsstraalen, som
 Yrsas vilde Fortvivelse til sod Beemod, da hun kiendte
 sit Barn igjen. Ja det er ham, raabte hun, jeg seer
 det velsignede lille Ansigt; jeg kiender hans Negle, de
 smaae Fingre, Mundens, Øinene, Pletten paa hans
 Hals! — Fandt du ham i Niiskiaret? raabte Skulde,
 da Grane havde fortalt sit Eventyr. — Ja, svarede
 han; jammerlig henkastet. Jeg havde ondt ved at
 naae ham, uden selv at synke. — Niiskiar og Hav-

fruer, sagde Skulde, have noget tilfælles. Jeg veed ikke hvad jeg skal troe! Men glæd Eder nu, nu have I ham!

Da Kong Groar hørte denne Begivenhed, blev han meget fortornet. Han besluttede at komme efter Sagens Sammenhæng; og stolende, ligesom hin vise Konge i Østerland, paa at Moderfoelsens Funke dog sielden aldeles udøer, besalede han, at man skulde dræbe det i Buggen fundne fremmede Barn, hvis Moderen ikke meldte sig. — Dette virkede. En ung, bleg Bondekone treen for Kongen, og bad om at maatte tale med ham i Genrum. Her tilstod hun, at en fremmed, tilsloret Øvinde havde forført hende til dette Skridt, og givet hende Haab om at hendes Son en gang skulde vorde Leirekonge. Kongen lod Konen sætte i Forvaring for Livstid, og lod Sagen neddyssse. Kun indviede han Yrsa og Grane i Hemmeligheden. Han lod Skulde falde, forsikrede hende, at han kændte alle hendes Mænner; at det kun var en aabenhiertig Tilstaaelse, der kunde frælse hende. Men hun nægtede altting med den største Hestighed, swoer de ghyseligste Eder paa, at det ei var hende, at hun var uskyldig, og raabte med Taarer, at man ikke burde pine hende med slige nedrige Beskyldninger, men lade hende være med Fred. — Formodentlig, sagde hun, var det min Moder, som aabenbarede sig i Dromme for mig, der ogsaa har forført Bondekonen. En Sofugl lokkede Grane til at sigte efter Barnet med sin Piil; dette har vel attet været Tangkær. — Hvis det nu er lobet lykkesligt af, og Eders Guder ere starkere end hun, saa maae I takke dem fromt; men ikke giøre Eder uværdige til denne Lykke, ved at anklage og forhaane en uskyldig Ms, der veed sig aldeles feilfri. —

Hun har Overtroen paa sin Side, sagde Groar, da han var ene med Yrsa og Grane. Vi kunne ikke

strafte hende af flere Grunde. Alt hvad vi kunne, er at bevogte hende, og aldrig lade hende komme til Barnet. Hvi er dog denne Ondstabsfulde min Broderdatter!

Da Groar var borte, stirrede Grane stift hen for sig. Hvad tænker du paa? spurgte Yrsa. — Det er dog en selsom Begivenhed, sagde han. Den er tildekket med et forunderligt Slør! — Hvo veed!

Det tænkte jeg nok, sagde Yrsa smilende; gib Skialden et Valg mellem det Naturlige og Overnaturlige, saa vælger han det sidste. — Det var dog saare selsomt med den hvide Sofugl! sagde Grane, rykstende paa Hovedet. —

Syttende Kapitel.

Ragnvald og Grane.

Sal den Tid havde Ragnvald været borte, for at besøge sine Frænder i Jylland.

Da han kom til Groarskilde igjen, og hørte, at Kongen havde belønnet Grane ligesaa høit som ham, at Grane stod i stor Ærdest hos Groar og Yrsa, at Folket beundrede ham for hans Lovestykke med Skalk, blev Ragnvald saa bleg som et Liig, og Misundelsen begyndte at fortære hans Indvolde.

Grane var meget lykkelig. Han sad ofte hos Yrsa, naar hun havde den lille Grolf paa Skiodet. Alle sine Kærtægn viste han da Barnet, og dette beroligede den skionne Moder. — Yrsa lignede atten en deiligt Tomfru. Hun var endogsaa smukkere end før, thi hun var blevet lidt fyldigere, med den samme blomstrende Friskhed. Moderglæden havde gjort hendes

smilende Leber hndigere, opplaret hendes Pande, og forjaget den sidste Skygge af gyselig Grindring fra hendes Bryn. Hun var ikke længer bange for at være ene med Grane, naar hun havde Hrolf paa sit Skiod, og de vare dog ene. Da blev der talet om Hrolfs Opdragelse, om hvad Grane skulde lære ham; da trykte hun undertiden i sin Glæde Skialdens Haand, og han kyssede hendes.

Dette var nok for Ragnvald, Skulde og deres Venner, til at udsprede fele Mhpter. De kom for Kongens Ven, og stiondt han ikke troede dem, bragte det ham dog til at blive ved sit første Forsæt, at stille Grane fra Yrsa; dertil raadte ogsaa Neigin Jarl.

Aldrig saasnart havde Ragnvald faaet dette at vide, for han gik til Kongen, og ved hyklet Godmodighed, i det han forsikrede, hvor ondt det gjorde ham for Grane, og hvor overbevist han var om hans Usyldighed, bragte han det til, at Kongen overdrog Ragnvald at forhylde Skialden sit Onske. Dette stete i den falske Formodning, at Ragnvald nu var Granes Ven, og at han som Skiald og mildtfølende Memneske paa den flogeste og skaansomste Maade skulde sige sin Staldbroder Kongens Mening. At Kongen vilde giøre Grane til Hovding i Bensyssel, fortaug han Ragnvald; det besluttede han selv at sige ham.

Saledes udrustet kom Ragnvald en Aften til Grane, og for ret at nyde sin Hævn, lod han sig i Forstningen ikke mærke med noget, men lod blot, som om han kom for at giøre Besog. Grane, som troede, at Ragnvald vilde forlige sig med ham, og selv var af det forsonligste Sind, blev saare glad. Han tryk-kede den falske Ven til sit Bryst, og forsikrede, at der ikke kunde times ham større Lykke, end at Ragnvald vilde være hans Ven. — Ragnvald sagde: Vi ville slet ikke mere tale om hin Twist, men drinke Forlig, og

lade som om intet var hændet. — Herligt! raabte Grane; vi ville tage Mad og Drikke med, og gaae ud sammen i det lille Skovhus; der ville vi, som ærlige Skialde, drikke Broderstab. — Du taler mig ud af Hiertet, svarede Ragnvald. — Moder, raabte Grane, pak den lille rogede Skinke i Madkurven, gib os et stort Sigtebrod med, og fyld den brune Dunk med Mundgodt. Jeg gaaer ud i Skoven med Ragnvald. Vi ere blevne gode Venner; du maa ikke være vred paa ham. — Moderen malte Ragnvald med et giennemborende Blik; derpaa tog hun Grane til en Side og sagde: Tro ham ei! han mener det ikke herligt; det kan jeg see paa det twungne Smil og det forlegne Øie. — Moder, sagde Grane, vær ikke mistænkelig. Ragnvald har gjort det første Skridt, gjorde jeg ikke det andet, hvo var da Fornærmeren? — Tag da i det mindste dit Sværd ved Siden; han har sit. — Det maa da være for Stadsens Skyld, sagde Grane leende, og bandt sit Sværd ved Beltet. — Den gamle Moder ryftede paa Hovedet; Grane kyssede hende og sagde: Hils min Fader; jeg kommer snart igien! — Moderen bad Trællen, som bar Levnetsmidlerne, at holde et Øie med dem, og stirrede bekymret efter Grane, indtil han dreiede om Hjørnet. Da drog hun et dybt Suk, og gik langsomt ind i Huset.

I Skovhytten dækkede Trællen Bordet, medens de to Skialde forniede sig i det Gronne. — Naar man seer, hvor herligt altid spires og trives, raabte Grane, kan man da andet end beklage, at Menneskene med deres Særheder saatidt forbittre sig selv det ødle Liv? — Men blev han ved, da han mærkede, at denne Tale missagede Ragnvald, der maa ogsaa være Storm og Uveir i Naturen. Det er Sluden, som ret lader os fionne paa den klare Føraarsdag.

Derpaa gif de ind, satte sig tilbords, og lode
 Øllet smage sig. Men en ørlig Niis stifter kun
 Godt mellem ørlige Venner. Kraften i Suttungs
 Drik har samme Virkning paa Hiertet, som Niim-
 frosten paa Huderne: den viser de forhen skrevne Ord,
 som man troede udslettede, tydeligt igien. Alt som de
 drak, blev Grane mere aabenhiertig, og kostede det
 Ragnvald mere at være beslede. — Talen kom snart
 paa Skialdekunsten, og Ragnvald sagde: Der er ingen
 Twivl om, bolde Grane, at du har stort Nemme, at
 Ydum har ladet dig nyde mange af sine Ebler; men
 mig tykkes, at du paa den senere Tid mere hnder
 hende, end hendes Husbond, den stickeggede Bragi. Du
 betiener dig af det sydlige Niim. Hvi forkaster du vore
 gamle Sange, vore Niimbogstaver? — Grane: Disse
 gamle Dvad forekomme mig som smukke Tistapper,
 hvorpaa Solen straaler, og hvorligennem den farvet
 bryder sig. De ere mig hellige Levninger fra en for-
 svundne Tid. En og anden Gang kan en Sang vinde,
 ved at digtes paa slig Viis; men i det Hele taget,
 duer det ikke. — Ei, ei! sagde Ragnvald, nuomstunder
 vil Egget lære Honen. — Honen er død, svarede
 Grane leende, nu er Egget selv Hone, og forsvarer
 sig blot mod en anden Hone. Skialden bor stedse
 kemppe for Natur og Sandhed, forbinde Kraft med
 Viisdom. Han maa hverken være Zette eller Dværg.
 Han skal da vel være Gud! spurgte Ragnvald spøske. —
 Nei, han skal være Menneske, sagde Grane.

Og naar du nu vidste, hvor jeg foragter denne
 Tænkemaade! raabte Ragnvald. Bent aldrig at komme
 i Balhal paa Bænk hos Odin, du Vanstro! eller til
 Thor, giennem de klingende Kobberporte; du, som i dit
 Hierte spotter Guderne, og twivler om deres Tilværelse.
 — Nei, sagde Grane med et klart Blik til Himmelens,

jeg twivler ikke om Alsfader i Gimle. — Og hun ved dette taagede, vakkende Billed hænger du? — Nei, sagde Grane med Eftertryk, jeg troer ogsaa, at Vagnhøste er til, den vilde, skelende, drukne Jothun, der gaaer hærjende giennem Verden med sit krumme Sværd. — Det er din Gud! raabte Ragnvald frifsende. Viid, Forræder, vi kiende dig. Ogsaa Freya er din Gudinde; det vil sige: ikke Freya i Folkvangur, de lyse Alfers Asynie, men hende, som Skialden i sin Nidvise omtaler ved Egirs Giæstebud, værdig til Lokes Forhaanelse. Men din Time er kommen! Du skal ikke længer fordærve Folket ved dine Hylleqvad, ikke mere forstyrre nordisk Erbarhed, med Leslen for en svag Hyrstinde. Kongen forviser dig, ved mig, Landet, inden otte Dage! See, til Beviis derpaa, hans King, som han har betroet mig. Derfor var det, jeg kom! Derfor var det, jeg bedaarede din Genfold til at troe, jeg mente dig det godt. Derfor lod jeg dig sladdre, for ved dine Taler at øgges, og for at give dig Stødet føleligst i rette Vieblit. Gak nu, som en elendig Usling, til fremmed Land, og lær at hylle Fromhed af dine Munke, som et Skalkestiul for dine Laster!

Nu, gode Thor, raabte Grane, i det han drog sit Sværd, anraaber jeg dig! — Drag din Glavind, Bagvaster! Du fortiner ingen flere Ord.

Traelen, som troede at have forladt Skialdene i bedste Forstaelse, kom for silde. Forfærdet ved at høre Sværdene klirre, aabnede han Doren. — Grane svommede i sit Blod. — Ragnvald torrede sit Sværd af, stak det i Balsgen, og sagde med tvungen Koldfindighed: Han oversafldt mig, jeg var nødt til at forsvere mig. — Det er sandt! sagde Grane. Bær mig hjem paa dine Skuldre, Leif! Men bind mig først dette Klæde om mit Saar. Den forstrellede Træl gjorde,

hwad hans Herre besalede ham; Ragnvald aabnede sagte Døren, og sneg sig bort.

Attende Kapitel.

Hranes Død.

Hrane's Forældre sadde og talede med hinanden ved Hjæltesøren. Siden hin Dag, da Kongen havde været hos dem og forærede Hrane sin Ring, havde Faderen forandret sin Opsætning mod Sonnen; der var falderen ham et Slør fra Vinene. Selv følte han ikke meget for Skialdekunsten, og forstod sig ikke synderligt derpaa. Han agtede den, som Noget han havde hørt skulde opflamme Hjerteerne til Mod og Glæde; men Sigurd var et af disse legemsraftige Mennester uden megen Mand. Naturens Skjønheder henreve ham ikke; han kændte vel øgteståelig Hengivenhed, men Elskov havde han aldrig kændt. Sigurd var aldrig ret ulykkelig, men heller aldrig ret lykkelig. Naar han ikke funde stride, jage eller arbeide, var hans Hjerte tomt, hans Tanker havde ingen Gienstand. Indbildningsraftens Himmel var lukket for ham. Men han var en ørlig, diceret, trofast Mand, og med et stille, roligt Blik sad han da gierne i Hjælten og flottrede paa sine Vaaben eller sine Markredskaber.

Sielden er et Hjerte saa koldt, at det ikke føler Faderlærighed, og den havde Sigurd for sin Son. Men han saae saa mange forfængelige Ynglinger befatte sig med Skialdekunsten, at han begyndte at ansee den som et Slags Borneleeg og Tidsspilde, der gjorde Udsæerne mere Skam end Ære. Hans Stolthed vilde,

at Grane skulde udmærke sig paa en verdig Maade; og han ørgrede sig over, at det, efter hans Mening, ikke var skeet. Men da han mærkede hvor aldeles han havde bedraget sig, da var den samme Stolthed atten Marsag i, at han af ganske Hierte sik Sonnen kør; fra den Tid af var Grane hans Diesteen.

Moderen betroede Faderen sin Frygt, og Faderen, som ikke vidste hvad Frygt var, sad paa sin sædvanlige Maade i et godlidende Kævleri med hende; thi deri fandt han sin meste Tidsfordriv, naar de vare ene. — Du skulde seet ham, denne Ragnvald, sagde hun; du vilde sandet med mig. — Sande med dig i at Ragnvald er en slet Karl? sagde Faderen; det vilde du let faaet mig til. Jeg har for længe siden mørket, at det hele høie Sprog han taler er Praleri og Hykleri. Men skulde Grane frygte for en Gæk? — Af, nu sidde de i Skovhuset og drikke; hvo veed hvad der kan hændes! Det ene Ord giver let det andet. Grane taler ikke meget Øl, og mindre Tornærmelser. — Gid Hel ramme ham, hvis han taalte dem, sagde Faderen. Vilde du heller onskø, din Son var en Niding? — Nei! men Klogstabben, Fader! — Lad Snogen krybe og vride sig, raabte Sigurd: Bjørnen springer bus paa. — Og bliver ofte skudt! sulkede Svafa. — Saa falder den hæderligt, sagde Sigurd.

Under denne Samtale vendte de Dinene hen imod Skoven, og saae at der stimlede en Mængde Mennesker ud derfra. To Mand bragte Grane blodig paa en Baare.

Naar et Menneske pludselig falder i Bandet, er han kun bestjærtiget med sin Nedning, og tenker ikke paa sin Livssfare; saaledes bragte ogsaa Synet af den blodende Son de Gamle til at glemme alt Andet end hans Frelse. De skyndte sig kun med at saae Grane bragt paa sit Leie; og medens hans Fader stodte Urter

og blandte dem med Honning, for at lave Salve, tilberedte Moderen Bindslerne. De opdagede snart de dybe Saar. Han blev forbunden, og Moderen besprængte ham med koldt Vand. Nu slog han Dinene op; og da han saae hvor han var, og man havde fortalt ham alle Omstændigheder, sukkede han og sagde: Ja, saaledes er det tilgaat! Derpaa betragtede han Stedet hvor han var saaret, folte derpaa med Haanden, og sagde med et trosteligt Blik paa Moderen: Vær rolig! det er ikke farligt. — Den gamle Svafa lod sig troste, Svoermen gik bort og Grane sikk Ro.

Henimod Aften kom Groar med Yrsa, for at see til ham. Man havde sagt dem, at han var set saaret af Ragnvald i Tvekamp. Den Sygesov, da de kom; de gamle Forældre ginge tause frem og tilbage udenfor Hytten. For at opmunstre dem satte Groar sig paa Bønen, og gav sig i Samtale med dem. — Yrsa gik ind i Stuen, stod ved Granes Leie, betragtede lange hans blege, flisonne Usigts, sukkede dybt, lagde Haanden paa sit Hjerte og saae til Himlen. Derpaa fremtog hun sit lille Fiskenet, satte sig, og begyndte at kniple. Alt som hun arbeidede, saae hun af og til hen paa Grane, og blev ganske forskrækket, da hun mærkede, at han med stive Mine og blussende Kinder betragtede hende.

Guder! sagde hun ghsende, og lod Nættet falde. — Slipper du dit Næt, flisonne Havfru? sagde Grane med et vildt Smil; er du allerede vis paa din Fangst? — Derpaa gned han sine Mine, og da han var kommen til sig selv igien vedblev han: Al, flisonne Fyrstinde — tilgiv min Usnilde! Det var i Dromme. — O Grane! sukkede Yrsa, staer jeg saaledes for din Indbildung? Hvad har jeg gjort dig imod? — Tilgiv en saaret Mand, sagde Grane, som ikke er Herre over sine Feberdromme. Indbildungen arbeider i sit Værk-

sted, langt ud paa Natten, efterat den sovnde Forstand
er gaaet til Hvile. Du har intet viist mig uden alt
Gudt; Guderne lonne dig! — Yrsa: Hvorledes er det
med dig? — Grane: Vel! Jeg føler, at jeg faaer
snart Fred. — Yrsa: den har du altid haft i dit
Hierte. — Grane: Ikke ganske! „Liden Skalk over
Naboens Gierde sprang, og stial en Urt, som i Græsset
hang! men Nosen lod han staae!“ Det er intet Thyveri
at plukke Markblomster, ikke sandt? De trædes dog
ned alligevel. — Yrsa lagde sin Haand paa hans. —
Den er veldannede! sagde Grane. Den har Alsfader
Vere af. Kiøl mine Læber et Dieblik med denne Sne!
Mig torster! — Yrsa saae sig om, og da der ingen
var tilstede, trylkede hun sin Haand sagte imod hans
Mund. — Grane kyssede den og sagde: Det var Hierte-
thyrlning. Nu føler jeg Bingerne vox. I Valhal er
ogsaa Valkyrier, men ikke saa skienne og ødle, som du.
— Tael ikke saa vildt, Grane, bad Yrsa. — Grane:
Jeg svæver mellem Himmel og Jord; men jeg har
ingen Lyft til at fare heden, thi mig tykkes Himlen
er paa Jorden. — Yrsa: Er dit Saar dybt? —
Grane: Lige til Hierteroden have Eders blaue Pike
truffet mig, hvælvede Buer! (han stirrede paa hendes
Diebryg). — Yrsa: Vil du ikke driske lidet? (hun
rakte ham Bægeret). — Grane lod sine Tingre løbe
hen ad hendes Arm og sagde: den er vel dreiet; saa
skont kan Vaulundur ikke arbeide. — Yrsa: kom til
dig selv! Du blegner! — Grane: Blegere end Linet
paa din Barm, men ikke saa lykkelig. — Yrsa satte
sig et Dieblik afsides hen, saa han ikke kunde se hende,
for at han skulde vorde rolig.

Efter nogen Taushed sagde Grane, med foldede
Hænder og meget sagtmodig: Maar jeg ret betænker
alt, har jeg været meget lykkelig. Alsfader gav mig
gode Forældre, som opdroge mig; en hugprud Konge,

som agtede mig og vilde mig vel. Bragi gav mig at øve Skialdekunsten: var det ikke stor Lyksalighed? Jeg har elsket en ædel Æwinde; den fagreste i Nord — og hun har elsket mig. Thi det vil du dog ikke nægte, Yrsa, at du i Tugt og Ærbarhed har elsket den blusende Skiald, sliendt du ikke turde være dig det selv bekjendt? — Yrsa, som troede at høre den hellige Rosst af en forklaret Aaland, reiste sig skælvende, foldede sine Hænder, græd og stirrede paa ham. — Nu farer jeg glad afsæd, raabte Grane, paa Frehas Aftensky, fulgt af de skønneste Alfer! jeg har drukket Verleskummet af Kilden! Jeg har baaret Rosenknuppen paa mit Bryst, og husvalet mig ved dens Duft, inden den udspang. Var jeg vorden en gammel Mand her paa Jorden, var jeg hendoet lidt efter lidt, saa vilde jeg kommet som Gubbe til Odin, og blot fornæret mig ved at spise Sæhrimner og drikke Mundgodt. Nu sværer jeg som Yngling til Freha, til Maanskinnets og Tusmørkets Glæder. Med Blomster skal man omplante min Grav. Alle hulde danske Moer ville begræde min Dod, det veed jeg, og mine Fiender fortryde deres Awind. Ingen Bautastene, — store Blomsterbusle skulle omkrandse min Hoi; og Skialden skal om Narhundreder siunge ved min Grav: Her hviler en Yngling!

Med disse Ord faldt han tilbage paa sit Leie, og Yrsa udstodte et Skrig, hvorved Kongen og de gamle Forældre kom ind. Grane blev bragt til sig selv igjen, og Yrsa forlod Hytten med Kongen i øengstelig Uvished.

Denne sidste Nat havde Grane stærke Dromme. Hans Digtersjæl sleed sig los fra det jordiske Stov, og sværmede under Striden i brogede, gyseligstionne Indbildninger.

Jeg seer dem nok, de tre Nørner, sagde han, hvor de sidde og stirre ned i Urdurs klare Brond. Jeg kiender dem godt! Den ene er gammel, hun ryster paa

Hovedet som en Ugle, og har lange, tynde, sneehvide Haar, det er min Moder. Den anden er ung, deilig, og bryster sig som en Svane; i den dybe Brond speiler sig hendes store blaae Øine. Det er Yrsa! Hendes Taarer falde som Foraarsregn, og hvergang Draaberne blande sig med Brondvandet, klinger det giennem Verden, med den lifligste Lyd, som om det vilde smelte Marv og Been og Dovres haardeste Klipper. Den føle vingede Snog der, som hvidsler med Braaden og bugter sin prægtige, spraglede Bug, tiender jeg paa Diekastet: det er Skulde. — See hvor Freha ryster sin Falkeham! Hun rækker mig den og siger: Fly! — Hvor skal jeg flyve hen? Hvad kan det hjelpe mig at svæve til Folkvangur, naar Yrsa bliver i Leire? — Folger hun efter? Det maa hun ikke! Den lille Alf holder hende tilbage ved Kiortelsfligen. Grolf græder. — Grolf bliver en stor Mand! See der rider han i skinnende Harnisk over Skaanes Marker, med Skjold paa sin Arm. Hjelmfierene vaie efter ham, og han har et langt Spyd i sin Haand. Foran gaae hans Kæmper, tolv og tolv, og siunge: „Alt Dagen vil op-rinde!“

Moderen torrede Sveden af den Døendes Pande, og han sagde: Seer Du den gamle Odin, hvor han sidder der paa Glidstjald og skuler mellem lutter Straaler, med det ene hule mørke Øje? Blodet udrinder ham af det andet Diehul. Jeg kan ikke lide ham! Paa hans brede Skuldre sidde de twende Navne Hugin og Munin; de skrige ham Drene fulde, og slaae med Bingerne, ligesom Krager paa Galgebiølken over den Hengte. — Men Baldur er skion! Det vidste jeg nok, at han lignede Groar! Der flyver han, som en stor Stierne paa Himlen, med langt, blegt, svævende Haar, hvorigiemmen man seer de andre Stierner. Men hans Ansigt indhyller sig i frøgtelig Taage. Han farer

afsted gennem det uhyre Rum! Hvor fører du mig hen? Jeg svimler! Mange tusinde Mil flyver jeg gennem den blaa Luft. — Åk see, der sidder Moderen med det lille Barn i Bielkehuset ved Rosenbusken. Den store Baldurstierne standser over Gavlen, og forvandler sig til en Gisel om Yrsas og Grolfs Hoveder. — Her er Nollers Grav! Gunnar sit han ikke. Men hun vidste dog at han elskede hende, og græd ved hans Hoi; og det vil Yrsa ved min. — Kom kun frem af din Hule, du lumske, grimme, fiendtlige Loke! Tag en Borste af dit vindsvinehoved, og hard den i Mastrons Flammer til Piil! Læg den paa Buen, og skyd mig ihiel! Du kan vel faae mit Herte til at bløde, men aldrig til at døe. Det slaaer evigt med det andet store Herte. Giennem Bolgerne! Giennem Stormen! Giennem Nattergalens Slag! — Mine Nine funkle som Solens Straaler. Jeg gaaer til min Fader igien. — Med disse Ord greb Grane med krampagtig Bevægelse omkring Sengestolpen, raabte: „Mæk mig min Harpe!“ sank tilbage paa Leiet, og var ikke meer.

Groar trostede Yrsa med, at Saaret ikke var saa farligt, og sagde, at de imorgen vilde besøge Granes igien. Hendes Urolighed tog til, alt som det blev sildigere; Groar kunde heller ikke sove, og de gik ind sammen i den øde Hal, hvor der kun brændte et eneste Lys. Dette fastede sit svage Skin hen over Granes Harpe, der hang paa Væggen med den Egekrands, Yrsa havde givet ham, og flettet hos Ebba, da hun sang Visen om Ellepigerne. — Yrsa spillede selv Harpe, men var saa blysom, at hun aldrig turde lade nogen here det; selv Kongen ei, hvor tidi han end havde bedet derom. Men neppe faae hun nu Harpen, for en hoi Ild funklede i hendes Øie, hun vendte sig til Kongen, og bad uopfordret, om at maatte spille for ham. Groar var glad ved, at der var noget, som kunde adsprede hende, og

satte sig strax i Hoisædet. Da slog Yrsa Harpen saa, at de klare Taarer trillede Kongen ned ad Kinderne. Med den saligste Lyst berørte hendes Fingre de Strænge, som Granes Haand saa tidt havde faaet til at bøve. — Da hun skulde gaae hjem, bad hun Kongen om at maatte faae Harpen med til sit Buur. Han undte hende gierne denne Trost, og hendes Træl bar den efter hende. Da hun var ene hjemme, vilde hun atter sætte sig til at spille, men kunde ikke. I stum Bedrovelse stirrede hun hen for sig. Da blev hun sin Bævstoeil væer med det fine Stykke Lærred, der paa Lidet noer var færdigt. Da Yrsa dog ikke kunde sove, satte hun sig i sin stille Sorg til dette tankeløse Arbeide.

Henimod Morgenstunden var hun færdig med Lærredet; men ligesom hun afslippede Traaden paa Stuven, see, da sprang der en Stræng i Granes Harpe med flingrende Lyd. Da mærkede Yrsa vel, at Grane maatte være død i denne Stund, og at hun, som Bisen lod, selv havde vævet hans Liiglagen. Da kastede hun sig paa Knæ, anraabte Alsfader om Glæde for hans Sicel, og sendte ham et kærligt Farvel, med Graad og dybe Hiertesuk.

Nittende Kapitel.

Skulde lønner Ragnvald.

Grane havde hvilet i Hoi i flere Maaneder. Den unge Baar besøgte for første Gang i fem og tyve Aar Norden, uden at træffe ham munter og levende. Hvor ofte havde dens Skionhed opslammet hans Bryst til Gudernes Lov! Hvor stærkt havde han følt Menneske-

livets og Sommerens Gleder! Med hvor mangen kraftig Øvad havde han hilft de blaae og rode Knupper i det spede Græs. Nu taug han stille! Nu slumrede han i den sorte, fugtige Hule, og saae ei Lyset meer. Den letsindige Natur mærkede ikke hans Tab, tog sig det ikke nær; og han havde dog elsket den saa høit! Fuglene sang deres sædvanlige lystige Viser i Buskene ved hans Gravhol. Moserne blussede; de vellystige Bier besøgte de sode Kalke, hang under Bladene, fugede og gyngede, uden at bekymre sig om hvo der laa i Hoien. Kun en Mætergal syntes at føle noget til Skialdens Savn; den havde bygget sin Nede i et Træ i Nærheden, der hævede den sin Stemme Morgen og Aften, og sang sin Længsel, medens Yrsa sad i Treets Skygge med den lille Grof paa Skiodet, og tænkte paa sin hedenfarne Ven.

I midlertid sværmede Ragnvald omkring, som Rain, da han havde ihielslaet Abel. Hvor han kom, sogte han at forsvare sig, at stille sin Sag i et fordeelagtigt Lys. Uopfordret fortalte han Enhver, hvordan han var blevet overvældet af Granes egenkærlige Hidsighed, hvordan han havde været nødt til Selvforsvar. Ingen svarede ham, Faa troede ham, Mange hadede ham. Nu, Grane var død, havde han ingen Fiender, men lutter Benner.

Den Eneste, der viste Tilfredshed med Granes Død, var Skulde. Hun havde hadet ham, fra den Dag af han ikke kom hendes Elskov imøde; med hans Død var der lettet hende en Steen fra Hiertet. Hendes Nine modte ofte Ragnvalds paa den senere Tid; da blussede de begge, og Skulde slog sine blyfærdigt ned, tvertimod Sædvane. Dette kildrede den Forfængelige, hendes Skionhed opluede ham.

En lummer Hundedagsaften gik Ragnvald alene i Skoven. Hvide Dampe stode over Moserne, Græs-

hopperne sidstede i Straact; store Myggesværme opførte luftige Dandse. De sorte, fede Snegle vare frogne fra det Grønne, og laae omkring i Gangene paa den brune Jord. — En Mengde Lovetandsværter fandtes i Græsset; de havde afblomstret, lange, skiore, skarpmelkede Stille stode kun nu med runde hvide Duunbuske, hvilke den mindste Wind afsprængte og fordelte i Luftten. Ragnvald vilde sætte sig paa et Sted, hvor Grane saa tidt i sin Levetid havde siddet, da stak Myggene ham saa sterkt, at han strax maatte reise sig.

Traet og heed kom han endelig forbi Helges Badehus. Døren stod paa Klem, han sik Lyst til at bade sig. Badehuset var vel egentlig kun bestemt for Yrsa og Skulde, og de havde Noglen dertil; nu maatte en af de medfølgende Tærner have forglemt at lukke Døren. Ragnvald besluttede at mytte Leiligheden.

Sagte aabnede han Døren til det kioslige Kammer; men hvor glad skielvende foer han tilbage, da han saae Skulde slumre paa Esibanken. Hun havde nylig badet sig, hendes sortkrollede Haar var endnu fugtigt, et Par Sivblade sadde deri. Stottende sin Purpurkind til den trinde Arm, laa hun paa Esibanken i en lys rød Kjortel; de velskabte Been vare ganske tilsyne. Halsklaeder havde hun for Hedens Skyld afrevet. Da svulmede hendes Barm pludselig hoiere, og de store Dielaag hævede sig smægtende: Al! Ragnvald! sukkede hun. Men da hun i det samme lod, som hun først nu blev ham vaer, sprang hun op, som for at flye; men blev dog staende og holdt ham ved Haanden.

Ragnvald gyste, halv af Elskov, halv af Skæk. Den gamle Bise om Helge og Havfruen gientog sig for ham. Det forekom ham et Dieblik, som om Skulde var et Uhyre, som om hun vandt sig slimet hen ad Gulvet med skællede Ringbugter. Men pludselig forsvandt dette føle Shn, ved den rodmende Piges virke-

lige Skionhed; han sank til hendes Fodder, hun hævede ham og trukte ham i sine Arme.

Næste Morgen da Skulde vaagnede og saae den slumrende Yingling paa Loibanken, blev hun forskrækket og stirrede vildt paa ham. — Vil denne Ungersvend ikke giøre dig ulykkelig? tenkte hun. Skal dit hele tilkommende Livs Skæbne beroe paa denne forfængelige Mandes Høimod? Det var en slet Grund at bygge paa; lummere end Badehusets Bieller. — Endnu er du Hærsterinde; — naar han vaagner, er han Hærster. — Hun saae ud af Doren, og troede i Forskrækelsen at opdage Nogen langt borte nærme sig Badehuset. — Hvis de fandt ham ene med mig, sagde hun bleg, hvad maatte de tenke? — Med disse Ord aabnede hun hurtig en hemmelig Laas i Loibanken, hvor ved Fladen, som et Laag, sank ned i Vandet med Nagnwald. Da han var sunken tilbunds, hævede hun Laaget igien, og lukkede det behændigt. Hun saae ud af Doren, — der kom ingen; det havde været hendes lille hvide Hund, der kom ind og loggrede. — Jeg burde egentlig ikke klappe dig, sagde Skulde, i det hun strog den over Ryggen, thi du har forsørt mig til et Mord. I det samme saae hun Nagnwalds Liig drive ud fra Badehuset med Strommen. — Han har overstaaet, sagde hun, nu lider han ikke meer, og jeg ikke heller. Mordet var Hundens Skyld. — Nagnwald har dræbt Grane, nu kommer Nørnernes Straf over ham. Men jeg tilgiver ham gierne. Man bør ingen have efter Doden. Nu gielder det at være taus, klog og forsiktig; saa er Alting godt. Jeg troer jeg har forkislet mig; jeg skælver. Jeg vil hvile et Par Timers Tid og fatte mig. — Med disse Ord isede hun til sit Buur, indsluttede sig i sit Værelse, fastede sig paa sit Leie; og med den faste Forestilling, at Hunden var Skyld i Alt, at det havde ikke funnet være anderledes, og at hun intet havde at

frygte, naar hun var forsiktig, faldt hun i en træg Søvn. —

Hranes gamle Forældre vare utrostelige over deres eneste Sons Tab. De fandt ingen Sto i Hytten, og ginge Morgen og Aften lange Vandringer med hinanden paa afsides Steder, hvor de ikke for havde seet Hrane, for at ingen Gienstand skulde minde dem om hans Savn. Hytten skhede de; der mindede hver Bænk, hver Stol om ham. Der hang endnu hans Klæder i Skabet; der stode endnu de Streger i Bordet, som han havde staaret dem med sin Kniv, og det lille sorte Hul, som han engang havde brændt deri ved at vælte Lyset som Barn. I en Urtepotte duftede endnu nogle Blomster, som han havde plantet. Der stod ogsaa Sengen, hvor han var død.

De gamle Folk vare eengang gangne en Omvei langs med Havet. Tause satte de sig ved Stranden, paa en af Bolgerne afrundet Steen, og stirrede i Vandet. Nei, sagde endelig Sigurd, jeg holder det ikke ud. Jeg maa tugte den Niding, saa gammel jeg er, Ragnvald skal blode for mit Sværd. Hranes Skygge folger mig hvor jeg gaaer, og falder mig til Blodhævn.

Det er umuligt, sagde Moderen. Hranes Siel er i Gimles Glæder, den kan ikke spøge og pusle her paa Jorden, som et hævngierrigt Spogelse. Jeg har jo selv i hans sidste Stund hort ham tilgive alle sine Fiender. Det er dit eget heftige Blod, Fader, som gør dig urolig. Trving dig, og bedrov ikke din Son hos Alfader, med at hævne ham.

Saalsænge Ragnvald endnu aander paa Jorden — sagde Sigurd — er jeg syg og hiertegreben. Han eller jeg maa bort. Falder jeg, saa er det kun et Blund for den naturlige Dod; faelder jeg ham, da skiller jeg Verden ved en Niding, der vilde udrette endnu mere Ondt, hvis han vedblev at leve.

Under denne Samtale saae de Noget komme drivende paa Vandet henimod Strandbredden. De troede først, det var en Sælhund, men da det kom nærmere, mærkede de det var et Menneske. Sigurd vilde springe i Vandet, i Haab om at redde ham; thi han bevægede sig mat, og sank tidt under Bolgerne; men den gamle Kone sagde: Enten svømmer han endnu, og da kan han redde sig selv, thi han har jo strax Fodfeste; eller han er død, og saa er ingen Hjælp mulig. — Sigurd maatte give hende Ret; og nu stege de begge op paa en stor Steen, for at tage Svømmeren ret i Diesyn. — Da kastede pludselig en skummende Bolge Ragnvalds Liig fra Havet paa Sandet mod Stenen, lige for deres Fodder, og skyldede ligesaa hurtig tilbage, som om den vilde vasker sig reen igien i Havet, for det Madsel, den havde baaret i sin Havn. — De gamle Folk kiendte paa Dieblikket Ragnvald; Hustruen udstodte et Skrig, hævede sine Dine mod Himlen og raabte: Evige Guder, tilgiver! lader ham ikke fare til Hel! Tag ham idetmindste op til Thrudvanger, Thor! mellem dine Trælle. — Men den gamle Fader stirrede paa Liget, som den ildoiede Ulv paa sit Bytte, nikkede tilfreds og sagde: Tak, Nørner! Tak, Nan! Det var et Vennestykke. I qualte ham! — Rigtig! Han fortiente heller ikke at blode for Heltestaal. — Med disse Ord drog han Hustruen bort, og sagde: Lad os nu gaae hjem! Nu er jeg rolig; nu har jeg Fred. Hver sit! Lad os ikke forstyrre den sultne Navn, som hopper derhenne og venter paa vor Bortgang, for at komme til sit Maaltid. — Nei, raabte Hustruen, du er ingen ørlig Kæmpe, og jeg forlader dig, saa gammel som jeg er, hvis du ikke hielper mig at bedække Liget med Grene, indtil det kan blive ordentlig jordet. —

Da maatte Sigurd gaae ind i Skoven, hugge Lovqviste med sit Sværd, og hielpe Hustruen at bedække

Ragnvalds Liig. I Forstningen hug Gubben med mes-
gen Bred; men med hvort Hug kioledes Hæftigheden;
og da han atter kom hen til Riget, saae de brustne
Dine, de forstodte blodige Tindinger, blev han selv
ganske spagfærdig stille, og sagde, da Konen vilde gaae:
Giv mig en Green til! Her er endnu et bart Sted
ved hans Dine.

Derpaa ginge de hjem og berettede paa Kongss-
gaarden Ragnvalds Dod, for at man kunde besorge
hans Jordfærd. —

Lvende Kapitel.

Kong Groar føldes i Kamp.

Adils heed Kongen i Vestgothland, han boede i Upsal.
Han havde hulpet de reidgothiske Drotter at overvinde
den hallandske Farmerik; dennes Broder Sivald var
bleven hans Underkonge og gav Skat. Men da Adils
var gierrig og herksesyg, havde han længe tænkt paa,
hvorpå han skulde overfalde Kong Groar og stille
ham ved Riget. Alle missfornsiede Danske vare flyg-
tede til Adils. Forst Grokur, Groars Søsterson, for-
trydelig over at Kongen havde straffet ham, da han
engang efter Signes Dod kom til Groar, og forlangte
med Hæftighed Part i Riget og en kostbar Ring til
Urvedeel. Da Groar ikke vilde give ham den, rev han
den af Kongens Arm, og kastede den forbittret i Havet.
Du est en ond Dreng, sagde Kongen, og landsforviste
ham paa tre Aar. Han var nu i Sverrigé hos Adils,
og ponsede paa Hævn. Did kom ogsaa de flygtede
Oßergoder. Disse vidste noie Beskeed om Danmarks

Tilstand, og havde deres Speidere, som gave dem fremdeles Underretning.

Nu stete det just i denne Sommer, at Reigin Jarl drog bort med en Flaade, for at ave en Underslonge, der ikke vilde rette sig efter de tre af Helge satte Farer: Øst, Gir og Leir. Aldrig saasnart havde Adils faaet dette at vide, for han kom med stor Magt, indskibede sig hemmeligt om Natten, og seilede til Siceland. Kong Groar sad i fredelige Sysler hos Baulundur, da han fik det at vide. Men aldrig saasnart havde han erfaret Sammenhaengen, og faaet Underretning om Adils Styrke, for han sagde: Nu mærker jeg nok, at Odin vinker mig, at det er Mornernes Billie, at jeg skal forlade dette liere Land, som jeg saa gierne endnu nogle Aar havde levet og virket for. Lader mig da dse som ørlig Kæmpe. Mine Fiender have tilforn beskyldt mig for Feighed, fordi jeg ikke elskede Krigen; de skulle see, at der er stor Forskiel paa at angribe, og paa at flye. Derpaa klædte han sig i sine bedste Hærklæder, bandt et Slagsværd ved sin Side, og drog i Spidsen af sine Mænd hen paa Noeslyng, hvor Adils ventede ham med en tredobbelts større Hær. — Da de stode hinanden saa nær, at Groar kunde see Grokur og de danske Goder i den første Række, sagde han: Det smørter mig, at see min egen nære Frænde, som en Føræder mod Fædrelandet. Sendte derpaa en Herold til Kong Adils, og forlangte en Samtale med ham. — Adils, som troede, at Groar vilde overgive sig paa naadige Bilkaar, traadte frem. Da meldte Danklongen: Udentvivl, Frænde, kommer du for at vinde Land, ei for at tugte, thi Tugt fortiner den Skuldige, men jeg har intet forbrudt mod dig. Adils svarede: Du har nægtet din Søsterson Part i Riget, jeg kommer for at hævne ham, og giøre ham til min Skattekonge, naar jeg har overvundet dig. — Groar:

Ikke af Herskeshyge nægtede jeg Grokur Part i Riget; men fordi han endnu var et Barn, fordi han gjorde sin Fordring med usommelig Bisterhed, og fordi jeg af Erfaring veed, at disse Aldskillesser af Landene ere Marsag til Tvedragt, og tære Landenes Marv. — Var min Søsterson kommen paa hovisk Biis, havde jeg dog vel givet ham et Syssel at bestyre; men han trodsede. — Adils: Denne Trods har han endnu. Hvormed vil du hindre den? — Groar: Hunden, som giser i Lænke, gisr sig latterlig; men til Ulven kaster den forsigtige Hyrde undertiden et Kid, for at spare den hele Hjord. Jeg vil give ham Fyen, hvis dig saa tykkes, og du vil drage bort med Fred. — Adils: det er for silde. Din bedste Hær er i Thylland, der er intet andet for, end at overgive dig paa Maade og Unaade. — Groar: Da var jeg en Niding, og ingen Konge. — Adils: Vel! saa lad os beghynde Slaget, og lad Lykken raade. — Groar: Her er ingen Lykke, men en bestemt Skiebne. Din Hær er tregange saa stor som min; skammer du dig ikke ved at angribe mig med slig Overmagt? — Adils: Den Mægtige bør man lyde. Kan du ikke staae dig, saa maae du hylde mig. — Groar: Enten bliver jeg ved at være Leirekonge, eller ophører jeg at leve. Est du en ærlig Helt, saa afflää mig ikke min sidste Bon! — Adils: Hvilken? — Groar: Hvorfor skal mit Folk blode og dæbes, fordi det er mig tro? Jeg veed vist, de forsvare mig til sidste Blodsdraabe; men Udfaldet vilde dog blive, at du vandt. Belan! Det er dog egentlig blot mod mig, din Harme gaaer, det er os To, Sagen giælder. Saalad os da tvekæmpe, som ærlige Drotter. Falder jeg, da est du Herre; falder du, saa drage dine Kæmper bort, og lade mig og mit Rige med Fred. — Den store, bredskuldrede Adils blev heel forbauset over dette rasse Forslag, som han aldrig havde ventet af den siden, fredelige Groar, og sagde

smilende: Daarlig est du, som paa sig viis tønker at smelte min Hoimod. — Groar svarede: Hvi spilde vi Ord? Lad Herolderne blæse i Luur, lad dem slaae Kreds i Sandet! Jeg er bered. — Da Adils mørkede, det var Alvor, studsede han. Han folste, hvor smaat det var, at betiene sig af Overmagten; men snart vandt Egennytten og Forfængeligheden Seier over den sidste gode Mindelse i hans Bryst. Groars Kæmper blev alle meget opbragte, og paastode, at de vilde forsvare deres Konge; men Groar sagde smilende: Øfte lære gode Venner først ret at kiende hinanden ved Afskeden. Vi have hidindtil ikke ret forstaet hverandre. Der gives Dieblik, hvor ogsaa den Fredsælle onsker at stride, og det er Tilfældet her. — Da raabte de gamle Helte: Det er er bold Gierning af vor Konge, Groar den Fredsælle; hindrer hannem ikke! Hvis han dser, doer han en fager Dod!

Efterat alle Vilkaar vare bestemte, traadte Groar i Kamp mod Adils. Denne troede strax at faae Bugt med sin Modstander, men Groars Smidighed kom ham vel tilpas, og han undgik alle Kæmpens voeldigste Slag, indtil han ret kom i Ande. Da fore Gnister af de blanke Hielme, da bede Sværdene i Ringbrynierne. Adils Hug vare dobbelt saa stærke, Groars dobbelt saa hurtige og mange. Da græde de gamle danske Kæmper af Glæde og Fortrydelse, og sagde: Vi have misliendt ham. See, hvor tappert han stander der og hugger, og sætter sit Liv til for os. Groar har elsket os som Fader, nu forsvarer han os, som en Bjorn sine Unger. — I denne Forventning stode de længe, indtil endelig Adils blev dybt saaret i Skuldrer af Groar; da vendte han det Hvide ud af Vinene, ligesom Thor, naar han knuger sin Hammer; løftede sit Sværd højt i Veiret, og klovede Groars Hoved, saa at Kon gen faldt paa sit Skjold.

Et dybt Suf lod i den danske Hær og den største
 Taushed herskede i Svenskernes. Intet Frydeskrig for-
 kyndte deres Seier. Adils besalede strax, at man skulde
 begrave Groar med største Hæder; utallige Hænder blev
 pludselig sysselsatte med at kaste ham en Hoi, i Nær-
 heden af Granes. Øvinder og Born kappedes med
 Mændene om at drage Bautastene paa Hiul med lange
 Reb giennem Skoven fra Stranden; i Skoven kram-
 sedes de Stenene med Lov og Blomster. Den gamle
 Baulundur lod sig føre did i sin Stol; og efterat
 have kysset sin Herres blege Haand, lod han sig række
 Kalk og Muursteen, og murede, med utallige Haands-
 langeres Hjelp, et firkantet Steenkammer i Hoien.
 Derpaa lagde han Kongen i Kisten af thikt Egetræ,
 som han selv havde tomret, bonet, og forsynet med
 kosteligt Malmarbeide. — Saaledes jordede de den
 fromme Komming Groar, efterat han med Huldsalighed
 og Viisdom havde styrret Riget i thve Aar. En ung
 Skiajd, en Ven af Grane, sang følgende Øvad:

Nu hviler Kongen her
 Bag Bautastene;
 Bag mosbevorne Træer
 Med unge Grene;
 Nu sørger Danmark! Solen os forslaber!
 Nu tier fiendtlig Spot.
 Her hviler han, vor Drot,
 Vor elskte Fader!

Han sad, som Baldur i
 Sit Kongesæde.
 Hver Sigel sig folte fri
 Og stenk til Glæde.
 Fortvivlet slaer nu Bølgen vore Strande.
 I twivled om hans Mod?
 Nu farver Helteblod
 Den høie Vand.

Horgieves Kæmpen skal
I Hornet støde.
Nu staer vor Kongehal
Forladt og øde.
Han sidder ei, som Mimer ved sin Kilde,
Paa Baenk med sine Mænd,
Og gæster dem igien
I Dvælden silde.

Hans Læber tale meer
Et Viisdoms Lære;
I Hytten Hyrden seer
Ham ei, til Ere
Han smiler ei, naar Slovens Higer lege;
Kan ei om Natten gaae,
For Armod i dens Braa
At vederqvæge.
I travle Værksted nu
Bil Hamren standse;
Snart blinker lun til Gru
Den starpe Landse.
Hæv, Storm, din Røst! bland Lynild i din Torden!
Hoit, Hav, din Bolge kast!
Det bedste Hierte brast,
Som slog i Norden.

Men evig skal vor Stad
Hans Minde være.
Saalænge Egens Blad
Gior Helten Ere,
Skal ingen Old Kong Groars Navn forsvage,
Saalænge Kilden snoer
Sig ud til Isfjord
Med klaren Bolge!

Da Seieren var vunden, skyndte Adils Kæmper
sig til Hallen, for at holde deres Fest. De fandt den
tom; thi alle Groars Kæmper vare borte, og Qvin-
derne flygtede. Kun en saare deillig, stor og velskabt

Øvinde sad i Hoisædet, med et smilende Barn paa sit Skiod, og en nydelig Dreng stod imellem hendes Knæe og holdt hende om Livet. Paa sine lyse Haar, der i lange Flætninger faldt hende ned over Skuldrerne, havde hun en takket Krone af Guld og Edelstene, efter hvilken den lille blaasiede Dreng paa Skiodet rolig stirrede og greb med sine buttede Hænder, medens den Aeldre angstelig skottede til Doren.

De vilde Kæmper standede deres Larm ved dette Slyn, traadte ørbsdigt tilside, og troede at see en Gudinde. Men Adils, som blev hiertegreben af hendes Skionhed og hugprude Væsen, traadte beskedent frem og spurgte om hendes Navn. Da svarede hun: Jeg er Yrsa, Kong Hrolfs Moder. Hvad Freha har forjættet ham, vide I. Efter Groars Dod er han Leirekonge, deraf har jeg sat ham i Hoisædet, da han endnu er for spæd til at kunne det selv; og her staer Agnar Groarsson, Hrolfs Broder og Medhersker. Ikke troer jeg, at du, Konning Adils, vil sætte dig mod Gudindens Billie; hvilket vel og kun lidet vilde nytte. Jeg stoler aldeles paa hende. Enten skal du deraf lade os sidde, eller bringe os alle tre dode herfra. Adils svarede: Derfra bevare mig Guderne. Jeg føler allerede heel vel Frehas Magt, som virker igienem dine Blik paa mit Hjerte. Hrolf skal beholde Riget, Agnar være hans Underkonge, og du hans Formynderske. Om du ogsaa vil være Sverriges Drotning, beroer paa dig selv. Min Hu har du vundet alt med dine stolte Blik; men Freha bevare mig fra at tvinge dig. Da sagde Yrsa: Høimod sommer sig vel Seiervinderen; men høimodig var du ei, da du oversafldt den fromme Groar. Nu, da du i dine Kæmpers Overværelse har hilset Hrolf og Agnar som Danmarks Konger, vil jeg overlade dig Hallen for i Aften; hvor du kan glæde dig med dine vilde Stridsmænd over en let Seier.

Teg gaaer at græde med mine Born paa Groars Høi.
 — Med disse Ord reiste hun sig, og gik langsomt
 bort med den lille Hrolf paa Armen; Agnar fulgte
 med og holdt hende ved Kjortelsfligen. Alle svenske
 Kæmper stirrede ørbodigt efter hende; men Adils lagde
 Haanden paa sit Bryst, og ønskede, at han ei havde
 dræbt Danklongen. — Hermed endes Groars Saga.

